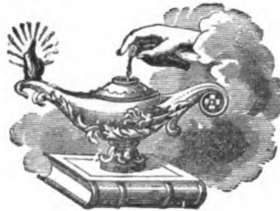

Dei
Sub Numine
Viget

SYSTEMA BRAHMANICUM

LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

EX MONUMENTIS INDICIS

MUSEI BORGIANI

VELITRIS

DISSERTATIONIBUS HISTORICO - CRITICIS

ILLUSTRAVIT

FR. PAULLINUS A S. BARTHOLOMAEO,

Johann Philipp Werdin, or Wesdin,

CARMELITA DISCALCEATUS

MALABARIAE MISSIONARIUS

ACADEMIAE VOLSCORUM VELITERNAE SOCIUS

ex aere

ROMAE

APUD ANTONIUM FULGONIUM

CIƆ IƆCC XCI

PRAESIDUM ADPROBATIONE

AD LECTOREM

Nihil mihi antiquius, nihil tibi, erudite lector, gratius accidere poſſe exiſtimabam, quam ut ex India orientali redux exoticarum quaſi lautitiarum aliquid proferrem, quo peregrinarum doctrinarum avido tuo animo ſatisfacere, ſimulque de te bene mereri poſſem.

Ipſa officii mei ratio me ad frequentiſſima in Indiis itinera, atque ad arctam & pene aſſiduam cum gentilibus communicationem urgebat, ut ſive inter chriſtianos & gentiles, qui in Malabaride civili vitae vinculo promiſcue coniuncti habitant, naſcentes ſimultates ſupprimerem, ſive in litem delapſa religionis negotia dirimerem, ſive eccleſiarum chriſtianarum iura vindicarem, ſive aliquos a gentilica ſuperſtitione eximerem, ſive denique ut cavillationibus aliquorum adminiſtrorum ratione & auctoritate reſponderem.

Ad hoc munus rite obeundum, me etiam tacente, iam intelligis, non ſolum linguae Indicae exquiſitum ſtudium, non ſolum iurium & conſuetudinum diſtinctam notionem, ſed etiam in recondita gentilicae religionis myſteria ſedulam diſquiſitionem, in libros Indicos acre examen, atque diligentem animadverſionem neceſſariam fuiſſe.

Imprimis itaque cum vulgaris linguae Malabaricae iam probe peritus eſſem, nihil mihi antiquius erat, nihil in anima, ſenſuque meo altius defixum haerebat, quam ut ea omnia, quae ſingulis diebus obſervaveram, videram, audiveram accurate in palimpſeſtum, ac inde in diarium referrem. Deinde haec ipſa regeſta examini ſubiiciebam, inter ſe conferebam, de dubiis & obſcuris peritiores viros conſulebam, ſpuria a legitimis, falſa a veris diſtinguebam, reconditam rerum originem, genuinam verborum ſignificationem indagare omnibus viribus adlaborabam.

Verum quia certiſſimis & apertiſſimis indiciis compereram, abſque ſacrae & litteralis linguae Samſcrdamicae peritia & admini-

miniculo, me nec fcopum attingere, nec errandi periculum declinare poffe, in huius linguae ftudium omnem conatum contuli, conquifitis undique melioribus libris Indicis, & adhibitis praeftantioribus magiftris, quos in ora Malabarica inter gentiles licuit reperire.

Horum virorum confuetudine, ufu, colloquio, familiaritate, arduo nec intermiffo ftudio, & conatu id tandem affecutus fum, ut grammaticam Samfcrdamicam omnium difficillimam perdifcerem, vocabularium Brahmanicum Amarafinha dictum ipfe fine errandi periculo interpretarer, aliqua poemata epica legerem, ac plerofque gentilium codices diftinguere, atque ex facro idiomate in aliud vertere poffem.

Grammaticam Samfcrdamicam anno elapfo ex typographeo S. Congregationis de Propaganda Fide iam edidi. Nunc vocabularii Brahmanici Amarafinha dicti praecipua capita profero, ut Indicis rebus, quae hactenus in diuturna obfcuritate latuerant, ex genuinis Brahmanicis codicibus aliquid lucis affulgeat, & ariolantium commenta tandem aliquando evanefcant.

Duae itaque potiffimum funt cauffae, quae me ad hoc opus elucubrandum impulerunt. Prima: ut ex hoc claffico Brahmanico codice nugigeruli, morologi, ardeliones, arioli, linguae Samfcrdamicae imperiti viatores Indici Angli & Galli, aliique temerarii Indicarum rerum veteratores corrigantur, refellantur, caftigentur, fomnia denique eorum & ineptiae, quibus totam repleverunt Europam, pellantur, & diffipentur. Altera: ut morem gererem Eminentiffimo Cardinali Borgiae viro de litteraria republica optime merito, & omni laudum encomio cumulando, qui mihi huius opufculi edendi auctor, et opportunus dux fuit.

Ingens, & locupletiffima in mufeo Borgiano Velitris toto orbe celeberrimo adeft monumentorum, praefertim exoticorum fupellex. Res mira, nec alibi gentium tam iucundum & profperum, nec huic fimile vifum portentum! Si antiquis gentibus, Aegyptiis, Graecis, et Romanis e cineribus fuis, quibus confepulti iacent, iterum exoriri, & denuo in lucem prodire liceret, profecto invenirent ipfi Velitris, in quo poft tot fata, poft tot annorum faecula, poft mutatam orbis faciem, fe fe reco-

gno-

gnoſcere, intueri, et admirari poſſent. Habent etiam Arabes, Perſae, Sinenſes, Indi et Tibetani, quod in muſeo Borgiano gratam patriae ſuae excitet memoriam, habent, quod ipſi laudent, admirentur, magni pendant, habent, quo erudiantur & oblectentur.

Nummos Aegyptios illuſtravit praeclarus vir amicorum dulciſſimus Georgius Zoega, chartam papyraceam Graece ſcriptam etc. magnae ſpei iuvenis D. Schow, S. Coluthi acta, et fragmentum Evangelii S. Iohannis Graeco Copto-Thebaicum ſaeculi IV. doctiſſimus P. Georgius, claſſim Volſcam cl. vir P. Philippus Angelicus Becchettius, monumenta Etruſca celeb. Lantius, Cufica numiſmata eruditus Adler, globum caeleſtem Cufico-Arabicum eiuſdem muſei praemiſſa de Arabum aſtronomia diſſertatione in lucem protulit C. V. Simon Aſſemanus, tabulam hoſpitalem ex aere antiquiſſimam expoſuit Iohannes Philippus Siebenkees, fragmentum tabulae marmoreae Graecis inſcriptionibus inſigne produxit Arnoldus Heeren. Longum eſſet dicere de omnibus. Praetereo alios exercitatos ac liberali doctrina politiſſimos viros, qui cetera paucis, ſed non minus ſcite & litterate perſcripſerunt.

Supereſt Indica claſſis illuſtranda, quae ut monumentorum copia & varietate inſignis, ita quoque digniſſima eſt praeſtantiſſima lucubratione. Dum hanc provinciam mihi commiſiſti, tot tantiſque viris accedere me iuſſiſti, Eminentiſſime Cardinalis! Utinam eos eminus ſequi, utinam Tuae de me exſpectationi ſatisfacere poſſem! Audendum tamen eſt mihi aliquid, Tuo praeſertim praeſidio, Tua doctrina, Tua benevolentia, qua omnes qui bonas artes colunt, complecteris, & foves, freto.

Amplectere igitur, amice lector, Indica monumenta muſei Borgiani hoc opuſculo elucubrata. Ex ipſis ſinceris Indicis libris, ex ipſo ſacrae Samſcrdamicae linguae fonte, ex Indica traditione, ex Graeca & Romana auctoritate ea tibi deſcripta exhibeo. Nulla in illis illuſtrandis ars, nullus verborum apparatus, nulla ſermonis elegantia refulget, ſed omnia rudi Minerva, et ut ita dicam nude et aperte traduntur, quia plus ſtabiliendae veritatis amor et cura, quam elocutionis ſtudium et comptum ora-

tionis genus me anxium et sollicitum tenebat. Deinde quaenam facundia in Indico Missionario exspectanda, post remissa studia, post tot itinera et pericula, post fractas corporis vires, et, quod rei caput est, in tot rerum Indicarum asperitatibus, in tantis temporis angustiis, quae informem, nec satis maturum eniti cogunt partum? Ad haec itaque animum adverte, amice lector, et quantulacumque sit, opellam hanc aequi bonique consule, ac vale.

Fr. ADRIANUS A S. THERESIA
CARMELITARUM DISCALCEATORUM

CONGREGATIONIS S. ELIAE ORDINIS B. V. M. DE MONTE CARMELO PRAEPOSITUS GENERALIS ET EIUSDEM S. MONTIS PRIOR

Concedimus facultatem, quantum ad nos attinet, typis edendi opus inscriptum: *Systema Brahmanicum liturgicum, mythologicum, civile, ex monumentis Indicis Musei Borgiani Velitris dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paullinus a S. Bartholomaeo Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius. Romae apud Antonium Fulgonium*. In quorum fidem praesentes dedimus manu nostra subscriptas. Romae ex Conventu SS. Theresiae & Iohannis a Cruce VI. Iulii anno M. D. CC. XCI.

Fr. Adrianus a S. Theresia Praepositus Generalis.

IM-

IMPRIMATUR,
Si videbitur Reverendissimo Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.
Franciscus Xaverius Passari Vicesgerens.

THEOLOGORUM CENSURA

Antiquissimae Indicae gentis, quam vocant, sapientiam non apud veteres modo Graeciae philosophos, sed etiam apud históricos magna existimationis fama exstitisse, quae ab Strabone, quae a Plutarcho, quae ab Arriano, quos secuti Apuleius, Philostratus, Porphyrius & alii sunt, monumentis tradita fuere litterarum, satis ostendunt. Sed quoniam in eorumdem veterum scriptorum producendis explicandisque testimoniis de Indorum eorumque sapientum, quos Brahmanes dicunt, placitis variis & institutis, multa in tanta vetustate rerum, hactenus dubia, implicata atque obscura remanebant, quae, quo minus gentis, iam inde ab ultimis temporibus, pluribus superstitionibus irretitae, suaeque disciplinae tenacissimae, mores & ritus recte dignoscerentur, impedirent; ut doctus vir in eiusdem gentis sacris praesertim libris & sermone apprime versatus reperiretur, optandum sane erat; qui, quae per summam quorumdam nostrorum hominum criticorum aut incuriam, aut inscitiam, aut audacem de Indorum populorum rebus etiam mythologicis, suo lubitu disputandi licentiam & temeritatem, errorum tenebris obruta fuissent, collocare in bono lumine, ipsius gentis monumentorum ope ac praesidio posset. Atque hic doctus vir ille ipse est R. P. Paullinus a S. Bartholomaeo, qui Eminentissimi Cardinalis Stephani Borgiae faustissimis auspiciis, cuius admirabilis in omni litterarum genere doctrina merito celebratur, id tandem effecit, ut quae ad Indicae gentis instituta varia spectent, etiam mythologica, ex his ipsis fontibus ornanda illustrandaque susciperet. Ad quam spartam egregie navandam quid eruditus ipse scriptor contulerit, cuique facile ex libro apparebit, quem inscripsit: *Systema Brahmanicum, liturgicum, mythologicum, civile ex monumentis Indicis Musei Borgiani Velitris, dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paullinus a S. Bartholomaeo, Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius.* Quum autem in opere quod, iubente Reverendissimo Sacri Palatii Apostolici Magistro, maiori qua potuimus diligentia evolvimus, nihil contra ius fasque scriptum deprehenderimus; singula vero haud vulgari eruditione & ἀκριβείᾳ elaborata, visa nobis fuerint, eaque illis qui in Indiarum regiones doctrinam catholicam sint illaturi, multum profutura; dignum idcirco censemus, quod litterariae etiam rei Brahmanicae, immo numismaticae Indicae incremento publicetur.

Romae in Aedibus Minervae pridie nonas iulias an. 1791.

Fr. Gabriel Fabricy, S. T. D. Ord. Praed., Collegii Casanatensis Theologus.
Fr. Philippus Angelicus Becchetti, S. T. D. Ord. Praed., Collegii Casanat. Theol.

IMPRIMATUR,
Fr. Thomas Maria Mamachi Ordinis Praedicat. Sac. Palat. Apost. Mag.

IM-

INDEX
DISSERTATIONUM

LITURGIA

MYTHOLOGIA

DIS-

CULTUS CIVILIS

ERRO-

ERRORES IN TYPUM ILLAPSI

ERROR			CORRECTIO
Pag. 4	linea 11	*dicta*	*dictae*
10	6	*hála*	pála
13	8	*quotidianas,*	*quotidianae*
14	5	*adsistere quidem*	*nequidem assistere*
20	3	*campane*	*campanae*
32	7	*vide tab.*IV.	*vide tab.*XVI.
71	2	*mille.*	*milliès*
103	9	*unum leonem*	*supra unum leonem*
123	22	*ut le terme.*	*fut le terme*
ibid.	31	*inquirenda esse.*	*inquirendam esse.*
182	6	*corperto*	*comperto.*

135 post hanc *pag.* sequi deberet *pag.*136.137.138. & sic consequenter, ex inadvertentia vero illapsus fuit *num.*134.136., & iterum 136. ac demum 137. Itaque illi qui indicem rerum inspiciunt, ordinem hunc inversum fuisse animadvertant.

136	15	aquaquaticum	aquaticum
168	30	before Christi	before Christ.
191	20	& talem	*adde*. uno vultu & 6. manibus
224	22	equi	equos.
227	*in notis*	Macenas	Maecenas

ELEN-

ELENCHUS
LIBRORUM INDICORUM
QUORUM AUCTORITAS IN HOC OPERE AFFERTUR

അമരസിംഹഃ Amarasinha, vocabularium litteralis linguae Samscrdamicae. De hoc Brahmanico classico libro vide in grammatica Samscrdamica *pag.* 13.62.63. Anquetil du Perron in Zend Avesta *tom.* 1. *edit. Parisi.* 1771. in append. *num.* 110. sub corrupto nomine *Amarkosh*. Librum *Asiatick researches tom.* 1. *p.* 354. Catalogum codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Paris. *num.* 244. *num.* 94. *num.* 42. Indicem huius operis sub voce *Amarasinha*.

സിദ്ധരൂപം Sidharùbam, grammatica Samscrdamica edita Romae anno 1790. Vide dissert. historico-criticam ei praemissam.

മാഘഃ Mágha, poema epicum. Vide de eo grammaticam Samscrdamicam *pag.* 65.66.67.68.

ഭാഗവതം Bhagavadam poema epicum. Vide de eo grammaticam *pag.* 68.69.70. Item eius textum originalem *p.* 171. *& seq.*

രാമായണം Rámáyanam, poema epicum. Vide de eo grammaticam *pag.* 70.71. Codices manuscriptos bibliothecae regiae. *num.* 32. *fol* 434. *& seq.*

യുധിഷ്ഠിരഃ Yudhishdira, poema epicum. *Vide* grammaticam *pag.* 71.72.

സംഭവം Sambhavam seu പുരാണം Puránam liber genesis & originum Indicarum. *V.* de eo grammaticam *pag.* 74. Item huius opusculi *pag* 61.

ചന്ദ്രോദയം Ciandródayam. *Vide* de eo grammaticam *p.* 175.

Omnes hi codices Indici autographi manuscripti sunt. Ultimus exstat in museo Borgiano Velitris, reliquos ego possideo, excepto libro Mágha, cuius fragmentum tantum in Indiis obtinere licuit.

LITUR-

LITURGIA

യാഗം

YAGAM SACRIFICIUM

SOLI CETERISQUE PLANETIS OFFERRI SOLITUM

TAB. I.

Soli haec nomina tribuuntur in vocabulario Brahmanico അമരസിംഹം *Amarasinham* dicto. *Primo* സൂര്യ surya. Hoc nomine multi Indici reges insigniti fuerunt. *Fimala Dermasuriada* nomen corruptum regis Candy in insula Ceylan, quod quia ex sacra lingua Samscrdamica descendit, ut ex hoc vocabulario & ex solis nomine a nobis allato patet, primigeniae sinceritati restitutum, scribendum est: *Vimala Dharma súryada*, magnae virtutis sol (1). Ex hoc regis nomine insuper evincitur, sacram linguam Samscrdamicam in illa insula in usu fuisse, & hodiedum in rebus liturgicis in usu esse. Progeniem primorum Indiae regum a sole & luna etiam deducit sacer Indorum codex *Bhágavadam* dictus (2). *Secundo* sol vocatur ദ്വാദശാത്മ dvádashádma, id est *duodecim zodiaci signorum anima*. *Tertio* അഹസ്കര ahaskara, *diem vehens*. *Quarto* പ്രഭാകര prabhágara, *lucidus*, *lucem vehens*. *Quinto* തരണി taranni, *sidus*. *Sexto* ഗ്രഹപതി grehabadi, *dominus & maritus stellarum*. *Septimo* മിത്ര mitra, *sol & amicus*. Ubi observandum est, litteram *b*

A in hac

(1) Vide *in parte septima Indiae orientalis icones veras variorum populorum & regum, caerimoniarum &c. quibus Georgii Spilbergii & Casparis Balbi navigationes illustrantur*, tab. x. *Francofurti apud Wolfangum Richter anno* 1606.

(2) Vide pag. 160., & 161. libri inscripti: *Sidharúbam seu grammatica Samscrdamica*. *Romae anno* 1790.

in hac originali voce non reperiri, ac proinde *Mithra* a Persis & Graecis scriptum, corruptio est vocabuli Samscrdamici originalis (1). Deinde notandum est, male ab imperitis criticis redargutum fuisse Thomam Hyde, quod *Mithra* vocabulo etiam amici significationem attribuerit. Hanc significationem ei manifeste attribuit vocabularium Samscrdamico Malabaricum R.P. Iohannis Ernesti Hanxleden linguae Samscrdamicae peritissimi viri sub voce Mitra (2). *Octavo* ഹംസഃ hamsa, *Cicnus*. Hoc nomen attribuitur cuidam Indico regi in libro Indico *Ciandrodayam* dicto, quem ad manum habeo. *Hamse* nomen etiam gerebat *deceptor quidam filius Ahmedis e Persia oriundus, & in pago quodam, Cairi vicino, habitans*, de quo vide *pag.* 109. eruditae dissertationis in Museum Cuficum Borgianum Velitris (3). Hoc igitur nomen Hamsa fortassis ex India ad Persas aliosque pertransiit. Id saltem iure & nomine possessionis urgere possunt Brahmanes, quousque non constet allata nomina etiam linguae Persicae, aut Aegyptiacae communia aut propria esse. *Nono* ആദിത്യഃ aditya, quasi prima creatura seu a principio exsistens. Ab hoc etiam multi reges Indici denominati, sic വിക്രമാദിത്യ Vikramáditya, *excessivus sol*, nomen regis Indici, vide in libro *Asiatick researches pag.* 286. *a Sanscrit inscription at Budha Gaya*, ubi ab eo etiam aera quaedam inscribitur. *Decimo* മാൎത്താണ്ഡഃ mártánda *sol*. Hoc nomine vocabatur antecessor hodierni regis Travancorensis, nempe *Víra Mártánda*, fortis sol. Plura adhuc epitheta sol apud Brahmanes habet, quae illius varias qualitates & virtutes explicant, sed his enarrandis supersedeo. Solis & lunae nomina in sacra litterali Brahmanica lingua omnia sunt generis masculini, quod vide in vocabulario Amarasinha sect. *Sorggavarggam* & in grammatica Samscrdamica *pag.* 118.

Solem

(1) A Mitra Mitridates est, & Mitra, quod alii corrupte misra scribunt, etiam multi Brahmanes appellantur.

(2) Vide inter codices manuscriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num. 9. *Vocabulario da lingoa Malavar.*

(3) Museum Cuficum Borgianum Velitris, illustravit Iacobus Georgius Christianus Adler Altonanus. Romae 1782.

Solem & lunam a Brahmanibus coli ex nostris viatoribus Anglis & Gallis pauci, quod sciam, observarunt, quamquam ipsi mira dicacitate contendant plerique se Brahmanum dogmata apprime nosse, & optime pro suo quisque studio tradere & explicare. Illi, ait Plutarchus (1), *qui cultum deorum nobis tradiderunt tribus formis usi sunt, naturali, fabulosa, testimonio legum. Naturalem philosophi, fabulosam poetae docent, leges suas singulae habent civitates. Tota doctrina in septem tribuitur partes. Prima est eorum, quae in caelo & sublimi fiunt, observatio. Homines enim coeperunt Deum agnoscere, cum viderent stellas tantam concinnitatem efficere, ac dies noctesque aestate & hieme suos servare statos ortus atque obitus: indeque terram animantia, & fructus proferre. Itaque pro patre caelum, pro matre terram acceperunt, patrem illum, quod aquam instar seminis effunderet, matrem hanc, quod conciperet & pareret. Cumque viderent stellas perpetuo moveri, & in caussa nobis esse, ut solem & lunam contemplaremur, deorum iis nomen fecerunt a cursu dictum. Secundo & tertio loco deos distinxerunt in utiles, Iovem scilicet, Iunonem, Mercurium, Cererem: & damnatos, Diras, Furias, Martem, quos ut violentos & saevos placant sacris, atque avertunt. Quartum & quintum locum rebus & motibus animi assignaverunt; ut amori, veneri, desiderio, & de rebus spei, iustitiae, aequitati &c.* Hanc sententiam cordati scriptoris quamvis longiusculam ideo attulimus, quia saltem quoad Brahmanes, eam in decursu huius opusculi perfectissime vindicaturi sumus. Videatur etiam Lactantius lib. *divinarum institutionum*, Macrobius (2), qui ex veterum sententia *solem Deo simillimum, fontem caelestis lucis & ducem, moderatorem, mentem mundi, cor caeli, temperationem mundi, terrenae fecunditatis auctorem, mundi caput & satorem, Iovis oculum, omnium vitae auctorem, putredinis caussam, ignis elementum vocat*. Hunc eumdem ab Aegyptiis, Chaldaeis, Persis, Scythisque sub varia figura & forma cultum & adoratum fuisse ostendit, & eidem Macrobio adstipulatur Clemens

(1) Plutarchus lib. 1. de placitis philosoph. edit. Parif. anno 1572.

(2) Macrobius in somnium Scipionis cap. 2. cap. 19. cap. 20. Saturnal. lib. 1. cap. 17. cap. 18. cap. 19. & alibi.

mens Alexand., Curtius, Strabo, aliique, atque ipſe denique ſacer textus (1).

Dum Brahmanes ſoli ceteriſque planetis ſacrificare animo conſtituerunt, quod primum & maximum eorum ſacrificium eſt, യാഗം *yágam* dictum, hoc modo ſe ſe operi accingunt (2). Centum Brahmanes eruditiores deputantur & mittuntur, ut in campo aperto & ſpatioſo locum idoneum eligant & diſcernant, in quo ſacrificium perfici poſſit. Hic dum electus eſt, ex quatuor plagis limitibus certis defixis, multis precibus humum conſecrant, malos genios aqua luſtrali *tírtam* dicta, atque aſperſorio ſeu ramuſculo arboris *máva* alias vulgo mangueira dicta, quae fecunditatis ſymbolum eſt, atque Deae Lekshmi (terrae) ſacra, diligenter pellunt, locum exorgiſant, & purificant more in *yagiurvédam* ſeu in lege de ſacrificio *yágam* perficiendo, praeſcripto. Quae lex ac libri de ſacrificiis tractantes non abſimiles ſunt aliquibus praeceptis in Levitico & Numerorum libro datis, ex quibus haec imitata aut corrupta fuiſſe, contendunt plures Indici Miſſionarii, aliique ſcriptores multi. Loco iam conſecrato erigitur tabernaculum ſeu tentorium ſive ex tela, ſive ex palmarum foliis & ramis confectum, illudque amplum ac ſpatioſum, ita ut ad minus centum Brahmanes magiſtros, qui ad ſacrificii opus peragendum ſpecialiter ſeliguntur, capere poſſit. Adſtantium & ſimul cum magiſtris recitantium Brahmanum numerus ſubinde ad duo millia aſcendit. Quin anno 1787. menſe aprili, dum rex Travancoridis hoc ſacrificium yágam in florido campo ad flumen *Feira d'Alva* ſito, perfici curaverat, quatuor millia Brahmanum holocauſto adſtiterant, Circa tabernaculum plura ſunt habitacula pro recitantium commodo exſtructa, eaque quadratum ſpatium relinquunt, ut tabernaculum in medio omnibus pateat. In ipſo tabernaculo ſacer adeſt & qua-

(1) 4.Reg.23.4. *Et praecepit ut proiiceret de templo Domini omnia vasa quae facta fuerant Baal, & in luco Asarae, & universae militiae caeli . . . & delevit qui adolebant incensum Baal & soli, & lunae, & duodecim signis.*

(2) Confer codicem manuſcriptum R. P. Norberti Capuccini Miſſionarii Pondicerenſis §. *de initiatione Brahmanum*, item manuſcriptum R. P. Iohannis de Brito: *Noticia dos erros, que tem os gentios de Concaõ da India.*

& quadrangularis focus *kunda* dictus, ex cuius medio columna lignea prominet, ex cuius ſuperiori parte funiculus alligatus in utramque partem defluit. Funiculum iſtum in utramque partem propendentem, viro duas uxores ducere licitum eſſe, ſignificare putant aliqui, alii vero illum duas legis partes, nempe *védángam*, & *védásáram*, id eſt ſubſtantiam & ſpiritum legis, columnam vero *yúbam* dictam, firmitatem legis ſignificare dicunt. Ad hanc mulieres Brahmanicae, quin & ipſi viri Brahmanes குரு *guru* ſuo ſeu magno magiſtro olim peccata ſua confitebantur, quae res nunc in deſuetudinem abiiſſe dicitur. Ad ſacrum focum & circa columnam novem ſpecies lignorum coacervantur, quae novem planetis (tot enim admittunt) conſecrata ſunt. Totidem ſpecies lignorum ſacrificuli manibus tenent, ut concepto igne, & ſurſum tendente, illa in focum iniiciant, atque butyro infuſo vim & vigorem ignis incitent & ſuſtineant. Diſpoſita igitur lignorum ſtrue, perfrictione mutua & celeri ſiccae arboris *araſu* dictae duorum ligni fruſtorum, novus elicitur ignis, ac ſupradicta ſtrues accenditur. Quo peracto in ora Coromandelidis a bubulco, in ora Malabaridis vero a nobili militari viro Nayre aliquo, hircus, aut aries, qui ſine macula eſſe debet, in ipſum circulum ſacrificulorum, & ante aram adducitur (1). Ibi ſuper arietem multae preces dicuntur, quin etiam multa ſecreta verba ad aures animalis inſibilantur, meatus reſpiratorii vi & manu occluduntur, atque aries ſuffocatur, aperto illius ventre iecur extrahitur, quod in tepido lacte lotum, & butyro recenti illitum primum in ſole, tum igne aſſatum ſeponitur. Interim aries ipſe immolatur, & dum igne crematur, multo thure, nuce myriſtica, atque ſantalo rubro in ignem iniecto gravis odor fugatur, ad Deum Mitra, ad Deum Brahma, ceteroſque divos multae & fervidae orationes diriguntur. Holocauſto conſumpto reſidui arietini iecoris fruſtula ac particulae ex farina frumenti ſubacti panis, adſtantibus Brahmanibus diſtribuuntur, qui omnes ea uno eodemque momento, quo magiſter

ſacri-

(1) *Victimam* (Indi) *non iugulant, sed praecluso spiritu necant, ne quid mancum Deo offeratur, sed integrum*. Strabo lib. 15.

ſacrificulus, deglutire & comedere debent. Sacrificii praeſes ſeu magnus magiſter യജമാനം *yagiamán* dictus ex ſacro huius ſacrificii igne parum aſſumere & in domum ſuam delatum ſeponere, atque toto vitae ſuae tempore cuſtodire & alere tenetur, ne exſtinctus pereat. Exinde ſacerdotes illi, qui ſemel etiam publicum hoc ac ſolemne ſacrificium peregerant, a gentilibus maximi habentur, ac veluti magni magiſtri & ſuperiores eccleſiaſtici ſunt. Hi dum moriuntur, rogo conſtructo, & ex hoc eodem igne ſacro ſcintilla admota, ſuper lignorum ſtruem cremantur, ut hoc ſacro igne conſumpti, purgati & expiati ab omni tranſmigrandi ſeu metempſychoſeos poena abſoluti Brahmae Dei gloriam conſequantur. Haec igitur eſt cauſſa ob quam antiqui Gymnoſophiſtae etiam vivi in ignem ſe praecipitabant, & corpus ſuum igne comburi volebant. Vide apud Strabonem *lib.* 15. inſcriptionem legati Indici, qui ad Auguſtum Imp. Rom. deputatus & itineris aerumnis fractus Athenis igne crematus fuit. *Hic iacet Larmaochagas* (forte dicendum erat Dharmóciaguen) *Indus ex Bargoſa* (ex Baroche) *qui ſecundum patriam Indorum conſuetudinem ſe immortalem fecit*. Eamdem ſortem virili conſtantia ſubiit *Calanus* Brahman, quem Alexander Macedo ex India in Perſiam abduxerat, de quo vide Plutarchum *in vita Alexandri*, & Porphyrium *lib.* 4. *de abſtinentia*, ubi haec verba ſingulari attentione notanda: *Brahmanes autem ita erga mortem affecti ſunt, ut vivendi tempus quaſi neceſſarium quoddam naturae miniſterium inviti ſuſtineant, atque ideo animos a corporibus feſtinent abſolvere. Adeo ſtabilem ac veram & ipſi, & pleriquc animabus inter ſe poſt obitum vitam eſſe crediderunt*. An non ergo nugae ſunt opiniones eorum Europaeorum qui Brahmanibus materialiſmum, ſpinoſiſmum, & atheiſmum appingere ſunt auſi? An quis ſponte vivus in ignem inſiliet, ut corpore & animo pereat, an non potius id faciet ſpe melioris boni adipiſcendi? Sacrificium yágam cuinam aequiparari debeat, an ſacrificio alicui Aegyptio, an arietis ſacrificio Iſraelitico, hoc noſtra non intereſt hic perquirere. Sol in nonnullis Indicis delubris quadrigis & curru inſtructus repraeſentatur, quam iconem exhibent Angli Calcuttenſes *ad pag.* 262. in

libro

libro cui titulus : *Asiatick researches* (1). In hac icone aliisque, quae praesertim curribus triumphalibus, quibus idola solemniter vehi solent in publicis pompis, insculptae videntur, *Sûrya* seu sol, tamquam *terrenae fecunditatis auctor* una manu florem lotum seu nymphaeam, primam nempe ex sole & aqua productionem, primam caloris & humoris prolem, *fecunditatis symbolum* manu sua gerit. Inter illos deastros quos ex antiquissimo delubro insulae Elephantae descriptos & aeri incisos exhibet Niebuhr (2) *tab.6.* repraesentatur trinitas Indica seu *Brahma*, *Vishnu*, & *Shiva*, qui dii sub se aliquot *hamsa* seu cycnos, aut anseres habent. Ex hoc ergo attributo certo inferendum esse videtur, unam ex illis tribus figuris solem symbolice repraesentare. Sed de his agemus infra. De Mitra eiusque sacris apud Persas aliasque gentes vide eruditum Calmet *in dissertatione de Moloch Deo Ammonitarum*, de Paw *recherches philosophiques sur les Chinois vol.1. pag.315.*, Plutarchum *lib. de Iside*; Q. Curtium *lib.3. cap.3.* & Alphab. Tibet. *pag.81.*

ചന്ദ്രഃ ciandra, vel സോമഃ soma (generis masculini) Brahmanibus luna est, cui sacrificium herbarum offertur, quae cum contusae fuerint, succus earum a sacrificulis bibitur. Princeps sacrificulus qui illud peragit, vocatur സോമപതി somabadi, & sacrificium ipsum *somayágam*. Herbae illae per oratiunculas, quarum caput particula ഹും *hum* est, & cauda ഓം *om*, id est *an vis? volo, fiat, amen*, consecrantur. Persas quoque huius sacrificii notionem habuisse, atque haec omnia a Graecis mire corrupta ac deformata fuisse, colligitur ex Plutarcho *lib. de Iside*, ubi Mitrae sacrificium describit. De duabus illis voculis *hum* & *om*, vide nostram dissertationem in linguam Samscrdamicam. A *ciandra* vel ut alii corrupte scribunt chandra vel shandra pariter multi Indici reges fuere denominati. Quare in

(1) *Asiatick researches*, or Transactions of the society instituted in Bengal. Volume the first. Calcutta 1788.

(2) Niebuhrs Reisebeschreibung nach Arabien und anderem umliegenden Ländern Zweiter Band. Kopenhagen. Jahr. 1778.

re in duas lineas distinguuntur, nempe in reges ex sole, & luna progenitos, ut habet primus versus libri *bhágavadam*.

A sole, luna, aliisque planetis Indi dies hebdomadae denominant, quod iam dudum observavit R. P. Beschius in sua grammatica Tamulica *pag.* 159. (1), & nuper Abbas Laurentius Hervas (2), quos consulat cui placet. Quemadmodum vero sol, luna, ceterique planetae in sacra litterali lingua Samscrdamica plura nomina & epitheta habent, ut supra de solis nomine ex vocabulario Amarasinha allato vidimus, ita quoque nationes illae variis his nominibus, & epithetis planetas illos denominant, quae tamen vocabula omnia unam eamdemque significationem habent subiecto illi propriam. Sic v. g. *aaditya* sol, *sùrya* sol, unde Tamulenses aiunt aaditya kilami vel nháyarakilami *solis dies*. Malabarenses nháyarászicia *solis dies*, vel aadityanal *solis dies*. Ita pariter Ceylanenses, Indostani, Márasti, Canarini, Talinganici, Carnatenses, Bengalini & Nepalenses plus minusve variant, quamvis omnia harum gentium & linguarum gentilitiarum vocabula ab una atque ubique eadem sacra litterali lingua Samscrdamica descendant, & ideo apud eos luna vocatur *tin*, *soma*, vel *ciandra*, unde tinguelaszicia, & sòmavàram *dies lunae*. Mars *ciovà*, *mangalen* seu bonus & felix est. Mercurius *budha*, *budhin*, *bodh*, *budho* spiritum, mentem, vel intelligentiam id est genium planetae mercurii rectorem denotat. Iupiter est *brahaspadi* vulgo *vyàsha* dictus. *Shucra* vel *ushena* vel *velly* est venus planeta generis masculini. Denique saturnus *ciani*, *shani*, *manda*, *pangu*, *gauri*, *kàla*, ultimum hebdomadae diem constituit. Adde his *ràhu* & *kédu* planetas duos, quos Brahmanes tempore tantum eclypsis visibiles esse aiunt, id quod testatur R. P. Hanxleden in Indiculo universali quem dictionario suo Samscrdamico Malabarico Lusitano praefixit. Quare vehementer alucinatus est Sonnerat, dum duos istos Brahmanicos planetas nostram ursam maiorem esse dixit. Vide *tom.* 1. *pag.* 220. *edit. in* 8. His ergo novem planetis Brahmanes sacrificium yágam offerunt, & in eorum honorem novem diversa ligna cremant,

HO-

(1) Grammatica Latino Tamulica, Trangambariae typis Missionis Danicae anno 1739.

(2) Aritmetica delle nazioni e divisione del tempo fra gli orientali, opera dell' Abate Don Lorenzo Hervas. In Cesena 1786. *pag.* 188., ubi hebdomadae dies pluribus Indicis linguis, quamvis vocabulis non parum corruptis, afferuntur.

ഹോമം

HOMAM HOLOCAUSTUM IGNIS

TAB. II.

Igni, cui sacrificium hoc offertur, nomen est അഗ്നി aghni, vel aguini Gallico ore prolatum. In vocabulario amarasinha sect. ബ്രഹ്മവർഗ്ഗം *Brahmavarggam*, in libro *Sambhavam*, & alias passim huic deo, qui genius est, uxor attribuitur; quae vocatur അഗ്നായി *aghnay*, vel സ്വാഹാ *svâhà*. Sacrificium hómam seu ignis in iisdem libris loco citato per excellentiam etiam vocatur *dévayagna*, seu sacrificium divinum, quod innuit, quam magnus sit ignis apud Indos Deus, & quanti aestimetur hoc sacrificium ignis. Et revera nulla actio ardua, nobilis, sancta, & magni momenti fit absque praevio sacrificio ignis. Dum pueri primo scholam adeunt, huic deo sacrificent est necesse. Dum filio sponsa deligitur, parentes prius igni sacrificant. Dum in sponsi domum deductae *tály* seu maritalis tessera appenditur, sponsus & sponsa huic deo sacrificent oportet. *A veteribus institutum est*, ait Lactantius (1), *ut sacramento ignis & aquae nuptiarum foedera sanciantur, quod fetus animalium calore & humore corporentur, atque animentur ad vitam.*

De hoc sacrificio Indico passim loquuntur auctores. Sonnerat *tom.* 1. *edit. in* 4., R.P. Norbertus, R. P. Iohannes de Brito, auctores libri *Asiatick researches* (2) *pag.*401. ubi hoc solemnius sacrificium describunt. Dum minus solemne est, unus etiam Brahman, qui sine macula, loto corpore, & albis indutus vestibus esse debet, sufficit. Hic super exiguo scabello quod *pídam* vocant, sedendo & preces *slogam* seu versus aliquos recitando opus aggreditur. Ante ipsum adsit oportet campanula manualis, lampas ardens oblonga, amphora liquido butyro vel in eius defectu oleo nucis coco repleta. Circumcirca folia ampla ficus In-

B dicae

(1) Lactantius de origine erroris, seg.21.

(2) On the *Trial* by *ordeal* among the *Hindus* pag.400.401.

dicae *banána* dictae iacent, in quibus holocauſti materia circa ſacrum focum *kunda* dictum diſponitur. Haec autem eſt lignum aquilae ſinenſe pretioſum dum haberi poteſt, lignum camphorae dictum quod camphorae reſinam exſudat, ſantalum rubrum, nux myriſtica, bdellium, grana iuniperi, arundo zachari, dactyli, ſiſamum, ocimum, oryza, arboris hála & vépa aliarumque multarum medulla, cortex, flores & folia. In his adhibendis Brahmanes, & auctores in iis recenſendis variant pauliſper, & uni plus, alteri minus neceſſe eſſe, aſſerere placet. Diſpoſita in foculo ſeu quadrangulari foſſa holocauſti materia, ex ardenti lampade ignis admovetur, accenſi ignis indicium campanula datur, materiae foco impoſitae butyrum infunditur. Dum ligna validiorem iam conceperunt flammam, oryza, flores, aliaque comeſtibilia quae offerri vult ille qui holocauſtum peragi iubet, in ignem iniiciuntur, & preces ſecretae *mandram* dictae a ſacrificulo Brahmane recitantur. Hae fere omnes ad ſingulos verſus per vocem *bum* incipiunt, & per voculam *om* finiunt. Sunt tamen orationes plures quae in principio voculam *om*, in fine vero voculam *svahà* habent, ſic v. g. ഓംക്ഷീര ഗോപാലായ സ്വാഹാ Om kshira gopálaye svahà, *Om*, *fiat*, *lac producatur*, *o Deus paſtor* (Vishnu incarnate in krshna) *svahá*. Haec oratiuncula dicitur, dum uncto mulieris lacte deficientis pectore, a Deo Krshna vaccarum paſtore petitur, ut ad lactandum parvulum mamillis lac reſtituat. In hac oratiuncula ultima vox eſt *svahá*. Hanc Calcuttenſes Angli *diſſert.* in litteraturam Indicam *o utinam* explicant. Verum particula *om*, ut nos ad evidentiam uſque in diſſertatione noſtra in linguam Samſcrdamicam iam demonſtravimus, *fiat*, *o utinam fiat*, *amen* &c. iam ſignificat, ſequeretur ergo in his oratiunculis dupliciter *o utinam*, vel *fiat* poni, quod non eſt veriſimile. Vocula ergo svahá contractio eſt popularis a voce *sváhá*, quae deam ignis uxorem ſignificat, atque tunc praecipue in hiſce oratiunculis invocatur, quando per ſacrificium ignis mariti ſui aliquid ab aliquo deo petitur. Brahmanes ſicuti & Perſae & Tibetani ignem venerantur, non ſolum quia is reliquis elementis potentior eſt, ſed primi ideo

cum-

cumprimis eum colunt & timent, quia ſub illius figura Ishvara, Shiva ſeu *Dominum*, & maximum Indicum Deum, vindicem, iudicem, & deſtructorem rerum omnium, *Shaſtáva* dictum ſibi repraeſentant, ita ut de illis vere & certo dici poſſit, ſub ſimbolo ignis Brahmanes verum Deum adorare. Nec deſunt aliae rationes Brahmanibus ad adorandum ignem. *Multi ſaepe fuerunt hominum interitus, & erunt igne quidem & aqua maximi*, ait Plato *apud Clement. Alexand.* (1), & Clemens ipſe proſequitur: *norat enim ille* (Epheſius) *a barbara philoſophia doctus, malorum hominum purgationem fieri per ignem, quam ſtoici ἐκπύρωσιν exuſtionem dixere, qui & per eam hunc talem quempiam revicturum docent*. Plutarchus vero (2) ait: *Apud Indos caſtae maritorumque amantes uxores de igni litigant atque certant: victricem, quia cum marito mortuo comburitur, reliquae ut felicem laudibus vehunt atque decantant. Ac qui ſapientes ibi ſunt, nullus eorum dignus admiratione, niſi vivus etiamnum & animo & corpore valens, animam a corpore igni diſcernat, puruſque a carne diſcedat eluta mortalitate*. Hic quidem mos ſi umquam exſtitit, & inter Brahmanes univerſalis fuit, exſolevit in quantum ad viros. Quod ad feminas maritis orbatas attinet, in Bengala, ac aliis paucis Indiae locis adhuc viget, & Sonnerat *tom.* 1. (3) duas tabulas exhibet, quarum una viduam quamdam ad rogum ſeſtinantem cum mariti corpore cremandam, altera ardentes prunas & ſuper iis ambulantes Indos repraeſentat. Videatur etiam inter icones navigationis Spilbergianae *tab.* 22. *ſepulturae regum & ſacerdotum in Pegu delineatio*. Mundum per ignem deſtruendum fore tradunt Brahmanes in libro പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി Prabanciaſrshti, quod ex ſententia Malabarenſium etiam confirmat R.P.Ildephonſus a Praeſentatione (4). Hi dum veſperi accenſam lucernam in cubiculum vel atrio domus inferunt, lampadis lumen ambabus uſque ad frontem elevatis manibus ſalutant & venerantur. Mulieres dum noctu ignem ſeponunt

 & in

(1) Strom. lib.5.§.235. Laertius lib.9. pag.244.

(2) Plutarchus *an vitioſitas* &c.

(3) Voyage aux Indes orientales, & a la Chine par Mr. Sonnerat, a Paris chez Froulé. 1782. editio in quarto.

(4) De creatione mundi ex ſyſtemate Brahmanico cap.3. & 4. inter codices manuſcriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num.20.

& in foco contegunt, pauca oryzae grana in eum iniiciunt, atque Deae *Lekshmi*, nostrae nempe Bonae aut Cereri deae, sacrificant, ut fruges ab urenti igne in agris intactas servet. Lampadis lumen etiam de die, & meridiana luce novis nuptis praeferri solet, sed cumprimis sponsae, dum ad sponsi domum traducitur, id quod ego saepe meis oculis vidi, neque absque mysterio factitari facile observabam. Quin adest Velitris in museo doctissimi, ac bono litterariae reipublicae nati Eminentissimi Card. Borgiae antiquae deae fornacis unicum & rarum monumentum ex marmore in eadem civitate repertum, quod inspiciat, & examinet cui placet.

Facta Dea est Fornax, laeti fornace coloni
Orant ut fruges temperet illa suas. Ovid. 2. Fast.

Niebuhr bonae fidei auctor familiam Gueber Suratae exstare narrat *tom.* 2. quae ducentis annis sine interruptione sacrum ignem se conservasse, & adorare gloriatur & profitetur. Confer Iusti Lipsii *excurs.* 1. *in Taciti Annales*, Titum Livium *de igne & officiis Vestalium Romanarum*, & Q. Curtium *lib.* 4. *cap.* 10., ubi de Persarum igne haec habet. *Solem & Mithren* (in accus. Samscrdamico dicendum *Mitram*) *sacrumque & aeternum invocavit* (Darius) *ignem, ut illis dignam vetere gloria, maiorumque monumentis fortitudinem inspirarent*. Heic ex ignorantia linguae *Sol* & *Mitra* vides disiuncta, & ex una re duo vocabula, seu quasi duo numina diversa effcta fuisse. Mitrae Persici numinis bovi, qui terrae symbolum est, insidientis figuram cum inscriptione *Nama Sebesio Deo Soli invicto Mitrae* vide in aedibus villae Pincianae Exc. domus Burghesiae. Hoc eodem fere modo bove vehitur Indicus *Shiva* Deus.

ശ്ര്ക്കം

ത്രുകം

SACRIFICIUM TUKAM, ALIAEQUAE VICTIMAE HUMANAE

T A B. III.

Primae hominum oblationes, quibus ſuam in Deum pietatem teſtarentur, providentiam agnoſcerent, ſibi ſuiſque propitium redderent, erant fructus terrae (1). Indis hodiedum mos iſte praeplacet, atque communes, ne dicam quotidianas, oblationes ſunt oryza, nux coco, butyrum, oleum, ficus banánae, flores, & arborum fructus. Hi ut ingenio mites ſunt, atque metempſychoſeos dogmati addicti, a ſanguine abhorrent, certaque notitia comperi, multos Brahmanes ideo ſacrificio yágam adſiſtere nolle, quod in eo hircus innocens animal iuguletur, & adſtantes ex eius iecore particulam edere cogantur. Quare priuſquam animali fauces praecludantur, multas ſacrificuli ad Deum Brahma preces fundunt, eumque deprecantur, ne occiſionem illius animalis ſibi imputet, quam unice ad implendam legem ſe facere profitentur. Verum ſicuti apud alias pleraſque gentes pedetentim, ſive ad avertendum aliquod ingens malum, ſive ad irata numina, maloſque genios, a quibus mala illa ſibi irrogari exiſtimabant, placandos, cruenta ſacrificia locum obtinuerunt, ita quoque Deo Shiva ſeu igni poſtea bos in ſacrificium caedi coepit. Quod quidem primum ſanguinis effuſione peractum ſacrificium, quam antiquum ſit, patet ex eo, quod in libro *Yudhishtira* de hoc uno cruento ſacrificio mentio ingeratur: ഉപാഹൃദപശുരുദ്ര uba hrda pashu Rudra, *Rudra* (qui & Shiva) *cui oblatus eſt bos* (2). Huic ſacrificio cruento ſucceſſit immolatio gallorum, quae hodiedum in India obtinet, atque alias cruentas victimas ſupplet. Deae Bhagavadi, vel Gaengadévi, quae fortaſſis Graecis omnium gentium cultus corruptoribus Taurica Dia-

(1) Geneſis cap.2.

(2) Confer Rogers offene Thur zu dem Verborgenen Heydenthum. Norimberg. Anno 1663.

Diana eſt, in Indiis homines immolatos fuiſſe tradunt multi, ſed cumprimis rerum Indicarum peritus vir Abraham Roger (1). Huius itaque ſacrificii humani reliquiae non ambiguae eſſe videntur hodiernum ſacrificium in auſtrali India tùkam dictum, quod quidem nulla Brahmanica lege fit, qui illi adſiſtere quidem ſolent, ſed peculiari, populique imaginatione fervidi, & antiquae conſuetudinis tenacis tumultuaria devotione.

Menſe martio, quo huius deae feſtus dies recurrit, ante fores delubri ipſius Bhágavadi non a Brahmanibus, ſed a Nayris, aliarumque inferiorum tribuum hominibus galli gallinacei plures occiduntur, atque protinus fumante adhuc ſanguine ſurſum in aerem proiiciuntur, ut defluens & undequaque diſperſus ſanguis humum & templi poſtes reſpergat. Deinde uncino ferreo in dorſum immiſſo ſuper portatilem machinam devotus aliquis vir, qui ad hoc opus aere conducitur, in aere ſuſpenditur gladium manu portans. Dum ſuſpenſus circumſtanti & in immenſum conglobato populo mali quo premitur, finem denuntiat, pulſantibus tympanis tribus vicibus ita ſuſpenſus circum templi ambitum portatur, acclamante eidem populo, beatum depraedicante, & deae ſuae Bhagavadi ſe ſe fervidis, ſed tumultuariis precibus commendante. Peracto trino circulo vir ille demittitur, uncinus eximitur, vulnera lavantur, ſanguis extergitur, & aut a templi praeſidibus, aut a devotis aliis hominibus praemium ipſi perſolvitur. Ex navigationibus Spilbergii *part. 7. cap. 34. pag. 96.* hoc idem feſtum ſuo tempore in ora Coromandelidis obtinuiſſe apparet, atque is *tab.* XIV. hanc eamdem victimam ex uncinis pendentem exhibet. *Sacerdotes idololatrae*, ait ipſe, *poſt admonitionem ad poenitentiam, retinacula illa dimittunt, apprehenſumque* (virum) *poenitentiarium in utroque humero ad Pagodo* ഭഗവതി Bhagavadi (ex quo vocabulum Pagodi corruptum) *ſive ad idolum attrahunt, ubi dependens ita a retinaculis ferreis ter idolum ſalutare, pectus ſuum percutere, & alia peragere cogitur, donec iterum remittatur.* Idolum hoc alis & cornubus inſtructum, mammis tamen dependentibus

(1) Proinde Indi ; Perſae, Iſraelitae aliqui idololatrae in bove ſoli ſeu Mitrae immolando conveniebant.

tibus & ſub feminea forma perquam horrida idem citata tab. exhibet, ex quo nullum iam dubium ſubeſſe poteſt, hanc eamdem deam Bhágavadi eſſe, quae ſub paullo diverſa forma in Malabaride, & ſub nomine Gaengadévi in Bengála adoratur. Hoc ergo ſacrificium eſt veteris illius *daemonis Bengalini*, quo nomine veteres aliqui ſcriptores uſi ſunt, humano ſacrificio ſubſtitutum. Verum non ita humanarum victimarum memoria ac conſuetudo ex India ſublata fuit, ut ſubinde non recurrat. An. 1746. cum Rex Travancoridis *Víramártanda* contra reliquos Malabariae regulos bellum moviſſet, & ad fluvium *Paravur*, *Cenganáda* & *Ceravá* remoram obſtaculumque inveniſſet, ex conſilio ut aiunt Brahmanum, quindecim infantes partim ex Chriſtiana piſcatorum tribu, partim ex illa gentili quam *Shegos* vel *Cìànas* vocant, intempeſta nocte & nemine tale quid opinante comprehendi atque ad arcem Tiruvándaram perduci curavit. Ibi hi parvuli multis Brahmanum precibus, ſuperſtitioſis caerimoniis, ſacrificiis delibuti & conſecrati, laminis cupreis variis ſuperſtitioſis inſcriptionibus inſignitis alligati in quatuor municipii illius plagis vivi ſepulti fuerunt. Haec res gentem illam ad littus maris habitantem adeo terrore perculit, ut plurimae familiae aufugerint, atque caram ſibi prolem pro viribus occulere ſategerint. Memoria huius facti in Malabaria necdum oblitterata eſt, & ego eam chartae a R. P. Franciſco Cruz Fernandez ſacerdote indigena Malabarico commendatam, ex manuſcripto Batavico, cuius poſſeſſor eſt D. Roſier olim arcis Collanenſis praefectus, habeo, qui illud mihi pro ſua in me humanitate lubens communicaverat. Ex his ergo liquet, etiam ipſos Brahmanes ab humanis victimis interdum non abhorrere, & niſi fallor, etiam in ipſis eorum libris humanarum victimarum mentio recurrit. Sect. *Brahmavarggam* in vocabulario Amaraſinha ſacrificium quod peregrinorum ſeu exterorum advenarum dicitur, മാനുഷയജ്ഞം *mànuszayagna* vocatur, id eſt *hominis ſacrificium*. Ad quam vocem dictionarium Samſcrdamico Malabarico Luſitanum R. P. Biſcoping habet: *Sacrificio para os Brahmanes foreſteiros*, id eſt pro Brahmanibus exteris. Verum vis illius vocabuli aliud innuere videtur, & cum

voca-

vocabularium Amarasinha antiquissimus Brahmanum liber illud afferat, atque iidem hi Brahmanes non facile primigeniam vocabulorum significationem noscant, aut si norint, non facile detegant, fieri quidem posset, ut *hominis* illud *sacrificium*, quod unum est ex Brahmanicis & antiquissimum, immolationem hominis significet. De viduis Indicis se se cremantibus, quas valde deplorat Sonnerat, vide eius *tom.*1. Spilbergii, Balbique navigationes, & R.P. Vincentium a S.Catharina Senensi *lib.*3. *cap.*28. *p.*322. (1). Ubi tamen notandum est, consuetudinem illam in Malabaria iam dudum sublatam fuisse, ita ut nunc viduae illae post mortem mariti aut ad maternam domum redeant, aut se se famulitio alicuius templi addicant. Olim obligatio se se cremandi apud aliquas (neque enim omnes se cremabant) pendebat ex stipulatione libera matrimoniali, ex opinione qua Indi per ignem purgari & salvari posse putabant, ex frequenti veneni abusu, a quo sibi mariti timebant, ex absentia maritorum regumque, qui diu bellis gerendis praesentes praeerant, & ne in eorum absentia incontinentes haberent uxores, lege, publica hominum opinione, igne denique & morte fidelitatem uxorum suarum certam exploratamque habere volebant. Sonnerat & le Mierre, qui pluralitatem & communicationem uxorum potius instituti exoptarent, hunc morem Indicum valde deflent, & ultimus populum Parisiensem binis vicibus non parum commovit repraesentatione tragica viduae Malabaricae ad rogum deducendae (2). Sed his imperitis nationum criticis, & humanitatis eximiis praeconibus, paucis, sed non inepte, respondit de Cossigny (3).

(1) Viaggio all'Indie orientali. In Roma 1672.

(2) La veuve du Malabar, Tragedie en cinq actes, par Mr. le Mierre; a Paris chez Didot 1786.

(3) Lettre a Monsieur Sonnerat par M.Charpentier de Cossigny, 1784. A L'Ile de France, de l'imprimerie Royale. *p.*10.

പിത്രല

പിതൃയജ്ഞം.

PIDRUYAGNAM SACRIFICIA PRO DEFUNCTIS

Illos, qui Aſiaticas gentes dogma immortalitatis animae non credere dicunt, illarum gentium hiſtoriae imperitos, & veros idiotas dicas, aut malignos, & pervicaces Aſiaticarum veterum traditionum everſores iure merito appellaveris. De antiquo hoc dogmate apud Tibetanos recepto, de tranſmigratione animarum, earum immortalitate, & quomodo mereri poſſint, confer R. P. Georgii Alphab. Tibetanum *pag.* 263. 235. 270. 181. 199. De Peguanis & Siamenſibus dictionarium Pivatii *tom.* 8. & Spilbergii navigationes *part.* 7. *pag.* 113. Abbatem Choiſy *Voyage au Siam*, & itinerariam deſcriptionem D. Floueſt, qui ritus anniverſarios, oblationes, preces & ſacrificia varia pro defunctis, denique ipſum ſepeliendi modum, qui apud eos hoc dogma indicat & probat, deſcribunt. De Sinenſium anniverſariis, ſepulturis, & oblationibus pro defunctis acerrime conqueritur auctor philoſophicarum disquiſitionum *tom.* 2. *ſect.* 8. *de relig. Sinenſium*. Sumptus gentis Sinicae maximos ipſe incuſat, monachorum Laokium impoſturam, & in ſua commoda ſtudium has oblationes ac ritus pro defunctorum animabus in Sinas induxiſſe, & hactenus ſuſtinuiſſe queritur (1). Eximius iſte Germaniae pſeudapoſtolus, qui materialiſmum Aſiaticis gentibus commendatum habere vellet, cum nihil credat, neque poſt mortem aliquid ſperandum habet. Mirum itaque non eſt, quod ipſe ſubinde criminetur, & mordeat, dum praeconceptis ſuis praeiudicis philoſophicis, & turgidae ſuae mentis opinionibus oppoſitum aliquid apud alios reperit. De animae immortalitate multa tradit Plato in Phaedone, in libris de republica, Menone, Gorgia, aliiſque dialogis. Pindarus vero ait: *vis ſumma leti corpora deſtruit, ſupereſt imago viva at aevi*. Brahmanes duas in homine animas admittunt, rationalem nempe, quam ജീവൻ *given*, & ſenſitivam, quam

C ഉട

(1) *Loripedem rectus derideat, Aethiopem albus*. Iuv.

പ്രാണൻ *prànen* appellant. Hanc omnibus communem & caducam, illam rationalem post mortem superstitem esse, transmigratione a peccatis purgari, poenis etiam inferni subiectam esse quousque omnia expiet, demum aeternae gloriae consortem fieri contendunt eo fere modo, quo Pythagoras & Plato contendebant (1). Ex quo sane mihi etiam suspicio suborta fuit, doctrinam hanc Pythagoram a Brahmanibus hausisse, & ipsum primum suae scholae tradidisse. Brahmanes vero philosophorum omnium primos exstitisse tradit Clem. Alex. qui hoc dogma docuerint, dum Graeci philosophi in hac re delirarent, Stoici nempe, Democritus & Epicurus, de quibus confer Plutarchum *de placitis philosophorum*. Veteres autem Brahmanes animam spiritualem & immortalem semper credidisse non solum docet Strabo & Porphyrius, sed ea vel maxime probant, quae supra diximus, quod nempe ideo aliqui Gymnosophistae se vivi in ignem iniiciebant, ut a peccatis per ignem purgati, animam aeternae beatitudinis & gloriae capacem redderent. Luculentus de iis locus est apud Philonem Iudaeum lib. *quod omnis probus sit liber*: ubi Calanum Indum ita Alexandro Magno scribentem inducit: *Calanus Alexandro. Amici tibi suadent, ut Indorum philosophis manus & vim inferas, ne per somnium quidem res nostras conspicati. Corpora de loco in locum transferes, animos quidquam facere invitos nihilo magis coges, quam lateres & ligna vocem emittere. Ignis corporibus vivis maximos dolores excitat non sine pernicie, hunc tamen nos contemnimus, vivique comburimur* (2). Eadem de iis habet Clemens Alex. Stromat. *lib*.4. §.212. Unde vero his Indicis philosophis tanta audacia & tanta constantia? an non inde, quia, ut diximus, animam immortalem credebant, & eam per ignem purgatam aeternae gloriae participem fieri certo tenebant? Modernorum Brahmanum eadem sane est opinio. En illa quae in libro ചന്ദ്രദേയം. *Ciandro deyam* qui exstat in museo Borg. dicuntur:

ക്ര

(1) Vide Strab. lib.15. *De anima, aliisque compluribus similia dicunt* (Brahmanes). *Inferunt etiam quasdam fabulas quemadmodum Plato de immortalitate animae*.

(2) De Calano vide quae a Brahmanibus dicantur apud Palladium de moribus Brahmanorum.

ഭക്തികൊണ്ടുകൊണ്ടുവെണംകൃഷ്ണിയെവന്ദിത്തുവരു

സുകൃതമില്ലാഞ്ഞാലുംദുഷ്കൃതിവന്നുംനരകം

കൎട്ടമിഞ്ഞിഹലൊകെചെയ്തകൎമ്മങ്ങൾപൊലെ

നിശ്ചയംപരലൊകത്തങ്ങെക്കുളുക്കണം

Pietate & devotione caelestis gloria est quaerenda; & dum bona opera desunt, certo infernus obveniet. Secundum opera in hoc mundo facta certe in alio mundo praemii vel poenae mensura sequetur (1).

Plura huiusmodi testimonia, quae ex *Sambhavam* & *Bhishma parvam* in medium afferre possem, omitto. Credunt itaque Brahmanes animas, quae nondum in hoc mundo pro peccatis omnimode satisfecerant, post mortem purgari posse, eas superstites, & gloriae aeternae adipiscendae habiles esse. Inde post mortem animarum cura, sacrificium pro animabus parentum, quod *Pidrayagnam* vocant, offerri solitum, anniversarii denique & certi pro deprecationibus, & oblationibus pro defunctis constituti dies quibus caerimonia illa fieri solita in Malabaria Ciàttam, vel *Andaciàttam*; alibi *Ceràndakarmam* vel *Pidrukarmam* dici solet.

Pridie huius caerimoniae perficiendae filius vel heres defuncti tredecim Brahmanes invitat. Hi sine lepra, sine corporis macula esse debent. Eorum uxores nec gravidae, nec menstruis subiectae, nec recentes a partu sint oportet. Puritas nempe corporis semper, ubique, & fere ab omnibus antiquis gentibus ad sacrificia necessaria iudicata fuit. Purgata defuncti domo & odoribus thuris, aut aliorum aromatum repleta, stercore vaccae aqua diluto pavimenta cubiculorum perliniuntur. Filii, vidua, propinqui, abrasis capillis, in flumine puritatis ergo lavantur. In cubiculo mensa quadrangularis praeparatur, super quam idolum Dei Vishnu constituitur. Ante hoc folia *tularsi*, quae plantula est nostro silvestri ocimo non absimilis, cremantur. Filius ex Santali, ac desiccati vaccae stercoris pulvere composita

 mate-

(1) Strabo lib. 15. *Multa eos* (Brahmanes) *de morte dicere: & hanc vitam putandam esse quasi quemdam vividum hominum conceptum, mortem vero nativitatem ad veram illam & felicem vitam iis qui recte philosophati sunt. Idcirco eos multa exercitatione uti ad mortis praeparationem.*

materie ſubliquida, quam *bhaſmam* vocant, ſignum divinum ſeu *Tirunàmam*, in fronte depingit, & collo coronam precatoriam *rudràksham* dictam imponit. His conſtitutis aere campane ad ſacrificium ſignum datur, & Brahmanes tribus vicibus elata voce dicunt: ഹര *Hara*, ശിവ *Shiva*, മഹാദേവ *Mahadeva*. Precatiuncula haec eſt ex attributis Dei Ishvara, aeterni Dei, vindicis, & mortuorum iudicis conſtans. Hara! *o Deus vindex*! Shiva, *o Deus bone*! Mahádéva, *o Deus magne*! Hac oratiuncula prolata, poſita manu ad faciem modico tempore dentibus quaſi ſtrident & infremunt, veluti animam mortui reſuſcitaturi, aut evocaturi. Circa idolum ad borealem cubiculi partem IV. conſident Brahmanes, duo ad auſtralem, qui deaſtros repraeſentant. Poſt hos VII. ſtant alii Brahmanes, qui ultimas ſeptem defuncti tranſmigrationes faciendas ſecundum aliquos, ſecundum alios VII. defuncti ultimas generationes iam factas repraeſentare dicuntur. Ad portam cubiculi alii duo ſuper ſcabello ſedent, qui caelum & infernum adumbrant. Ad haec ſcabella etiam ponitur veſtis ſuperſtes defuncti, ſudariolum aliquod, vas cupreum & in defectu illius, ex foliis ficus bananae confectum, cinis ex ſtercore vaccae ſicco, paululum terrae ex Gange allatae, & iterum alterius flavae ex templo Iagarnat, ſi fieri poteſt per Yoguis poenitentes allatae. Super menſam pone idolum IV. accenduntur lampades oleo refertae. Tum Brahmanes vultu verſus ortum ſolis converſo aquam ex uno vaſe ad aliud transfundunt, & cubiculum conſpergunt, tribus vicibus manus lavant, & preces ternas perſolvunt. Quo peracto, & ipſi ex illo vaccae cinere & terra flava nomen ſanctum in ſua fronte depingunt. Rotulam quamdam & concham marinam, ſive buccinum maius, Dei Vishnu inſignia affabre exciſa, in hanc eamdem liquidam maſſam intingunt; & rotam quidem ad tempora ſeu aurem ſiniſtram, buccinum autem imprimunt ad manum ſiniſtram. Hoc nempe ideo, ut ſimiles evadant Deo Vishnu, cuius cultores ſunt, & ut myſteria huius Dei, de quibus nos agemus infra, per haec inſignia repraeſentent. His ſignis exornati pronuntiant XXIV. verba ſecreta, ſancta, & myſterioſa vultibus ad orientem converſis, verſus quem

etiam

etiam aquam ſpargunt, pollice & digito medio, ſi caerimonia ſit tempore matutino, verſus occaſum autem, ſi ritus peragitur tempore pomeridiano. Ex quo ſane argues, verba illa ad adorationem ſolis, qui veri Dei ſymbolum eſt referri. Hoc facto, pollice, indice & medio digito nares & faciem tegunt, & occludunt, atque ſic in ſummo ſilentio una fere hora meditantur. Omnis vel minimus ſtrepitus malum portendit omen, & ſi caſu aliquo hoc Pythagoricum ſilentium ſolveretur, caerimonia de novo inſtituenda foret. Meditatione peracta, in alia menſa idolo Vishnu vicina ponuntur folia tularſi, ſantalum rubrum, benzoinum, camphora, iuniperi grana, oryza, folia darba & brangaras, quae ultima duo ego quidem non cognoſco. Tum ſacerdos officium peragens ſeu praeſes & primus ſacrificulus facta Deo Vishnu oratione, filio vel heredi defuncti parentis ſacrificandi dat facultatem, qui ſurgentibus VII. illis Brahmanibus dat duo folia derba, duo grana hordei, unum folium tularſi, quae ipſi capiti imponunt. Tum ſacerdos officio colens filium alloquitur, ut ex corde ſuo excludat *kàma* ſeu luxuriam, ac cupiditatem. 2. *krodha*, ſeu iram, 3. *bhayam* ſeu metum, 4. *abhimànam*, ſeu ambitionem & ſuperbiam, 5. *lòbham* ſeu avaritiam, 6. *aasha* ſeu quodcumque aliud deſiderium malum, ſpem denique ſuam non in hominibus, ſed in ſolo Deo fiduciam ſuam reponat. Qua exhortatione peracta, Brahmanes lavant idolum, fronti illius ſignum ſanctum ſeu divinum appingitur, & accenſa camphorea candela, in vaſe cupreo thus, benzoinum, aliaque ſupradicta admoto per filium igne, ante idolum cremantur. Quod dum fit, Brahmanes preces recitant, & ad quamvis novam alicuius praedictae materiae in ignem impoſitionem, nova, ac myſterioſa verba ſimul omnes proferunt. Materia ſacrificii concremata, filius lavat Brahmanum pedes, zonam Brahmanicam humeralem novam cuique eorum tradit genuflexus, tum aquam iunctis manibus ad ſiniſtram ſpargit partem ad denotandam & deorum, & animae defuncti immortalitatem. Hic ipſe ſedentibus Brahmanibus paululum melis dat in manus unius cuiuſque, quod ipſi diligenter lambunt, ut gloriae caeleſtis dulcedinem inſinuent, qua anima expiata frui debet. Lautum poſtea more Indico ſuccedit prandium aut coena, in qua

omnia

omnia fercula primo praesentantur idolo Vishnu. Ea autem sunt: oryza cum lacte decocta, lenticulae aqua coctae, quae butyro & saccharo conditae in vasis testaceis afferuntur, panis Indicus *apam* dictus sive ex oryza, sive ex alio aliquo grano confectus, mel denique, frustula arundinis sacchari, ciarkara seu vulgo yagara dicti, massa dulcis ex succo sacchari & coco, seu verius ex fructu palmae confecta, zingiber viride seu recens saccharo tamen conditum, nux myristica dulci liquore impraegnata, mala limonia condita, lac decoctum, recens, & acidulum, aliaeque herbae & radiculae recenti butyro tostae, exclusis omnino & prohibitis carrotis vel sisere, rapis, allio, caepis, cucurbitis, aliisque flatulentis, indigestis, & ad venerem incitantibus. Haec omnia dum praeparata sunt, a primo ministro foliis tularsi, aquae lustralis tirtam dictae, intinctis asperguntur, & benedicuntur. Tum dimissa per manus aqua haec eadem idolo Vishnu offeruntur dicendo: *Domine haec tua dona sunt* (nempe ut Dei conservatoris) *quae tibi offerimus*. Dum haec fiunt, consanguinei ac defuncti parentes coronam precatoriam rudráksham dictam, quae ex CVIII. granis (1) constat, deorum nomina proferendo recitant, quo tempore idolum linteo cooperitur. His peractis, sedent Brahmanes per singulas storeas pedibus transversis, & siquidem orbiculi adsunt, ex orbiculis, si desunt, ex substratis foliis ficus bananae manu dextera sola comedunt solida, liquida vero confectis ex foliis arboris máva coclearibus. Ex reliquiis, peracto prandio, conficiuntur 81. panes parvuli ex oryza. Horum septem dantur corvis, 13. & $\frac{1}{2}$ felibus, 14. canibus, 21. vaccae, 16. pro gliribus & muribus in 16. domus angulis deponuntur, 9. & $\frac{1}{2}$ pauperibus distribuuntur. Qui sane numeri mysteria Brahmano Pythagorica sunt, quae nobis explicare non licet. Peracto sacrificio Brahmanibus singulis, si status rei domesticae permittit, binae pagodes, seu IV. fere scutata Romana a filio defuncti pro sacrificio persolvuntur. Haec caerimonia XXX. diebus durat, sed primo tantum die est solemnis. Eam imitantur Nayres & Baniani Brahmanum

(1) *Nempe in honorem 108. annorum Brahma dei.*

num imitatores & proximae ab illis tribus (1). Haec dogmata & caerimoniae cum quibusnam plus conveniant, an cum Haebraicis, an vero cum Aegyptiacis, aliis disputandum relinquo.

ഭൂതയജ്ഞ

BHUDAYAGNA SACRIFICIUM MALIS GENIIS OFFERRI SOLITUM

TAB. IV.

Malos genios, quos daemones vocant, dari, Brahmanes cum tota antiquitate docent (2). In vocabulario Amarasinha *sect.* I. *Sorggavarggam* inter alios deos seu genios referuntur etiam പിശാചം pishásza, & ഭൂതം bhuda seu daemones. Eadem sect. inter famulos dei Shiva vindicis & destructoris, iudicis & remuneratoris, numerantur etiam *pàriszada* & *rudra*, id est genii *flere facientes*, alii vero *gubyaga* id est *diaboli* vel larvae quibus speluncarum & subterraneorum cura commissa est. Omnes hi vocantur അസ്വപ്ന asvapna, id est *non dormientes larvae*. അ

adi-

(1) Exstat in museo Borgiano Velitris in tela ex autographo Tibetano Lhaprangae de Lhassa exsistente, a Tibetano pictore *Ion - de la - hu - ri* coloribus expresso, exemplar iconis *num.* 15. quae caelum transmigrationum Tibetanarum iuxta opinionem scholae Lhamaiticae exhibet. Hanc ipsam aeri incisam habes in Alphab. Tibetano *tab.* 2. *ad pag.* 487., ubi doctissimus P. Georgius cyclum illarum transmigrationum satis fuse explicat. Hunc cyclum, & dogma Tibetanos a Brahmanibus accepisse non solum horrida illa Shivae vindicis a Brahmanibus Sháståva dicti tribus oculis insignita imago, sed etiam *Yáma* deus & Shivae minister, mortis dominus & inferorum iudex sub littera *L* notatus a Tibetanis *Scin-ce-cio-kjel* dictus, cuius epitheta in vocabulario Amarasinha *sect. Sorggavarggam* recensentur, manifeste probat. Adde quod duodecim illa symbola quae in circulo maximo exteriori inveniuntur, vocabulis Samscrdamicis seu Brahmanicis inscripta sint. Sic num. 1. Tibetanis *marik-pá* intellectu carens, Brahmanibus *obliviosus* est. Num. 2. Tibetanis *dusce* propensio ad malum, Brahmanibus *malitia* est, & sic de ceteris. Ex quibus omnibus patet Brahmanes & Tibetanos non solum quoad dogmata & Deos inter se convenire, sed etiam verissimum id esse quod nos in grammatica Samscrdamica docuimus, nempe liturgica vocabula ex India in Tibetum translata fuisse.

(2) Plutarchus *lib. de Iside*, Clemens Alexand. *cohort. ad gentes*. Euripedes *apud Plutarchum*, Origenes contra Celsum *lib.* 7. *pag.* 334.

ദിതിനന്ദനന adidinanana, hoc eſt filii *deae Adldi*, & *Casbyaba* dei, vocantur alii ſpiritus, ut *kàma* ſeu cupido, *varuna* genius aquarum, aliique. Ab his diſtincti ſunt illi, qui അസുര aſura vel *ràkshasa* vocantur, & de his Indorum libri paſſim loquuntur. Horum geniorum, titanum (1) ſeu gigantum praeceptor & magiſter eſt *shukra* ſeu *venus planeta* apud Brahmanes generis maſculini. His opponuntur dii ſeu boni genii *dévaguel* dicti, quibus praeeſſe dicitur *brahaſpadi* ſeu *planeta iupiter*. Inter hos & illos ſtupenda certamina in multis Brahmanicis libris deſcribuntur, illis caeli ſedem, & potum ſeu ambroſiam caeleſtem അമൃതം amrdam volentibus, & mundum praecipitare conantibus, his vero pro mundo, caelo & potu immortalitatis ac caeleſti nectare pugnantibus. Hi dum vincerentur, Vishnu Dei opem flagitabant, atque hic auxiliatrices dabat manus, caelum terramque ne perirent, ſervabat. Multae eaeque validiſſimae rationes ſuadent, hos ſpiritus ſeu genios bonos maloſque ad aſtronomiam, ad caeleſtem mundum, ad planetarum phaenomena referendos eſſe. I. diſcipuli ſunt duorum planetarum, ut ex *Amaraſinha* & toto libro *Sambhavam* patet. II. planetae, muni ſeu heſychaſtae, ſilentiarii, contemplatores, conſiliarii, magiſtri, & doctores in his ipſis libris vocantur, & hi boni malique genii ipſis obſequuntur, atque in duas ſcholas, id eſt in bonos maloſque dividuntur (2). Planetae vero veri heſychaſtae ſeu ſilentiarii ſunt, & lumen ſuum aliis aſtris communicant, quae ipſis obſequuntur, dum planetae in orbita hinc inde volvuntur. Niſi temporis brevitas & ſcopus huic opuſculo praefixus obſtaret, ad evidentiam hoc ex libris Indicis demonſtrare poſſem. Quare nequaquam mihi arridet ſententia Iacobi Banniſter, aliorumque, qui doctrinam hanc de bonis maliſque diis ad elementorum inter ſe pugnam referunt, atque aerem, ignem, ventum, aetherem &c. eſſe putant (3). Primi igitur

(1) Titan, ſatan, & Malabaricum populare ceitàn, ab uno Samſcrdamico vocabulo *deityà* vel *ditgà* videtur deſcendere. Vide Amaraſinha ſect. I.

(2) Nempe ob bonum aut malum in inferiora influxum, quae opinio etiamnum in Indiis viget.

(3) Iacques Banniſter, *Tableau des arts & de sciences depuis les temps les plus reculés iusqu' au siecle d'Alexandre le grand*. A Paris chez Lottin. 1786.

igitur generis sunt daemones illi, quos Indi timent & adorant. Inter secundos vero celebris est Irania, quem Vishnu devicit prout refert prima stropha celeberrimi libri *Mágha*, quam integram allatam vide in grammatica Samscrdamica *pag.66*. De *Bhîmen* celebri gigante lege *in lib. Yudhishtiravijeam cap.7. slogam seu stropham* 50. 51. 52. De *Ràvana* librum *Ràmayanam*, de *Màdhu* librum *Bhàgavadam*. Non nego autem reges aliquos, quin & munis seu hesychastas, & philosophos Indicos ab illis caelestibus spiritibus seu geniis, planetis & aliis astris praepositis, qui illa animant, dirigunt, & vehunt, nomen accepisse, ut apud nos caelestium spirituum nomina hominibus imponuntur. Quin ex illorum spirituum ordine, dignitate, systemate, regimine, scientia, virtute, & sanctitate allegorica philosophiam, eiusque varias sectas, cultum religiosum de planetis & elementis, regum nomina, & multas leges, historiae denique Indicae magnam partem descendisse, & mundum terrestrem ad instar mundi caelestis systema apud Indos institutum fuisse, inde denique religionem Brahmanicam deduci, veris & solidis rationibus probare possem. Sed haec sententia, mihi alioquin vera & certa, ad sui probationem claram & evidentem, disquisitionem in Indorum origines, fontes, sectas, philosophiam, astronomiam, religionemque, maiorem requireret; & mihi perquam molesta esset, viribusque meis omnino maior. Argumenta tamen praecipua infra referam, quae lubens benevolo lectori examinanda propono. Ex illis liquido & certissime apparebit, I. secundum systema caeleste terrenis rebus applicatum, reges Indicos esse soles & lunas (luna in lingua Samscrdamica est generis masculini). II. philosophos, consiliarios, hesychastas, contemplatores, magistros esse planetas Saturnum, Mercurium, Venerem, Iovem &c. apud Brahmanes omnes generis masculini (1). III. bonos & malos genios seu Titanes qui planetarum discipuli sunt & in militia caelesti astra, terrestres homines bonos & malos esse (2) scientiae, legi, artibus, paci, regnoque ami-

 cos

(1) Hos Munis seu Rishis, id est planetas Sonnerat *pag.229. edit. in 8. Patriarchas* vocat, & simul indicat se linguae Indicae sacrae & vulgaris omnino imperitum fuisse.

(2) Gigantes autem quid aliud fuisse credendum est, quam hominum quamdam impiam gentem? Macrobius Saturn. *lib.1. cap.20.*

cos vel hostes, ac proinde bella Indica & historias eorum caelesti illo systemate, & allegoriis permixtas esse (1). IV. philosophiam eorum de rebus terrenis simul cum astronomia & rebus caelestibus intime colligatam esse. Haec vera clavis est omnium Indicarum scientiarum & librorum, & quia ab astronomia antiquissima Asiatica scientia originem ducit, sane sequitur & libros Indorum & philosophiam, & institutiones civiles antiquissimas esse. Non tamen excedit epocha vera eorum epocham diluvii nostri, quod ex ipsorum libro sacro Bhágavadam invicte demonstrari potest. Haec interim dicta sunto, nunc ad scopum redeamus.

I. Malis geniis, larvis noctu vagantibus, serpentibusque qui inter mala numina numerantur sub exiguo tuguriolo lapides aliquot poni solent & consecrari in eorum honorem, ut iis quasi alligati in eo tuguriolo persistant, nec in domo, aut hortis hinc inde vagentur. Tales lapidum congeries ego vidi saepissime, tales in insula Ceylan-dari observat *Knox*, & tales etiam vidit *Niebuhr* in insula Elephanta. Devotione ferventiores illis noctu lucernam accensam ponere solent. II. In Malabaride adesse creduntur daemones aliqui *kuttichàtten* dicti, quod bene observavit R.P. Ildephonsus, & istos hominibus apparuisse populus fabulatur. Quare dum alicui damnum aliquod inferendum esse censent, erecto in illius horto lapide, daemonem ibi diabolicis orationibus alligant, ut rebus & personis noceat. III. Adest numen pictum in museo Borg., et in Malabaria notissimum, quod *Clardhâva* seu ignis vomitor dicitur, & quod in hac nostra tabula exhibetur. Terribilis iste Deus quasi ad percutiendum pronus idem est cum *Iacca* seu Ciáka Ceylanico. Codex manuscriptus quem de religione Ceylanensium ad manus habeo, ita de Iacca disserit: *Il Iacca è il demonio rappresentato gettando il fuoco dalla bocca, gli occhi scintillanti, il braccio alzato per battere. Si contentano di fabbricargli una casa in forma di grangia, l'adornano di foglie, di rami, e di fiori. Aportano in questa casa dell' armi, o stromenti* (nempe lanceas, gladios &c.) *e diverse provisioni*, (nempe oryzam, ficus bananas, placentas, &c. *Frattanto* (noctu ad lumen lucernarum) *si toc-*

(1) Gigantes seu Titanes isti mortales & antropophagi conventicula sua in insula *Andamani* in regno Pegu habere dicuntur.

si tocca il tamburo, *si canta*, *si danza &c.* Hoc eodem modo *Ciardhàvae* in ora Malabaridis, & Coromandelidis offerri solet. Dum daemon, malus genius seu *kutticiàtten* ex domo aut horto alicuius solvendus & pellendus est, tympana & crotala pulsantur, & in hoc Indi cum Aegyptiis conveniunt, qui Typhonem sistro depellere solebant. Ciardháva proprie *vomitorem* significat, sed alio vocabulo a Brahmanibus lingua sacra litterali *Shàssava* id est vindex dicitur, & quia hoc vocabulum deo shiva proprium est, inde inferendum est, figuras has terribiles atque vindices hos deos ad illum principalem referri. Dum daemonis infestatio in domo aliqua non cessat, solet illi gallus occidi & sacrificari, verum cultu hoc non Brahmanes sed inferiores tribus cumprimis occupantur.

En heic oratiunculam qua daemon ad octo annos ex domo ablegatur & depellitur: *Om! vadi vilague codi, codi vilague vadi purayum màttan, nàttil varuvàyvàn, vittil anneyalvan kettiytten, ettànde kàlam osbiciu pòga svahà* (1). Fiat! o Svahà per piperis hederae huius piperinae huius plantam, ramusculos & frondes, te adiuro, ut kettiytten, muttiytten (*daemonum popularium nomina sunt*) ex hac domo exeat, ne amplius in hunc districtum intret, ne ad domum hanc accedere possit per octo annos. Hanc & similes oratiunculas plures ego habeo in codice corticeo de veneficiiis & incantationibus agente, & horum plures asservantur in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide, atque in bibliotheca regia Parisiensi, quos ego anno 1789. mense decembri vidi. Vide catalogum codicum Indicorum manuscriptorum bibliothecae huius a Stephano Fourmont concinnatum & anno 1739. in typographia regia editum, quem mihi eruditus vir Bartholomaeus Mercier pro sua in me humanitate lubens communicavit.

(1) Similes superstitiones in Indis olim viguisse iam observavit Strabo lib. 15. *Cum magicis carminibus, & ligaturis medicinam affingere*. Et de popularibus sacrificulis *kaniyàn* dictis ita ait: *alios esse quorum quidam divinatores, incantatoresque sint, & consuetudinum & dictorum circa defunctos non ignari*.

ലി ം ശ .

SACRIFICIUM ET CULTUS LINGAM

TAB. V.

Antequam Lingami cultum describamus, paucis alia quae supersunt Brahmanicae religionis sacrificia attingenda sunt. ബ്രഹ്മയജ്ഞം Brahmayágnam, vel Brahmayágam sacrificium est, quod Brahmanes deo Brahma creatori, & rerum sublunarium satori offerunt. Quod si nos infra invicte demonstraverimus Brahmam nihil aliud quam materiam primam vel terram hanc, quam calcamus, esse, sane ex illa demonstratione nostra omnino sequetur, hoc sacrificium elementari terrae offerri. Scilicet postquam Brahmanes soli, lunae, ceterisque planetis eorumque geniis ex vi legis & philosophiae suae statutis per sacrificia & preces cultum praestiterant, ordo rerum postulat, ut etiam elementa, terram, aquam, & ignem debito cultu prosequantur. Sacrificium hoc ab holocausto ignis parum, aut nihil differt, nisi quod in precibus nomen Brahma dei identidem recurrat. Sacrificium peregrinorum seu advenarum amicorum quod അതി ഥിപൂജ adithipùgia vocant, hoc fere modo peragitur. Sacrificio ignis peracto, advenae & hospiti propitium unum idemque numen, cuius divinitatem ambo recognoscant, in atrio domus statuitur, tum simul preces recitando flores super idolum sparguntur, tepida deinde aqua advenae pedes lavantur, & hoc non solum pacis & humanitatis, sed etiam reciprocae religiosae communicationis indicium officiumque est. De hoc sacrificio mentio fit in libro *Yudhishtira cap.*4. ubi hesychasta quidam regem invisendo hoc sacrificium in domo ipsius regis obtulisse traditur. Ita pariter in libro *Sambhavam* seu *Paranam* in historia seu cantu *dèvayànibhàgyam* dicto, huius antiquissimi sacrificii fit mentio.

വൈശ

വെഗത്തിലതിഥിപൂജകളുമൊക്കെച്ചെയ്തിട്ടവൾ
ആസനപാദ്യാർഘ്യാദിസ്വാഗതമുപചരിച്ചുകൊണ്ടുടൻ
ചൊല്ലിനാളിങ്ങനെപിന്നെയുമന്നൊട്ടുചൊല്ലിനാൾ
കുശലമല്ലിതുപോലെന്തിനൊരുകളെയില്ലി

Dèvayàni shukren besychastae filia, ut kacen fillum regis conspexit, statim pro advenis instituto sacrificio eum excepit & pedum lotionis aqua ac florum sacrificio laetata, iterum dixit (ad kacen): *bone & fortunate iuvenis numquid tibi aliquod nomen est?*

Sacrificium അർഘ്യം arkyam dictum, est sacrificium florum, & unum quidem planta ac floribus *tularsy*, aliud floribus subrubris quos in Malabaride *cettipùa* vocant peragi solet. Substrata storea in atrio domus, aut in ipso templi altari idolum, cui sacrificium offerri debet, constituitur, atque preces recitando flores pollice, indice & medio paullatim ex vicina paropside accipiuntur, & super idolum sparguntur. Dum rex quispiam assistit, ut rex Travancoridis fere quotidie assistere solet, per circulum circumstantibus Brahmanibus ipse etiam cum sacrificulis *slogam*, seu *mandram*, quod preces secretas significat, recitat. En heic inter alias multas unam harum orationum formulam.

Om! pránáya prána pradishtáya svahá
Om! giváya giva pradishtáya svahá
Om! mandráya mandra pradishtáya svahá
Om! tandráya tandra pradishtáya svahá.

Om! fiat (imperative & optative) *anima seu spiritus pràna* (quinque vero admittunt spiritus in corpore humano, nempe prána, abána, sámana, udána, vyána, & hi ad animam sensitivam referuntur) (*pràna anima sensitiva exsurgat ordinata! om, fiat! anima rationalis* (giva) *& vivificans exsurgat ordinata. Om, fiat! oratio nostra* (mandra) *exsurgat ordinata! om, fiat! figura haec* (tandra) *exsurgat ordinata!* Quod quidem duplici modo intelligi

ligi poteſt: nempe ut anima deaſtri exſurgat, & figuram illam informet, quod ſane idololatriae certum indicium & argumentum eſt, aut ut animae defunctorum vagantes, quae per metempsychoſim nondum fuere purgatae, oratione illa & cultu exſurgant, ac tandem beatitudinem, requiem, & immutabilitatem aſſequantur. Hoc ultimum habere videtur orationis ſenſus, nam dum flores ſpargunt, & alias etiam extra ſacrificii tempus centum & octo vicibus circa ſtatuam idoli, aut circa ipſum templum omnes ſucceſſivo ordine gyrant, preceſque recitant. Quo circuitu, ut mihi *Payampalli Kurrïpu* amiciſſimus meus regis Travancoridis cubicularius amanuenſis, Brahmanicae devotioni addictiſſimus vir dixerat, non ſolum univerſi gyrum, planetarum curſum, creatarum rerum omnium viciſſitudinem atque ope generationis corruptioniſque ſucceſſivam permutationem, ſed cumprimis animarum per continuas tranſmigrationes revolutionem repraeſentant. Hunc ritum & plebei homines imitantur, quamquam alioquin pauci illius ſignificationem noverint. Inde feſtis ſolemnioribus circa ſacras arbores in lucis, circa idola ſub his arboribus ſtantia, circum templa infinitos circuitus faciunt preces recitando, flores aut ſeſamum ſpargendo, oryzam, nucem coco, aut oleum deaſtris & delubris offerendo, corpus & animam poenitentia, precibus, & ieiunio fatigando. Tantus nempe his gentibus, quas nos barbaras vocitamus, deos ſuos colendi ardor, tanta animae ſalvandae ac ab aerumnoſis tranſmigrationibus liberandae cura! Et his bonis alioquin votis & morum integritate Europaeos infinitis pene paraſangis antecedentibus populis philoſophaſtri noſtri & ſomniatores non ſolum animae immortalitatis dogma apud omnes gentes receptum abiudicant, ſed ſomnia ſua, viſiones nocturnas, opinioneſque ſuas delirantes, ipſum denique materialiſmum, aut atheiſmum appingere non verentur. De qua re confer de Paw *tom.* 2., alioſque.

Lingami cultum non ſolum apud Indos, ſed etiam apud Tibetanos obtinentem, nos invictis rationibus vindicavimus in diſſertatione hiſtorico critica in linguam ſacram Samſcrdamicam, & in commentariolo in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Illa ergo monumenta inſpiciat cui ocium & volupe eſt. Heic ipſum lin-

Lingami simulacrum una tab. exhibemus, prout in ora Malabaridis passim iuxta templa & in sacris lucis conspicitur & colitur. Hoc Brahmanicum portentum nna tabula etiam exhibet Sonnerat *tom.*1. *edit. in* 4., nam illa quae in octavo est, fraudulenta esse videtur, et iconibus plerisque caret. Lingamicam effigiem affert pariter Pivatius (1). Idem repraesentat in solemni Tibetanorum sacrificio massa quaedam, ut aiunt, ex hordeo in coni modum formata, quam exhibet *in Alphab. Tibet.* R. P. Georgius *una tab. ad pag.* 212., ut nunc taceam de figura seu de deastro Tibetano *Hopame*, quam idem *tab.*4. *ad pag.*552. affert, & quae in manibus lingam in loto aut matrice tenens, ante pectus sustentans, & attente considerans repraesentatur (2). Idem descriptum vide ad latus throni in quo magnus Lama sedet ac benedictionem impertitur *eadem tabula*. Denique *tab.*3. *ad pag.*508. mani rotatilia seu lingamica instrumenta, qualibus instructi gentiles in urbe Surate in Indiis certo anni tempore per compita currere solent, & obvias quasque feminas tangere, ut institutionis huius lingamici cultus a Shiva deo factae meminerint. Haec eadem ex brachio aut collo portant appensa viri feminaeque Indicae sectae pandaricae, *pandarangiàdi* dictae, & in Tibeto *labae*, & vulgus omne. Quare praedictus R. P. Georgius *pag.*212. supracitata ait: *Sacrum conum floribus loti impressum*, Thurma ཐུར་མ *nuncupatum, e templo extra urbis moenia praeeunte pompa singulis anni mensibus sacrum consummaturus educit lhama sacerdos*. Et infra: *vexilliferi signa sexdecim in quorum vertice tridens est symbolum mahadei*, id est Shivae *deferunt*. Et infra: *reliqui ferunt argenteam concham hordei & urceum cerevisiae plenum, religiosi viri vehentes thùrma impositum tripodi*, seu triangulo. De hoc loquitur R.P. Ildephonsus in codice ms. *num.*20. *inter codices manuscriptos S.Congreg. de Prop. Fide lib.*2. *cap.*4. ubi haec habet: *in circuitu montis Kylàsam* (കൈലാസം, quae habitatio est dei Shiva, ut patet

ex

(1) Nuovo dizionario scientifico e curioso sacro-profano di Gian Francesco Pivati, *tom.*8. *contenente R. In Venezia* 1749. *tom.*8. *tab.*26. *fig.*3. item *tabul.*30. *fig.*1.2.3. *tab.*31. *tab.*33. *fig.*2. *fig.*3. *tab.*46. *Quanvon*.

(2) Aliqui *umbilicum Iovis* esse putaverunt, *Pyxidem nauticam* esse arbitrabatur Thomas Hyde *in relat. hist. veter. Pers.*, Kircher *tom.*1. *in Oedip. pag.*202.

ex amarasinha sect.1. *sorggavargam*) *fingunt Brahmanes dari septem ordines graduum per quos ascenditur ad summitatem montis, darique superius quemdam campum vastum & planitiem, ac in medio huius exstare unam campanam argenteam, & unam quadratam mensam circumdatam novem lapidibus pretiosis diversorum colorum, supra mensam exstare quamdam rosam argenteam, similem illis quae nascuntur in lacubus vocarique solent tàmara* (vide tab IV.) *vel padma* quod idem est, lotus nempe seu nymphaea. *In medio rosae* (loti) *brutales Brahmani fingunt illud triangulum feminae & shivalingam viri. Triangulum quidem dicunt esse domum & habitaculum dei aeterni, deum autem aeternum esse Shivalingam, ut iam supra diximus. Quae duo instrumenta infamia id est triangulum & shivalingam dicunt collocata esse tamquam in throno supra unum leonem &c.* Idem confirmat ex Pacunar viro gentili, cuius versus ibi affert, R.P.Norbertus Cappuccinus Missionarius olim Pondicerensis & gentilicae superstitionis peritissimus vir in codice manuscripto quem ad manus habeo, non solum sectam in Indiis hanc lingamicam, sed etiam ritum, leges, & sacrificia lingamica describit. Inter alia vero haec habet: *Allamaprabu* (poenitens qui cuidam regi Indico apparuit, & cultum hunc edocuit) *gli diede l'ascirvàdam* (benedictionem) *e lo fece rialzare per dichiarargli il disegno di tutta la regola, che era venuto per stabilire. Il primo punto fu, che si portarebbe il lingam al collo, al braccio, o alla testa, e che tutti quelli ch'avrebbero questa devozione, otterrebbero la remissione di tutti li loro peccati, ed aurebbero per ricompensa il cielo de Shiva, e che a quest'effetto s'indirizzarebbero al guru* (magnus magister sectae) *il quale solo avrebbe il potere di distribuirlo in qualità di dispensatore dell'indulgenze di Shiva, e che il guru prima di darlo lo consacrerebbe con un'unzione fatta di butiro, di latte dolce, e squagliato e d'orina, e di sterco di vacca. Il secondo punto era che il guru sarebbe obbligato d'insegnare alli figli le cerimonie, che sarebbero obbligati di fare 3. volte il giorno in tutta la loro vita all'onore del lingam, che le ceremonie consistevano a prendere il lingam nella mano sinistra, e versassero sopra dell'acqua con la mano destra, ungerlo di tiruniru* (compositio ex terra & stercore vaccino (*ornarlo di fiori e sopra tutto delle foglia di villapatti, ed in-*

Incen-

censarlo , e dopo offrirgli un pugno di riso &c. Plura alia scriptorum, qui diu in Indiis versati sunt, testimonia in medium afferre possem, sed haec, quae attuli, iam evidenter probant cultum lingamicum in Indiis, & Tibeto longe lateque certissime propagatum fuisse. Constat etiam ex his ipsis, *Mani* Tibetanum non esse Manetem haeresiarcham, sed Lingam, et Tibetanos huic cultui lingamico addictos, veros esse shivenitas, id est tertii trinitatis Indicae dei, nomine *Shiva*, *Mahadèva*, *Ishvara*, vel *Rudra*, quem alii corrupte *Sciaca* dicunt, cultores, qui cum Indis conveniunt ad amussim; ut proinde de eorum religione Brahmanica amplius nullatenus dubitandi locus supersit, quod fusius in grammatica Samscrdamica probavimus. Quod ad Peguanos, Siamenses, et Iaponenses attinet, inspiciantur in Pivatio locis citatis variae tabulae, et ex illis manifeste apparebit aliquos illius gentis deastros, aut lotum solum, aut lotum seu matricem, et in ea lingam, aut denique yoni seu matricem solam, aut lingam solum in manibus tenere, atque attente considerare. Ex quo iterum evidenter deducitur turpem lingamicum cultum Brahmanicum, etiam in illas terras perlatum fuisse, et in iis certum locum obtinuisse. Confer etiam de hoc argumento eruditam dissertationem *pag.*145. *& seq.* in *Asiatick researches* (1). Ne vero res haec nova et hactenus in Europa inaudita sive circa Indos, sive circa Tibetanos dubium aliquod lectoribus relinquat, videant in bibliotheca S. Congreg. codicem manuscriptum R. P. Constantini ab Asculo Capuccini Missionarii Nepalensis, qui plerosque Indicos, quin et aliquos Tibetanos deastros coloribus expressos exhibet, & triangulum seu yoni vel matricem Bhavani deae *fig.*4. repraesentat. Ad quam figuram is quidem pauca ita subnectit dicens: *Una lunga descrizione ben favolosa si potrebbe formare su la figura del num.*34., *ma l' onestà nol comporta rappresentando quella disonesta parte della gran dea Bavanì. Per le vie pubbliche del regno di Nepal in abbondanza si vedono formate tali disoneste effigie così abbellite per levarle quel rossore che naturalmente seco portano. Nella selva di Devapalan non molto distante da Catmandu se ne mira una*

(1) Some Account of the sculptures and Ruins at Màvalipuram, a Place of a few Miles North of Sadras.

ra una di bronzo &c. Quin adest in museo Borgiano Velitris nummus Tibetanus argenteus, qui hanc deae Bhavani partem manifeste repraesentat, atque simul evidenter convincit, nihil turpe, nihil ridiculum, nihil opprobriosum hominibus videri, cum, deficiente revelatae a Deo religionis lumine, intellectus humanus suae propriae speculationi traditus est. Yoni seu triangulum hoc Bhavani deae in philosophia Indica & Tibetana sine dubio naturam omnium rerum, cuius symbolum lotos est, & ex qua ope caloris & humoris omnia nasci fabulantur Indi, repraesentat; sed an symbolum hoc ab omnibus capitur, & anne nullum morum excidium praesertim tenerae iuventuti exitiosum continet & obtrudit?

Cur hi Indici deastri cum lingam & yoni seu matrice, aut cum loto seu nymphaea in manibus tam frequenter repraesententur, atque instrumenta haec generationis attentissime considerent, rationem nos supra ex Plutarcho adduximus. Vide Plutarchi textum ipsum in prima dissertatione de sacrificio *yàgam*. Nempe antiqui philosophi caelum pro patre, terram autem pro matre habebant, atque ex igne & aqua, ex calore & humore, ex actione solis, lunae, mercurii, saturni, iovis, veneris, planetarum denique & astrorum in terram & sublunaria, vi aliqua energetica, & influxu omnia procreari docebant. Unde terram per matricem seu per yoni, aut per lotum quae solis & aquae prima productio est, repraesentabant, per lingam autem solis & planetarum actionem symbolice exhibebant, ex eo quod sol & planetae quasi seminent, terra autem semen illud in se recipiat, & calore ac humore germinet, atque producat. Quare Indi lingam a Shiva Deo, quem nos solem & ignem esse infra demonstrabimus, institutum fuisse fabulantur, & in illius honorem lingam pensile ex collo aut brachio portant. Non itaque iam mirandum, quod antiqui gentiles, quin et Israelitae solem sub figura priapi, bovis, aut ipsiusmet solis vel mitrae adoraverint, et repraesentaverint. Quare omnes illae figurae deastrorum Indicorum Tibetanorum, Peguanorum, Siamensium, Iaponensium, quas supra ex Pivatio, R. P. Georgio, aliisque citavimus, sive Shiva deum seu solem vel ignem, sive Budha deum id est

id est planetam mercurium repraesentent, ad hanc veterum Brahmanum philosophiam certissime referuntur. Vide in grammatica Samscrdamica nostras animadversiones in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Trianguli et numerorum vim in triangulo constitutam vide apud Macrobium *in somnio Scipionis lib.* 1. *cap.* 6. taurum terrae symbolum, quo Shiva deus, seu sol vel ignis vehitur, habes apud eumdem Macrobium. De Mercurii seu Budhae simulacro eiusque virilibus erectis agit ipse Macrobius *Saturn. lib.* 1. *cap.* 19. et de sole multa habet libro eodem (1). Vide etiam Plutarchum *de Iside & Osiride* (2), & Lactantium *de origine erroris seg.* 21.

ജപഹോമദേവാനം

EXPIATIONES, LOTIONES, PRECES, PEREGRINATIONES

TAB. VI.

Brahmanes dividunt peccata in tres species. പാവസാമാന്യം. páva sámanyam, peccata communia, seu parva. പാവമദ്ധ്യമം. páva madhyamam, peccata malitiae mediae. പാവഉൽക്കൎഷം. páva ulkrsham, peccata maxima & gravissima. Ita pariter dividunt virtutes. Ex peccatis alia sunt in hoc mundo remissibilia, alia non item. Quae remissibilia sunt, expiantur per ieiunia, preces, eleemosynas, lotiones corporis, & peregrinationes: Hae fiunt ad fluvium *Indum*, *Gangem*, *Cavèri*, ad templa famosa *Kàshi*, *Ràmishvaram*, *Ràmanàthampuram*, *Iloura*, lacum *Nepa-*

E 2 *sen-*

(1) *Solem terrenae fecunditatis auctorem, idem poeta profano docuit exemplo cum ait:*

Saepe etiam steriles incendere profuit agros.

Et ipse Macrobius in somn. Scip. lib. 1. c. 2. insuper ait: *Sic Plato cum περὶ τ' ἀγαθῦ loqui esset animatus, dicere quid sit, non est ausus: hoc solum de eo* (deo) *sciens, quod sciri quale sit ab homine non possit. Solum vero eius simillimum de visibilibus solem reperit, & per eius similitudinem viam sermoni suo attollendi se ad non comprehensibilia patefecit.*

(2) *Isis naturae ea pars quae quasi feminea, omnes in se recipit ortus, tamquam nutrix quaedam, & omnium commune receptaculum dicta est. Implendam se praebet & conserendam de fluxibus ac seminibus quibus feta & rebus referta gignendis gaudet atque exsultat.*

lensem, *Cangipuram*, in insulam *Salsette*, ad montes *Narasinba*, ad montes Tibeti, ad templum ipsum magni Lhamae, non quia Indi ab eo religionem suam acceperint, quod putat de Paw, sed quia Tibetana religio cum Indica eadem est, & ex hac processit. De fluviis & templis praedictis confer Sonnerat, Thevenot, Anquetil du Perron, Freyer, Chambers, Niebuhr, & Missionarios supra saepe citatos. Dum ad ea accedunt, corpus lavant, & sacris signis *bhasmam* seu *tirunàmam*, aut *kuri* dictis, frontem exornant, ante idola prosternuntur, munera offerunt, peccata confitentur, sacrificant, & vel aquam vel terram benedictam exinde acceptam domum referunt. Rex Travancoridis Râma Varmer anno 1786. triginta millibus militum stipatus deastrum *Ràma* seu Vishnu in templo Râmishvaram invisit, ac ibi eidem sacrificia obtulit. Templum est hoc ad pontem Râma, seu Adami situm, de quo confer mappam geographicam Renelli, & Guilelmi de l'Isle.

Leviora peccata etiam hoc modo expiant: adeunt plebei sacrificulum sacerdotem, ac facta corporis prostratione, quam *shâstàngam*, vel *pàdagrehenam* vocant, leve suum peccatum sacerdoti annuntiant. Hic aqua lustrali tirtam dicta poenitentem conspergit, ac super eum orationem aliquam seu *mandram* recitat, atque ut poenitens ipse se postea lavet iniungit. Qui, persoluto sacerdoti pretio, aut munusculo, quod attulit, deposito, expiatus ad propria revertitur, atque iterum iterumque se in flumine aliquo, aut stagno lavat. Eadem fere caerimonia circa inanimata obtinet. Dum canis in publicum fontem incidit, & eum contaminat, dum vilissima hominum tribus *pulleas* & *pareas* dicta, seu unus ex illis templa, seu sacra adyta casu, aut ex ignorantia subintrat, & contaminat, dum fontem publicum aut alterius tribus stagnum, Brahmanicam, aut aliam domum contingit, aut tactu aliam nobilioris conditionis personam contaminat, hoc eodem supradicto modo haec ipsa purificantur, & sanctificantur. Fons vero, domus, aut templum contaminatum, aqua lustrali eluitur, orationibus sanctificatur, et in eo stercore vaccae perlinito, sacrificium ignis seu hòmam peragitur. Dum novum delubrum dedicatur, non absimilis est ritus, excepto quod multo

thure,

thure, multis ac variis pretiosis lignis crematis, multa aqua lustrali, inter immensos populi et musicorum choros, saltantium feminarum *dèvadàsi* dictarum, choraeas, dies ille festus peragitur. Feminae hae dèvadàsi dictae mancipia idoli sunt, seu oblatae, et a balhaderiis seu saltatricibus samscrdamice *nartagui* dictis diversae. Haec scorta sunt, quibus salacissimi nostri viatores et mercatores Europaei sacrificant, et cum ipsis bona sua abligùriunt, illae vero feminae (quod Sonnerat, aliique numquam distinxerunt) templorum famulitio immediate consecratae sunt, quae lampadas accendunt, sordes everrunt, in aedibus templo contiguis habitant, et numquam cum Europaeis, vili hominum genere ex sua opinione, communicant. Harum institutio est antiquissima, nam in libro yudhishtiravigéam ita de harum oblatione dicitur: *Pràna samànan iha tan bhràdren dèvi prabudhyamàna nihadàn abhavel udàsi namana gandharva bhayèna data dàsi namana. Dea* (regis uxor) *emortuos, & spiritui similes illos fratres videns, propter metum deorum musicorum* (nempe larvarum mortuos et vivos infestantium) *deum Vishnu adoravit*, & (ne fratres mortuos infestarent) *ancillam suam huic deo obtulit, consecravit, templi eius servitio addixit*. In eodem hoc libro dicitur: truces deos istos potato sanguine laetari, *ciukòba rudhiram sampràshya anandi*. Quare si non istis minoribus diis, certe deae Kàli seu Bhadracàli, quae in Indicam plebem variolarum morbos immittere creditur, et plebem castigare, expiatorium sacrificium *tùkam* dictum, quo nempe vir quidam ex duobus uncinis in renes immissis suspenditur, et circa eius fanum cum pompa circumfertur, offerri solet. Sanguis deciduus, et ex vulneribus huius viri profluens, cum sanguine galli gallinacei miscetur, et ante aram huius deae igni seu foco sacro iniectus simul cum lignis sacris, de quibus supra, sacrificatur, et concrematur. Ex quo sane I. satis tuto inferes, antiquitus huic deae victimas humanas in expiationem peccatorum populi immolatas fuisse. Inferes II. deam Bhagavadi, et Gangadèvi, alias Dourga dictam, unam eamdemque personam, ac individuam esse. Inferes III. in libris Brahmanicis vestigia antiqui cultus hodiedum certissime reperiri, neque hunc modernum à veteri cultu tantum discrepare,

quan-

quantum P.Georgius, D. de Paw, et Sonnerat, neſcio quibus ratiunculis inducti, putavere (1). Quod ſi hodie revera ſuſpenſus ille, et ex uncinis pendens vir non immolatur, id non ſyſtemati metempſychoſeos, quod antiquiſſimum eſt, et apud Brahmanes ſemper obtinuit, ex opinione horum virorum poſtea inducto, ſed gentis cultui, philoſophiae progreſſui, legum Indicarum poſtea emanatarum vigori et introductioni, regum edictis, ac tempori, quod omnia mitiora facit, adſcribendum eſt. Peccata magna et graviſſima inter Brahmanes ſunt ſequentia: ജാതിനിന്ദ giàdinindá, deſertio a tribu & lege. II. പരസ്ത്രീധനഹരപാവം paraſtridhana hara pávam, deſertio ſuae propriae uxoris, & cum alia concubinatus. III. മാതൃഹാതകം mádruhádagam, occiſio matris. IV. പിതൃഹാതകം pidruhàdagam, vel pidruhàdi, occiſio patris. V. ബ്രഹ്മഹാതി bhrahmahádi, occiſio Brahmanis. VI. യോഗിവൃന്ദഹരം yògui urndaharam, deſtructio ſeu everſio domuum & aſceteriorum, ſeu habitationum, in quibus Samanaei habitant philoſophi & poenitentes. VII. സുവൎണ്ണസ്തേയദുഷ്ടം ſuvarna ſtey dushtam, ſeu falſificatio auri & monetae. VIII. ലോകനിന്ദ lòganinda, ſeu crudelitas, deſpotiſmus, violentae exactiones, ac tyrannica ſevities in populos, proprie *delectio populi*, quod vox *ninda* ſeu *ninna* ſonat. Sunt praeterea alia quinque peccata, quae Brahmanes *màhà pàvam* vel *màhà padagam* vocant, ſeu peccata magna, id eſt: *occiſio vaccae*, *occiſio Brab-*

(1) Strabo *Geograph. lib.*15., Plutarchus in vita Alexandri magni, Palladius de gentibus Indiae, S. Ambroſius de moribus Brachmanorum, Cicero *Tuscul. quaest. lib.*5. Plinius, *Nat. Hist. lib.*7. *cap.*2., Arrianus *de expedit. Alexandri*, & Porphyrius *de abstinentia lib.*4. Multa horum teſtimonia in unum collecta habes in libello, qui inſcribitur: *Palladius de gentibus Indiae*, *S. Ambrosius de moribus Brahmanorum*, *anonymus de Bracmanibus ex bibliotheca Regia Londinensi curante Eduardo Bissaeo. Londini apud Roycroft*. Confer etiam catalogum Stephani Fourmont codicum mss. bibliothecae Regiae Pariſinae *fol.*434. *& seqq.*

Brahmanis, *potatio vini* seu arackae, *furtum* alieni aeris, *adulterium* cum aliena commissum. De his apud P. Ernestum Hanxleden sub voce *panciapàvam*, P. Iohannem a Brito, P. Ildephonsum a Praesentatione aliosque Missionarios plura invenies. Quae omnia viatores philosophi Europaei aut ignorant, aut in suis relationibus itinerariis studio & ex industria celant, ne Brahmanicae moralis doctrinae capita, philosophiae suae adversa, Europaeis innotescant, et inde contra eos arma desumantur. Sequentia etiam Brahmanes inter gravissima peccata numerant: *alieni aeris direptionem & usuram*, *regalium fundationum pro deorum famulatu erectarum destructionem*, *pro itinerantibus excipiendis & pertractandis fundatorum hospitiorum & domuum madam*, *ambalam*, *vel alias ab Europaeis chauderies dictarum*, *eversionem*, *stagnorum & fontium* publicorum, in quibus populus lavari solet, *destructionem*, *hesychastarum* seu solitariorum philosophorum, qui sibi & mundo student, *persecutionem ac infestationem*, *discipuli in suum magistrum iniuriam*, *conducti operarii mercedis promissae defraudationem*. Hae sunt illae antiquae & sanctae leges Brahmanum, quos nuper sua ignorantia, simulque superbia totus distentus philosophellus quidam, barbaros esse, mihi magna suae scientiae Europeae iactantia persuadere volebat. Harum vero legum Brahmanes adeo tenaces sunt, adeo ab his peccatis abhorrent, ut cum in postremo bello anno 1760. in Malabaria gesto Rex Travancoridis gentilis princeps publicas & religiosas domos subvertisset, confecto bello & pace stabilita, Brahmanes hoc regis crimen nec absolvere, nec regi remittere voluerint, nisi, peractis multis sacrificiis, per auream vaccam ipse rex pertransiret, ac crimina sua elueret. Quod & fecit, hodieque stat aurea illa vacca in Patmanáboram arce regia, in cubiculo gazophylacii regii, luculentum huius regiae expiationis monumentum. Hanc auream vaccam D. Donaud regis architectus saepius se vidisse mihi testatus est, dum ob missionis negotia iterum iterumque ego ad arcem & regem accessissem, & cum praedicto D. Donaud una domo & horto habitarem. De transitu hoc regis per vaccam auream vide Anquetil du Perron *tom.* I. *in Zendavesta discursu prael. pag.* 150. *& seq.*, Niebuhr *tom.* 2., qui duo tamen viatores multum allu-

alucinati sunt, dum hoc ideo a rege illo factum fuisse existimarunt, ut se nobilem redderet, nescientes, reges Travancoridis ex nobilissima familia principum ex *Ràgiacallamangalam* descendere, quod nos alibi demonstravimus. His itaque perspectis, nunc iam non miror, etiam antiquos Brahmanes Alexandro magno percontanti, multa dura, sublimia, & philosophica responsa dedisse. Vide de his quae Palladius in opere supra citato dicit pag. 26: *Tum Dandamis* (senior Brahman) *ad Alexandrum. Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, nos non habemus, eorum, quae possidemus, non indiges. Nos deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despicimus, voluptates non curamus. Vos mortem timetis, aurum amatis, voluptates concupiscitis, homines odistis, deum contemnitis.* Et Plutarchus in vita Alexandri: *Dandamim quaesivisse: quanam de caussa Alexander eo* (ad Indias) *venisset tam immenso itinere?* Arrianus lib. 7: *Dandamis ab Alexandro vocatus ut veniret respondit: neque se ad Alexandrum venturum, neque aliis ut irent permissurum: se etiam Iovis filium esse perinde atque Alexander: neque ulla re ab Alexandro egere, iis enim, quae haberet, contentum esse. Quamdiu enim viveret, Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere, cum vero mori contingeret, se a corpore, ut socio non satis aequo, discessurum.* Haec & alia multa Alexandro a Brahmanibus dicta referuntur, & sane quisvis vere cum Brahmanibus etiam modernis conversatus est, haec instituto suo & magnanimitati modernae apprime conformia esse, facile fatebitur, ac proinde ea, quae hi auctores de veteribus Brahmanibus afferunt, vera esse facile suaderi poterit. Is ergo Brahmanicus philosophiae & instituti est vigor, ut neque ipsi facile deflectant, nec ipsos reges a legalibus expiationibus immunes esse velint. Debent & hi sacrificare, statis horis se lavare, certis diebus ieiunare, & iuxta regiae dignitatis officia, etiam religionis munera obire. Quod quidem nuperrimo ex greges Epicuri sycophantae de Paw nimis durum & ridiculum esse videtur, dum reges hos philosophicos, potius monachos appellandos esse censet, quasi philosophiae culmen non sit sobrium, temperatum, diis addictum, & in homines benignum esse cum prudentia.

Ieiu-

Ieiunia vero expiatoria quae philosophi hi, reges & plebs ipsa obit sunt *Màsubavàsam*, ieiunium mensile quod plerique libere suscipiunt, ut a peccatis purgentur. Hoc ieiunium consistit in eo, quod abstineant ab omnibus eduliis, excepta aqua, oryza, fructibus, herbis, oleribus, & radicibus, quae sola modico butyro, aut oleo condita ad occasum solis comedunt, dum integram diem in lectione piorum librorum, in sacrificio peragendo, in lavando corpore, in persolvenda corona precatoria രുദ്രാക്ഷം rudràksham dicta, insumpserunt.

Secundum ieiunium omnibus commune, est *Egàsbi*, seu die undecimo post plenilunium, & aliud die undecimo post novilunium. In ambobus usque ad occasum solis ab omni nutrimento abstinent, & pietate insignes viri ne folium quidem aromaticum betel dictum manducant, quamvis alias masticatio huius folii cum nuce areca adeo sit in usu, ut apud Europaeos communis est usus Nicotiani pulveris. Inde certe veterum errorem profluxisse credo, qui apud S.Ambrosium Indos arborum folia pecudum more manducare putabant. *Edunt arborum folia pecudum more.* S.Ambr. de moribus Brahmanorum.

Tertium celebre ieiunium est Brahmanicum mense decembri, quod toto illo mense durat in memoriam victoriae, a quinque fratribus Pandava dictis, contra centum alios fratres consobrinos obtentae; de qua celebris exstat liber Yudhishtiravigeam dictus, a gentilibus aestimatus, stilo seu carmine scriptus nitido, facili, correcto, & elegantissimis imaginibus ac phrasibus refertus. Huius versionem aliquam dedisse Anglum Wilkinsium annuntiavit Mallet Dupan in diurno Genevensi ad annum 1786. mense martio, quam tamen ego hactenus non vidi. Sed nec correctam me visurum sperare possum, ex eo quod alias versiones in *Asiatick researches* seu disquisitionibus Asiaticis per Wilkinsium factas, hinc inde claudicare, & nomina Indica per linguam Anglicanam foedissime corrupta fuisse videam. Ieiunium itaque Brahmanicum mense decembri fit in honorem dei Krshna sea Vishnu incarnati, qui pro Pandavis bellavit, & hostes eorum

devicit (1). Quare solent hoc mense Brahmanes ante auroram surgere, ante ortum solis corpus lavare, idolo Vishnu oryzam, flores, iuniperi grana, saccharum & fructus offerre, & sacrificare, tum ex oblatis edere, observantia diei modo praedicto iam sancte completa. Shivenitae seu Lingami cultores, Pandáragiádi dicti, secta a Brahmanibus diversa & vilior, mense nov. singulis diebus ieiunant, nihilque edunt aut bibunt, usque dum vesperi stellas videant in firmamento, aut saltim eas videndi hora adveniat. Samanaei durissima sustinent ieiunia peculiaria, nam nefas ipsis, ut Brahmanibus, vinum degustare aut saltim delibare, carnes tangere, animatum quidpiam occidere, quin & aliquas herbas resecare. Habent & mulieres sua propria ieiunia, nempe 27. die mensis ianuarii celebrant ieiunium *Tiruvàdiram* dictum in honorem dei *Kàmadèva* seu Cupidinis, cui ipsae condolent, quod ob nimiam cum Shivae uxore familiaritatem Shiva deus oculo suo vindice in media fronte exsistente, combusserit et interfecerit *Kàma* deum, quem tamen postea ad preces uxoris iterum resuscitavit.

Lotiones corporis in Indiis, ubi tantus calor, ad diminuendam corporis transpirationem, et illius corroborationem, quae unctione per oleum perficitur, maxime necessariae, apte ad religionis ritum et in expiationem peccatorum fuere institutae. Has Romani quoque et Aegyptii usurpabant. Unde illud Iuvenalis:

> *Ter matutino Tiberi mergetur & ipsis*
> *Vorticibus timidum caput abluet.*

Et illud:

> . . . . *si candida iusserit Io*
> *Ibit ad Aegypti finem, calidaque petitas*
> *A Meroë portabit aquas ut spargat in aede*
> *Isidis*. Sat.6.

(1) De gente Pandea seu Pandavis in India, vide Arrianum in Historia Indica pag.321. edit. Gronovii. Plinium hist. nat. lib.6.c.20. & 23. Ptolemaeum Alex. Geopraph. vet. edit. Venet. lib.7.tab.10.

Ex quibus dignoscitur aquis semper vim purificandae etiam animae tributam fuisse. Unde in Indiis per lotiones seu lavacra ista frequentia homo vilis a nobili, sordidus ab immundo, sanctus a polluto ex gentilium superstitione et opinione secernitur, & nullatenus absque superstitione cum ipso habetur consuetudo. Quamprimum Brahmanes, aliique gentiles in stagnum aut flumen descendunt, vola manus dexterae assumpta aqua, eam tribus vicibus & in tres plagas spargunt solem respicientes, quod sane tribus vicibus faciunt vel in honorem solis, vel ut alii volunt in honorem dei Brahma, Vishnu, et Shiva. Tribus pariter vicibus vola manus dexterae in os aquam immittunt ita ut manu os non tangant, tum ore abluto lavant corpus, et se se lavando, nomina vel dei Shiva, vel dei Vishnu in amarasinha descripta recitant, prout nempe plus minusve uni vel alteri deo sunt affecti et devoti. Hoc ipsi vocant *gebam*, seu recitationem precum, quae semper per hanc formulam നാരായണായനമഃ Naráyana namà, vel ശിവശിവായനമഃ Shiva Shivàya namà incipiunt, id est adoretur Naràyena seu *Vishnu*, adoretur deus *Shiva*. Dum orant orientem, aut boream respiciunt, numquam meridiem aut occasum, nam oriens ipsis ob ortum solis in veneratione est, et septentrio, quia ad hunc sanctissima, et mysteriis plena sita esse dicunt loca, quae revereri debeant. Ibi mons Mahàmeru (1), ibi montes sancti qui deae Pàrvadi natale dederunt, ibi mysteria cultus lingamici instituta, ibi Ramae dei patria, et sancta dei Shiva habitatio (2). Mons Mahàmeru ad gradum circiter XXX. latitudinis septentrionalis esse creditur. Ayodyà civitas et regnum ex quo Vishnu in Ràma incarnatus prodiit, ad XXXVI. gradum latitud. exstare putatur. Kasi in regno Bengalino est. Madura urbs non procul ab Agra sita esse perhibetur, unde Vishnu in Krshna incarnatus prodiisse dicitur. Cangipuram in regno Carnatensi, Iagarnat, et alia loca a deo Vishnu et Shiva sanctificata fuere, et stagna et aquae ad illa sitae, ex

 se iu-

(1) Hunc montem nos exacte describemus infra. Vide etiam *Bayeri historiam regni Graecorum Bactriani* pag. 4. 9. 10.

(2) Confer de his montibus & locis *Asiatick researches pag.* 282. & 283. a translation of a Sanscrit inscription, & *pag.* 134. an Inscription on a Pillar near Buddal.

se iustificandi virtutem possidere creduntur. Quae non levis horum Indorum superstitio est. Quid vero de aquis fluvii Gangis dicam? beatus, et ter beatus ille creditur, qui animam agens, et iam iam expiraturus, ad huius aquas defertur, animam pisci alicui, corpus crocodilo tradit. Aqua denique ipsius tam potens creditur, et tam sancta, ut per yogui *gaur* dictos usque in Malabariam deferatur, et ea reges et principes se se expiare adlaborent. Quae sane omnia in libris antiquissimis horum gentilium commendata, tot relationibus Europaeorum hominum stabilita, cultu veteri et non interrupto huic Indico solo unice alligato, probata, tandem persuadere deberent originem cultus Indici localem esse, eamque non in Aegypto, non in Scythia vel Syberia (1), non totam inter Hebraeos quaerendam fuisse, quod nostri Europaei auctores volunt, sed historiam, mythologiam, mysteria, & dogmata in ipsa India incepisse, vera incunabula ibi esse, ac totam fere religionem Indicam templis, locis, & fluminibus Indiae affixam teneri. Nulla itaque est ratio, quin res plane absurda esse videtur, longos commentarios exhibere, et rem eo intricatiorem reddere, dum facilius ipsa rerum origo in ipsa et ex ipsa India deduci potest. Brahmanes ab Abraham ex Ketura progenitos fuisse existimavit S. Epiphanius, et eum secutus est Stephanus Fourmontius. Postellus autem in commentario ad Iezirah haec habet: *Secundo loco fuere Brahmanes Indi, quos doctrinae caussa invisit Pythagoras et Apollonius, descripsit Hierocles; illi autem Abrahae filii sunt ex Ketura, qui cum Isaaco non voluissent obtemperare, sunt ab ipso in orientis partes destinati, ubi ad hanc usque diem sub Brachmanorum nomine servant sacrae doctrinae praecepta, in quibus eadem praescripta habent, quae & Moyses caelitus accepit.* Si haec opinio non facile probari potest, saltim id nos agemus etiam imposterum, ut doctrinae capita Brahmanica indigitemus, quae ipsi ab antiquis Patriarchis accepisse, nobis

(1) Hoc somniat de Paw & Bailly. *Vide pag.* 95. 96. 97. in opere cui titulus: *Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine iusqu' a l'etablissement de l'ecole d'Alexandrie. A Paris chez de Bure.* 1781. Circa chronologiae Indicae opinionem refutatum vide Baillyum sub finem grammaticae Samscrdamicae. *Romae* 1790.

nobis probabilius videntur. Nequaquam vero ea praetereunda sunt, quae localia et vere Indica sunt, neque ab Abraham accepta, sed in India ipsa inventa fuisse videntur, qualia sunt veneratio in Indum et Gangem, vaccae, solis et lunae cultus, metempsychosis, lingamica institutio, peregrinatio in Indiae praecipua templa, regimen dieticum, distributio tribuum, cultus idolorum nationalium, historiae et fabulae in India originem habentes.

ജ്ഞാനമാദ്യം

GNANAMADYAM.

INITIATIO SEU AD VITAM SAPIENTUM TRADUCTIO

Quatuor in vocabulario Brahmanico *amarasinha*, aliisque (1) libris Brahmanica numerantur instituta, omnibus Brahmanibus communia. Haec vero non sunt sectae, nam in sectas ipsi dividuntur solum quoad theologiae et philosophiae opiniones, instituta vero haec quatuor concernunt totam et integram Brahmanum tribum, et omnibus sectis et familiis sunt communia. Ea sunt. I. ബ്രഹ്മചാരി Brahmaciári. II. ഗൃഹസ്ഥ Graᵉhasta. III. വാനപ്രസ്ഥ Vànaprasta. IV. ഭിക്ഷു Bhikshu. De his agemus postea, nunc de sola initiatione ad sacerdotium et mysteria sermonem instituimus. Primo itaque sciendum est, quod quamvis omnes Brahmanes in tribu sacerdotali comprehendantur, eamque constituant, non tamen omnes sunt practici sacerdotes, legis doctores, aut sacrificuli. Ad statum Brahmanicum seu institutum suum et tribum, eiusque iura et dignitatem omnibus communem consecrantur, seu initiantur ipsi per zonam humeralem *punnùl* aut *yagnapavadam* dictam, et per antiam seu capronam, quam *cudumì* vocant. Zonam humeralem 108. vicibus super pugnum circumacto filo dimetiuntur in honorem 108. vultuum dei Brahma. Ita IX. fila seu zonulae particula-

(1) Amarasinha. *Sect. Brahmavarggam*. In Sambhavam passim de 4. institutis fit mentio. R. P. Norbertus de religione Indorum in opusculo scripto contra S. I. Missionarios. Anteriores relationes Bernier de relig. Ind.

culares, unam integram humeralem constituunt; quae uno nodo conectitur; ut novenarii Pythagorici numeri mysteria nunc praetercam, quam doctrinam philosophus ille ab his accepisse videtur, IX. fila in tres partes divisa quae unum totum constituunt, tres leges ഋക്കസാമയജുൎവ്വെദം irka, sàma, yagiur vedam dictas significant, quas quidem *Karta*, പരബ്രഹ്മഃ Parabrahma vel Paràbaravastu seu Ens supremum et infinitum ac per se exsistens, deo Braehmae dedit, Brahmanibus tradendas. Iure soli Brahmanes zonam hanc portare possunt, et ipsi soli per eam leges illas docendi facultatem obtinent. Kshetrier seu regalis tribus eam gestat ex indulto, alii per abusum. Antia seu cudumi complementum est ordinis, quod cum zona non solum legem docendi, sed et sacrificandi confert potestatem. Ambo cum multis precibus, et praevio ignis sacrificio conferuntur. Nimis longum et molestum esset hos ritus minutim describere. Descriptio solemnis divini nominis in fronte, de quo supra, folia máva plenitudinem fertilitatis et benedictionis significantia, quae deae Leksmi sacra sunt, aut eam repraesentant, pro aspersione cum aqua lustrali, abrasio capillorum per guru seu supremum magistrum, conspersio faciei et antiae cum oryza et croco sacro deo Brahmae prius oblato, praecipui huius communis initiationis ritus sunt. Et hos quidem non multum differre quoad modum volunt aliqui a ritibus in Levitico et Exodo ad consecrationem sacerdotum veteris testamenti praescriptis (1). Initiatio prima fit anno septimo, quo primum amplecti solent institutum, *Brahmaciàrituam* dictum, seu statum conservandae continentiae et castitatis usque ad annum XII., quo initiantur secunda vice ad matrimonium, et ex Brahmaciàri, Graehastae fiunt. Grahasta enim nomen Brahmanis uxorem ducentis est, et secundum Brahmanicum institutum, quod ipsi anno duodecimo amplecti solent. Ad duo ista instituta Brahmanes initiati has regulas observare tenentur, quae omnibus omnino Brahmanibus communes sunt.

(1) Confer Levitic. *cap*.6.10. Exodi. *cap*.29. consecratio illa durabat 7. dies, ista durat 3. dies, pro caerimoniis, 4. dies una cum convivio post initiationem apparando.

ſunt. I. Debent ſtudere legi, et aſſidue illius explicandae et meditandae ſtudio exerceri. II. Poſſunt quidem communi intereſſe ſacrificio; non tamen praeſidere, nec certa ſacrificia peragere. Dum in primo ſunt inſtituto ex eleemoſyna debent vivere. III. Super ſtoreis aut nuda humo dormire. IV. Nequeunt comedere betel ſeu folium aromaticum Indicum. V. Nequeunt inungi oleo more aliorum Indorum ad tuendam valetudinem poſt lavacra facta. VI. Non radunt barbam. VII. Nullam debent admittere familiaritatem cum feminis. VIII. Singulis diebus lavari debent in ſtagno aut flumine, atque etiam abluere partes pudendas in honorem lingami, eaque cum multis precibus et caerimoniis peragere. Haec omnia primo inſtituto ſunt communia. Secundo autem inſtituto et omnibus Brahmanibus in genere iniunctae ſunt lotiones corporis matutinae. II. Sacrificium quotidianum idolo; nempe ſacrificium florum ſeu arkyam, et recitatio precum. III. Deſcriptio nominis divini cum tiruniru vel bhaſmam, in fronte, pectore, brachiis. IV. Adolere debent thus idolo, ſacrificare oryzam, et per modum eleemoſynae etiam modicum ex ea dare corvis. V. Abſtinere debent ſub graviſſimo praecepto, et ſub poena expulſionis a ſua tribu, et inſtituto, a bibendo vino, et quovis potu alio ebrietatem conciliante. Item a comedendo allio, rapis, cepis, ovis, piſcibus, carne et quidquid animatum dicitur, ac vitam habet. VI. Veſpere repetere debent preces, lotionem et ſacrificium quod *ſandyakarmam* vocant. Hae regulae et initiationes communes non obſtant quin grehaſtae uxori ſuae colendae, filiis educandis, quin et mercaturae faciendae, hortis et agris excolendis aſſiſtere, et operam ſuam navare poſſint. At ii, qui ad ſolemnia ſacrificia ſolis et lunae, ad myſteria, et ſacerdotium maius, et religionis ſecreta addiſcenda, et poſtea docenda deſtinati ſunt, et promoveri debent, I. Ex ſpectatiſſimis familiis ſeligantur oportet. II. Hi numquam matrimonium inire poſſunt. III. Omni defectu corporis careant eſt neceſſe. Caeci, claudi, mutili, maculoſi, mediocris famae, hebetes etc. excluduntur. IV. Hi ſi annis probationis peccent, abſciſſa antia ſeu cudumi ex gradu deponuntur, & expel-

pelluntur. V. Hi per XII. annos in ipſo templo univerſitatis ſeu academiae Brahmanicae, qualis eſt in Triciur, educantur, et extra ambitum murorum non egrediuntur. VI. Hi ad ſecretum et iusiurandum de non evulganda myſteriorum et rituum theologica et myſtica ſignificatione obligantur (1). VII. Hi per quinquennium ad Pythagoricum ſilentium quod മൌനം maunam vocant (Pythagoricorum vero diſcipulorum ſilentium V. annos duraſſe docet *Clem. Alex. Strom. lib.* 5. §. 248.) obſervandum adſtringuntur, et in myſteriis celebrandis loco verborum & rubricarum ſolis manuum ſignis utuntur, per quae ſigna quid agendum ſit ſoli initiati dignoſcunt, et aliae preces ſeu formulae conſecrationum ſubmiſſa voce dicuntur, unde vocantur *mandram*, ſeu ſacrae et occultae preces, et *mandrikunnu* occulte et ſecreto loqui aut orare. VIII. Hi ad idem vitae genus tenentur et eaſdem regulas obſervant quas Brahmaciári, excepto quod ex reditibus templi academici alantur. IX. Hi in ſacrificulos et legis doctores confectis ſtudiis diſtinguuntur. Sacrificuli vocantur *yagnamàn* et *ſomàdrì*, vel *ſomabadì*, aut vulgo *pùgiàri*. Doctores vero *guru*, qui ſcientias, aut ſectarum opiniones et dogmata docent, et *asbà-*

(1) Auctor diſquiſitionum philoſophicarum putat nullum inter antiquos philoſophos ſecretum, nulla occulta myſteria obtinuiſſe. En quid de his dicat Clemens Alex. philoſophus olim & ipſe, libro 5. Stromat. §. 245: *Vita me deficiet, eos omnes recensentem, qui symbolice philosophantur. Memoriae ergo caussa & brevitatis, ut se homines ad veritatem intenderent, talia barbaricae philosophiae sunt scripta . . . alioquin omnia quae ostenduntur per aliquod velamentum, maiorem & augustiorem exhibent veritatem . . . Iam ergo nec quibuslibet volunt omnia exponi temere, nec communicari bona sapientiae iis, qui ne somniando quidem sunt anima expurgati . . . neque enim fas est profanis narrare logi mysteria.* Dicit deinde Hipparchum Pythagoreum expulſum e ſchola fuiſſe, quod Pythagorae praecepta aperte ſcripſiſſet. Et paullo infra: *Quin etiam ii qui instituere mysteria, cum essent philosophi, sua dogmata obscuraverunt fabulis, ut non essent manifesta omnibus . . . atque haec certe inveniemus significari per symbola sub velo allegoriae, haec vero non est in singulis vocibus, sed ea solum, quae ad generalem spectat sententiam.* Haec certe Brahmanicae religioni ad amuſſim conveniunt. Duo itaque apoſtatarum genera inter Brahmanes habentur. Nempe ii qui a tribu, & ii qui a lege & philoſophia exciderunt. I. *Giàdibrshta*. II. *Vèdabrhshta* dicuntur. Haec bene ſibi notet de Paw. Obſervandum etiam apud pleroſque Graeciae philoſophos doctrinam & ſectam in interiorem & exteriorem diſtingui, ut apud Brahmanes. Quod docet Cicero *epistol. ad Attic. lib.* 4. *epist.* 16. Origen. contra Celſum *lib.* 1. *pag.* 7. A. Gellius *lib.* 20. *cap.* 5.

et *ashàrya* qui preces; et orationes seu mandras ac earum explicationem tradunt (1). Soli illi qui mysteria religionis et legis docent et discunt ad secretum tenentur, et haec semper in templorum penetralibus docentur, numquam extra. Scientiae vero in lucis, extra et circa templa, in hortis, suburbiis, et districtibus Brahmanicis *grámam* dictis. Ibi grammatica, historia, astronomia, mythologia, et populares res religionis, ac denique philosophia etiam inferiorum tribuum hominibus a Brahmanibus traduntur, et hae scholae *kalari* dictae publicae sunt, ubi centum, ducentum, aut plures discipuli ex variis, non tamen infimis tribubus convenire solent. De Brahmaciàris Philostrati verba in vita Apollonii *lib.*3. *cap.*4. & 5. intelligenda sunt: *Damis inquit Brahmanas humi dormire*, *herbis* (storeis ex herbis confectis) *tantum super humum stratis*, *quas ipsi deligant*. De guru seu magistris scientificis Strabonis verba *lib.*15. intelligenda sunt quae ita se habent: *Philosophos istos ante urbem in luco degere intra mediocrem ambitum quo cingantur: frugaliter vivere super toris ac pellibus* (nempe tigrium aut cervorum) *iacere animalibus ac venere abstinere*, *seriis sermonibus intentos*, *et cum volentibus audire communicantes*. Falsum vero est, quod sive hi sive alii post XXXVII. annorum observantiam carnibus dein animalium vesci incipiant. Hi pariter illi sophistae sunt de quibus Arrianus *lib.*7. *de exped. Alexandri*: *Alii sophistae appellantur numero quidem reliquis* (nempe Samanaeis) *inferiores*, *sed honore & gloria praestantissimi*. *Vaticinantur autem de temporibus anni &c.* De his etiam Porphyrius ex Bardesane: *Brahmanes omnes sunt unius generis*, *Samanaei ex omni Indorum gente collecti*, *illi fructus*, *poma*, *lac*, *oryzam comedunt*, *aliud vero quippiam degustare*, *aut alimentum ex animatis vel omnino tangere*, *immunditiae extremae*, *atque impietati non dissimile apud ipsos habetur &c.* De initiatione Laharum Tibetanorum ad sectam seu institutum lingamicum, quae cum Indica omnino convenit, vide Alphab. Tiber. *pag.*288. & 245. De initiationibus Aegyptiacis confer de Paw *tom.*2. *pag.*42.43.44., verum male hic ibidem impugnat Episcopum Warburton. Quamquam dii

G gen-

(1) Haec omnia pervertit, commiscet, & intricat Sonnerat *tom.* 1. *cap.* 5. & 6.

gentiles nec ad agriculturam referantur, nec homines esse aut fuisse dicendi sint, tamen secretum ad mysteria, quin et iusiurandum dari et peti potuit. Ignoratne ipse discipulae et uxoris Pythagorae Thèano de fabae mysterio (quod ipse tam inepte explicat) non revelando resistentiam, ita ut potius linguam perdere voluerit, quam secretum illud de non manducanda faba revelare? Centum alia huiusmodi exempla contra ipsum adduci possent. Non aberraret ipse, atque tot alii, si nullum secretum et iusiurandum ad mysteria dabatur, et hieroglyphica manifesta essent.

ചാതുരാശ്രമം

CIADURASHRAMA

DE QUATUOR PRAECIPUIS BRAHMANICIS INSTITUTIS ET CUMPRIMIS DE SAMANAEIS

TAB. VII.

Ingentem acervum testimoniorum ex veteribus scriptoribus Graecis et Latinis congesseram, quibus dilucide et certo probarem inter veteres philosophos Graecos, Aegyptios, Persas, et Brahmanes Indos veram communicationem intercessisse. Verum quia nonnulla in hanc rem testimonia in grammatica Samscrdamica *pag.* 23. iam adduxi, et rari hodie illi sunt sceptici qui de hoc dubitent, lectorem ipsum si necdum convictus est, ad hos auctores remitto. Conferat imprimis Plinium (1), Arrianum (2) qui Astaceos populos intra Indum amnem Assyriis paruisse; et Cyro deinde Cambysis filio tributa pependisse ait, Herodotum (3), & Laer-

(1) Hist. nat. *lib.* 6. *cap.* 18. *&* 19. *Basileae*. 1535.

(2) De expedit. Alexandri M., in Indicis *cap.* 1. *pag.* 313, *& seq Arriani expeditionis Alexandri M. lib. septem*, *& historia Indica opera Iacobi Gronovii. Lugduni Batavorum*. 1704. & in periplo maris Erythraei. *Geographiae veteres scriptores Graeci minores. Oxoniae*. 1698. *pag.* 30. *& seq.*

(3) Lib. 4. *Asiae bona pars a Dario* (Hystaspe) *investigata est. Is cupidus cognoscendi ubinam Indus in mare influat, misit navibus scylacem quemdam Caryandem ... Post horum pernavigationem Darius Indos subegit, & eo mari potitus est.*

Laertium (1) qui etiam literas Darii Hystaspidae ad Heraclitum philosophum scriptas et eum in Persiam invitantis affert. Clemens Alexand. lib. 1. Strom. expressis verbis docet ex Alexandro Polihistore: *Pythagoram sapientes Aegyptios* atque etiam *Brahmanes* audivisse. Eadem testatur Palladius Gallata de moribus Brahmanorum. Strabo denique et Plinius fatentur inter Indos et Romanos communicationem intercessisse, cum Indi ex Barigaza seu ex *Barocbe*, (quod oppidum est in sinu Cambayae ab Alexandro Magno erectum) ad Augustum Imperatorem legatos miserint. Quin Dodvvell in dissertatione in Arriani Periplum maris Erythraei ostendit ex tabula Peutingeriana Augusto (forte Claudio) Imperatori in Indiis ac quidem probabilius in ora Malabarica templum dedicatum fuisse, illo nempe tempore quo Romani subacta Aegypto Indiae commercio solertius incumbere coeperunt. Unde ait Plinius hist. nat. cap. 23: *Compendia* (navigationis) *invenit mercator, lucroque India admota est. Qnippe omnibus annis navigatur sagittariorum cohortibus impositis. Etenim piratae maxime infestabant. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere, nunc primum certa notitia patescente. Digna res nullo anno imperii nostri minus H S quingenties exhauriente India, & merses remittente, quae apud nos centuplicato veneant*. Confer etiam Iuvenalis sat. 6. & Arrianum in Periplo, qui uno veluti filo naves Aegyptias, & Graecanicas per mare rubrum & Indicum in Barygazam seu oppidum Baroche intra Indum in sinu Cambayae exsistens, & inde per promontorium Comorinum usque ad Gangem deducit. Similem communicationem cum Tagara & urbe *Patan* hodiedum exsistente inter Persas et Indos intercessisse manifeste evincit Franciscus Wilford *pag. 359.* in libro *Asiatick researches*. Ex his ergo omnibus luce clarius patet, Indos antiquitati melius cognitos fuisse quam commentus est Tillemontius, & quamvis, ut Plinius, Strabo & Arrianus docent, *Indi* (fortassis) *numquam finibus suis sint egressi*, attamen inde deducitur, alias nationes Indiam adivisse, ac proinde omnino verum esse, quod etiam ante Alexandri Magni tempora, & a fortiori post ipsum vera inter Indos, Persas, Graecos & Romanos communicatio intercesserit.

G 2 His

(1) In prooemio de vitis philosophorum.

His itaque praenotatis, nunc iam in sectas philosophicas Indicas inquiramus. Quatuor Brahmanum instituta in vocabulario *Amarasinha* sectione *Brahmavarggam* referri iam supra praemonuimus. *Brahmaciàri* vel gallice pronuntiatum Brahmachàri. II. *Grahasta*, III. *Vànaprasta*. IV. *Bhikshu*. De duobus primis paragrapho praecedenti egimus, nunc de duobus ultimis. *Vanam*, vel *vanandaram* in lingua Samscrdamica est *eremus*, *desertum*. Vanavàsam *habitatio in eremo*, *silva*, *campo*, *solitudine*. Vanyen *homo silvestris*, *campestris*. Quae quidem vocabula cum prima vocali *a* vel brevi, vel longa in sublimi lingua proferri possunt. *Prastà*, stantem vel etiam incedentem eadem sublimiori ac sacra lingua significat. Quare *Vànaprastà* homo est, qui in eremo, silva, campo, solitudine stat; vel incedit. Quae definitio ex ipso vocabulario Brahmanico desumpta, mirifice cum iis quae supra de Samanaeis diximus convenit. Nempe duplex Brahmanum seu philosophorum est genus, Brahmanes, et Samanaei seu Gymnosophistae, hi vero nudi, campestres, vel montani sunt. Hi Vanaprastae seu Samanaei Gymnosophistae, verendis solis contectis, & uno cupreo vase ac clava instructi hodiedum in monte praealto ad Promontorium Comorinum asceterium habent, & in communi sine uxoribus vivunt. Licitum tamen his est etiam uxores suas, si antea duxerant, secum in solitudinem deducere, dummodo eas non cognoscant, & separatae ab ipsis habitent. Aliud horum, quod ego sciam, asceterium est in montibus Vaypurensibus in Malabaria, praeter alia quae ego oculis meis non vidi. Hoc itaque institutum philosophicum initio primitus Brahmanicum est. Secundum hodiernam consuetudinem XL. aut L. aetatis suae anno Brahmanes illud ineunt, & XXII. duos annos in solitudine exigere debent, ad hoc ut postea perfectius illud quartum institutum quod *Bhikshu* aut *Sanyàsam* vocant LXX. aetatis anno, si vita comes est, amplecti possint. Vanaprastae nullatenus in urbes regredi possunt, nequidem ex quacumque necessitate, aut a rege vocati. In extrema necessitate radices & arborum folia edunt & puram aquam bibunt, alias poma, fructus, ficus bananas, olera, quae ipsi serunt, herbas varias, et illa omnia quae silva producit, dummodo non sint animata. Dum infir-

mi,

mi, fracti, & imbecilles decumbunt, uxores, si habent, eis ancillantur, & radices coctas parumque oryzae manducandum praebent. A vino & venere semper abstinent, et letale esset, ac peccatum maximum unum alterumve tangere, quod si eveniret a communi instituto & corpore expellerentur. Super nuda iacent humo, et humido seu hibernali etiam tempore nullatenus cooperti, nisi solo tecto, sub quo habitant. Hi non se lavant ut alii Brahmanes, & sordidi ac impexi incedunt, depingunt tamen divi nominis signa hoc modo ═══, in fronte, pectore vel brachiis, aut solum Kuri O hoc modo in fronte gerunt. Quo primo se deo Shiva, secundo deo Vishnu devotos esse demonstrant. Regulam, quam vocabularium Brahmanicum in *Brahma varggam* notat, habent istam: യമം Yamam, id est (1): regula instituti, a qua *Yamanaei* dicuntur, et unde *Samanaei* deductum et corruptum fuit loco y. യ. litteram s. supponendo. Haec quinque praecepta continet. I. സത്യം Satyam, ut nempe semper veritatem loquantur, considerent, & prae oculis habeant. II. അഹിംസ Ahinsa, ut nihil, ne minimum quidem animal occidant, & hoc etiam per accidens & non voluntarie, unde summa animalis non occidendi cura. III. അസ്തേയം Asteyam, iustitia commutativa, ut nihil ne in maxima quidem necessitate furentur, accipiant, alienent. IV. ബ്രഹ്മചര്യം Brahmaciàryam, continentia ab uxore, perfecta castitas. V. അപരിഗ്രഹം Abarigraham, ne emortua una uxore, aliam accipere possint, seu ne suscepto instituto uxorem ducant. Hae regulae ad instituti rationem externam pertinent, aliae ad internam. I. ശൌചം Sausham munditiès quaedam interior praeseferenda. II. സന്തോഷം Sandosham, compunctio seu pax & gau-

(1) Regula nempe ad contemplandum, ad philosophandum, ad meditationem, ad quietem.

& gaudium internum quaerendum. III. തപസ്സ Tabassa, poenitentia & contemplatio divinitatis continuo facienda. IV. സ്വാധ്യായം Suadyàyam, scientia legis & preces vocales recitandae. V. ഈശ്വരോപാസനം Ishvarôbàsanam, praesentia dei seu continua applicatio ad Ishvara seu dominum est habenda. Haec regula interior vocatur നിയമം *Niyamam*. Hae igitur sunt *Tamanaeorum* occupationes, ex quibus fuit Calanus, & hi nec philosophiae seu physicae aut astronomiae student, nec sacrificandi habent potestatem, qui huiusmodi amplectentes institutum his omnibus nuntium remisisse censentur. Ad hoc institutum praeter Brahmanes admittuntur etiam alii ex tribu Shùdrer, Vayshyer, & in Malabaria etiam nobiles Nayres seu viri militares. Sed hi quamvis ad easdem leges & regulas supra dictas teneantur, postquam institutum hoc sunt amplexi, Yamanaeis Brahmanicis non convivunt, ne nempe una tribus cum alia confundatur, quod contra primariam gentis Indicae institutionem esset, nec admitti potest. Quare qui ita ex aliis tribubus inferioribus collecti sunt vocantur *Pràsbniguer* പ്രാശ്നികർ (1) seu secta exterior.

Hi pro praeside seu magistro vel guru, celebrem aliquem ex eodem instituto & tribu sua virum habere solent, & Yamanaeorum seu Vanaprastarum Brahmanum institutum & regulas ex aequo imitantur. Sed raro ita multi congregari solent, ut corpus unum idque potens efficiant, sed VI. X. XX., & vix aliquando plures in eodem conventu aut asceterio seu madam congregati reperiuntur. De Vanaprastis seu Yamanaeis his utriusque tribus, intelligendae sunt pulcherrimae illae antiquorum silvas incolentium descriptiones, quae in libris gentilium hodiedum reperiuntur. En aliquas ex *Sambbavam* seu ex genesi, & puranis seu historiis gentilium.

Màyam condundàm mahà mohanguel nìkì nityam,
Nyàya tatvàrtha vignànàdì sambananmaray.

Quae-

(1) Vide picturas Indostanas *num*. 10. & 11. in museo Borgiano Velitris.

Quaecumque sensibus illudunt mundi phantasmata (*ut aurum, voluptates & honores*) eis omnibus abs se longe propulsis & eiectis, verae sapientiae, & iustitiae, ac veritati studentes, divites et beati sunt. Et in libro *Ràmàyenam*: *Vidit Rex in solitudine compositissimum asceterium quod omni felicitate circumdatum erat. Ver quasi perpetuum & mira caeli clementia locum illum semper tenebat: Flores rutilantes & sibi continuo succedentes suaveolentia sua aerem replebant, & bruchi scintillantibus alis in aere volitando circum circa quasi musici canebant. Intus aderant Vanaprastae, & Munis seu Hesychastae in mente & voluntate sua ab omni inquinamento liberi; et dei idea seu dei praesentia semper occupati. Qui modo inter se certabant vocis suavitate, toni dulcedine, & expressionis verbalis claritate quis ex eis melius dominum laudaret canendo, modo in libris omnes taciturni verae sapientiae semina legebant, modo de vera sapientia & iustitia inter se conferebant. Nocte in* IV. *yàmam seu* IV. *partes & vigilias distributa, ex ordine vigilabant meditantes quae vera caeli via, quis modus aeternae felicitatis assequendae, & quaenam in terris Deum laudandi melior forma. Hos Rex cum vidisset &c.* De his intelligendus est Porphyrius lib.4. de abstinentia: *Samanaei cultum deo religiose ac pie exhibent, saepe ieiunant, non se vident semper mutuo, nec colloquuntur, extra urbem commorantur, ubi domos & fana a Rege exstructa habent: in quibus oeconomi constituti sunt, ut ad victum necessaria parent, ex oryza & pane* (panis triticeus non datur, sed ex radicibus & plantis inhame vel kàcil dictis placentulae formantur) *& oleribus victus apparatur, ad tintinabuli signum preces effundunt, absque uxore & possessionibus degunt.* Alia quae ibi de uxorum abdicatione affert, ad IV. institutum pertinent. Huc pertinent pariter illa Strabonis ex Megasthene verba de Yamanaeis: *Cum uxoribus non philosophari, ne si improbae sint, aliquid quod efferri nefas sit in profanos efferant, si probae, viros relinquant, plurimas eorum de morte disputationes esse, nam vitam hanc habendam esse quasi recens conceptorum hominum statum, mortem vero partum in veram illam & felicem vitam, iis qui recte philosophati sint . . . texere etiam fabulas quasdam quemadmodum Plato de immortalitate animae & de iudiciis quae apud inferos fiunt . . . hos cum Regibus de caussis rerum* inter-

interrogantibus per nuncios colloqui, *& per illos deum a Regibus coli & placari*. Quae quidem omnia etiam hodiedum in Malabaria obtinent, ubi Rex Travancoridis & Coccinensis subinde ipsos, & non ipsi Reges invisere solent, adeo ut merito succenseas Sonnerat, aliisque frivolis viatoribus, nugatoribus facta infecta blaterantibus, & morologis ineptias aniles proferentibus, qui Brahmanum instituta omnia inversa esse nunc asserunt, & tamquam a veteri lege & consuetudine descivissent, ineptissime eos traducunt. Satius erat inter Brahmanes vivere, & eos proximius examinare aliquo saltem tempore, quam per maritimas civitates inter plebeas feces volutari, & ineptias congerere, ac toti Europae credendas obtrudere, peregrinarum denique rerum cupidis viris fucum facere, & fumum venditare.

Quartum denique & perfectissimum institutum est eorum qui *Bhikshu* vel *Sanyási* dicuntur. *Bhikshu* eleemosynam petentem significat, & *Sanyási* eum, qui omnia reliquit, quod nempe in re idem est, & connexum. Postquam Vanaprastae usque ad LXXII. aetatis annum in poenitentia exegerunt, aliqui ad propria revertuntur, & honoratiores inter suos habentur. Illi vero qui coli volunt, & in hominum admiratione esse, ut bene observavit iam antea Porphyrius, coram magno magistro uxorem & filios relinquunt, & bonis omnibus publice cedunt ac se abdicant. Ex iis uxor & filii aluntur, si adsint, si desint, ex bonis reipublicae, vel oppidi, aut alicuius fani. Facta a *guru* seu magno magistro novitio *sanyási* exhortatione de poenitentia & excellentia instituti, & peracto sacrificio *homam*, adstantibus multis Brahmanibus & orantibus, praescinditur novitio antia capillaris, seu *cuduml*, quo significatur eum omnia dereliquisse, & ex officio sacerdotali seu sacrificuli dignitate excidere. Tum detractis prioribus vestibus frustum telae subflavae professo datur, quo statim inter orandum induitur. Hunc vestitum utpote sacrum ipse *sanyási* lavet oportet, nec lavandum alteri tradere potest. Tum consecratur vas cupreum *camadalam* dictum, quod modica aqua refertum guru dat professo ad manum, qui hac aqua verenda sua lavat, & semper modicum aquae in vase habere debet, qua edulia sibi in eleemosynam oblata semper prius lavat, quam ea co-

ea comedat, ut nempe antea purificentur. Ad manum dexteram Guru tradit discipulo scipionem vel clavam, quae VII. nodos naturales habere debet, VII. principales *Mahà Irushi* seu sanctos & veteres contemplatores, magistros & hesychastas, repraesentantes (1). Hi VII. sancti vivi in *Satya lògam*, sive in ultimum & verum caelum translati fuerunt, & ibi ut dei coluntur. Singulis diebus mane aqua in vase cupreo contenta, VII. hos nodos, & totam clavam *dandam* dictam, quae velut munus deorum magni habetur, respergere & irrigare debet. Scipione hoc ab omnibus malignis spiritibus eorumque infestatione liber evadit. Ex humeris plerumque philosophi hi *sanyàsi* dicti, pellem tigrinam portant, quia hanc etiam portabat deus *Shiva* bellator (2). Hac cooperiuntur aut substrata dormiunt, id quod antea iam observavit Strabo. Numquam excitato igne coquunt, sed ostiatim mendicant, aliqui nihil dicentes, sed solam manum porrigentes transeuntibus aut domi stantibus (3). Alii in fano aliquo quasi muti, & immobiles vivunt, & his a vicinis Brahmanibus oryza, fructus, radices, poma, ficus, herbae ad edendum afferuntur. Ubicumque intrant, eo loci qui praesentes sunt ante ipsos se prosternunt, & si immobiles vivunt, ad eos adventantes tantumdem faciunt. Hi fana non adeunt, non sacrificant, nec publicis festis & solemnibus sacrificiis assistunt. Ungues longos gerunt, quos numquam resecant, vidique saepius manui circumplexos, adeo excreverant. Barbam & capillos subinde aliqui radunt, alii numquam. Oleo non omnes inunguntur. Betel folium non manducant, in fronte signum sanctum non describunt, & III. vicibus quotidie corpus lavant. Solo vaccae stercoreo cinere post

H lava-

(1) Hi septem Irushi septem maiores planetae sunt, quos describit Amarasinha sect. 1. Sorggavargam, & Strabo lib. 15. *Ab iis autem qui cum eo* (Hercule vel Shiva vel Sebasio id est sole) *militaverant, profectos fuisse volunt Sibas* (Shivenitas philosophos nempe istos) *generis signum servantes quod pellibus amiciantur ut Hercules & quod clavas gerant.*

(2) Confer de Hercule ea quae dicit Macrob. *lib. 1. Saturn. cap. 20.*

(3) *Brachmanes in civitatibus versari dicit* (Nearchus) *& reges sequi, & eorum consiliarios esse, ceteros vero quae ad naturam pertinent contemplari, & cum eis mulieres philosophari* (aliquas) *& omnium vitas durissimas esse.* Et infra: *Bragmanas physiologiam & astronomiam exercere . . . mulieres cum iis vivere, non tamen permisceri.* Strabo lib. 15.

lavacra frontem et pectus perliniunt. Meditatio eorum, ut rumor fert Brahmanum, in res creatas & visibiles numquam cadere debet, sed solum Deum, ens entium, supremum et infinitum dominum per se exsistentem *Parabrahma* dictum meditari, & considerare, muneris sui esse putant; inde est, quod nec preces vocales recitent, nec sacrificiis aliorum deorum assistant. Eorum regula, obligatio, et conatus omnis in eo consistit, ut quae infra innuuntur passiones et vitia superent et vincant, nempe:I.*Kàma* concupiscentiam seu luxuriam II. *Kròdham* seu iram. III. *Lòbham*, avaritiam, seu habendi desiderium. IV. *Madam* superbiam et fastum. V. *Mòham* cupiditates omnes, VI. *Maltsaram*, animi fervorem, seu vindictam. Hos *Vishendrianguel* seu hostes suos, et sensuum inimicos esse aiunt .. Dum moriuntur, nemo eis illacrimatur, quia felices et ter beati esse existimantur. Recta ad caelum pergunt, & amplius non revertuntur, liberi à trasmigrationibus subeundis. Plicatis pedibus & manibus sedendo sepeliuntur, & circum circa fossa sale repletur. Caput mortui nuce coco perfringitur, & particulae cranii ut reliquiae adstantibus distribuuntur. Qui institutum semel assumptum deserit, aut contra regulas peccat, in exsilium agitur, expellitur, a gradu deponitur & publica infamia notatur. Anno 1782. Sanyási in *Ambalapushe* exsistens, quod familiarius cum femina quadam devotula egisset, a Rege Travancoridis ad preces Brahmanum extra Tovàlam & regnum pulsus fuit. De huius instituti hominibus Strabo loquitur dum dicit: *abeuntes in urbem per fora dispergi, & quemcumque offenderint, ficus vel uvas* (quae tamen non dantur in australibus Indiae partibus) *ferentem, ab eo gratis capere, si oleum* (nempe sesaminum, vel nucis coco) *fuerit, eo perfundi, & inungi.* Et illud Porphyrii: *Samanaei* (Yamanaei dicendum, ex quo illud corruptum) *vero electi, in quorum collegium cum quispiam est adsciscendus, ad principem civitatis aut vici accedit, atque ibi bonis suis facultatibusque omnibus repudiatis, atque supervacanea omni corporis parte* (nempe capillis & barba) *detonsa, stolam* (pannum flavum) *accipit, atque ita nulla neque uxoris, neque liberorum, si forte adsint ratione habita, quasi ad se nihil omnino amplius pertineant, ad Samanaeos recedit. Regi liberorum educandorum, co-*

gnatis

gnatis uxoris cura relinquitur. Haec itaque sunt vera & primigenia Brahmanum philosophica instituta, quae inter Brahmanes mille circiter annis ante Christum natum iam obtinuerunt, & quae Alexander Magnus in sua Indica expeditione iam dudum stabilita invenit in India, ut Strabo, Arrianus, Plutarchus, Clemens Alexandrinus, Q. Curtius, Porphyrius, aliique non suspecti veteres scriptores locis iam a nobis supra indicatis id evidenter probant. Haec instituta & hi philosophiae vetustissimi professores hic perquam succincte descripti, si nunc iam cum Tibetanis Lahis, cum magni Lhamae vitae genere, religione, & philosophia, cum antiquae Sinensium sectae *Laokium* dictae institutionibus, & opinionibus, ac vitae genere, cum Ceylanensium Budhistarum sacerdotum *Tiruvamshas*, & *Gonis* dictorum religione, institutionibus, philosophia, & vitae genere, cum Peguanorum & Siamensium sacerdotum & philosophorum *Talapoy* dictorum, instituto, vitae genere, religione ac philosophicis opinionibus, quin & cum ipsa Iaponensium doctrina, religione, & vitae genere, ordinatim, attente, & serio inter se conferantur, si superstitiones populares & gentilitiae cuique climati propriae & peculiares rescindantur, abusus & corruptiones aliquae particulares a vera originali doctrina & philosophia distinguantur, plurimum confido, quod inspectis omnibus haec omnia ab uno fonte & quidem Indico, emanasse, ibi primigeniam institutionem fuisse, certissimis indiciis deprehendi poterit, ut proinde originem omnium errorum, & consuetudinum ex uno capite detegere & probare liceat. Videantur, sed maturo iudicio, cautis & acutis oculis inspiciantur, quae Knox, De la Loubere, Niebuhr, Freyer, Holwel, Gentil, Chambers, auctores Calcuttenses, P. Georgius, P. Norbertus, Ioannes Britto, P. Horatius Pinnabillensis aliique Missionarii Indici, Tibetani & Sinenses dicunt, & iacturam quamcumque patiar, nisi haec primigenie & in una origine convenire demonstrem, dummodo a quocumque systemate liberos & a praeiudiciis immunes nanciscar lectores (1). Sed labor longus, & vita brevis, nec facile opere complendum est quod promittitur. Restat

H 2 itaque

(1) Vide quae infra adducimus ex libro Peguano *Kammuva* de institutione Talapoinorum.

itaque ut veritatem per partes inquiramus, ne ſub nimio onere fatiſcentes ſuccumbamus.

Ceterum non deſunt alia adhuc philoſophica inſtituta & ſectae, & quidem tot, ut eas omnes deſcribere mihi plane impoſſibile videatur. Sed hae ſectae *exteriores* dicuntur, & quamvis Brahmanes pleraeque habuerint inſtitutores, Brahmanes tamen raro aut numquam iis initiantur, popularia enim, & ſuperſtitionibus addictorum hominum propoſita, & vitae genera eſſe ſolent. De ſecta Lingamica iam ſupra egimus.

Secta popularis poenitentium *Tader* dictorum inſtituta fuit a Vishnu, & conſtat ex viris tribus *Shudra* dictae. Hi dum a Guru ſectae initiantur, buccinum *Ciangu* dictum ex ferro rubro ad humerum ſiniſtrum, et coronam ex ligno ſeu planta Tularſi in capite ſuſcipiunt. Uxores & filios deſerunt, in ſilvis, oppidis, ſuburbiis admiranda poenitentiae exercitia peragunt. Alii elevatis brachiis arborem amplectuntur, nec umquam amplius dimittunt. Alii in ferrea cavea vitam agunt. Alii catenis onuſti incedunt. Alii pugnum utriuſque manus occluſum habent, nec aperire amplius poſſunt. Vidi duos qui elevatis & ſiccis iam brachiis ita dirriguere ut amplius ea dimittere nequirent, unum, qui genitali membro ſuo infixam ferream catenam magnam poſt ſe trahebat. Hi ab aliquibus Faquirii et Yogui vocantur. De his confer Strabonem, et Sonnerat *tom.*1. *cap.*5. Clement. Alex. *lib.*4. ſtrom. *cap.*27. Montacut. orig. Ecleſ. *part.*1, *pag.*171.

Poenitentes *Dacambaram* dicti, qui proprie Yogui dici debent, nudi ſemper incedunt, ex ſolis elemoſynis vivunt, et ſemper nudi peregrinantur, unde ſiti et fame ſaepe torquentur, in craſtinum nihil reponunt, nec corpus lavant, nec ungues reſcindunt, quae offeruntur manducant, humi ſubſtratis ſtoreis dormiunt. Hi maximi habentur, et non ſolum Europaeos, ſed et Indos in maximam ſui admirationem rapiunt. Hae ſectae, IV. et III. Brahmanicarum ſectarum, imitationes ſunt.

Non

സംഭവം

SAMBHAVAM SEU GENESIS MUNDI. ET RERUM APUD INDOS.

Postquam Indica sacrificia & varia instituta philosophica paucis pro scopo huius libri attigimus, rerum ordo postulat, ut nunc ipsam basim totius Indicae doctrinae succincte tradamus. Notissimum et celeberrimum est opus in tota India, quod സംഭവം Sambhavam id est *Genesis omnium rerum* ex systemate Indico, vel etiam പുരാണം Puránam seu *vetus historia Indica* inscribitur. De hoc libro varii varia, nec pauca dicunt. Vide Sonnerat (1), disquisitiones Asiaticas Calcuttenses (2), P. Pons Iesuitae epistolas (3), codicem manuscriptum P. Ildephonsi Malabariae Missionarii *inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide num.* 20., & catalogum codicum Indicorum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiensis (4).

In hoc itaque codice ex sacra litterali Samscrdamica in linguam Samscrdamico-Malabaricam gentilitiam verso, quae versio publico et certo testimonio ac approbatione totius Malabaricae gentis fulcitur, post initium seu invocationem deorum et prologum, sequentia leguntur, quorum versionem litteralem et textum hic summa diligentia reddo.

I. വിസ്തരിച്ചരുളിചെയ്തീടെണമെന്നുരപൻ
ചിത്തകൌതുകമോടുപിന്നെയുംചോദിച്ചപ്പോൾ
Vistariciaruli ceydídénam ennu nrben
Citta kaudugamodu pineyum ciodiciappol

Dum

(1) *Pouranons* (corruptum a Puránam) *livres sacrès de Indiens qui sont des commentaires des Vèdams*, tom. 2. pag. 37. edit. in 8.

(2) Tom. 1. *On the literature of the Hindus*, pag. 341.

(3) *Lettres edifiantes* tom. 26. p. 221. edit. de Paris.

(4) Catalogus codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiis ex typographia regia 1739. pag. 434. n. 83. 83.

Dum iterum iterumque rex (vedavyásen hesychastam legis gentilicae auctorem) *ut rerum genesim narraret, rogaret.*

II. സത്യജ്ഞാനാനന്ദാനന്ദാത്മകപരബ്രഹ്മ

തത്വജ്ഞാനായവൈശംപായനൊടരുൾചെയ്തു

Satya gnánánandánandátmaga Parabrahma
Tatvagnanáya peyshen vákananarul ceydu

Payshen (collega hesychastae vedavyásen institutoris) *ex verae & infinitae sapientiae spiritus dei Parabrahma mente genitus ac veritatis peritus filius ita prolocutus est* :

III. ധാതാവിനാത്മജനായദക്ഷന്നുമക്കളായി

ചെതൊഹാരിണികളായറുവതുണ്ടായതിൽ

Dhádávinátmaguenáya dekshnu makelay
Cedòhárinniguelaya arvadundáyadil

Dhádae (id est Brahmae, quem nos infra terram seu materiam esse invicte demonstrabimus) *filio Deksheno sexaginta filii nati, qui mentem eius interioraque egregie torquebant.*

IV. അദിതിപെറ്റുണ്ടാകിസൂര്യനെന്നറിഞ്ഞാലും

അവന്മകൻമനുവവന്റെമകനിളൻ

Adidi pettundáki súryenennarignálum
Avenu maguen Manu avende maguen Nilen.

Ex iis filiis quos Adidi (mater deorum) *peperit est Suryen*, (id est sol), *huius filius est Manu* (alii scribunt Menu), *& huius filius est Nilen* (1).

V. അവന്നൊരുപെണ്ണായിജനിച്ചുവിധിവശാൽ

മുമ്പിനാൽവിരിഞ്ചൻതൻപുത്രനാമത്രികണ്ണിൽ

Avenu moru pennay ciamagnu vidhi vashál
Mumbinal virincen tan putranamatrikannil

Huic (nempe Nilen) *una femina fato nata est* (verti etiam potest

(1) *Manu* iste est sub hoc nomine primus, atque hic diversus esse videtur ab illo quem a diluvio liberavit Vishnu.

poteſt: *hic* (nempe Nilen) *fato in feminam mutatus eſt, huic feminae natus eſt Virincen filius trium oculorum.*

VI. സംഭവിച്ചിതുചന്ദ്രനവന്റെമകൻബുധൻ

ഇളയായിചമഞ്ഞുള്ളൊരിളയെകണ്ടമൂല

ഇളകിൽബുധനുടെമാനസമതുകാലം

Sambhavicidu ciandra navende maguen budhen
Ilayay ciamagnullorilene canda mulam
Ilagui budhenude mánaſſam adu kálam.
Ex illo (Virincen) *natus Ciandra* (id eſt luna generis maſculini)
& huius filius eſt Budhen (Mercurius) *hic cum iunior eſſet iuniorem puellam adamavit & voluntas Budhae in eam tunc ferebatur.*

VII. ഇളപെറ്റുണ്ടായിവന്നുചൊല്ലെഴുംപുരൂരവ

ഇളയെവഴിപൊലെരക്ഷിച്ചാനവൻമുന്നം

Ila pettundai vannu ciolleſzum púrurava
Ilayé vaſzipóle rekshiciánven munnam.
Haec iunior peperit VII. *filios quorum primus Puru,*
Hic pariter iuniori cohabitavit cum omni decore.

VIII. അവന്റമകനായുസ്സാകിയനൃപവരൻ

അവനീഭരണംചെയ്തിരുന്നാൻചിലകാലം

നഹുഷനായനൃപതീശ്വരനവന്മകൻനഹുഷൻ

തന്റെമകനായതുയയാതിയുംദിതിജാചാര്യനായ

ശുക്രമാമുനിയുടെസുതയായിടുംദേവയാനിയെവേട്ടു

Avenu maguen ayuſſaguia nrba varen
Avaní bharenam ceidirunan cila kálam
Nahushenáya nrbadíshvaranaven maguen Nahushden
Tande maguenayadu yayádiyum didigiásháryenáya
Shùkra ma muniyude ſudayáyidum dévayánie vétta
Huic (nempe Puru) *filius Ayuſſa rex, qui aliquot annis mundum terreſtrem gubernavit, huic filius Nahusha, & huic filius regius Nahush-*

Nahushden, *ipſius filius Tayádi*, *Shukrae* (venus planeta generis maſculini inſtitutor filiorum Adidi deae, ſeu malorum geniorum, titanum, vel gigantum magiſter) *besychaſtae filiam nomine Dévayáni ſibi deſpondit*.

IX. *Didigiádhibenáya urshaparvávin maguel adiſunari yáya sharmishda randamavel, adurandilumaitta ancia putremmarunday Teduvum, druvushyavum devayanika makel, sharmishdá maguen druyuhyu randamada Anu dyuhu dharmishdenáya Pururáva Tadu munam maguen Puruvin parambarayà devenmaray vannu pidru shàbat àlillaydum nrba cinham Puruvin varam paragiàden mar Pauravenmar*.

Filiorum Adidi (bonorum geniorum), *bonorum filiorum* inſtitutoris nomine *Brahaſpadi ſeu iovis heſychaſtae planetae formoſiſſima filia Sharmishda ſecundo genita*, *ſecunda ſimultanea uxor* (concubina) *regis Tayàdi fuit*. *Ex his duabus feminis nati ſunt quinque filii*. *Tadu & Druvushya filii Dévayàni*. *Sharmishdae filii Druhyu*, *ſecundus Anadruhyu*, *& tertius virtute inſignis Puru*. *Tadu filii benedictio & poſteritas ſunt Parayàdenmar* (gens, natio, tribus), *paternae autem maledictionis ſigno carentis Puru filii ſucceſſores ſunt Pauravenmar* (alia natio, gens, vel tribus).

Ita proſequendo eo tandem poſt multas generationes deducit haec hiſtoria, ut maximam zelotypiam inter has duas mulieres enatam, filiorum utriuſque feminae aemulationem, odia, inimicitias, ſimultates, & in varia regna peregrinariones deſcribat; quod cumprimis vide in hoc eodem libro in cantu *dévayànibhàgyam* dicto.

Nunc itaque in hoc fragmentum noſtras iam animadverſiones faciamus. *Primo* ex ſecunda ſtropha patet Indos in libris ſuis unum verum Deum infinitum omni ſapientia repletum, eumque ſpiritum agnoſcere, quem *Parabrahma* vocant. Vide dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce Brahma: ബ്രഹ്മം Brahmam *a ſciencia da ley*, *auſteridade*, *penitencia*. Item തത്വം tatvam *o verdadeiro ente ſuperior*, *que chamaõ* പരബ്രഹ്മം *Parabrahmam* (1). Et R. P. Iohannes de Brito (2) cap. 1. circa initium: *Eſtes*

(1) Vide num. 9. inter codices manuſcriptos biblioth. S. Cong. de Prop. Fide.

(2) Breve noticia dos erros que tem os gentios da India. ms.

Estes mesmos tem definido, que ha hum sò deos, o que se chama Parabrahma, que quer dizer excellentissima, e superior sciencia, e este dizem ser a letra O &c. Videatur etiam versus primus libri *Màgha* pag.66. in grammatica Samscrdamica. Strabo lib.15. *de multis vero cum Graecis sentire* (nempe Brahmanes) *ut quod mundus sit ortus & interiturus, & sphaericus, & quod administrator & conditor eius deus universum eum pervadat &c.* Vide etiam Porphyrium *de abstinentia*, quem supra adduximus. Superstitem habeò reiectaneam schedulam, in quam ea retuleram, quae mihi de divinis attributis, de deo adorando, ac eius operandi modo *Ciangra Govinda* Brahman anno 1779. dictavit. En illa: Ciandrennenna Bhòdatmagam anubamida Kála Désháva dìbyam, samuktyam, nityamuktam, nigama, ciada sahasréna védasya mánam, sevaga vishtapradam, Bhagavam, namo studé. Vedánda vedyáyade, vignána rùbané Parabrahmane namo namá. Vishva sakshena, vishvadhaváya namo namá. Aditya, marul, Brahma, Nárayena, Rudra ororu vidham tòni, mánushya múrti tanné. Nintirurúbam tanne arignídáiga múlam sangadam bhavikunu, samsáram elláverkum.

Intellectus & mens tua, o Deus, est instar lunae luminis, quae nec fervida est nec obscura, sed semper placida, & tamen clara. Similitudo est haec, non essentia tuae mentis. Tu vera lux temporum & regionum semper felix, aeterna & immutabilis. Tua sapientia mille & amplius leges cognoscit, & tamen semper libere & secundum honorem suum operatur. Tu ante omne id quod colitur exstitisti, tibi laus & adoratio! Tu solus es verus Bhagavàn felix, semper beatus. Tu legum omnium vera essentia, & omnis sapientiae forma, tibi Parabrahma laus & adoratio! Tu, qui ante omne id quod est, exstitisti, testis es universi, & tu sustines omnia, tibi laus & adoratio! Sol, aether, Brahma, Narayana (Vishnu), *& Rudra dii varia hominum sunt commenta & corpora, & hi tua secreta penetrare nequeunt. Nos ipsi* (homines) *quod formam tuam scire & definire, nec te cognoscere possimus, semper tristes sumus, & semper loquimur, semper disputamus.* Cum ego quaesivissem, quonam modo Deus mundum gubernet, Brahman respondit: സൃഷ്ടി

യിട്ട sattáytta, ചിത്തായിട്ട cittaitta, അനുപമമായിട്ട anubamamaitta, id eſt *ſubſtantia & eſſentia ſua, intellectu & voluntate ſua, arte & modo qui ſibi ſimilem non habet.* Adde his: quod in libris Brahmanicis ſparſim haec attributa Deo Parabrahmae attribuantur സ്വതസാൽ ſvadaſal vel സ്വതസത്ത ſvadaſatta, *qui per ſe eſt*, ſeu ens per ſe exſiſtens, അനാദി anádi, *ſine principio*, അശരീരി ashariri, *incorporeus*, അനന്തൻ ananda *infinitus*, അപരിച്ഛേദി abaricédi *indefinibilis*, സർവ്വചാരുത്വം ſarvaciárutvam *omnis perfectio*, സർവ്വകാരണം ſarvakáranam *cauſſa univerſalis*, ശാസ്താവ shástava *vindex*, സൃഷ്ടാവ ſrshdáva *creator*, അദ്വയൻ advaya *ſibi ſimilem, aequalem aut ſecundum non habens*, പരമൻ parama *beneficus*, കരുണാനിധി karunnanidhi *theſaurus miſericordiae*. Verum quidem eſt, quod ſubinde aliqua ex his attributis deo Shivae in his ipſis Brahmanicis libris attribuantur. Verum ſi Shiva ignis aut ſol eſt, ut nos infra invicte demonſtraturi ſumus, aliqua ex his attributis ei adſcribuntur ut ſol iſte veri dei ſymbolum eſt, nempe generans & deſtructor. Deinde quamvis haec omnia attributa Shivae deo darentur, quod falſum eſt, attamen inde non aliud ſequeretur, quam quod Indi Shivam, id eſt ſolem aut ignem deum conſtituant, non autem quod unitatem dei negent. Hoc enim nullatenus cohaeret cum hoc quod ſupra ex ipſiſmet eorum libris & ſententia ſupra de deo Parabrahma adduximus, ita ut omnino certum, & evidens ſit Indos unum verum Deum uno lumine naturali agnoſcere & confiteri.

Facile & pronum eſt ſuperos contemnere teſtes,
Si mortalis idem nemo ſciat. Iuv. Sat: 13.

Addere poterat, ſi omnia ex voto fluant, ſi divitiae non deſint, ſi cor hominis totum corruptum eſt. Verum nec ſexagenariam quidem

dem anum , nec audacissimum quempiam , & procacissimum philosophum Indicum invenias, qui deos esse non fateatur, quando damnum, periculum, contestato iuris, aut mors ingruit. Tunc in omnium ore *udaya tamburane*, id est in vulgari Malabaria lingua *o Deus vere & proprie* resonat, tunc oculi in altum tolluntur, tunc ad iudicium & iustitiam illius provocatur, tunc ad fores delubri in nomine Dei omnia videntis & scientis iusiurandum petitur, & accipitur, tunc labia & cor Deo humiliari & illum agnoscere incipiunt, id quod ego saepius inter gentiles fieri mei oculis vidi. Pudeat ergo Paullum Iablonskium, Conringium, aliosque, qui potius nocturnis visionibus quam veritati indagandae assueti, nec linguae Asiaticarum gentium ediscendae, nec examinandae religioni addicti tamen mira dicacitate & insolenti audacia optimas illas Indicas gentes materialismi, spinosismi, ac atheismi accusare satis inverecunde sunt ausi. Confer Lactantium *de origine erroris seg. septimo* cuius sententiam heic admirabiliter cohaerentem plusquam viginti veterum viatorum testimoniis circa Indicam gentem confirmare possem, & hoc quidem in opprobrium viatorum recentium Anglorum & Gallorum, qui veri scarabaei sunt, qui, religionis Indicae, & linguae studio neglecto aut contempto, sola stercora in patriam suam vehunt, & iis totam Europam inquinare conantur. Quanam ratione Deus Parabrahma hunc mundum condiderit, hoc narrant ex libro Brahmanico *Manava shâstram* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom. 1. pag. 244. & seq.* atque illi narrationi ego lubens & sincere subscribo. *This World was all darkness, undiscernible, undistinguishable, altogether was in a profound sleep; till the self existent invisible God makinging manifest with five elements, and other glorious forms perfectly dispelled the gloom. Its, desiring to raise up various creatures by an emanation from his own Glory, first Created the Waters, and impressed them with a power of motion by that power was produced a golden Egg, blazing like a thousand suns in which was born Brahma self existing, the great parent of all rational beings &c.* Vide etiam ea quae afferuntur ex libro *Bhagavadam pag. 245.*, quae sane admirabiliter conveniunt cum iis quae de creatione mundi & ovo hoc *Andeszamotta*

dicto ex systemate Brahmanico affert R. P. Ildephonsus *cap.* 1. *de creatione mundi* in codice manuscripto a nobis supra citato, quod idem ipse ex Pacunar gentili Malabarico poeta satis diffuse confirmat. Hic ergo Parabrahma, seu ut P. Norbertus, Anquetil du Perron, aliique scribunt *Karta*, quod dominum significat, ut *Ishvara* hoc idem, deo Brahmae dedit potestatem creandi, deo Vishnu creata conservandi, deo Shiva potestatem omnia destruendi. Qui quidem tres dii quia filii & mariti sunt deae Parasháktì seu *supremae virtutis* quod *Parashakti* significat, iam patet religionis Brahmanicae ipsum adeo principium allegoricum esse, atque serio inquiri debere, quid hi dii fratres & mariti simul deae Parashakti sint. Quare cum ego ex supra dicto Brahmane quaesivissem, quaenam verae & genuinae horum III. deorum proprietates sint, is mihi respondit: *Praduvi* seu terram esse naturam & proprietatem dei *Brahma*, ac proinde quamvis inertem sole tamen & aqua omnia producentem, *Appu* seu aquam esse naturam & proprietates dei *Vishnu*, nempe naturam humidam, ad conservandum aptam & idoneam, *Aghni* seu ignem esse naturam & proprietatem *dei Shiva* qui omnia destruit, cremat, consumit,& quod alii duo fratres ipsiusBrahma etVishnu in terra et aqua crearunt et conservarunt, in nihilum redigit. Ex qua sane sententia infra invicte stabilienda iam manifeste patet, religionem Brahmanum allegoricam esse, et haec idola dei Brahmae, Vishnu & Shivae mera et vera symbola religionis Indicae in ipsa sua origine exstitisse. Cum igitur ego ultra inquirerem quidnam muneris haberet *Karta* vel *Parabrahma*, eo quod illi tres dii creent, conservent et destruant res humanas, nec aliud in hoc mundo necessarium esse videatur? Brahman respondit: Karta seu dominum, Ishvara, seu Parabrahma ens nempe illud supremum et per se exsistens, ita esse in illis tribus et in eorum omnibus operationibus, quemadmodum in vase aqua pleno exsistere et conspici solet ab hominibus sol noster visibilis, qui licet in illa aqua seu vase reipsa non exsistat, ab omnibus tamen, qui illam aquam conspiciunt, videtur, laudatur, et adoratur. Quomodo ex ovo omnia nata sint et hi tres dii ex illo prodierint, id ex codicibus a nobis supra allatis haurire poteris, atque haec de deo et mundo nunc dicta sufficiant.

Ad

Ad stropham tertiam notandum est: *Dhàda* vocabulum in vocabulario Amarasinha sect. 1. *Sorggavargam* deo Brahmae adscribi, atque parentem significare. Igitur si Brahma deus terra est quod iam supra innuimus, sane sequitur Deksha vel Dekshen quod hominem diligentem significat, filium terrae esse, atque adeo etiam Brahmanes convenire, primum hominem *e terra formatum fuisse* seu filium huius visibilis terrae esse.

Ad stropham quartam observandum est, ibidem Adidi feminam deorum omnium matrem scribi. Ex ea natus Suryen seu sol, inter Indicos deos primicerius, ut supra observavimus. Ex hoc natus Manu, seu ut aliis placet *Menu* primus Indorum rex, qui sane cum primo Aegyptio rege *Menes* unus et idem est. Ab hoc Indi suas se institutiones civiles accepisse gloriantur, atque sub nomine ipsius hodiedum exstat in Indiis liber *Manusmrdi* inscriptus, qui memorialia Manu seu systema legum Indicarum continere dicitur. De eo vide librum *Asiatick researches* pag. 352. Hic idem Manu seu Satyavrta *vir iustus* per Vishnu in sua prima incarnatione a diluvio universali servatus fuisse in libro *Bhágavadam* scribitur, ita ut Angli illi iure merito eum *Noach* esse suspicentur pag. 230. quod ibi vide. Sequeretur ergo Indos leges & institutiones suas a *Noah* deducere, quod argumentum omnino dilucidari mereretur, nisi libro huic praefixa brevitas obstaret.

Stropha quinta luna & mercurius nati esse scribuntur, uti etiam in sequentibus strophis Iupiter seu Brahaspadi, & Shukra seu venus planetae astrorum seu hesychastarum (silentiariorum) contemplatorum, ascetarum, Titanum, Gigantum, geniorum, bonorum & malorum spirituum, seu semideorum magistri & institutores esse dicuntur. Dii ipsi seu genii vel semidii inter se pugnant, aliqui ob benedictionem, alii ob maledictionem a patre acceptam bella movent, in varias terrae partes proficiscuntur, variae tribus ex illis formantur &c. Quae quidem omnia quid aliud innuunt nisi Indorum libros ex fabulis & vera historia contextos esse? Alia per traditionem a veteribus Patriarchis, alia ex astronomia desumpsisse videntur, inde ingens illud & obscurum chaos historiarum & fabularum pene infinitarum profluxit,

xit, in quarum originem inquirere uti summopere laudabile, ita sane difficillimum & errandi periculo maxime expositum est. Verum ut promissis stemus, id unum heic evincamus est necesse, nempe Indos systema terrestre politicum & civile, religiosum & mythologicum iuxta systema caeli ordinasse.

I. Indi solem & lunam adorant eisque sacrificant, quod supra vidimus. II. A sole & luna ipsi reges suos denominant, quod pariter supra observavimus. Primus versus libri *Bhágavadam* qui sacer Indorum codex est, & de quo nos plura in grammatica Samscrdamica, ita habet:

കഥിതോ വംശവിസ്താരോ ഭവതാ സോമസൂര്യയോഃ

രാജ്ഞാം ചോഭയവംശ്യാനാം ചരിതം പരമാദ്ഭുതം

Digna & admirabilis est amplitudo stirpis gestaque utriusque prosapiae regum ex solc & luna progenitorum ab ipso (viro gravi) narrata. Simili modo habet liber *Sambhavam* loco a nobis supra citato. Reges ergo Indici a sole & luna descendere dicuntur, & inde descendit etiam *Yadu* vel Yedu familia quaedam, ex qua natns est deus *Krshna* seu Vishnu in Krshna regem incarnatus, ut habet etiam secundus versus libri Bhágavadam. III. Budha Indicum & Thout Aegyptium unum idemque numen, atque *Mercurium* esse nos invictis rationibus demonstravimus in grammatica Samscrdamica pag. 177. & seq. IV. Ibidem etiam contra D. Bailly evicimus Indos chronologiam suam a mundo caelesti, id est ab annis caelestium spirituum seu geniorum qui planetas & astra regunt, desumpsisse. V. Regum consiliarios, praeceptores, hesychastas seu silentiarios, contemplatores, monachos seu philosophos terrestres a planetis & astris, quae solem & lunam circumstant, in silentio quasi contemplantur, & lumen virtutemque suam ab iis recipiunt, planetas denique caelestes, mundi satores et vivificatores ac reliquorum astrorum illuminatores, philosophos sectarum Indicarum auctores, legum et populorum institutores in systemate Indico tetrestri apud Indos haberi, adeo certum et indubitatum est, ut facile cuique etiam monoculo pateat, qui Indicos libros atque eorum legale systema

ma vel obiter novit. Unde ait Sonnerat tom. I. cap. 2. de astronomia Indica pag. 220. *A onze cents mille au dessuz de saturne est le ciel de sept Richys*, *&* *in* nota adiungit: *Ce sont dez grands Patriarches: ils forment la constellation que nous appellons la grande ourse*. Ibidem etiam alia astra gigantes esse dicuntur ex opinione & doctrina Indorum. Quamvis ergo heic Sonnerat ridicule astra illa *Patriarchas* appellet, & septem illi Richys id est ഋഷി Irshi seu മുനി Muni nempe *silentiarii seu hesychastae*, *monachi*, *ascetae*, *contemplatores* proprie dici debeant, nec certum sit illos ad ursam maiorem referendos esse, attamen ex toto libro *Sambhavam* seu genesi Indica patet, philosophos, consiliarios, sectarum auctores Indicos, monachos, regum et populorum institutores terrestres a planetis et astris denominari, et planetas illos caelestes, in terra doctores, magistros, et institutores esse. Ita Budha Indicus in vocabulario Amarasinha sect. I. *Sorggavarggam* മുനീന്ദ്രഃ Munindra id est *hesychastarum praeses*, ഷഡഭിജ്ഞഃ Shadhabigna *sex scientias* (tot enim Indi numerant) *possidens*, വാദന്യദമുനി *hesychasta castigator seu praeceptor* dicitur, quod fusius explicatum vide in praedicta grammatica. ശുക്രഃ Shukra *venus planeta* (apud Brahmanes generis masculini) *poeta*, *magister deorum seu malorum geniorum*, *filios & familiam habere dicitur*. ബൃഹസ്പതി Brahaspadi (1) seu Iupiter planeta, *vivificator*, *guru seu doctor*, ac denique *eloquens* esse in eodem vocabulario ac in libro *Sambhavam* praedicatur. Quin in hoc libro etiam bella quae Titanes hi seu boni et mali genii astrorum rectores inter se habuerant, recensentur, atque ii qui his planetis maioribus mercurio, iovi, veneri obedire nolebant, subinde anathemate percussi fuisse leguntur. Ita pariter in libro Bhágavadam *stropha* VIII. fortis *Ráma* filius stellae *Rohini* fuisse dicitur. Praetermitto nunc alia plura argumenta, quae omnia simul

(1) Bráhaspadi significat *magnum* vel *vastum dominum* quasi dicere vellent iovem esse planetam magnum vel vastum.

mul certissime evincunt Indos leges, institutiones suas, ordinem rerum, scientias, graduum, et officiorum distinctionem, ipsum denique civilem cultum, religionem et philosophiam a caelesti systemate deduxisse. Caelum ut patrem, terram ut matrem solem ut satorem, mundi mentem ac astrorum regem ab antiquis consideratum fuisse supra ex Plutarcho et Macrobio innuimus. Quidni igitur luna, aliique planetae sua quoque officia, et dignitates allegoricas haberent, atque ipsis actio quaedam peculiaris unicuique in sublunaria attribueretur? Ex quo sane arguitur hoc superstitionis et idololatriae genus simul antiquissimum esse, atque non mediocrem astronomiae scientiam, ob quam Brahmanes etiam apud antiquos semper celebres habebantur, manifeste supponere. Iobi liber de nulla alia idololatria plus conqueritur, quam de hac a planetis et astris deducta; et ex Arriano, Clement. Alex. ac Strabone patet, veteres Brahmanes huic uni addictos fuisse. Herculem seu solem ab ipsis adoratum fuisse tradit Plinius hist.nat. c.22., Strabo vero ait: *Herculem* solem *quidam tradunt in adversa parte* (Indiae) *tantum fuisse usque ad occidentis fines, quidam in utraque*. Et infra hanc opinionem refutat ex eo, quod Hercules transeundo per Indiam nullum signum reliquerit, quod Alexandri Magni commilitones e bello reduces adstruere volebant. Tam constans nempe, tam antiqua, et tam extensa fuit veterum Indorum traditio de adventu Herculis in Indiam, et tanta in eum illorum fides, ut Herculis simulacrum in bello contra Alexandrum praeferrent, quod accuratissimus Q. Curtius lib.8. cap.25. prodidit: *Herculis simulachrum agmini peditum praeferebatur. Id maximum erat bellantibus incitamentum, & deseruisse gestantes militare flagitium fuit*. Et lib.9. cap.8. *Perventum erat in regionem, in qua Hydaspes amnis Acesimi committitur. Hic decurrit in fines Sobiorum* (Strabo habet *Sibarum*, idest Shivenitarum, quorum antiquam mansionem vide in mappa geographica D. De l'Ile sub nomine *Siba* inter Indum et Gangem). *Hi de exercitu Herculis maiores suos esse commemorant. Pelles ferarum pro veste, clavae pro telo erant*. Denique Clemens Alexand. lib.3. Stromatum §.194. ait: *Ex Brahmanibus aliqui colunt Herculem & Panem*. Ex quibus omnibus nullus profecto restat dubitandi

tandi

randi locus, Herculem seu Shivam vel ut veteres scribunt Graeci Sibam, Sebam, Sebasion &c. solem nempe vel ignem antiquissimum Indicum numen esse, a quo Indi institutiones suas deducunt, ita ut omnino verum sit, Indos reges suos, quin & philosophos seu sapientes ac magistros a sole & planetis deducere. His itaque positis & certis, omnino inquirendum esset, quisnam in genesi Brahmanica sit primus homo historicus & verus, & an omnis illa generationum series mere ad astra & planetas sit referenda, an vero etiam verae historiae initium sit illud, & quomodo explicandum? Multi in hanc rem multa afferunt, quae cuique pro libitu examinanda relinquo. Mihi non displicet sententia Iohannis Petri Erici Thuringi (1) qui de his rebus agens haec habet: *Utriusque historiae sacrae videlicet ac profanae illius aevi* (primi) *patres filum exorsi sunt*, *cum ad memoriam sui conservandam sua nomina & facta* (aliqua) *astris adscripsere*, *donec inventa fuit graphica*, *cuius beneficio haec omnia vel columnis*, *vel alio modo inscriberentur*. *Probabile maxime est profecto primaevos homines idem caeli systema quod Aristoteli*, *& Ptolemaeo adscribitur*, *agnovisse*, *septemque planetis dignissimorum septem hominum nomina imposuisse*; *quod apud alios quoque auctores & novissime apud Cl. Hornium memini me legisse*. Si haec vera sunt, sequeretur omnino Indicam genesim & veram seu historicam & allegoricam esse posse, atque hoc posito Brahma seu terra primus omnium rerum est parens, primus vero terrae homo rationalis est Dekshen, quem ordine vero & historico excipiunt alii quos adduximus, illaque nomina & ad solem ac planetas, & ad veros viros qui reapse exstiterint, & gentes excoluerint, referri possent. Sed haec aliis disputanda relinquimus.

(1) Renatum e mysterio principium philologicum. *Patavii anno* 1686. *pag.* 3. 4. *& seq.*

De creatione mundi Brahmano Tibetana confer etiam Alphabetum Tibet. *pag.* 84. *& seqq.*, & cod. manuscr. P. Ildephonsi *cap.* 1. 2. 3. 4., tum de creatione eiusdem ex sententia Nepalensium *Vide pag.* 156. codicis manuscripti: *Notizie laconiche di alcuni usi, sacrifizi, ed idoli nel regno di Nepal, raccolte nell' anno* 1747., qui exstat in bibliotheca S. Congreg. de Propaganda Fide.

ബ്രഹ്മാ

DEUS BRAHMA

TAB. VIII.

Ex cultu solis, lunae, planetarum, ceterorum denique corporum caelestium, gens Indica ad cultum terrestrium rerum descendit. Primus inter sublunares divinitates occurrit ipse Deus Brahma. Hic in vocabulario Amarasinham (1) his insignitur epithetis: ആത്മഭൂഃ atmabhu *animae terrae*, id est probabilius elementa, aut prima materia terrae (2). സുരജ്യേഷ്ഠഃ surageshda *frater solis*, terra nempe & sol fratres sunt ad res sublunares procreandas & hi duo concurrant est necesse ut aliquid producatur. പിതാമഹഃ, pidámaha *avus*, seu inter deos terrestres senior. ഹിരണ്യഗർഭഃ hiranyagaerbha *auri matrix seu auri fetum producens*, quia terra aurum fert. ലോകേശഃ loguésha *terrae dominus*, സ്വയംഭൂഃ suayambhu *per se stans*, id est locum sibi proprium habens (3). ചതുരാനനഃ ciaduránana *quatuor facies*

(1) Duo exemplaria manuscripta correcta huius vocabularii ad manus habeo. Hoc etiam exstat in bibliotheca regia Parisiensi inter codices Indicos manuscritos. *num*, 244. 94. & 42. De eo Anquetil du Perron *in Zend Avesta tom*. 1. *edit*. *Paris*. 1771. in appendice *num*. 110. sub corrupto nomine *Amarkosh*. Angli in libro *Asiatick researches tom* 1. *p*. 354., & hoc libro caret bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide.

(2) *Atmabhu* vocabulum etiam animam exsistentem seu exsistentiam dantem significare potest. Quare hoc vocabulum cum epitheto secundo, aliisque infra recensendis aliam etiam profundae metaphysicae ideam in se continere videtur, ita ut Brahma virtutem solis procreatricem, Vishnu deus virtutem solis, qua omnia conservat, Shiva deus virtutem solis omnia destructricem significare videatur. Vide dissertatiunculam infra de Trinitate Indica. Verum mihi Brahma terram cum aethere coniunctam, Vishnu aquam, Shiva solem vel ignem ex multis validisque rationibus significare videtur.

(3) Hoc vocabulum in sublimi lingua Samscrdamica etiam aerem significat.

cies habens seu quatuor capitum, fortassis ob IV. plagas terrae, അബ്ജയോനി abgiayóni *matrix nubium*, quia nempe hae ex terra oriuntur, vel *matrix lunae*, quia terra actionem lunae tamquam matrix recipit, unde bene docuit Plutarchus caelum patrem, terram autem matrem, seu matricem esse. വിരിഞ്ചൻ virincia *extensus*, *rimas agens*. കമലാസനൻ camalásana *In loto sedens*, quia lotus flos aquae, terrae, & solis productio est & matrix rerum ex calore & humore generantium. സ്രഷ്ടാ srshda, *creator*, *productor*. പ്രജാപതി pragiábadi *dominus foetuum*, *partuum*, *productionum*. വേധാ vedha, *legem dictans*, quia terrestria certa naturae lege reguntur. വിശ്വസൃൿ vishvasrl *rerum omnium corona*, *vel sertum omnia circumdans*. വിധി vidhi *fatum*, *seu naturae lex*. Ex his quisque vel me tacente colligit: I. Brahma deum nihil nisi materiam seu terram esse, Brehi nempe Aegyptium. II. Per haec epitheta seu attributa statua Brahmae iam facile ex omnibus diis Indicis dignoscitur & distinguitur, nempe in loto sedet, quatuor facies quae quatuor Indicas leges dictarunt, habet, & cycno seu potius ansere vehitur, cui insidens pingitur. Brahmae dei simulacrum coloribus expressum ab Indo quodam Nepalensi more Indico vero & originali delineatum exhibet codex manuscriptus R. P. Constantini ab Asculo Capuccini Missionarii Nepalensis. Hunc codicem totius Indicae superstitionis synopsim adiectis figuris ac brevibus descriptionibus exhibentem, Eminentissimus Cardinalis Borgia, quem promovendarum bonarum artium & scientiarum optima cura semper sollicitum tenebat, dum S. Congregationi a secretis erat, in bibliothecam S. Congregationis intulit anno 1771., & hunc codicem inspicere possunt Romae illi omnes, qui simulacra Indica non iam adulterina, sed vera, naturalia, ac prout in ipsa India depicta aut caelata visuntur, conspicere, examina-

te, atque erudiri volunt. Gratias deinde habeo maximas clarissimo viro Iohanni Christophoro Amadutio, qui mihi hunc codicem indicavit, & quem cum iis figuris & simulacris quae in museo Borgiano exstant collatum, ad amussim convenire reperi. In hoc originali codice Brahma depictus *fig.* 1. habet IV. capita, & uno quoque mento gerit barbam satis promissam, qua non omnes aliae Brahmae dei insigniuntur figurae, nam imberbis est, si bene memini, ille, quem exhibet Sonnerat *tom.* 1. *edit. in* 4. Ex quo colligendum est Indis aliquibus olim gestationem barbae communem fuisse, aliis non item. Praeterea simulacrum illud Nepalense Dei Brahmae, una manu gerit librum Grantham ex foliis palmarum aut rudi charta contextum & funiculo colligatum, qui itidem deum Brahma doctorem seu legislatorem esse demonstrat, qui nempe IV. Indicas leges seu IV. vêdam dictaverit. Secunda manu tenet coronam precatoriam *Rudràkshaṃ* dictam, qua nomina dei Shiva *solis* recitando, preces peragit, munus Brahmanibus ipsius filiis commune. Tertia manu gerit vas cupreum ad conservandam & bibendam aquam, insigne eorum Brahmanum poenitentium, qui mendicando vitam agunt, & praeter vas illud nihil aliud secum portare possunt, id quod nos supra iam innuimus. Vectura Brahmae dei communiter cycnus vel anser esse dicitur; *hamsa* nempe avis in poematibus sacris Samscrdamicis celeberrima. Et certe Brahmae simulacrum quod in antiquissimo templo insulae Elephantae exstat, & quod Niebuhr descriptum exhibet *tom.* 2. *tab.* VI., pariter IV. cycnos sub se habet cum tribus faciebus prostantibus & patentibus, cum facies quarta ex adverso delitescere supponatur, nec visibilis esse possit ex antica parte. Hamsa vehiculum Brahmae esse etiam scribitur in vocabulario Amarasinha, unde valde miror quod in codice R. P. Constantini ab Asculo Brahma deus avi quidem hamsa vehatur, haec tamen avis versicolor & maculis distincta repraesentetur. Verum hoc ex varietate anserum oriri potest, cum non omnes anseres sint ubique terrarum albi. Brahmae dei figuram quadrifrontem corona redimitam, in padma, tamara seu loto sedentem, una manu librum & ex collo multas coronas precatorias atque

atque circa circum IV. alios libros quasi dispersos sedenti Brahmae adiacentes exhibet etiam Pivatius *tom.*8. *tab.*20. *fig.*1. ad latus superius primae transformationis Vishnu dei. Eamdem & eodem fere modo exhibent Calcuttenses Angli *pag.*242. in dissertatione inscripta: *on the Gods of Greece*, *Italy*, *and India* in libro: *Asiatick researches*, quae omnia locis citatis vide.

Brahma deus uxorem habet deam *Sarasvadi* seu deam eloquentiae, harmoniae, concinnitatis, quia nempe terra omnia certo, constanti, & venusto ordine, regula, proportione, ac mensura producit. Ex Brahma natae quatuor Indicae tribus. Ex capite *Brahmanes*, quia tribus haec sacerdotalis & capitalis alias tribus sapientia sua gubernare debet, ut caput humanum reliqua membra. Ex humeris nata tribus regalis seu *Kshetrier*, quia reges veluti suis humeris pondus regiminis, regnorum & populorum sustinere debent. Ex ventre nati *Vayshycr* seu tertia tribus agriculturae & mercaturae addicta, quia haec duabus illis scientiis & functionibus ventri succurrit. Ex femore seu pedibus nati *shudras* seu mecchanici, quia labore suo statum regni sustentare, capiti, ac humeris subesse debent. Haec omnia hoc quo diximus modo ex libris Brahmanum, ex immemorabili traditione, ex communi & constanti opinione populi Indici confirmantur, vera, sacra, & certa esse universim ab omnibus propugnantur. Ex quibus sane iam usque ad evidentiam patet religionem Brahmanicam allegoricam esse, atque sub involucris, symbolis et fabulis omnia tradere, quod certe, si Clementi Alexandrino, Plutarcho, aliisque antiquis aliqua fides est adhibenda, iam demonstrat, Indicam hanc religionem vetustissimam esse.

Ex his ergo omnibus iam facile disperguntur somnia pene infinita variorum scriptorum Europaeorum, qui cum primum linguae exterarum nationum studere, et exoticos libros legere debuissent, & ex iis postea aliquid effari, suis visionibus et opinionibus praecocibus sine peritia linguarum, sine libris, sine ullo prorsus proferendae veritatis adminiculo in mores illarum gentium inquirentes Indicum Brahma deum Patriarcham Abraham (1), alii

(1) Postellus commentario in Iezirah, Vide Sonnerat *pag.*274. *edit. in* 8. Stephanus Fourmont, S. Epiphanius.

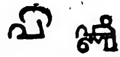
alii repraesentationem tantum unius divini attributi seu potentiae creationis veri dei (1), alii solem (2), alii verum quempiam hominem legislatorem (3), alii denique aliud esse falso statuerunt. Auctores hi uno hoc refelluntur Brahmanico libro Amarasinha, et epithetis illis quae supra attulimus, et quae gens Indica tota Brahmae deo suo semper adstruxit, atque hodiedum vere attribuit, credit, docet, & publico cultu profitetur (4). Hanc theodotiam & philosophiam Brahmanicam, & hoc quod diximus, mirifice confirmat statua dei Brahmae ex Bardesane a Porphyrio lib. de styge descripta. *In illo antro* (forte olim in insula Elephanta aut Salsette) *statua est decem ut videtur aut duodecim cubitorum, habitu erecto manibus in formam crucis extensis, cuius dextera faciei pars virilis est, sinistra muliebris. Atque eadem ratione brachium ac pes, totumque dextrum latus virile: sinistrum vero muliebre ..... dexterae mammae illius statuae solem insculptum esse aiunt, sinistrae lunam, ceteraque quae in mundo continentur, videlicet caelum, montes, mare, fluvium, oceanum, plantas, & animalia & quidquid tandem in rerum natura exsistit. Hanc statuam aiunt deum filio suo dedisse cum mundum conderet, ut exemplum sibi propositum haberet.* Statuam Shivae dei dimidia parte feminae & altera parte viri exhibet ex eodem templo Elephantae Niebuhr *tab.6. tom.2.* Elementa nempe ignis, aquae, & terrae, ut ait Plutarchus, & Lactantius aliique, uxores & filios habere dicuntur, quin mares & feminae simul fuisse narrantur, subinde ut mares tantum, alias ut feminae tantum exhibentur, tum inter se pugnasse, simul concubuisse, filios genuisse. saepenumero inducuntur in veteri philosophia, id quod nos solertius enucleavimus in dissertatione in linguam Samscrdamicam. Quare Brahma, quin & Vishnu & Shiva, nempe *terra*, *aqua* & *ignis*, ut mares & feminae subinde simul repraesentantur, & in statua illa Bardesanis sol, luna, astra, maria, aliaque caelestia & terrestria appinguntur, ut sole, luna, & astris, terram, aquas, plantas, omnia denique sublunaria germinare doceatur. VISH-

(1) Vide *pag.243.* in *Asiatick researches*. De Paw. *tom.2.*

(2) Alphab. Tibet.

(3) L'Avocat *dictionaire des hommes illustres &c.*

(4) Vide satyram 15. Iuvenal. *cum notis Farnabii*. Patavii anno 1705. Vocabularium Amarasinha sect.1. *Sorggavarggam*.

VISHNU

TAB. IX.

Vishnu deus, quasi Gishnu seu *Victor* haec epitheta in Amarasinha gerit: I. Nárayena. *Nirà* നീര significat plenitudinem seu aquas collectas, quae dictio alludere videtur ad vocabulum maria, de quo in genesi ita dicitur: Et vocavit deus aridam terram, congregationesque aquarum appellavit maria. *Ayena*, vel Malabarice prolatum *áyenam* ആയനം significat *incrementum*, commotionem plurium rerum in unum cumulum vel corpus, extensionem in longum & latum unius rei, collectionem & augmentum. Haec etymologia a qua non multum discrepant Angli Calcuttenses manifeste probat, deum Vishnu primigenie significare aquas. Gishnu vero vel Vishnu seu Victor per aquas fuit, seu aqua mundi victrix evasit tempore diluvii universalis, quo tempore primum Vishnu inter homines et in hoc mundo apparuisse dicitur in sua prima incarnatione in piscem. Haec apparitio prima cum evidenter ad diluvii universalis tempus in omnibus Brahmanicis libris referatur, quatuor etiam epochae temporum apud Brahmanes evidenter statui posse videntur. Nempe I. quae est creationis, seu epocha Brahmae, qui primus deaster est. II. et III. epocha est dei Vishnu, quae ad hunc usque annum 1791. quo haec scribo, perdurat, & necdum finivit, quia gentiles adhuc alias incarnationes dei Vishnu exspectant. IV. epocha ignis seu dei Shiva, quae est consummatio mundi per ignem. In prima epocha, qua aetas aurea seu *krdayugam* continetur, numerandi sunt illi omnes, qui a Brahma & Da°kshen usque ad *Manu* Regem huius nominis septimum, seu usque ad Satyavrta pientissimum virum, quem Vishnu ab universali diluvio liberavit, procedunt. In secunda epocha locum tenet aetas argentea *tredáyugam*, quae principium summit a diluvio usque ad nativita-

vitatem Krshna, & bellum Pandavarum, quo tempore Vishnu ſub nomine Krshna apparuit. Tertia denique *dvàbarayugam* ſeu aetas argentea incoepit triginta annis poſt mortem Krshna, & perdurabit uſque ad conſummationem mundi, quae fiet per ventum validum, igneum, & urentem. Tunc incipiet epocha IV. dei Shiva, qua corruptis, deſtructis, & conſummatis rebus omnibus, ex ſeminibus reliquis, quae in lotum, vel in triangulum, aut matricem deae Bhavani recipienda ſunt, novus iterum orietur mundus, & novi caeli. De prima incarnatione dei Vishnu, qua hic transformatus in piſcem primo ad quaerendum védam, ſeu librum trium legum Brahmanicarum, quem *Hayagriven* daemon furto abſtulerat a deo Brahma dormiente, & in mare deiecerat, proceſſit, ac deinde ad pientiſſimum *Manu*, *Satyavrta* ſeu boni operatorem, celebrem Regem ab univerſali diluvio liberandum Vishnu piſcis venerat, vide *Aſiatick reſearches p.*230. *& ſeq.* & Sonnerat *tom.*1. *de Vishnu dei incarnatione in piſcem lib.*3. *cap.*3. R. P. Brito ex traditione Brahmanum Maduréenſium regem illum, quem Vishnu a diluvio liberavit, dicit fuiſſe *Tiruvaluven*, qui unacum ſua filia periculum evaſit. Verum magis in hac re credendum libro *Bhàgavadam*, ex quo eam afferunt Angli, quam R.P. Brito peculiari traditioni, aut certe nomina plura habuit, ita ut unum in uno, alterum in alio loco obtineat.

II. Nomen Vishnu eſt *Krshna* ſeu niger. Sub hoc nomine fuit incarnatus Vishnu incarnatione nona, & de hac nos agemus infra. III. nomen eius eſt *Vaygunda*, quod deſumptum eſt a loco, ſeu caelo *Vaygundam*, in quo reſidet. IV. *Dàmodara*, quia ſignum ſeu veſtigium pedis impreſſi gerit in ventre, quod ei impreſſit Tambura Má Irushi. V. vocatur *Késhava* ſeu Crinitus. VI. *Mádhava*, quia eſt maritus deae Má ſeu Leksmi. VII. dicitur *Punnarikàksha*, ſeu oculos habens rubicundos et pulchros ut eſt flos lotos. VIII. *Gòvinda*, quia pavit *govàm* ſeu vaccas, & adamavit 1608. mulieres paſtorales, *Govaſtriguel* dictas. IX. vocatur *Garudhadhvagia*, quia dum e caelo ſuo egreditur, vehitur aquila vel ave *gaerudha* dicta. X. *Pidámbara*, quia veſtes gerit coloris flavi. XI. *Ciakravànnì*, quia manu gerit ciacram ſeu rotulam, in qua duo trianguli. XII. *Cíadurbhugia*,

gla, seu IV. manus habens. XIII. *Patmanàbha*, umbilicum ad instar loti habens. XIV. *Madhuribu*, hostis Madhu, quia pugnavit contra Madhu gigantem. XV. *Visbvambhara*, omnia sustentans, omnia protegens, et conservans. XVI. *Vanamàli*, quia in campis seu solitudine pastorali floreo serto fuit coronatus, & aliud sertum ex collo gestabat. XVII. *Gauri* Bengalinus, Gangeticus. XVIII. *Devàganana* filius deae Devagui &c. Quae epitheta omnia ad eius diversas formas & transformationes referuntur.

Ex opinione Vishnuvitarum IV. manus dei Vishnu significant, potentiam, iustitiam, liberalitatem, sapientiam. Forte rectius dicerent potentiam, & magnum conatum, quem ut aqua semper exerit ad conservandas res creatas. Secundum eamdem opinionem concha seu buccinum, quod una manu gerit, significat, *quod buccino illo evocet & ad generationem ex abysso perducat, creet ex visceribus terrae & aquae ea, quae vult*. Buccinum seu concha etiam Neptuni insigne est, et Venerem ex concha natam scimus. Neque ideo Vishnu Venus est, quod arbitratur R. P. Georgius; nam si ratione solius huius conchae Venerem esse dicas, quod eam manu gestat, ratione clavae, quam alia manu tenet Herculem esse dicere debebis; et sic iterum alium, ratione rotulae seu ciacra, quae tertiae manui inest (1). Melius ergo dicunt Indi, concham esse procreationis vas et symbolum, in qua germinant, et nascuntur res terrestres. Talis etiam est lotos, quam Vishnu in IV. manu tenet, prima nempe aquae productio, quae secundum scholam Ionicam Thaletis, primum (2) generationis

L

(1) Simulacrum illius ex aere fusum exstat in museo Borgiano Velitris. Arcum etiam ut strenuus bellator una manu portat.

(2) De Thalete vide Ciceron. *lib*.1. *de nat. Deor*. Lactant. *lib*.1. *cap*.5. Diogen. Laertium seg.35. inter Thaletis ἀποφθέγματα ubi haec refert: *Antiquissimum eorum omnium, quae sunt, Deus: ingenitum enim est, pulcherrimum mundus; a deo enim factus est*. Minut. in Octavio: *Milesius Thales, rerum initium aquam dixit; Deum autem eam mentem, quae ex aqua cuncta formaverit*. Plutarchus de placitis philosoph: *Thales principium rerum esse dixit aquam. Videtur autem princeps philosophiae hic fuisse, & ab eo secta Ionica nomen duxit*. Eadem erat philosophia Phoenicum ut videri potest apud Euseb. *Praeparat Evang*. *lib*.10. Eadem etiã de aqua philosophia Aegyptiorum est, ut asserit Herodotus *in Euterpe*. Eadem quoque Indorum ut est ex Megesthane apud Strab. *lib*.15. Hesiodi Scholiastes inquit: *Pindarus etiam praestantissimam rerum esse aquam, dixit*. Ex his coniice religionis & philosophiae Brahmani-

tionis principium eſt, et cui etiam ſchola Brahmanica accinit, dum aquam ſecundum rerum principium ſtatuit. Clava Vishnu, quam *ghedà* vocant, malos caſtigat, et capita perverſorum frangit; ex hac enim cauſſa toties incarnatus fuit, ut gigantes exſtirparet, qui deos et devotos poenitentes infeſtabant, et ut malos, ac ſuperbos reges proſterneret, quibus Brahmanorum libri, cantilenae, et fabulae refertiſſimae ſunt. Rota *ciacram* dicta, quam ipſe manu in gyrum agit, ea eſt, per quam mundus in gyrum volvitur, qui motu, generatione et corruptione conſervatur, quod conſervationis munus huic deo incumbit. Concham & lotum venerantur Tibetani, et Iaponenſes. Non abſurde etiam Mani Tibetanum ciacram ſeu rotulam Vishnuviticam dixeris, hoc enim ipſi ſemper in gyrum agunt; & quoniam lotum adeo venerantur, cur dici nequeat quod Mani rotula Brahmanica ſit? Verum nos ſupra Mani *lingam* eſſe oſtendimus. At quidquid ſit ſive lingam ſive ciacram, ſemper ad generationis et corruptionis principium refertur; ad hoc enim illud referunt etiam epiſtolae magni Lhamae, quae in Alphabeto Tibetano adducuntur, et quas attente perlegendo facile quiſque in noſtram ibit ſententiam. Vishnu habet uxorem Laekshmi, quae ſine dubio terra eſt, nempe dea aquae amica, et quae per aquam fruges fert. Eam Indi magnam matrem eſſe dicunt, quia haec ſemper producit, et nihilo imminuitur. De hac nos agemus infra. Vishnu dei corona triplex denotat dominium triplex, nempe, *maris*, *terrae* ut aqua irrigandae, et *firmamenti*, quod aqua replet. Ex collo appenſum geſtat diamantem *cauſthubba mani* dictum, ad renes panno flavi ſeu ſubaurei coloris induitur, qui *Pidàmbaram* dicitur. Hic igitur color gratus eſt omnibus Indis, ſectis, et poenitentibus, qui telis hoc colore tinctis induuntur. Inaures dei Vishnu carbunculi ſunt, et hac forma quam deſcripſimus,

eae antiquitatem. Cum enim ſol, luna, aſtra, elementa adorata fuerint ante nativitatem Moyſis (nemini dubium, & liber Iob id manifeſte aſſerit) & cum religio ac philoſophia Brahmanica tota circa has res verſetur, facile coniici poteſt, quam antiqua haec Brahmanum ſit religio & philoſophia. Quare primi conatus Moyſis erant, Iſraelitas, qui ad eam deflexerant, ab hac repurgare, unde etiam ita inchoavit geneſim: *In principio creavit Deus &c.* ut nempe omnia haec frangeret, & una voce reſcinderet.

etiam Karta, seu supremum numen aliquibus poenitentibus et hesychastis apparuisse, Indi fabulantur. Avem garudha dictam, qua Vishnu vehitur, aquilam esse putat Sonnerat, verum saltem in Malabarica non aquila, sed accipiter in veneratione habetur, et dei Vishnu vectura, seu *vahenam* dicitur (1). Ex accipitris, lusitanice *minboto* dicti, volatu auguria sumuntur, et saepius vidi illos beatos existimari, qui manu pisciculos portantes, ab accipitre volatu celeri invisuntur, et ex quorum manibus avis illa pisciculos rapit. Adeo animal istud in Indiis nequam est. Vishnu subinde una manu nolam gestans pingitur. Haec nola poenitentium insigne est, cuius sonitu ipsi praecedantur, ut ii qui polluti et contaminati sunt, recedant, se abscondant, et liberam poenitenti gradienti relinquant viam. Hac nola magni nominis *Sanyàsi* ab aliquo praecedi solent, dum ex uno ad alium locum transeunt, aut in stagno aliquo lavantur. Vishnu dei incarnationes sunt IX. (2). I. In piscem. II. In testudinem, in qua forma ille labentem sustentavit, et ab interitu liberavit mundum, qui periclitabatur ob acre certamen inter deos *Dévaguel* dictos, et hostes eorum *Asurer*, qui magna vi ambrosiam caelestem diis eripere volebant. III. In porcum, ut in terra defossos dei Rudra inveniret pedes. IV. In narasinham, seu in semileonem et semihominem, ut occideret gigantem Irania, qui superbus deos, devotos haesychastas, et praesertim deo Vishnu devotum persequebatur Pragaladen. Huius gigantis sanguinem potasse dicitur Vishnu. V. In Brahmanem *Vàmana* dictum, sub qua forma punivit regem *Mahaveli Shacravàti*, quem ad infernum detrusit, et qui inde non nisi singulis annis mense augusto egreditur, quo in honorem dei Vishnu Malabarenses octiduum observant ieiunium, et solemne festum *onam*, quo novis induuntur vestibus, & umbratiles celebrant pugnas ludorum instar solemnium. Arcu, sagittis, ac vario armorum genere instructi pugnando reciproce aliqui occiduntur, plurimi vulnerantur. Haec omnia

 in

(1) Avis haec vectura dei Vishnu, *avium dominus & coloris aurei vel subrubri* esse dicitur in Amarasinha.

(2) Omnes istae incarnationes coloribus expressae exstant in museo Borgiano. Easdem exhibet etiam Pivatius & Sonnerat locis supra citatis.

in honorem Vishnu dei referuntur, qui hoc mense in terram descendere dicitur & mundum cominus inspicere, an recte, & cum abundantia frugum administretur, an vero aliqua ad victum necessaria desint. Alibi festum hoc mense novembri celebrari auctores dicunt. VI. VII. & VIII. incarnatio fuit in Rámen. I. Ut perversos Indiae reges Ragiaputrer dictos puniret. II. Ut gigantem Cartavirtargunen occideret, quem aratro confecit, & cum mille brachia haberet, eis excisis cumulos & strues ex ossibus exstruxit. III. Ut *Rávaña* gigantem, regem insulae Ceylan vinceret, & regno privaret, in quo bello etiam cecidere *Kumbhakarnen* & *Vibhishmen* fratres Ravanae, insignes bellatores. Hoc bello finito & Sida uxore sua recuperata, victor per mundum peregrinari coepit. IX. incarnatio fuit in *Krishna*. De hac nos agemus infra.

Ex his omnibus elucet, Vishnu deum primigenie elementum aquae, cuius vis in diluvio universali primum cognosci coepit, fictionibus allegoricis sive ad promovendum bonum, sive ad conservandum mundum, sive ad exstirpandum malum, quod pariter ad eius conservationem conducit, uti in primo diluvii eventu, ita saepius sub dei forma in mundum induci; adeoque hic non solum allegoriam, non solum philosophiam, sed etiam fortassis eventus historicos mundi, ac praesertim Indici, inquirendos esse, ut hi proinde attentissime examinari mereantur. De actionibus aut incarnationibus dei Brahmae relative ad mundum, & eius habitatores, nihil aut omnino parum proferunt Brahmanici libri, quin Brahma dormiisse dicitur, dum daemon abstulit legis libros, quod certe per duo mille priores annos ante diluvium, & genus humanum corruptum fuisse, & mundum quasi consenuisse denotat. At ubi diluvium coepit, omnia velut a somno expergiscuntur, omnia surgunt, omnia agitantur, boni & mali, poenae & proemii ratio habetur, Vishnu usque ad aetatem mundi ferream IX. aut X. vicibus incarnatus in mundum venisse dicitur. Res itaque summi momenti esset incarnationes eius attentius examinare, personas, tempora, loca, & facta inspicere, ac sublatis allegoricis fictionibus, ex quibus tamen male tectis semper historicae lucis ubique

que

que aliquid promicat, certam epocham & facta hiſto rica ſtabil re. India, antiqua et decrepita tellus, omnis generis traditiones antiquas, ſyſtemata, ſectas, opiniones philoſophorum vetuſtas, cultus & religiones varias, veſtigia antiquitatis certa, conſuetudines denique & antiquos libros poſſidet, quidni dicendum antiqua facta hiſtorica poſſidere? Adde, quod Brahmanum pertinacia, & populi obſtinatio Indici pro antiquo culto, antiquis artibus, & antiquis conſuetudinibus ac traditionibus conſervandis admirabilis plane ſit, & nulli populo, nulli genti, aut regioni communis. Moriuntur ipſi potius, quam vel unguem recedant. Eſt ergo cur apud ipſos multa inquirantur, quia apud ipſos plurima antiquitatis monumenta tuto conſervata fuerunt. De Vishnu vide multa in *Aſiatick reſearches*, tum apud R.P. Giorgium in Alphabeto Tibet., P. Norbertum, P. Britto, Sonnerat & alios. Vishnu dei ſimulacrum ſub nomine *Nárâyena* exhibet codex P. Conſtantini ab Aſculo *fig.* 5. Quod nos heic exhibemus ſimulacrum eſt aereum muſei Borgiani.

ശിവഃ

S H I V A

TAB. X.

Quemadmodum deo Brahma rerum creatio ſeu productio; & deo Vishnu eorum conſervatio, ita tertio Indicae Trinitatis deo Shiva rerum deſtructio a Brahmanibus adſcribitur. Hoc ipſi uno quaſi vocabulo exprimunt: സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം ſrshdiſtidiſamháram, *productio*, *conſervatio*, *deſtructio ſeu corruptio*. Haec attributa *Karta* ſeu ſupremi entis ſunt ex opinione multorum Brahmanum, & horum ſymbola ſunt terra, aqua, ignis vel etiam ſol tertius, maximus, & potentiſſimus Indorum deus. Hic in vocabulario Amaraſinha ſequentia epitheta habet: ഈശഃ isha *dominus*, പശുപതി pashubadi *bovis dominus vel maritus*, inde

de

de hodiedum sectarii dei Shiva *Govámsuámi* vel Gòsvámi domini vaccarum dicuntur. Ubi notandum: പശു *pashu* bovem & vaccam significare. Exstant in museo Kircheriano plura simulacra Aegyptia Apis bovis, qui inter cornua discum gestat, & haec ipsa cornua in lunae modum recurva habet. Unde illud simulacrum solem, lunam & bovem vel vaccam terrae symbolum, tria Aegyptii & Indici cultus obiecta simul repraesentat (1). Figura Shivae, quam heic ex museo Borgiano exhibemus, pariter bove vehitur. *Tab.*VI. *tom.*2. in Niebuhr figura principalis, quae est Shiva hermaphroditus അൎദ്ധനാരി arthanári seu vir femina a Brahmanibus dictus, ex insignibus seu instrumentis ac bove, quem manu tangit, manifeste Shiva deus esse deprehenditur. Ita pleraque Shivae dei simulacra in Indiis bove vehuntur, et celebris est marmorea tabula *Sebesii* in hortis Burghesiis ad montem Pincium, cuius explicationem nos in grammat. Samscrdamica tradidimus. Tertium epithetum dei *Shiva* quod *bonum* significat, est ഈശ്വരൻ ishvara *dominus*, ഈശാനം ishána *dominus*, ഈശാനി isháni *domina* nomen deae Bhavani Shivae dei uxoris, quae forte *Isis* Aegyptia est, vocabulo ab Isha, Isa, aut Isáni còrrupto, ut corrupta fuisse demonstravimus alibi *Dharma* in *Herma*, *Boudh* vel *Budha* in *Thout*, & alia. *Quarto* vocatur മഹാദെവൻ mahádéva *magnus deus*, മഹെശ്വരൻ mahéshvara *magnus dominus*, രുദ്രൻ rudra *flere faciens*, ശൂലി shúlí *tridente instructus*, ശങ്കരൻ shangra *metum faciens*, ചന്ദ്രശെഖരൻ ciandrashégara *lunam in capite portans*, unde aliqui huius dei sectarii Shivenitae lunae effigiem in fronte descriptam gerunt, & exinde etiam bene arguitur Apis cornua lunam, discum vero solem repraesentare

(1) *Terram Aegyptii hieroglyphicis litteris cum significare volunt, ponunt bovis figuram*. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 19.

re (1). ഗിരിശ guirisha *dominus montium vel montis*, de qua re observa ea quae P. Constantinus Capuccinus olim Nepalensis Missionarius ait *ad fig.*7. & 8. in suo codice manuscripto: *Una giornata di cammino distante della città di Batagao vi è un grande monte detto Hemaloe* (Himala mons frigoris) *abitazione, e luogo di contemplazione di Mahádéva e de Párvadi sua moglie. Il sagro fiume detto Bagmadi che scorre tra Batagao e Catmandu è di acque sante, che levano ogni macchia di peccato*. Vide mappam geographicam D. De l'Ile *inter gradum latitud.* 25., & 30. *prope civitatem Pattan*, & librum *Asiatick researches pag.*248. Montes isti Tibeto proximi an non conveniunt cum monte Thraciae de quo Herodotus & Macrobius agunt? *In Thracia eumdem haberi solem*, ait iste Satur. lib. 1. cap. 18., *atque Liberum accipimus, quem Sebadium nuncupantes magnifica religione celebrant ut Alexander scribit, eique deo in colle Zilmisso aedes dicata est, specie rotunda, cuius medium iter patet tectum*. Haec si vera sunt, profecto argumentum quod nos in grammatica de Sebasio, Sebesio, Sebadio, Siba seu Shiva deo pertractavimus, certae & plenae convictionis est. Hoc ibi videat cui placet. Porro Shiva deus etiam vocatur ഭൂതേശ bhudésha *dominus daemonum, larvarum, malorum spirituum*, മൃത്യുഞ്ജയ mrdhyugeya *victor mortis*, മൃഡ mrdha *pertinax, obstinatus, pugnax, bellator*, വിരൂപാക്ഷ virubaksha *deformes, terribiles oculos habens*, കപാലഭൃത് kabálabrl *horridis & erectis capillis*, വാമദേവ vámadéva *crassi, obtusi, instar pigmei corporis*, ത്രിലോചന trilòcena *tres oculos habens*,

ശൎവ്വ

(1) Plura nos de Shiva deo seu de hoc Baccho sive sole infra adducemus in quaestione *an religio Brahmanica a Scythis descendat*. Ibi quis hic deaster sit ad trutinam revocabimus & ad amussim statuemus, quae tamen nunc heic legenda sunt ut distincta notio huius dei aquiratur. Urus seu taurus quo Shiva deus vehitur probabiliter terra est, ast dum taurus solus in aliquibus monumentis exhibetur, loco Shivae dei seu solis generatoris sumi potest & debet, signum nempe pro re, ubi res est Shiva vel sol, taurus vero Shivae signum & attributum.

ശാസ്താവ shástáva *vindex*, സർവ്വജ്ഞൻ sarvagna *omniſcius*, quia ſcientia & ſapientia ſua omnia cognoſcit & oculo illo tertio quem in fronte gerit, omnia videt, omnia bona & mala diſcernit ut illa aut praemio aut poena afficere poſſit. Inde evenit quod aliqui Shivenitae huius dei cultores unum oculum in fronte in honorem huius dei depictum gerant, id quod ego admonere & explicare in grammatica Samſcrdamica plane oblitus fui. നീലലോഹിതൻ nilohida *rubro caerulei viſus*, ഹരൻ hará *deſtructor*, ത്രിപുരാന്തകൻ triburándaga *tres urbes ſeu regiones inhabitans*, caelum ſeu firmamentum, terram, & infernum. ഗംഗാധരൻ Gaengadhara *Gangem fluvium in capite portans*: വ്യോമകേശൻ vyomaguésha *firmamenti dominus*, വൃഷധ്വജൻ urshadvagia *pluviam, tempeſtatem fulmen & tonitru producens*. ഭീമൻ bhíma *terribilis, horridus*, ഭവൻ Bhava *exſiſtere faciens*, *generans*, *&c.* Haec omnia nomina gentiles ex corona precatoria *rudráksham* dicta devotiſſime recitant, & hae ſunt eorum quotidianae preces. Unde coronae hae in Tibetanorum & Indorum manibus paſſim videntur (1). Sub omnibus his epithetis ſeu qualitatibus vel attributis hic Deus repraeſentari ſolet. Quorum plura ſi in hac una eademque figura dei Shivae coniungas, exſurgit inde monſtrum ingens, terribile & horrendum quod vide *pag.* 48. *tab.* 2. *in Alphab. Tibet. in cyclo transſmigrationum* a clariſſ. P. Georgio explicato. Ex his iiſdem attributis iam tu ipſe facile ſimulacrum huius (2) dei cognoſces & ab omni alio, dum tibi occurrit, diſtingues, videbiſque Shivam modo bovi inſidentem (3), modo ex capite illius Gan-

(1) Numquid ergo ſomnia ſunt omnia ea, quae de Tibetanorum Manichaeiſmo aut corrupto Chriſtianiſmo adſtruuntur? *Vid. tab.* IV. *in Alphab. Tibetano*.

(2) Daemonem exiſtimat eſſe Ludovicus Rom. Patritius *lib.* 5. *suae navig. pag.* 237. in opere inſcripto: *Novus orbis regionum & insularum*. Baſileae. an. 1532.

(3) Simulacrum hoc depictum bovi inſidens vide in muſeo Borgiano Velitris.

Gangem fluvium profluentem, modo furca, tridente, & serpentibus instructum, modo fulmen intorquentem, modo mortuorum calvariis seu craniis undequaque amictum, modo securi aut gladio infantes dissecantem, modo varia armorum genera, ut gladium, clavam, securim, coronam precatoriam gestantem, modo cum uno tantum lingam in yoni seu matrice posito & in conum ascendente repraesentari, modo denique cum multis manibus & plerisque his attributis simul exhiberi. Vide tabulas Francisci Pivatii, Sonnerat *tom.* 1., Niebuhr *tom.* 2., P. Constantini icones *fig.* 6. 7. *&* 8., *item fig.* 18., *&* 20., quam ultimam male exponit dum numen illud praesidem carminis, comoediae, chorearum, et gaudii esse contendit. Ita pariter minus recte comparat R.P. Georgius hoc numen cum Budha, qui absque omni dubio Mercurius est, et a Xaca, Sciaca, seu Siba, Seba, vel Shiva omnino distinctus. Vide epitheta Budhae in grammatica Samscrdamica circa finem. Ex his iisdem epithetis, quae sane ad amussim conveniunt cum omnibus Shivae dei statuis, figuris & imaginibus, ut auctores supra citatos inspicienti patebit, iam facile dignoscitur, quisnam sit hic deus Shiva. Est nempe sol terrae seu bovi insidens, est generator & destructor, gignens & exurendo destruens aut corrumpens, est vindex criminum, corporum & animarum, est mortuorum iudex, est Hercules, est Iupiter tonans & fulminans, est ignis calore procreans, dum Vishnu & Brahma seu terra & aqua concurrit. Quare etiam cum fratre suo Vishnu simul concubuisse in fabulis Brahmanicis traditur, & ex hoc concubitu enatum est portentum illud Indicum Phallus seu Lingam, naturae seu *Shakti* deae ex calore et humore generantis symbolum, unde etiam *lingam* hoc in *yòni* seu matrice constitutum passim in Indiis in lucis cernitur, & ex constanti ac universali Indorum traditione Shivae Dei & Bhavani uxoris eius, aut Vishnu dei fratris illius in feminam mutati, pudenda repraesentat. Hanc vero communem omnium Indorum, id est Malabarensium, Tamulensium, Madurensium, Bengalinorum, Indostanorum opinionem esse, non tantum elucet ex eo quod de primis ego, de Tamulensibus R. P. Norbertus, de Mayssurensibus & Madurensibus R. P. Brito, de Bengalinis & Indostanis Angli Calcut-

tenses, vades dare possimus, & praedicta confirmare, sed etiam de populis Nebalensibus Tibeto proximis idem affirmet R. P. Constantinus ab Asculo *pag.* 156. ubi ita habet: *dicono alcuni loro libri, che l'eterno Paramesuara, cioè dio creò con la sua volontà sei vaghe cose, cioè il cielo, la terra, l'aria, l'acqua, il sole, e la luna, e stando in atto di voler crear il restante, comparve nel mondo la sua medema volontà* (alii dicunt virtus, potentia, natura id est Shakti dea, quod proprie virtutem aliquam singularem significat) *in figura di donna, e questa battendo tre volte la palma di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da queste Brahma, Vishnu, e Mahádéva trinità visibile*. Haec omnia nos accuratius enucleamus in grammatica, quae omnino legenda est illi, qui de his rebus distinctam notionem habere cupit. Ex imperitia linguae litteralis sacrae Samscrdamicae, non solum haec, sed etiam omnia quae supra de Shiva diximus, miro ariolantium, morologorum, & semiperitorum scriptorum studio & scriptionibus corrupta, confusa, intricata, perversa, & depravata fuerunt, ex quo etiam emanavit, ut nullus quod sciam hactenus veram, distinctam, & dilucidam notionem de Shiva deo dederit. Quare vocabularium hoc Amarasinha semper prae oculis habendum est, & iuxta illud scriptores illi castigandi, legendi & ad trutinam revocandi. In hoc eodem vocabulario Shivae deo haec attributa adscribuntur: ജട Gedá *crines seu capillitium horridum & totum intextum*, വില്ല Villa *arcus & sagitta*, കാള Kála *bos*, ഗദ Ghedá *clava &c.* Qui plura de deo Shiva ex mythologia Indica nosse cupit, adeat opus manuscriptum R. P. Ildephonsi inter codices S. Congregationis *num.* 20., codices Indicos manuscriptos bibliothecae regiae Parisiensis *num.* 34. 56., & alios, ac praesertim codicem manuscriptum, qui exstat in bibliotheca S. Genovefae sub titulo: *De la religion de Malabares*, quem mihi Parisiis eruditus vir Bartholomaeus Mercier Abbas S. Leger pro sua in me humanitate indicavit, & quem ego in praedicta bibliotheca vidi mense decembri anno 1789. Rerum principia, terram, aquam & ignem, quae Strabone teste antiqui statuere Brahmanes, pariter aliqui adstruxere philosophi Graeci. *Heraclitus & Hippasus*, ait

ait Plutarchus de placit. philoſoph: *Ignem omnium eſſe rerum principium perhibuerunt. Omnia enim dicunt ex igne naſci, & in ignem reſolvi, & ignis extinctione univerſum hoc creatum eſſe . . . ita ignem principium eſſe ex quo omnia, & finem in quem omnia recidant*, Confer etiam Clement. Alex. *lib.* 1. *Stromat.*, & Lactant. *de orig. erroris ſeg.* 18. Hanc ſententiam etiam Parmenidi adſcribit Laertius lib. 9. dicens: *Primus hic terram globoſam dixit, & in medio ſitam, duoque eſſe elementa ignem & terram; illum opificis, hanc materiae tenere ordinem*. Et Ovidius:

Quippe, ubi temperiem ſumpſere humorque calorque,
Concipiunt: & ab his oriuntur cuncta duobus.

Chaldaei, inquit Farnabius, *ignem venerabantur inter ſumma numina ut & aquam, tamquam rerum principia*. Et forte Brahmanes ea ab ipſis acceperunt. Sibas ſeu Shivenitas Shivae ſeu Herculis huius Indici diſcipulos, ſectatores, & ex illo deſcendentes iam deſcripſit Plinius, Arrianus, Curtius & Strabo lib. 15., quos vide, & hii ſectarii hodiedum in Indiis exſiſtunt, *Gòsámi*, *Togui*, & falſo nomine *Faquiril* dicti, praeter alios Shivenitas infinitos, quorum ſupra iam meminimus.

സരസ്വതി

SARASVADI

TAB. XI.

Saraſvadi Brahma dei uxor in vocabulario Amaraſinha ſect. ശബ്ദാദിവർഗ്ഗം shabdádivarggam haec gerit epitheta: ബ്രാഹ്മീ Brahmí id eſt *ſcientia*, & *uxor Brahmae*. Ex quo argues ad productionem rerum deo Brahma uxorem ſcientiam feminam confictam ab antiquis Brahmanibus datam fuiſſe. Unde iam merito ſuccenſeas Newtonio, Abbati Pluche, Bryantio, La Croze, Court de Gebelin, & centenis aliis ariolis, quorum ali-

qui totum orientalium mythologicum ſyſtema & divinitates ad agriculturam tantum, alii ad defunctos illarum gentium reges, alii ad aſtronomiam, alii ad Patriarchas a Moyſe in ſacris paginis allatos, alii ad mera abſtracta veri dei attributa, alii ad ſola rerum principia retulerunt. Profecto ex hoc ſolo vocabulo ex libro Brahmanico non ſuſpecto hic adducto iam elucet, antiquis virtutes & vitia in perſonas fingere moris fuiſſe. Sed epithetorum explicationem proſequamur. ഭാരതി bháradi *hiſtoria*, *ſeu dea hiſtoriae*, ഭാഷ bháshá *lingua*, *idioma ſeu dea grammaticae*, ഗീ ghi *vox*, *verbum*, *dictio* ſeu dea eloquentiae, വാക്കവാണി vákervàni *linguam ſeu verba regens*, സരസ്വതി ſaraſuadí *harmoniae domina*, *proportionis*, *& concinnitatis praeſes*. Huius deae ſimulacrum quod ex muſeo Borgiano exhibemus, in capite mitram oblongam gerit, in fronte ſignum ſanctum deſcriptum habet. In quatuor manibus ſtylum ferreum ad ſcribendum in foliis palmarum, folium palmae, cervum ſeu formam cervi, in qua Brahma deus eam deperiit & conſtupravit, & cultrum vel ſecurim habet, qua folia palmarum reſecat & temperat. In aliis ſimulacris ſolo ſtylo inſignitur, & aliam manum pendentem ac cruri applicatam tenet. Nudo & mammoſo ſemper exhibetur pectore quaſi eam adeuntibus & colentibus lac abundans praebitura. Zonam gerit ex humeris, ut pater & maritus eius Brahma, quae zona ſcientias tradendi, & homines inſtruendi facultatem & auctoritatem denotat. Haec dea apud Nebalenſes una manu lotum, altera librum, alia coronam precatoriam, altera ſtylum ſeu celte tenens pingitur. Huic olim ſervus nomine Kálidáſa addictiſſimus fuiſſe dicitur, cui haec dea donum eloquentiae devoti famulitii praemium dedit. Eruditi omnes eam colant, eique ſacrificent eſt neceſſe. Quin etiam reges eidem ſacrificia publica offerunt, vocaturque hoc holocauſtum *ſaraſvadipùgia*.

Brahma deum Patriarcham Abraham, Saraſvadi vero Saram eius uxorem eſſe exiſtimavit P. Bouchet, & ex hac opinione plenum procacitatis riſum movere conatur in religionem Chriſtianam

nam anonymus auctor Gallus opusculi *historia philosophica monachismi* inscripti (1), quasi Christiani religionis suae dogmata & instituta a Brahmanibus accepissent, unde etiam monachos Christianos Indicis Samanaeis comparat, & religiosa instituta Christiana ab illis tamquam a fonte deducit.

En animam & mentem cum qua dii nocte loquuntur

An non potiori iure philosophastri nostri a Samanaeis oriuntur? Profecto hi philosophi sunt ut Strabo, Arrianus, Cicero, & Porphyrius id manifeste docent. Se ipsum itaque suamque philosophiam auctor a Samanaeis deducat. Visionarios & impostores socios suos Voltairum, Rousseaum, Bolingbrokium, Hervatium, Conringium, Shawium, Postellum, La Crozium, de Paw, aliosque huius furfuris philosophastros, ac denique se ipsum rideat auctor, atque imbecillitatis & insaniae suae misereatur. Quod si hoc displicet, instar villosi, murmurantis & uncantis ursi eximium ingenii sui fetum circumlambat est necesse, si partui suo tollerabilem humani fetus formam figuramque dare velit. An Sarasvadi Sara sit, auctor ipse ex allatis epithetis diiudicet & taceat. Simulacrum huius deae ex aere fusum exstat in museo Borgiano Velitris.

ലക്ഷ്മി

LAEKSHMI

TAB. XII.

Dea Laekshmi Vishnu dei uxor, & secunda ex septem deabus est, quas gentiles *sapta mádara*, seu septem matres vocant. Ea ita in vocabulario Brahmanico describitur: I. ശ്രീ shri II. ലക്ഷ്മി lakshmi III. പദ്മാലയാ pádmaleyá loti habitatrix, lotus enim orien-

(1) La necessité de supprimer les ordres religieux en France, ou l'histoire philosophique du monachisme. London 1790.

oriente sole se se aperit & explicat, occidente vero claudit, & quia lotus naturae symbolum est ex calore & humore generantis, lotus haec apud omnes pene Asiaticas gentes tamquam matrix considera-tur atque solis ceterorumque planetarum semina in se suscipit, ut ea dum iam maturescunt iterum producat, germinet, & suae primae exsistentiae ac formae restituat. Quare Aegyptii ipsum adeo solem iuvenem in loto constituebant, ut in ea maturescens crescere videretur & fortior fieri. Unde Plutarchus in *Iside*: *neque putant* (Aegyptii) *solem infantem recens natum e loto exstitisse: sed sic ortum solis pingunt, innuentes quomodo is ex humidis accendatur.* Brahmanes etiam lingam in loto seu matrice constituunt & per illud generatorem, per hanc lotum, triangulum, seu yoni & receptaculum seminis intelligunt. IV. പത്മാ padmá V. ഹരിപ്രിയാ haripriyá VI. ഇന്ദ്രാ indrá VII. ലോകജനനി lógagenani & ലോകമാതാ logamàdà mundi genitrix, & mundi mater. VIII. മാ mà IX. രമാ ramà X. മംഗലദേവത mangaladévadà XI. ക്ഷീരസാ kshirasà. I. *Shrí*, beata, felix, fortunata, opulenta. II. *Laͤkshmi*, formosa, pulchra, nam *Laͤkshimyam* venustatem significat. III. *Patmáleya*. IV. *Patmá* vel *Padmá*, lotos, nymphaea. V. *Haripriá* dei Vishnu amatrix. VI. *Indrá*, Indraet deo affinis, proprie sensus afficiens. VII. mater telluris VIII. *Mà*, magna. IX. *Ramá*, luxurians, iucunda. X. *Mangaladévada* felicitatis dea. XI. *Kshirasà* dulcis, lactea. Haec dea sedens exhibetur, & ambabus manibus lotum gestat. Mitram in conum vergentem in aliquibus statuis, in aliis vero decussam, aut incomptos & simplices capillos in verticem religatos habet. In fronte sacris lingami insignibus exornata est. Nudo pectore exhibetur. Haec itaque huius deae est forma communis quae in templis gentilitiis videtur & in parietibus pingitur. Sed adest alia etiam illius species in museo Veliterno, quam ego antea numquam videram. Hoc simulacrum Laͤkshmi deam stantem exhibet, mitra in conum assurgente, & pectore, ac toto corpore usque ad renes nudo. Ex humeris saccum pensilem gestat, quem ante

pectus

pectus hiantem, & apertum duabus manibus tenet tamquam ex eo naturae aut terrae dona profundens. Alias infantem manibus gestat eique mammam sugendam porrigit. Subinde haec eadem dea formosae virginis instar in loto ipsa sedens exhibetur, & tunc induta, & pulcherrimis inauribus exornata lucet. Ipsi arbor *màva*, seu mangueira Indica pomorum manga dictorum feracissima, foliumque huius arboris est sacrum, unde ramusculo eiusdem Brahmanes utuntur in lustrali aqua respergenda. Lotos etiam eidem sacra est, utpote eius domus vel sedes, cui insidet. Deam hanc etiam in ore vaccarum habitare fabulantur. Ignis item nocturni tutelaris dea esse videtur, nam in honorem La^ekshmi vesperi semper ignis seponitur & custoditur, atque beata illa domus esse existimatur, in qua semper aut lampas, aut alterius formae ignis in honorem huius deae exsistit, & ardet. Dum oryza coquitur, paucis granis in ignem iniectis feminae Indicae huic deae sacrificant, & hoc numen invocant. Pulchritudinis & filiorum cupidae puellae huic deae se se commendant. Ea vero ab omnibus & in tota India colitur. Magna mater a Vishnuvitis vocatur.

Quicumque Graecanicas inter & Brahmanicas divinitates similitudinem intercedere negat, & Graecos Romanosque a Brahmanibus nihil accepisse autumat, hanc deam serio inspiciat & examinet, tum monumenta Indica & Graecanica inter se conferat, atque si certis indiciis compererit Indicam gentem Graecis vetustiorem esse, Graecis Latinisque prius religione & litteris excultam fuisse, is iure merito, certissime, & bene concludet, Graecos Latinosque non tantum pleraque philosophiae capita a barbaris, hoc est ab eruditis Brahmanibus & Persis accepisse, sed & pleraque religionis dogmata ex Indiis in Graeciam & Latium allata, & propagata fuisse. Id quod multis ostendit Clemens Alex., Eusebius, Laertius, aliique.

Ops vel Ceres dea frugum, alma Ceres, tellus magna mater, cunctarum frugum creatrix, an alia a Brahmanica Shri, vel La^ekshmi esse potest? Ceres dicitur, ut observant auctores, quia nos alit, & inde eam Brahmanes beatam, felicem, ac divitem esse dicunt. Luxurians & iucunda dicitur, quia, ut Ful-

gen-

gentius scribit, Graece χάρα, id est *gaudium* dicitur, ex eo quod oryzam, frumentum, fructus & naturae dona plenis manibus donat, hominesque gaudio replet. Luxurians vero dicitur, quia semper & abundanter protrudit, quod ipsi committitur, & ad generandum est prompta ac potens. Vishnu dei, hoc est *aquae* uxor est, quia aquae amica, aquae sponsa esse debet, ut abundanter producat; tum ab ea irrigari, & fecundari amat. Ea apud Graecos Saturni filia est, quia Saturnus, quid quid dicat Court de Gebelin non terra, sed aqua apud veteres scribitur, nec obstaret aliquid, quin ea aquae coniux apud Indos esse possit, quamvis apud Graecos Saturni seu terrae filia diceretur. Formosa dicitur, quia pulchri sunt campi oryza pleni, formosa etiam, quia Laekshmi & Indica Venus est, ex concha nata, ut aliqui, ex loto progenita, ut alii volunt, inde est quod virgines puellae eidem sacrificent, et eam venerentur. Ceterum & pulchritudinis ac venustatis similitudinem non a corporis elegantia, sed a frugum colore, a frumenti aut oryzae venustate in campo rutilantis, denique a natura rei agrestis apud veteres desumptam fuisse, facile ea svadent, quae sive Iacob, sive alii Patriarchae filiis suis benedicentes, protulere, dum filios suos agris fertilibus, segeti aureae, & fluctuanti comparabant. Laekshmi in loto sedet, quia *lotos* omnis generationis origo & fons esse apud Brahmanes scribitur. Dea ipsa *lotos* dicitur, quia physice spectata solis, terrae & aquae productio est, & quia terra alma mater, matrix & receptaculum omnium seminum est, quae postea ipsa parit & pariendo alit. Magna mater, mundi genitrix dicitur, quia per terrae & naturae fruges omnia vivunt, & quasi per ipsam omnia generantur; ubi enim Ceres deficit, qualis generatio esse potest? Dulcis vero & lactea est, quia fruges dulces & quasi lactei succi plenos fert, vel lactea, quia oryza primo lactescit, antequam flavescat. Felicitatis dea dicitur, quia prima felicitas non ab auro, non ab argento, non ex metallis, sed ex terrae frugibus esse veteribus omnibus videbatur. Unde ad Alexandrum Magnum dicebat *Dandamis Brahman* apud Arrianum de expedit. Alexandri lib. 7. *Neque ulla re ab Alexandro egere, iis enim, quae haberet contentum esse, quamdiu enim viveret* Indo-

Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere. En quanta in hoc solo Laekshmi nomine veterum Indorum philosophia, & hanc, illosque barbaros esse dicebant Romani et Graeci, hodieque appellare audent, viceversa iure & ipsi barbari appellati. Quod vero Indi Laekshmi deae noctu ignem seponant, die vero vel in ore vaccae, vel in uberibus, vel ad caudam eius habitare dicant, quin & vaccam ratione huius deae venerentur, nonne hoc in memoriam revocat fabulam illam antiquissimam, quae Cererem dum in aula Cere regis esset, & filium suum Triptolemum educaret, die quidem ut immortalem redderet divino lacte nutrivisse, noctu vero in foco, igne, & cineribus abscondisse, narrat? Esse potest & alia ratio, cur Indi deae Laekshmi noctu ignem seponant, ut nempe dea agrestes productiones, fruges, oryzam seu nelli in campis albescens & nondum messi maturum ab igne urente & ardenti sole defendat, & integrum ac incolume in horrea deducat. Ideo pauca in eius honorem ad ignem coniiciuntur oryzae grana. Quam quidem consuetudinem non solum Indicae observant mulieres, sed ut animadvertit Paulus Medici in libello de ritibus & consuetudinibus Hebraeorum, & mulieres Hebraeae eidem hodiedum sunt addictissimae. Quod vero Laekshmi dea et in lacte et in vacca resideat, quid aliud est, nisi quia vacca fecunditatis, & terrae symbolum, hanc fecundissimam deam optime repraesentat? Lacte delectatur ipsa, lacte delectantur et Brahmanes & Indici dii. Unde serpentibus sacris lac bibendum apponitur, aliisque diis oryzae permixtum offertur, aut denique placentulae ex oryza confectae & melle inunctae idolis, et defunctorum animabus in anniversario convivio offeruntur.

Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem
Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Ovid.lib.3.Fast.

Sed et arbor máva (mangueira Lusitanice) eiusque folia et fructus huic deae sacri sunt, et hanc deam bene repraesentant, quia arbor haec fertilissima est, et cui aliam in Indiis vix similem quoad fertilitatem reperias. Illius itaque foliis in lustra-

lem aquam *tirtam* dictam (2) intinctis, omnia aſperguntur, et luſtrantur. Quae quidem omnia ad ſuperſtitionem referunt plerique, quando ea iure merito ad ſanam philoſophiam referre deberent. Ea enim eſt in his omnibus Brahmanum cura et conatus, ut populo per haec naturalia, et ſimplicia ſobrietatem, temperantiam, & in fruges, lac, et ſimplices productiones terrae, valetudini convenientes, et in Indiis neceſſarias, propenſionem perſuadeant, adeoque in ſimplici, naturali, parco, ſobrio, ac incolumitati corporis vere apto vivendi genere philoſophi hi populum conſervent.

Ceterum ex deſcriptione deae La^e^kshmi a nobis data, iam facile colligitur, cur Indi in eius honorem lampadem VII. luminum ſeu VII. lychnorum accendant; cur nummi Indici deae La^e^kshmi imaginem gerant, quam Indi ante aliquem contractum vel permutationem monetae, oculis et ori applicando ſemper prius adorant; cur veſperi lampadis lumen elevatis manibus ſalutent; cur hoc etiam in ſolemnitate matrimoniali; cur viduas nempe ut ſteriles, aut ut inutiles quod non pariant, contemnant; cur etiam meretrices deteſtentur; cur vaccam venerentur, et cauda eius in caelum vehi exoptent; cur vaccae ſtercore domos perliniant &c.

പാൎവ്വതി ſeu ഭവാനി

PARVADI SEU BHAVANI

TAB. XIII. XIV.

Haec dea ita deſcribitur in Amaraſinha. I. ഉമാ umá *domina*. II. പാൎവ്വതി pàrvadí *montium domina*. III. കാൎത്ത്യായനി kartyayaní *factrix*, *creatrix*, *operatrix*. IV. ഗൌരി gauri *Gangetica*, *Bengalina*. V. രുദ്രാണി rudràni *flere faciens*. VI. ശിവാ shivá *bona*. VII. ഭവാനി bhaváni exſiſtentiam dans, procreatrix,

geni-

genitrix, generatrix. VIII. സൎവ്വമംഗല ſarvamangala *univerſalis voluptas*, *univerſalis felicitas*. IX. ഈശ്വരി ishvari *domina*. X. മഹെശ്വരി maheshvari *magna domina*. XI. ഹൈമവതി hàymavadí *montis Himala ſeu Meru domina vel habitatrix*. XII. ശക്തി shakti *energetica virtus*, *vis*, *potentia*. XIII. കാളി kàli *nigra*, *obſcura*, *fuſca*. XIV. ഭഗവതി bhagavadí *ſancta*, *felix*. Ex his *primo* inferendum eſt, deam hanc polyonymam lunam ſeu Iſidem, et naturam, ſeu potentiam quamdam ad generandum energeticam, & efficacem eſſe. Luna eſt, quia Shivae ſeu ſolis uxor eſſe fingitur et cum eo res ſublunares procreat, natura eſt, quia omnium rerum genitrix dicitur, & per eam virtute ſolis terreſtria procreantur. Unde hoc generationis et productionis opus ex parte ſolis per lingam ſeu dei Shivae phallum, ex parte lunae per yoni ſeu matricem deae Bhaváni ſymbolice repraeſentatur. Quomodo vero haec dea Párvadi pulchra et iucunda, ac ſimul nigra et lugens, qualis in hoc libro deſcribitur, eſſe, & Proſerpina vocari poſſit ac debeat, ex Aſſyriorum religione docet Macrob. *lib*. 1. *Satur*. *cap*. 21., quod ſi admittas, Brahmanica haec philoſophia tibi non ſolum facilis & pervia, ſed etiam grata & iucunda erit. *Secundo*. Ex his nominibus manifeſte liquet, quod quemadmodum *Shiven* vel *Rudren* deſtructor & regenerator, vel vice verſa progenitor et deſtructor eſt, ita pariter *Pàrvadi* vel *Bhavàni* ipſius uxor, genitrix, regeneratrix, et ſimul deſtructrix ſit. Sub duabus proinde qualitatibus et formis omnino eſt ſpectanda, et quicumque eam ſub una tantum forma conſideraverit, omnino a veritatis tramite aberrabit. Ut deſtructrix eſt, Rudrànni ſeu flere faciens, kàli ſeu nigra et vindex, Bhagavadi ſeu ſancta & virtutem praecipiens, Ishvari ſeu domina, quin & Gauri ſeu Gangetica, prout nempe animas eorum iudicat, qui in fluvio Gange loti & expiati exſpirant, dici debet. Sub hac forma ipſa in plurimis templis colitur. Oculos habet hiantes et terribiles, faciem nigram ut carbo, dentes longos & proſtantes, pro inauribus duos elephantes, capillos inſtar caudae pavonis horridos, arrectos, et ſerpentibus mul-

tis amictos. Subinde XVI., alias VIII. habet brachia & manus. In his gladium, tridentem, catinos duos ad excipiendum & bibendum sanguinem, frameam obliquam seu retortam, aliam illi priori parum absimilem, rotam ferream acutissimam, cultrum pergrandem, et clavam seu ciacram gerit. Equo diabolico *pishàsha* dicto vehitur. Quae omnia instrumenta allegorica sunt, quae hanc deam mali vindicem, perversorum destructricem, ira, furore, odio in malos abreptam, et inexorabilem iudicem significant. Pro hisce rationibus nata est ex ignito oculo dei Shiva, quem in medio frontis habet et sub hac forma vocatur *Kàli*, *Bhadrakàli*, *Gaengadèvi*, *Komarì*, *Bhagavadì*, subinde a populo *Amà*, *Mariatala*, *Durga*, *Pagòdi*, *Rudràni* dicta, quae omnia vocabula unum idemque subiectum significant (1). Ipsa ad castigandum populum variolas immittere, variis morbis, daemonis in corpora immissione homines castigare creditur, sed cumprimis in hoc mundo et ante mortem; nam mortis cura, et post eam poenarum genera ac praemia Shivae deo patri et marito ipsius attribuuntur. Haec dea humanum, aut alium quemcumque sanguinem exquirit et postulat, unde homines, boves, et gallos ipsi antiquitus sacrificatos fuisse iam supra meminimus, et galli aut boves, sed hi rarius, hodiedum eidem sacrificantur (2). Festum eius in Nebal, in Bengàla, in ora Coromandelica, et Malabarica maximo populi concursu et celebritate colitur, de quo consule varios auctores. Impossibile videtur omnes & varias fabulas heic afferre, quae a populo circa hanc deam confictae fuerunt, hodiedum narrantur, et a multis etiam Europaeis descriptae referuntur, quae tamen omnes in illud principium, quod nos supra adduximus, recidunt; nempe quod haec dea in vita hominum castigatrix et destructrix sit, ut Shiva in hac, sed cumprimis in futura vita vindex et destructor est. Hoc tamen principium a nullo fere Europaeo homine pro religione Indica allatum fuisse video, adeo ipsi externo rerum cortice occupan-

(1) Minus recte eam P. Constantinus armorum praesidem esse putat. Vindex est, non bellatrix.

(2) Vide P. Constantini ab Asculo: notizie laconiche pag. 51. Spilbergi navigationum tab. XIV. Sonnerat tom. 2. p. 93. & seq. edit. in 8.

cupantur, fabulis referendis insudant, et obiter res Indicas perscribunt. Quanam ratione Indi se et filios suos subinde sub rota currus triumphalis, quo immane hoc monstrum modo sub una, modo sub altera forma in solemni pompa vehitur, sacrificare soleant, et mori, descriptum habes in Sonnerat, qui ubique popularem Indicae gentis cultum et exorbitantes aliquas superstitiones pro vero Indico et Brahmanico cultu et religione sine ullo prorsus examine, sine criterio, quin potius cum multis imposturis obtrudit. Charpentier de Cossigny autem ipsum corrigere volens, epistola ad eum data, et anno 1784. in Insula Franciae publici iuris facta, deae Parvadi et Shivae reciprocas actiones, et fabulas plerasque ad astronomiam refert, et ab hoc ego non dissentio (1).

Ceterum Indici climatis extremus calor, aeris rarefactio, atmosphaera pestiferis exhalationibus ex paludibus, & putridorum stagnorum torpentibus aquis, provenientibus repleta, corporum humanorum oleo nucis inungi solitorum praepedita transpiratio, sanguinis effervescentia, et venae sectionis nullus omnino usus inter Indos, refrigerantium herbarum, fructuumque in aestate defectus, virus denique corporibus insitum, et variolarum caussa naturalis et certa, sed populo incognita, utpote qui plus superstitione quam philosophia ducitur, ratio manifesta est, cur Indi variolarum morbum deae Bhadrakáli adscribant, eius vindictam esse dicant, et in hac et aliis infirmitatibus ad ipsam confugiant.

Quod ad secundam partem assumptae nostrae propositionis attinet, nempe Párvadi seu Bhaváni deam uti destructricem, ita quoque regeneratricem seu Venerem uraniam esse, observandum est, quod Pythagoras primus fuerit secundum Plutarchum *de placitis philosophorum*, secundum Laertium *lib.7.* et Clement. Alex. *lib.3. Stromat.*, qui in motibus corporum sub caelo exsistentium generationem et corruptionem principatum obtinere docuerat. Hanc vero opinionem ipse probabilius a Brahmanibus hau-

(1) *Cum ergo sint huiusce sideris, id est solis* (ita & lunae) *duo maximi effectus: alter, quo calore temperato vitam mortalium iuvat: alter quo iactu radiorum nonnumquam pestiferum imittit virus*. Macrob. Satur. lib.1.c.17.

hausit. Nam Strabo supracitatus vadem agit, Brahmanum philosophiam de ortu et interitu corporum, de semine, de mundo, de animabus cum philosophia Graecanica, ac praesertim cum dogmate Pythagorico et Platonico convenire, quod certum omnino exploratumque esse ille perspiciet, qui utriusque philosophiae capita ad trutinam revocaverit. Iam vero cum non Brahmanes Pythagoram, sed vice versa illos Pythagoram, certe non docendi sed discendi gratia, invisisse veteres prodiderint, suapte natura sequitur, Pythagoram antea hominem rudem, doctrinam illam a Brahmanibus accepisse, ac proinde eam iam antea inter Brahmanes exstitisse. Ex hac igitur doctrina Brahmanica sequebatur deum Shiva et deam Bhaváni uxorem suam ut destructores, ita quoque generatores esse. Mehercle hoc, nec alio modo id, quod in Amarasinha de Shiva dicitur, explicari potest (1). Nam fluvius Ganges fecunditatis et regenerationis symbolum ibidem ex capite Shivae ortus fuisse dicitur, et hodiedum philosophi Indi Shivam *Ga͏ᵉngadharam* appellant, nempe fluvii Gangis baiulum, quem etiam cum Gange ex capite ipsius profluente pingunt (2). Denique ut multos praeteream, Pacunar gentilis Indicus poeta opiniones antiquas Brahmanicas exacte describens, ex semine dei Shiva, quod ubique profundebat, et spargebat, stellas, arbores, flores, naturam denique visibilem enatam et procreatam fuisse asserit, de qua re confer codicem manuscriptum P. Ildephonsi, et P. Iohannis a Brito. Hinc etiam deducitur potentia et virtus Shivenitici lingami; quod, ut triangulum seu yoni vel matricem femineam, veros esse deos, nempe deos naturae ad procreandum, supra dictus Pacunar docet. En ipsius verba: Inda la tirutámara tan naduvil, iel ĕrum triconna saira adin naduvil Tandhanam bisza vătam adamaguidam tanne ăgna sadă Shiva piram madyè, Taram othu elum rebna sinha ásenamel . . .

Tanne

(1) *Hoc pacto vim Osiridis in luna collocantes* (Aegyptii) *Isidem ei uxorem, ex qua prolem procreet, adscribunt. Ideo & lunam mundi matrem appellant & naturam ex utroque mixtam sexu adsignant ei, quod impleta, & gravida facta a sole, rursum a se in aerem emittat ac disseminet genitabilia principia*. Plutarchus *in Iside*. Videsis etiam alia quae de Api, de phallo, de triangulo ac de generatione rerum ex opinione Aegyptiorum affert, quae cum doctrina Brahmanica perfectissime conveniunt.

(2) Vide in Asiatick researches ad pag. 249. effigiem Shivae seu Mahadéva.

Tanne angna ſadà Shivalingam adum ſagalà dienna tiru nillam ade. *In monte Caylàſam ſeu Mahameru vel Sumeru aureo, habitatione dei Ishvara ſeu Shiva, planities adeſt, & in ea quadrata menſa novem pretioſis lapidibus exornata, & in medio menſae ſtat Lotos, Padma vel Tàmara dicta. In medio Loti triangulum, fons & origo omnium rerum, atque in triangulo Shiva Lingam. Triangulum domus & habitaculum Lingami dei aeterni eſt, ut triangulum domus & receptaculum aeternum eſt* (1). Porro haec inſtrumenta tamquam in throno unum leonem ex pretioſo lapide fabrefactum collocata ſunt, et myſterium hoc tantum eſt, ut nemo hominum nec ipſorum adeo ſpirituum caeleſtium illud ſatis intelligere et explicare poſſit. Hoc itaque Bhaváni deae Lotos et Shivae Lingam eſt, arcanum nempe naturae generantis ac producentis, quod hactenus nemo umquam mortalium comprehendit (2). Triangulum hoc deae Bhaváni in Alphabeto Tibetano deſcriptum exhibet R.P. Georgius, et P. Conſtantinus ab Aſculo, atque ex hoc generationis myſterio dea haec Indica *Bhavàni*, id eſt *exſiſtentiam dans* dicitur, et Veneri Graecae comparari debet, quamquam minus vivaciter apud Graecos deſcriptae. Ex hac eadem ratione, *Kartyayani* factrix, operatrix, *Mahèshvari* magna domina, nempe naturae domina, *Haymavadi* roris et humoris domina (*venus nempe*) tamquam ex humido procreatrix, *Sarvamangalam*, univerſalis felicitas et voluptas, quae ex natura et generatione procedit, ac denique *Shakti* ſeu potentia, virtus, energia, et vis quaedam ad exſiſtendum et procreandum impellens dicitur. Quod ſane iterum Brahmanum philoſophiam, quamvis velo allegorico contectam mirifice commendat. Inde *Shakti* dea ſeu potentia, et natura in primo creationis momento Ishvarae deo praeexſiſtenti praeſto adfuiſſe fingitur, ut ſupra iam retulimus, quae cum deo collo-

(1) Vide de hoc triangulo Philonem & Plutarchum.

(2) Tale fuit Iſidis peplum quod nemo umquam mortalium detexit. Vide Plutarchum *in Iside*. Dea Bhavàni alio vocabulo *Isáni* vel *Isháni* id eſt *Isis* ſeu domina dicitur quae quidem dictio ab *Isani* corrupta in vocabulum *Isis* tranſivit, quemadmodum *Budha* in *Thout*, *Dherma* in *Herma*; *Menda* hircus ſubruber in *Mendes*, *Mitra* in *Misra*, *Manu* in *Menes* &c. quae omnia in ſacra lingua Samſcrdamica inter Brahmanes incorrupta permanſere.

colloquens inducitur, quod duobus modis intelligi poteſt: nempe quaſi Ishvara ſeu dominus ad potentiam ſuam vel virtutem loqueretut, & eidem imperaret, & haec interroganti vel imperanti obſequens reſponderet; aut quaſi Ishvara ſeu creator ad naturam rerum procreatricem loqueretur, & haec eidem reſponderet obſequendo: *Om*, *fiat*, *ſit*, *amen* (1). Qui melius & ad opinionem Brahmanum philoſophicam accommodatius eam deſcripſit, Lucretius fuit in ſuo poemate de natura, in quo & multa tribuit laudis encomia Veneri Uraniae, quae inter alias Veneres omnes a Graecis ad normam huius excogitatas deae Bhaváni unice & optime conveniunt. Unde etiam colliges ſyſtema illud non eſſe originalem Graecorum partum, ſed probabilius a Brahmanibus deſumptum fuiſſe. Ex hac naturae continuo progenerantis notione, tot in India & Graecia ſpuriae & pueriles fictae fuere fabulae, ut quod Párvadi ſeu Bhaváni mille & amplius annos in continua fuerit cum deo Ishvara copula; quod deus Shiva eam ſemper ſecum in capite portet, quod haec dea ſit fluvius ille celebris Ganges, cuius aquis immori & ſuffocari nihil aliud eſt, quam a peccatis expiatum in prima naturae ſemina reſolvi, ut deinde eo immaculatior & purior anima & corpus iterum ex natura regeneretur. Haec ſunt illa tam ſecreta Brahmanum myſteria, quae auctores tam diverſimode & tam abſurde ſubinde explicant. Detractis allegoriis & populi ſuperſtitionibus, quae tamen phyloſophiam ipſam contegendo conſervant, eique vigorem perpetuum tribuunt, quamque ſoli capiunt philoſophi, & illi qui Brahmanicos libros intelligunt, pleraque vera philoſophiae capita eſſe inveniuntur. Párvadi regis montium filia eſſe fingitur, & montes inter Tibetum et Indiam, ſiti, eius progeniei patria domus dicitur, quod iterum allegorice intelligi debet ita ut Párvadi, Shakti, vel Bhàvani altiſſimi naturae auctoris vel ſolis uxor ſeu luna eſſe cenſenda ſit. Hoc modo et *cayláſam*, & *lotos*, & *triangulum*, et *lingam* nil niſi allegoriae & ſim-

(1) Haec ita nos in grammatica Sámſcrdamica explicavimus; verum confabulatio illa etiam ad ſolem ſeu Shivam, & ad uxorem eius lunam ſeu Pàrvadi referri poteſt, uti eam referunt Iudaicae fabulae. Haec itaque explicatio quoad modum differt, re ipſa autem convenit, nam Pàrvadi citra omne dubium virtus, natura, & luna procreatrix eſt.

et ſymbola ſunt naturae, et auctoris naturae omnium rerum veriſſimi productoris (1). Confer de Bhavàni etiam *Aſiatick reſearches*, et Alphabetum Tibetanum. Haec dea qnotannis ſolemni ritu in mari aut flumine magno populi concurſu a Brahmanibus lavatur, quod iam olim obſervavit Arrianus in periplo maris rubri, et quod hodiedum in tota India obtinet. *Poſt Colchos* (hodie Coleci vel Coleche) *alius ſequitur locus Comar nomine* (promontorium Comorinum ſeu Comari) *ad quem locum aquis ſe abluendi, & luſtrandi gratia comeare ſolent illi, qui omni reliquo vitae ſuae tempore religioſam* (philoſophicam) *vitam agere cogitant. Idem faciunt mulieres quoque. Litteris enim memoriaeque proditum eſt, deam* (nempe Komari a qua promontorio illi nomen eſt Kanya Komari ſeu virginis ex oculo dei Shiva natae promontorium) *ibi lavari fuiſſe ſolitam*. Hic ritus ibidem hodiedum obſervatur. Quod vero de hoc praeciſe nec alio loco Arriani verba ſint intelligenda, patet ex contextu, tum quia ibi regnum *Pandionis* ſeu Pándi, nempe Madure et Maravà, quod hodiedum *Pándi* dicitur, conſtituit, et *margaritas piſcari* dicit, quod itidem hodiedum ibi obtinet. Haec eadem caerimonia fit in Gange fluvio in Bengàla, atque in ora Coromandelica, quod teſtantur Calcuttenſes Angli, et R. P. Norbertus.

TRIMURTI TRINITAS INDICA

TAB. XV.

Ut Indicae trinitatis ideam claram & diſtinctam lector nanciſcatur, primum heic opiniones & ſententias Europaeorum hominum paucis referamus, deinde quid haec trinitas ex ſententia & fide ipſorum Indorum ſit, demonſtremus. Niebuhr *tom.2.pag.22.*

(1) Sol itaque heic veri dei ſymbolum eſt, ſolis autem & lunae ſymbola ſunt phallus, ignis, bos ſeu Apis, triangulus, concha, yoni ſeu matrix.

23. de trinitate Indica ex sententia Indorum ait: Ihre drey vornehmsten Gottheiten nennen sich Brama / Wistnu/und Madeo/ und man lehrt das Volk / das Brama der grosse Schöpfer sey / der es dem Wistnu aufgetragen habe/ für alle lebendige geschöpfe / und dem Madeo für die Seelen der verstorbenen zu sorgen. Itaque ex relatione Niebuhr & sententia Indorum Brahma est *creator*, Vishnu *conservator*, Shiva sive Mahadéva vel Rudra est *destructor*, *vindex*, & *iudex*, cui animarum post mortem cura obtigit. R. P. Iohannes a Brito in codice manuscripto quem ad manus habeo, supra iam saepius citato §. *unico* de trinitate hac ex sententia Maissurensium & Madurensium ita ait: *Houve dizem* (os gentios) *huma molher chamada Parashacti, que quer dizer excellentissima potencia, aqual teve tres filhos, e ao primeiro que tinha sinco cabeças pos por nome Bruma, que significa sciencia, e lhe deu poder para só elle poder criar todas as couzas. Ao segundo pos por nome Vishnu, e lhe deu poder para conservar tudo o que seu Irmaõ criasse. Ao terceiro pos por nome Rutren, este tambem tem cinco cabeças, e lhe deu poder para destruir e aniquilar tudo o que os seus Irmaõs criassem e conservassem, e com estes tres filhos se cazou a mesma may que os pario.* Itaque australes Indi conveniunt cum septentrionalibus Indis, quos vidit Niebuhr, in hac una re & opinione, quod nempe Brahma sit creator, Vishnu conservator, Shiva vero vel Rudra destructor. Videamus nunc quid dicant de hac trinitate Indi Nepalenses, id est ii, qui Tibeto sunt proximi atque cum ipsis Tibetanis communicant. R. P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in codice manuscripto qui inscribitur *notizie laconiche*, atque in bibliotheca S. Congregationis de Propag. Fide exstat, haec habet: *Dicono alcuni loro libri* (Indiani) *che l' eterno Parameshvara ciò Dio . . . stando in atto di voler creare, comparve nel mondo la sua medema volontà in figura di donna, questa battendo tre volte la palma della di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da queste Brahma, Vishnu e Mahadéva trinità visibile &c.* R. P. Ildephonsus in codice manuscripto *num.* 20. inter codices Indicos S. Congregationis *cap.* 3. haec habet: *Diximus quod Shivalingam sit una res rotunda & oblonga, fingunt itaque Brahmanes, quod tribus constet corticibus, sicuti*

planta

planta ficus Indicae; somniant ergo hi fatui quod tres cortices se separaverint a trunco & converterint se se in tres deos Brahma, Vishnu, & Shiva. Et infra lib. 2. cap. 1. ait: *Iste deus Ishvara* (dicunt Brahmanes) *est destructor omnium rerum creatarum iuxta illud poetae Malabarici receptum ab omnibus Idololatris* സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം *Srshti stidi Sambaram. Srshti significat creare, & hoc attribuunt Brahmae, stidi significat gubernare, & istud attribuunt Deo Vishnu, Sambáram significat evertere* (destruere) *quod attribuunt deo Ishvara. Fingunt etiam quod deus Ishvara participare fecerit seu communicaverit corpus suum uxori suae deae Parameshvari* (Bhavani) *& illa ipsi vicissim corpus suum, exinde itaque remansit medius homo, & media femina & hoc modo illum pingunt seu sculpunt in quibusdam figuris seu statuis*. Haec itaque testimonia virorum sunt, qui diu in India versati sunt, & linguas Indicas optime callebant, & quia in distinctis ac inter se quam longissime dissitis eiusdem Indiae plagis haec omnia ab ipsis Indis acceperant, insanus ille sit oportet, qui dubitet de una, constanti, ac universali hac Indorum fide & traditione, qua deum Brahma creatorem, Vishnu conservatorem, deum vero Shiva destructorem esse credunt & profitentur. Quid igitur ad haec aiunt critici, philosophi, & expositores nostri Europaei? rem ex se iam satis obscuram confundunt, intricant, pervertunt, systemata varia cudunt, & visiones suas citra omnem Indorum sententiam & opinionem venditant, mille commentariis & opinionibus inter se pugnantibus, quin & sanae rationi contrariis, falsas religiones, res denique plane ridiculas, & a vera seu Aegyptiorum seu Indorum, seu Tibetanorum, seu Sinensium sententia, theologia, philosophia, ac mythologia alienissimas magna garrulitate & turgido verborum pondere his Asiaticis gentibus pro suo quisque studio adscribunt, quamvis ipsi numquam illas gentes viderint, nec terras hominesque examinaverint, nec libros eorum legerint, nec linguam vel minime didicerint.

. . . . . . verborum tanta cadit vis,
Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas

Pulsari; iam nemo tubas, nemo aera fatiget
Certe laboranti poterunt succurrere lunae. Iuv.

En igitur quid auctor libri inscripti: *Recherches sur l' origine & les progres des arts de la Grèce*, qui numquam Brahmanes invisit, & nec verbum ex eorum lingua intelligit, de hac trinitate Indica dicat (1). *Primo* mysterium hoc Brahmanicum, quod mille & amplius annis ante aeram vulgarem schola Brahmanica excogitavit, & verum phantasma mythologicum hoc Indicum ex epistola S. Paulli ad Rom. *cap.* 1. *v.* 16. *& ex lib. Iud. cap.* 22. *v.* 22. explicat. Inde ad Saxones & Scythas descendit, atque Indicum *Trimourti* secundum ipsum est *Trimighty, ou trois fois puissant, qui repond aux memes idées & s'articule a peu pres dans les memes sons, que le Trimourti des Indiens. C'est le Trimégas des Grecs, le Ter magnus ou Altissimus des Latins. Brouma ou Berimba, Vichenou ou Bishen, Chiven ou Mahadys, sont a la fois les noms de chacune des puissances reunies dans le Trimourti, & ceux de trois legislateurs de l'Inde... Ruder* (Shiva) *ou le Regisseur, de tout. Ces peuples* (Graeci & Indi) *donnerent, l'un & l'autre, a des hommes, les attributs de la puissance generatrice. De là l'origine de toutes leurs divinités.* Et postquam in spatiis imaginariis iam satis vagatus est, tandem pag. 102. & 103. concludit: *Brouma gouverna l'Inde, dont il fut le premier legislateur, & les plus ancien roi. Bacchus etant aussi regardè come tel .... ils le confondirent avec lui; & son regne devint la premiere epoque de leurs histoires.* Atque ut colorem det falso suo systemati ex Plinio affert textum cap. 31.: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indorum) *centum quinquaginta quatuor.* Deinde prosequitur: *Suivant le calcul de Mr. Bailly* (magnus sectae visionariorum magister) *le premier de ces rois vecut* 3553. *ans avant I. C. en ajoutant a ce tems la duree du regne de Bacchus, fixee par les historiens Indiens a* 52. *ans, le commencement de ce regne sera de l'annèe* 3605. *avant notre erè: c'est la cinquieme, apres celle ou Justin met l'etablissement de l'empire de Scythes sur toute l'Asie,* 3160. *ans avant I. C. cette etonante coincidence de tems, sur une datte eloignèe de nous de* 5388. *ans, demon-*

(1) Tom. 1. pag. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97.

demontre & la veritè du calcul ingenieux (ingeniosi utique sed falsi) *de Mr. Bailly* , *& la certitude de l'importante epoche conservèe dans Iustin* . En itaque non parvum inspirati auctoris pro suo systemate Scythico Indico enthusiasmum, sed candidus lector etiam insignes simul imposturas animadvertat . Quas ut facilius cognoscat & convincatur, auctorem primò cum D. Bailly eorumque sectariis nostris philosophis visionariis ad scholam Brahmanicam traducamus (1) .

Samscrdamicum ത്രി tri in lingua Samscrdamica significat *tres* vel *tria* , മൂർത്തി mùrti vero *personam* vel *corpus* . Vide nostram grammaticam Samscrdamicam *p*.98. quoad vocem *tri* ത്രി , quoad vero vocabulum *murti* മൂർത്തി vide dictionarium R. P. Iohannis Hanxleden , qui ad hanc vocem ~~ita~~ habet : മൂർത്തി *mùrti pessoa* , *que explicaõ por* ശരീരം *shariram* (corpus) , *assim chamaõ a sua falsa trindade* ത്രിമൂർത്തി *trimurti*. In oratione quadam gentilica , quam Brahmanes ad deum Shiva, Ishvara , Mahadèva , seu Rudra dirigunt , ita eum compellant : സെവകാഭീഷ്ടപ്രദ ഭഗവാൻ നമൊസ്തുതെ ആദിമൂർത്തായ നമഃ ഗംഗാധരായ നമഃ Sévagayshda prada Bhagaván namostudé , aadi múrtáya namá , Gaengadharáya namá . *Deus Bhagaván* (Shiva) *qui petentibus postulata concedis* , *tibi sit adoratio* ! *tu prima persona* , *primum corpus* , *tibi adoratio* ! *tibi Gangis fluvii baiulo adoratio* ! nempe quia hic Shiva seu Rudra fluvium Gangem caelestem omnis humoris ,

(2) Illi , qui de triade Indica ex opinione & fabulis Indorum popularium , prout nunc in Malabaria obtinent , plura nosse desiderant , inspiciant epistolas meas quas Augustae Vindelicorum imprimendas dedi cum hac epigraphe : **P. Paulins Von H. Bartholomäus Malabarischen Missionärs briefe über die neueste Verfassung Malabars mit Kritischen Anmerkungen . Augspurg .** Confer etiam Sonnerat tom.I. pag.266. & 267. edit. in 4.

moris, per quem generationes fiunt, principium, in capite ſuo portat, quod vide in libro *Aſiatick reſearches in tab. ad pag.* 248. Sol nempe qui eſt Shiva, una cum luna ſeu Párvadi ſua uxore rorem caeleſtem ſeu Gangem caeleſtem ex opinione Brahmanum exſtillant, quo rore omnia madefacta procreantur. Unde R.P.Conſtantinus ab Aſculo Miſſionarius Nepalenſis in ſupra citato libro *una tab. fig.* 7. & 8. exhibet deum Shiva & uxorem eius Párvadi in monte *Himala* ſeu Meru, Graecis *Imau*, *Imeia*, & *Meros* (1), & ex illo monte ſolis ſeu Shivae dei & Parvadi deae ſede fluvius caeleſtis Ganges defluit, atque ex opinione Brahmanum totam Indiam fecundando omnes Indiae fructus procreat, atque corpus & animam luſtrat & ſalvat. In hac ergo oratione deus Shiva una Indicae triadis perſona, murti id eſt *corpus vel perſona* dicitur, atque evidenter probat unacum vocabuli huius explicatione a P. Iohanne Hanxleden allata, Trimùrti nihil aliud ſignificare niſi tres perſonas, ſeu tria corpora in unum compacta, quae heic ex muſeo Borgiano Velitris exhibemus. Trimùrti proinde ſeu trinitas Indica ſunt tres perſonae ſeu tria corpora, quorum unum eſt Brahma, ſecundum Vishnu, tertium Shiva. Brahma terram, Vishnu aquam, Shiva ſolem vel ignem eſſe nos ſupra ex vocabulario Brahmanico Amaraſinha defendimus. Tres iſtos deaſtros ex planta ficus bananae fecunditatis ſymbolo, vel ex triangulo omnium rerum principio, vel ex yoni ſeu matrice Bhaváni deae ſeu naturae, quam triangulus repraeſentat, vel viciſſim repraeſentatur; vel ex lingam alio generationis principio & ſymbolo, vel ex loto flore caloris & humoris prole & alio fecunditatis, vel generationis ſymbolo ob analogiam, quam cum matrice habet, enatos fuiſſe, Brahmanes philoſophi fabulantur, unde etiam hi tres dii in loto ſedentes pinguntur. Shiva ſeu Ishvara vel Mahadéva, id eſt *magnus deus* ignis nempe & ſol veri & aeterni dei ſymbolum generans & deſtructor, duobus attributis ſoli & igni inhaerentibus inſtructus, uxorem habet ശക്തി Shakti potentiam, vim, virtutem, energiam, quae etiam

eſt

(1) Vide noſtram diſſertationem infra an Brahmanica religio a Scythis deſcendat & Bayeri *hiſtoriam regni Graecorum Bactriani pag.* 2. 3. 4. 9. 10.

est ഭവാനി Bhaváni seu virtus existere faciens, vel generatrix, ad quam deus in creationis momento loquebatur, ut fusius in grammatica tradidimus. Haec potentia seu virtus Shakti dea, est mater simul & uxor trium horum fratrum, filiorum simul ac maritorum suorum, sed uxor specialis est dei Shiva solis seu ignis, quia ignis vel sol magnus deus *Mahàdèva*, inter cetera elementa potentior est, unde etiam aeternus & verus deus Ishvara seu dominus, cuius sol vel ignis symbolum est, in creatione primus loquebatur, & Shiva eius prima potentia & symbolum omnia disposuit, creavit, sectas & cultum Indicum instituit. Shiva proinde seu ignis & Brahma seu terra, & Vishnu sive aqua potentiae seu virtuti sunt coniuncti, atque ipsi potentiae sunt, & terra quidem seu Brahma ad creandum, Vishnu seu aqua ad conservandum, Shiva seu sol vel ignis ad generandum & destruendum. Inde Indicum axioma: സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം Srshdistidi Samháram, *creatio seu productio*, *conservatio seu gubernatio*, & *generatio ac simul destructio*. Tres proinde isti Indici dei symbolici, allegorici, & phantastici sunt, qui reapse & a parte rei numquam exstiterunt, sed mente in schola Brahmanica efformati & ficti sunt, qualis etiam est *Sarasvadi* Brahmae dei uxor, scientia nempe & dea harmoniae, quae evidenter numen est allegoricum seu symbolicum, ut ex vocabulario Amarasinha clare elucet, cui utpote classico Brahmanum libro plus fidei praestandum, quam mille expositoribus & visionariis philosophis Europaeis, qui illud numquam legerunt, sed Indis suas arbitrarias et falsas opiniones affinxerunt. Hi iidem deastri in feminas mutati fuisse, simul concubuisse, filios genuisse, denique ex parte viri, ex parte feminae seu hermaphroditi esse dicuntur, ut supra Shiva deum seu അർദ്ധനാരി ardhanári seu ex parte virum, ex parte feminam esse iam ostendimus. *Substantia ignis calor est*, ait Lactantius (1), *aquae humor: alterum quasi masculinum est*, *alterum quasi femininum*: *alterum activum*, *alterum patibile &c.* Plutarchus vero (2) inquit: *Quod autem*

(1) De origine erroris *seg.* 18. 19. 20. 21.

(2) Plutarchi de Homero liber *p.* 41. *edit. Paris.*

tem Iuno Iovis uxor dicitur, *cuius est soror*, *videtur*, *eo sensu dictum*, *quod Iuno intelligatur esse aer* (apud Indos Párvadi seu Bhavani luna, matrix, natura, virtus Shivae dei uxor) *quae est humida substantia*, *Iupiter autem aether* (Shiva sol vel ignis) *quae est substantia ignea & calida*. *Germani itaque videbantur propter contiguitatem ac quamdam similitudinem*: *utrumque enim elementum leve & quod in motu sit*, *coniuges dicuntur*, *quod eorum coitu omnia nascantur*. Nemini itaque mirum videri debet hoc quod supra diximus, quandoquidem haec etiam Homeri theodotia fuit. Unde statua dei Brahmae apud Porphyrium *libro de Styge* ex Bardesane descripta, ex uno latere marem, ex altero feminam repraesentabat, & *tom.2. tab.6.* in Niebuhr statua seu figura Shivae dei marem simul & feminam in insula Elephanta exhibet, quod & auctor noster fatetur pag.77. atque ex Orph. hym.41. v.3. confirmat. Eadem de Aegyptiis docet Seneca *Aegyptii quatuor elementa fecere*: *deinde ex singulis bina marem & feminam*. Iam ergo patet, cur apud Indos Brahma, Vishnu, et Shiva in unum corpus compacti pingantur, cur subinde sub maris et feminae forma exhibeantur, cur simul concubuisse, filios genuisse, unus in alterum transiisse aut mutati fuisse, cur denique inter se pugnasse, tum iterum ad concordiam rediisse, mundum hunc simul formasse, quin & tres legislatores esse dicantur. Patet etiam cur Brahma nulla habeat templa, et tota vis philosophiae et sectarum circa Vishnu et Shiva, circa aquam et ignem versetur, nam Brahma seu terra et subinde etiam aether terram informans, cum ubique sit diffusus, templo nequaquam egere dicitur; Vishnu vero et Shiva aqua et ignis, potentes generis humani amici et hostes, suos innumeros habuere cultores, et in philosophia duas sectas potentes, quae hodiedum Indicam gentem quasi totam in duas religionis classes, id est in Vishnuvitas et Shivenitas dispescunt. Hoc nec alio modo Indicae trinitatis mysterium explicandum esse, ac proinde ea omnia quae supra fabulatur D. d'Hancarville, mera somnia esse, evincitur *primo*: quia epitheta in vocabulario Amarasinha his tribus diis attributa, Brahmam terram aetheri coniunctam, Vishnu aquam, Shivam solem et ignem esse

(1) Seneca *nat. quaest. lib.3.cap.14.*

esse demonstrant. *Secundo* quia Persae et Chaldaei ignem venerabantur inter summa numina ut et aquam tamquam rerum principia. Vide annotationem Farnabii in illud Iuven. Sat. 15. *elemento gratulor & te exsultare reor* (1). Quis autem neget Indos Persis et Chaldaeis proximos esse, ac proinde huic elementorum cultui pariter addictos fuisse? Id certe nos ex ipsa eorum liturgia stabilivimus, dum holocaustum ignis descripsimus. *Tertio* quaeritur in quonam ergo omnis illa in antiquitate tam celebris et tam decantata Brahmanum philosophia consistebat, si merae sunt et omnes in religione Indorum fabulae, et nulla sub his naturalis cultus in deum, in planetas, astra et elementa ratio et religio subest, quae tamen, ut ex sacris paginis novimus, ante promulgatam a Moyse scriptam legem passim in toto oriente obtinebat? Profecto vana haec omnia et stolida sunt eruntque, si nulla antiquae Brahmanum astronomicae scientiae et philosophiae ratio in religione Indica statuatur. Unicus et solus liber Amarasinha ingentem et pene infinitum veteris Indorum philosophiae, astronomiae et mythologiae acervum detegit, et hic liber, qui certe ab omnibus maximi habetur, et antiquam Indorum religionem praeclare describit atque explicat, hoc quod dicimus, satis manifeste docet, et per epitheta his deastris adscripta probat, Brahmanes primo planetas, secundo elementa divinitatis honore donasse. Huius profecto philosophiae ratio hic habenda est. *Cum leges apud Indos variae habeantur*, ait Diodorus (2), *admiratione tamen dignae hae fuerunt a priscis eorum philosophis editae: lege enim sanxerunt, neminem omnino servum esse*. Et infra: *Prima* (tribus apud Indos) *est philosophorum, qui ceteris numero pauciores supereminent dignitate*. Et Strabo (3): *Dicunt totam Indorum multitudinem in septem genera dispertiri, quorum philosophi honore antecedunt*. Denique Porphyrius & eorum philosophandi modum & regulas philosophici instituti describit, & iterum Strabo dilucide docet, Brahmanum philosophiam *circa elementa, circa mundum & animam humanam* versari. Vide etiam philosophorum Tibetanorum instituta & philo-

P

(1) Vide Lactantii divinas institutiones, in quibus clare docet a veteribus elementa adorata fuisse.

(2) Diodor. Sic. *bibliothecae historicae, lib. 2. pag. 63.*

(3) Strab. *Geograph. lib. 15.*

losophiae rationem apud R. P. Constantinum ab Asculo (1) & idem Brahmanicum institutum in regno Ava & Pegu propagatum, ac hodiedum inter Talapoinos Peguanos obtinens (2) in alio codice manuscripto bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide, in quo Gaudamae monachi seu philosophi Indici institutum, quod illi profitentur, exacte describitur, & omnia ad Samanaeos pertinentia ex ipso Peguano codice *Kammuva*, summa fide & probitate afferuntur. En heic huius codicis textum in linguam vulgarem translatum: *Dai uomini, dai Nat, e dai viventi tutti ossequio ed offerta d'ogni maniera più eccellente come ricevere merita, che il tutto sa, e vede, a quel Signore Iddio*. Ad hunc textum subiungit eruditus interpres: *Questo dio che presentemente invocano è Godama, il quale dopo 999. transmigrazioni venne ad insegnare l'onesto vivere agli uomini . . . . Il passato mondo fu distrutto dalle acque, ed il presente sarà dal fuoco. Ad ogni mondo hanno dato un dio particolare, così Godama è il quinto dio*. Ad quae verba tu iterum observa, ഗൌതമൻ Gaudama vel Godama in vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorggavargam* seu *cap. de caelo* tractante monachum, hesychastam seu contemplatorem scribi, talem nempe qualis est Budha seu planeta Mercurius. Ambo hi monachi seu genii planetarum dicuntur മായാദേവിസുതാ Máyá dévisuda, id est *deae Máyae filii*, quae ut notat etiam Macrobius, Mercurii mater esse creditur: *Contendunt alii Maiam Mercurii matrem mensi nomen dedisse: hinc maxime probantes, quod hoc mense* (maio) *mercatores omnes Maiae pariter Mercurioque sacrificant*. Lib. 1. Saturn. *cap.* 12. Porro Máyá apud Brahmanes est dea immaginationis, phantasmatis, seu ipsa sensuum illusio, de quo vide hoc idem vocabularium & dictionarium R.P. Hanxleden sub voce *Máyà* (3). Budha ergo

(1) Notizie laconiche *ad figur.* 73. *& seq.* item *ad fig.* 198. *in bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide*.

(2) *Kammuva, o sia trattato della ordinazione dei Talapoini in carattere Pali o Bali sopra ole dorate*. Traduzione fatta per commissione di Monsignor Stefano Borgia segret. di Propag. nel 1776.

(3) Illi qui Samscrdamica vocabula in Graeciam & Latium perlata fuisse negant, vocabulum *Máya* ex lingua Graeca aut Latina, si possunt, derivent. In sacra lingua Samscrdamica *mâyam* est falsitas, dolus, illusio sensuum, *mayagam* res falsa, dolosa, sensibus illudens, *mâyen* deceptor, illusor, *mâyadevi* illu-

ergo & Gaudama vel Godama, qui etiam uxorem Ahalyam, quam Devendren seu Iupiter constupravit, habere dicitur, Máyae filii, seu immaginationis deae partus & proles sunt, & hi genii planetarum, quemadmodum in ipsa India, ita quoque in Tibeto, in regno Ava & Pegu adorantur, contemplatores, magistri, ac institutores gentis, dii denique Indorum, Tibetanorum, & Peguensium sunt. Unde iterum elucet hoc quod supra iam diximus, religionem illarum gentium cumprimis ad veterem astronomiam referri, & certum ac evidens vestigium, reliquiasque esse antiquissimi *caelestis militiae* cultus. Prosequitur libri Kammuva textus:

Innanzi a tutto un precettore prendere conviene,
Il precettore preso che sia del vaso o della pentola
Per accattare il cibo, e dell' abito trattare conviene.

Ad hunc locum addit interpres: *I padri* (philosophi) *di questi paesi, detti Talapoini e seguaci di Godoma, vivono di limosine. La pentola in cui ricevono il riso deve essere di terra, o di ferro. Non possono ricevere nè argento, nè oro, nè cose preziose in questo tempo, ma soltanto cibarie, vivono in una istessa casa con loro superiori, ma non hanno comunità di vitto, cibandosi ogn'uno di quello, che ha raccolto. L'abito di Pinzen* (secta philosophica) *e doppio, e quello di Samane* (nempe Samanaeorum) *e semplice, deve essere giallo* (ut in India & in insula Ceylan est). *Lo possono portar di cottone, di panno, ed ancora di seta. Presentemente in questi paesi non v'è che una specie di padri distinti in due ordini. Gl'infimi si chiamano Scien, o Samane, che vuol dire stato di quiete* (nempe യമം yamam regula ad contemplandum, ad quietem, & yámam vigilia, vide vocabularium Amarasinha in Brahmavarggam (*ed oltre a cinque precetti comuni ai secolari*

illusionis sensuum, fascinationis, imaginationis dea, *máyunu* disparere, exstingui, *may* color. Apud Graecos & Latinos nec radix, nec derivata ista reperiuntur. Anne itaque dubium subesse potest aliquod de cultu & vocabulis Brahmanicis ad Graecos & Latinos perlatis Ita argumentare de vocabulo *namà*? *gana*; *bromios*, *sanga*, *bedy* &c., quae omnia Samscrdamica sunt.

ancora, *cioè* I. *di non ammazzare*, II. *di non fornicare*, III. *di non rubare*, IV. *di non mentire*, V. *di non ber vino*, *anno altri precetti &c.* Quid dicit ad haec D. de Bailly, d'Hancarville & de Paw? an religio Brahmanica, Ceylanensis, Tibetana, & Peguana ex Scythia per Bacchum in Indiam allata fuit? An non potius veteris Brahmanicae astronomicae scientiae et philosophiae partus est, an non Indiae propria, & ipsi adscribenda? Legat de his Porphyrium, Strabonem, Arrianum, Plutarchum, Palladium quos supra attulimus, & Samanaeorum philosophorum institutum quod supra ex libris Indicis descripsimus, cum hoc Peguano examine philosophi candidati, qui ad sectam philosophicam Pinzen admitti postulat, conferat, & si potest, neget, easdem qualitates in candidato requiri, quae requiruntur a Brahmanibus in sua initiatione, quaeque ad sacrificium solis yágam, & ignis hòmam peragendum necessariae sunt.

ESAME DI PINZEN

Maestro. *Voi a malattie soggetto siete? Di lepra il male non avete?*
Candidato. *Signor divino, io non le ho.*
M. *Di piaghe grandi il male non avete?*
C. *Signor dio non le ho.*
M. *Ulceri, rogna, o scabia non avete?*
C. *Signore tali malatie non le ho.*
M. *Di invasione di Pilu* (probabilius Pishasha daemon) *il male, e di apoplessia l'incomodo che avete non è vero?*
C. *Queste tali infermità, signore divino, non patisco.*

. . . .

M. *Di vaso per chiedere la limosina, e di veste fornito siete.*
C. *Signor iddio sono fornito.*
M. *Voi che nome avete?*
C. *Illustrissimo Signore Nága* (vox Samscrdamica) *mi chiamo.*

Addit deinde interpres: *l'ultimo giorno della luna ed il primo di luna piena si adunano, e confessano con una formola generale*, nempe ut Samanaei Indici, et Brahmanes sacrificuli in sacrificio yágam seu solis, lunae & planetarum confiteri solent. Vide huius opu-

opusculi *dissertationem primam*. Adde his ea omnia, quae affert D. Chambers in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 160. & *seq.*, ubi defendit linguam Balicam seu Pali vel Bali, qua liber *Kammuva* scriptus est, a Samscrdamica descendere, aut saltem unam cum altera intimam affinitatem habere, allatis etiam multis exemplis, quae ibi vide. Pag. vero 162. ait: *it is singular that according to M. De la loubere, the mother of Sommonacodum is called in Balic Maha Mania* (corruptio est a Maha Máyá) *or the great Mania, Which resembles much the name of Maia, the mother of Mercury*. Denique ex eodem De la Loubere, et Knox, Budhistas Indicos & Talapoinos Peguanos et Siamenses inter se confert, & quamvis ex ignorantia quatuor Brahmanicorum institutorum saepe alucinetur, hos tamen ab illis descendisse existimat, de quo certe habita tanta rerum luce nullatenus iam dubitari potest. Haec itaque omnia manifeste suadent etiam trinitatis Indicae mysterium Brahmanicae scholae partum esse, atque is quidem meo iudicio rem acu tanget, et veram religionis Indicae epocham seu principium illius statuet, qui initia Brahmanicae scholae, astronomiae, linguae Samscrdamicae, philosophiae, cultus denique Indici principium et primam epocham, quae certe Pythagorae aetatem excedit, ex monumentis & historia stabilierit. Verum hic opus, hic labor est, nam Indorum libri omnes fabulis sunt respersi, et Graeci auctores circa antiquitatem cultus Indici non conveniunt, cum ex iis aliqui, ut Arrianus, Indis vitam errabundam et pastoralem sat longo tempore adscribant, alii vero, ut Diodorus, Indicae philosophiae remotissimam attribuant antiquitatem. Nos de his fusius agemus infra. Bayer (1) canonem chronologiae regum Graecorum in Bactriana, Indo fluvio proxima, exhibet, et Theodotum regni Bactriani conditorem constituit ad annum 254. ante Christum natum, qui calculus quantum ad reges Graecos Alexandri magni in Bactriana et India successores remotis omnibus fabulis verae historiae omnino convenire videtur. Ast si de regibus Indiae veris ante Alexandri M. in Indias adventum et Pori tempora inquiras, undique fabulas offendes, ex quibus nihil certi deducere

(1) In historia regni Bactriani.

cere poteris. Cum enim Bacchus ille, cui initia regum Indicorum adſcribit Plinius, Strabo, et Arrianus, nil niſi ſol ſit, vel Hercules, qui ambo Indias peragraſſe dicuntur a Graecis et Indis, quod nos infra evidenter demonſtrabimus, et liber Râmayenam Indicus, qui de Ráma Indiae domitore agit, fabulis ſit refertus, ſane abſque ariolandi periculo definiri nequit, an Bacchus alter Indicus ſit *Nemrod*, an *Chus*, an *Meſraim*, an *Darius*, an *Cyrus*, an *Arabs* aliquis, an Peguanus quidam rex, quod vult Sonnerat. Minus vero recte dici poteſt, quod Bacchus ſit Brahma; quod ſomniat auctor D. d' Hancarville. Quiſquis vero ille ſit, qui Indos ex errabunda et paſtorali vita quam eis olim adſcribit Arrianus, ad civilem cultum traduxit, ille certe Indis aliqua ſaltem civilia inſtituta tradidit, non autem philoſophica et religioſa, quae revera localia, ab aſtronomia deducta, ipſis Indiae locis ita alligata ſunt, ut evidenter demonſtrari poſſit magnam Brahmanicae religionis partem, et inſtituta haec philoſophica Indica eſſe, & inde in Tibetum, Ava, Pegu, Siam, Sinas et Iaponiam penetraſſe. De quo tu ipſe accuratius confer La Loubere *relation de Siam*, duos codices manuſcriptos bibliothecae S.Cong. ſupra citatos, D. Chambers *diſſertationem in ruinas templi Mávalipuram*, & noſtram diſſertationem *in linguam Samſcrdamicam*. Unde iure merito ridere debeas Bayerum, qui *pag.* 123. & alibi in *hiſtoria regni Graecorum Bactriani* Indos nullam ſcientiam poſſediſſe, et Apollonium Tyanaeum pueriles tantum fabulas apud Brahmanes inveniſſe aſſerit, quaſi in Brahmanes ex eo culpa conferri debeat, quod auctor itinerum Apollonii Philoſtratus futiles ubique inſerat ineptias, quas non ſolumBrahmanes reprobarent, ſed ne ipſae edentulae anus crederent.

Ex his ergo omnibus ſimul ſumptis profecto recte inferes, ſyſtema Scythicum, et Brahmae Indici ſub manu D. de Hancarville in Bacchum transformati ac Indiae legislatoris geſta et regnum, vere huius viri commentum eſſe; Brahma enim allegoricum numen eſt, et perſona a Baccho diſtincta, atque Bacchus ſeu Shiva vel Rudra, et ipſe ſol vel ignis eſt, quod nos ſupra in articulo Shiva oſtendimus, et infra uſque ad evidentiam demonſtraturi ſumus.

AN

AN BRAHMANICA RELIGIO A SCYTHIS DESCENDAT

TAB. XVI.

Dum mythicis Indiae monumentis inlustrandis indulgentius navarem operam & primae libelli pagellaeRomanam iam aspicere caepissent lucem, iterum sistere gradum iubet eruditus virAbbas Carolus Fea. Quaenam igitur morae caussa esse potest? Disquisitiones D. d' Hancarville (1) in monumenta Indica quae illustrat, & ex quibus D. Bailly & de Paw ducibus suis evincere nititur, religionem Brahmanicam a Scythis descendisse. Gratias cumprimis habeo suavissimo viro Abbati Fea, quod pro sua erga me humanitate me de libro D. Hancarville certiorem reddiderit, deinde mihi gratulor,quod librum ipsum diligentius inspicere licuit,ex quo sinceram D. d' Hancarville sententiam perspectam exploratamque habere possem. Is itaque fronti sui libri illud Lucretii inscripsit: *peragro loca nullius ante trita solo*. Deinde ex monumentis Indicis & Persicis originem & progressum bonarum artium in Graecia inquirit, quasi Graeci omnes artes suas a finitimis gentibus acceperint, nullaque necessitas, aut natura artium & scientiarum magistra, Graecos ad eas excolendas compulisset. Addit auctor Scythiam omnis fere Graeci civilis cultus matrem esse, denique Brahmanicam religionem ex Scythia dimanasse, incunabula humani generis in Scythia perquirenda esse. Hoc iam ante ipsum docuerat D. Bailly (2) & de Paw (3), duo aevi nostri philosophi, quorum sententiam opinionemque ex Indicis & Persicis monumentis confirmare auctori summopere placet. Missa faciamus reliqua, solam monumentorum Indicorum lucubrationem D. d' Hancarville attentius perscrutemur, ac pondus disquisitionum illarum expendamus.

Pag. *6*.

(1) Recherches sur l' origine, l'esprit & les progres des arts de la Grèce, sur les monumens antiques de l' Inde, de la Perse &c. tom. prem. A Londres. 1785.

(2) Histoire de l' astronomie ancienne depuis son origine, iusqu' a l' etablissement de l'ecole d'Alexandrie par Mr. Bailly. Seconde edition. A Paris. 1781. pag. 78. 79. 84. 95. & seq.

(3) Recherches philosophiques. Tom. 2. sect. 7. pag. 123.

Pag. 6. ait auctor: *les Egyptiens repraeſenterent auſſi leur Iſis & leurs autres divinités ſur la fleur du lotus, qui eſt encore du genre de nymphaea, ſous lequel eſt compris tamara, dont le lotus eſt une eſpece* (4). En hic lotum belle deſcriptam, en aequam in monumenta Indica diſquiſitionem! Me Hercle operae pretium eſt genuinam vocabuli *tamara* ſignificationem inquirere & quid per dictionem illam Indi intelligant accuratius enucleare. Tamara, lotus ſeu nymphaea ita deſcribitur in vocabulario Amaraſinha: താമരഃ támara, പത്മഃ padma, നളിനം nalinam, മഹോത്പലം maholpalam, കമലഃ kamala, സാരസഃ sáraſa, ശതപത്രം shadapatram, സഹസ്രപത്രം ſahaſrapatram &c.

Ex his ergo elucet támara, padma, ſáraſa, aliaque vocabula unam eamdemque rem ſignificare, nempe lotum ſive nymphaeam. Auctor linguae Samſcrdamicae imperitus lotum ſpeciem conſtituit, támaram vero loti genus eſſe arbitratur. Scilicet dum abſque linguarum peritia muta monumenta deſcribuntur, tantumdem probat auctor quantum ipſum monumentum, aut ad vanas ariolationes confugiendum eſt, ut quoquo modo lectori imponatur.

Pag. 73. ait auctor: *dans le nom de Darmadéve donnè au Baſwa par les Brames, l'on peut obſerver la finale des mots* eve, evoè, evan *ſouvent repetès par les habitans de l'Inde, come par ceux des îles Hebrides & de la Thrace dans les fetes qu'ils celebroient au bord du Gange a l'honneur de Bacchus*. Et infra ad annotationem num. 109. proſequitur: *le nom de Darmadevè exprimant une qualité, tandis que celui de Baſwa n'exprime que la forme de l'animal; ce dernier, par cette raiſon, doit avoir precedè l'autre*. En D. d'Hancarville magiſtrum linguae Samſcrdamicae & Scythicae! In utraque ſecundum ipſum *evoe* acclamatio eſt a vere-

(1) Inſigne, rarum, & fortaſſis unicum, quod Romae exſtitit monumentum loti floris in marmore caelatum poſſidet Eminentiſſimus Cardinalis Borgia in Muſeo Veliterno. Hoc monumentum inſpiciat qui loti notionem aſſequi cupit. Eius ſimulacrum in hac noſtra tabula exhibetur.

a veteribus ac modernis Indis fieri solita. Horatius *ode* 19. lib. II. ait: *Evoe parce Liber &c.* Ad hanc igitur respexit auctor, dum ex vocabulo Darmadévé voculam *evoe* extrudere voluit, & ab Indis Scythisque evoe derivare. Samscrdamicum ധൎമ്മഃ dharma *virtutem*, *beneficium*, *liberalitatem* significat, ദേവം dévam vero & ദേവഃ déva *deum*. Vide dictionarium R.P. Hanxleden, & vocabularium Amarasinha *sect. Sanguirnavarggam*. Igitur Dharmadéva (non Darmadévé) vocabulum significat virtutis, beneficii, praemii deum, & hic apud Indos est deus Yama vel Yamen, qui prout criminum vindex est, യമഃ Yama vel യമുനാഭ്രാതാ Yamunabhráda id est Stygis frater, vel subinde etiam shástáva seu vindex vocatur, prout vero virtutibus mercedem, ac beneficii pretium hominibus tribuit, Dharmadéva, vel Dharmarágia, id est virtutis deus, vel virtutis & boni operis rex dicitur. Dum hoc munere fungitur, bovi insidens exhibetur, quia Shivae dei assecla & minister est, cuius imperio paret. Dum vindicis formam induit, horrida facie, capillis arrectis, furca vel tridente instructus exhibetur, & subinde vel animas bilance examinans, vel tridente in infernum detrudens fingitur. Videsis in Alphab. Tibet. *tab.* 2. *ad pag.* 487. *sub littera L* figuram huius dei, Sonnerat *tom.* 1. *edit. in* 4., *&* *fig.* 18., in libello inscripto: *notizie laconiche*, ubi eum *Biero* a Nepallensibus vocari dicit R.P. Constantinus ab Asculo, quod vocabulum corruptum *Vairi* est scribendum, ac deum iracundum seu mali vindicem denotat. Hic igitur est Domini d'Hancarville Bacchus Scythicus, atque haec est illa acclamatio *evoe* a Scythis, Thracibus & Indis ad littus Gangis fieri solita. Nec minor est alucinatio auctoris in explicando vocabulo Baswa quod corruptum affert, nam scribendum est പശു pashu vel pashua, *bos*, *vacca*, *animal*, & quia Dharmadéva non est bos, ut comminiscitur auctor, neque pashua ipsi comparari aut contraponi potest, ita ut profecto vanissimum sit auctoris commentum quo Dharmadéva Scythicum, pashua Indicum bovem esse, hunc denique ab illo emanasse, ac Scythi-

Q co po-

eo posteriorem esse, perquam liberaliter fingit. Sexcentas alias alucinationes, etymologias falsas, deductiones ridiculas, vocum analyses commentitias, argumenta ne hilum quidem proficientia, quae auctor ad novum suum systema stabiliendum affert, ex opere illius adducere possem, si heic censurae locus daretur.

Ingenium velox, audacia perdita, sermo
Promptus & Isaeo torrentior, ede quid illum
Esse putes? quemvis hominem secum attulit ad nos
Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes,
Augur, schoenobates, medicus, magus: omnia novit
Garrulus *esuriens, in caelum iusseris, ibit.* Iuv. Sat. 3.

Sed ipsa argumenta ab hisce viris pro sua ipsorum sententia allata diligentius expendamus. Aiunt itaque: *Primo* antiquissimos Graeciae numos obeliscis insignitos esse, atque hoc ex Plutarcho adstruunt. Auctor *pag.* 1. Verum aequo sit animo, dum ex auctore quaero an numi hi aliquas inscriptiones gerant, an epocham qua excusi sunt praeseferant, an certum exploratumque sit obeliscos solis numini consecratos esse? *Secundo* antiquos istos numos primo in Scythia a Lydo Scytha cusos fuisse, ac inde ab Erichtonio in Graeciam allatos esse, ex Hygino, Plinio, & Aristotele nonnullis obscuris monumentis docent. Auctor *pag.* 23. 25. De Erichtonio hoc Euripides in Ione, aliique poetae non pauca afferunt, atque ex iis auctor certior fieri poterit, quanta fides sit adhibenda iis, quae de illo Atheniensi rege in vulgus fuere sparsa.

Servans avorum legem, & e terra sati
Erichtonii. Iovis puella namque ei
Duos dracones corporis mox addidit
Custodias, deinde servandum dedit
Atheniensibus puellis, mansit hinc
Mos ille Erechtidis, ut ornent filios
Serpentibus aureis. Euripides in Ione.

Home-

Homerus in catalogo Erichtonium etiam Erchteum dictum fuisse affirmat, sed non sine commentis describit:

Urbem praeclaram coluerunt isti at Athenas
Fortis Erechtei populum, quem nutriit olim
Nata Iovis Pallas, peperit quem Daedala tellus.

Indi pleraque sua instituta, quin & reges ipsos a Shiva seu sole deducunt, an D. d'Hancarville primos Indiae numos a sole, luna & stellis cusos, an urbes ab illis exstructas fuisse dicet? Profecto Erichtonium a Minerva susceptum ac cistae inclusum, serpentibus amictum, Phrasitheae nymphae maritum, biformem fuisse Graeci fabulantur. Vide Natalis Comitis mythologiae *lib.9. pag.984. & seq*: Haec illustret auctor priusquam primos Graeciae numos ex Scythia ab Erichtonio allatos probet. Sed ad res Indicas transeamus.

Auctor *pag.26.* Scythas ad Caucasum montem constituit, & per Caucasum non tantum hunc ipsum montem intelligit, qui excurrit a Colchide ad mare Caspium, sed etiam alios omnes illos montes qui monti Imaus coniuncti sunt. Et *pag.27.* prosequitur: *Come les Scythes, quand ils etendirent leurs conquetes iusqu' au Nil, traverserent l' Assyrie & la Babylonie, qu'ils rendirent tributaires, il faut qu' ils soient descendus de sources de l' Oxus*. Denique *pag.38.* ait: *le mont Meros ou il s' arreta* (Bacchus) *ut le terme de son expedition: sous ce mont, il batit une ville du nom de Nysse*. Ut vero hunc Bacchum Scythicum esse demonstret, atque ab eo instituta Indica profluxisse persuadeat, adducit auctor verba Iustini *lib.2.* quae ita sonant: *his* (Scythis) *Asia per mille quingentos annos vectigalis fuit. Pendendi tributi finem Ninus Rex Assyriorum imposuit*. Haec itaque sunt illa invicta argumenta quibus hi auctores evincere conantur religionem, symbola, & instituta Brahmanica ex Scythia in Indiam perlata fuisse, ac proinde originem illorum non in India sed in Scythia inquirenda esse. Erroris auctor fuit de Paw, hunc secutus est D. Bailly, & ambos istos magni nominis philosophos imitatus

eſt D. d'Hanearville. Nunc itaque pondus rationum expendamus; atque ſomnia horum morologorum diſpergamus.

Primo itaque Scythae meridionales ad fluvium Indum habitabant, inde Ptolemaeus illos Indo Scythas appellat; quod non diffitetur auctor. India a flumine Indo denominatur, nomine quidem corrupto, nam in lingua Samſcrdamica Indus ſcribitur സിന്ധു ſindhu, quod vide in vocabulario Amaraſinha *ſect. de fluviis.* Unde etiam ait Plinius, Hiſt.nat.lib.6.cap.20.*Indus Sandus* (Sindhu) *ab incolis appellatus in iugo Caucaſi montis* (nempe ad meridionalem & occidentalem plagam) *effunditur*. Quod ſi igitur Scythae illi ſunt, qui ad Indum fluvium habitabant & quidem intra Caucaſum ac Imaum, an non potius dicendum eſt religionem Indicam in Scythiam ſeptemtrionalem & ultra in alias nationes ac terrae partes perlatam ac propagatam fuiſſe? An hic de nomine diſputandum, ita ut illi quos nos Indos vel Indo Scythas dicimus, auctores hi ab Indis ſeiunctos & diſtinctos eſſe velint? Audiant Plinium lib.6. cap.21. *Ultimo fine Cophete fluvio, quae omnia Ariorum eſſe aliis placet. Nec non & Nyſam urbem plerique Indiae adſcribunt, montemque Merum Libero patri ſacrum, unde origo fabulae, Iovis ſemine editum fuiſſe*. Herod. *lib.3. pag.96.* de tributis Dario pendi ſolitis agens ait: *Indi ut ſunt multitudine multo numeroſiſſimi inter omnes quos novimus mortales, ita tributum ſuper ceteros omnes afferebant tricena ſexagena talenta aureorum rammentorum. Viceſima portio eſt haec*. Et infra: *ex omnibus Indis, ii qui Bactrianis proximam vitam degunt, pugnaciſſimi ſunt*. Et iterum *lib.3.* ait: *Volunt id* (Cinnamomum) *gigni in his regionibus, ubi Dionyſius educatus eſt*. Cinnamomum vero in vera India (non in Scythia ultra Imaum montem) naſcitur. Liquet ergo ſcriptores hos nativitatem Bacchi ſeu Sebeſii, Sebadii, Dionyſii ſeu Shivae dei in vera India, non in Scythia ſtatuiſſe. Quod ſi vero Bacchus in vera India natus eſt, religio dei Bacchi non ex Scythia in Indiam, ſed ex India in Scythiam, ſi tamen auctor eam diſtinctam eſſe vult, proceſſit. Adde his, quod tempore Darii non nummis, non aere percuſſo, non obolis omnes ab eo devictae gentes tributa ſolverint. Quanam ergo fidu-

fiducia, aut qua potius temeritate auctor tam audacter asserere potuit: *Les Scythes laisserent l'usage de leurs monoles aux peuples qu'ils soumirent a leur domination. Et la plus part de nations qui habitoient l'Asie trop eloignèes de lieux ou il eut falu remettre ces tributs, pour les payer en nature, devoient necessairment les acquitter en argent*. An haec auctor non ex suo capite effinxit? *Aureorum rammentorum*, ait Herodotus, anne vero aurei rammenti, numi, obolive sunt Scythici, quos per totum mundum dispergit auctor? *Horum utrique* (Aethiopes Aegypto contermini & Indi) *tertio quoque anno munera portabant* (Dario) *portantque ad meam usque memoriam binos semodios auri rudis* (observa bene) *& ducenos fasces ebeni, & quinos Aethiopes pueros & vicenos grandes elephantorum dentes*. En ergo obolos D. de Hancarville! & siquidem hoc tempore Darii fiebat, quales nam illi oboli esse debuerint, quos nationes omnes a Scythis subactae mille quingentis annis ante Ninum & Darium persolvebant, cordatus lector ipse diiudicet. Conferatur Herodotus ipse circa alias etiam gentes, quae tributa Dario pendebant. Obeliscum seu potius figuram coni, qui non ignem, quod arbitratur auctor, sed lingam repraesentat (1) inter nummos Indicos, & ut monetam Indicam hodie-

(1) Ut D. d'Hancarville conorum originem ac caussam cognoscat, neque ignem significare autumet, aequo animo ea perlegat quae de phalli origine affert Arnobius *lib.* 5. *contra gentes*: *Cum inter homines esset adhuc Nysius* (Bacchus) *& Semelius Liber, nosse inferos* (nempe occasu suo seu immersione solis in mare ut putabant antiqui) *expetivit & sub tartari sedibus quidnam rerum ageretur, exquirere, sed cupiditas haec eius nonnullis difficultatibus impediebatur, quod qua iret ac peragraret, inscitia itineris nesciebat. Prosumnus quidam exoritur ignominiosus amator Dei ... Deus facilis iurat potestatis futurum ac voluntatis se eius, sed cumprimum ab inferis compos voti atque expeditionis redisset. Viam Prosumnus* (Pan forte seu ventus Tibetanum & Indicum numen) *edisserit, atque in limine ipso prostituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias atque alias res omnes curiosa inquisitione collustrat, ex viventium numero index ille decidit, atque ex more sepelitur humano: emergit ab inferis Eubius & recognoscit extinctum ducem: qui ut fidem compleret pacti, & iurandi solveret religione se iuris, locum pergit ad funeris & ficorum ex arbore* (fecunditatis symbolum) *ramum validissimum praesecans dolat, runcinat, levigat, & humani speciem fabricatur in penis: figit super aggerem tumuli, & postica ex parte nudatus, accedit: subdit ... At ne quis forte a nobis tam impias arbitretur confictas res esse, Heraclio teste non postulamus ut credat, nec mysteriis quid super talibus senserit, ex ipsius accipiat lectione, totam interroget Graeciam, quid sibi velint Ithyphal-*

hodiedum in Indiis obtinentem exhibet Sonnerat *cap.* 15. *ad p.* 257. *fig.* 23. In museo pariter Borgiano Velitris, ut iam diximus, exstat nummus sive Indicus sive Tibetanus argenteus qui partem pudendam Bhavani deae, commentum mythologiae Indicae manifeste repraesentat. Lingam autem & Bhavani deam Indicos esse deastros, auctor ipse non diffitetur, & si is quidem dubitat, adeat, codicem manuscriptum R.P. Constantini ab Asculo in bibliotheca S. Congregat. de Propag. Fide, *notizie laconiche* inscriptum, & in eo inspiciat *fig.* 34. seu triangulum Bhavani deae coloribus expressum, ac cum nummo illo Indico vel Tibetano conferat. Legat etiam ea, quae ad numerum illum affert praedictus Missionarius Nepalensis, ac tum neget apud Indos aeque ac apud Scythas similes obolos vel nummos exstitisse, vel evincat nummos illos ab initio ex Scythia in Indias pervenisse. Certe cum nativitatem Bacchi, Lingami cultum, aliaque ipsemet originaliter ad montem *Meru* ac urbem *Nysa* in Indiis statuat, & nummos illos, quos ipse Scythicos esse contendit, Indicos esse, ipse manifeste profiteri debebat, numina enim Indica, id est conum vel lingam, & triangulum, duo insignia Brahmanicae philosophiae portenta hodiedum exstantia exhibent. De his monumentis inter Scythas nullus veterum scriptorum mentionem ingerit, triangulum vero & scientias per Pythagoram, Democritum, aliosque ex India a Brahmanibus acceptas in Graeciam aliasque orbis partes perlatas fuisse, Clemens Alex., Laertius, ac Hierocles manifeste prodiderunt. Conferat auctor etiam Arrianum *lib.* 1. *pag.* 313. *& seq. Historiae Indicae*: ubi ita differit pag. 320., *Olim quidem Indi pastores fuerunt, quemadmodum & Scythae, qui aratio-nem*

phalli, quos per rura, per oppida mos subrigit & veneratur antiquus. Invenies causas esse quas dicimus &c. En ergo lingam seu phallum ex ficu! Brahmanes lingam ex ficu banana fecunditatis symbolo enatum fuisse fabulantur, & ex lingam postea & yoni seu matrice ex calore & humore reliqua omnia, unde haec duo lingam & yoni etiam omnis generationis sunt symbola. Graeci Brahmanicam philosophiam ignorantes, aut obscuram de Indico Baccho notionem habentes, Brahmanicis antiquis symbolis & fabulis superaddunt alias, atque sic toto illae vagantur in orbe. Videat nunc etiam auctor quid sibi illi coni, & obelisci velint, an ignem denotent, an vero potius lingam seu phallum solis generantis symbolum, ut yoni seu matrix seminis quasi receptaculum est, indicent, & significent. Observet deinde expeditionem illam Bacchi non in Scythia sed in India factam fuisse supponi, ac proinde fabulas istas inde derivari.

nem non exercent, *sed in plaustris degentes incertis sedibus vagantur*, *neque urbes incolunt neque templa deorum colunt* . Et infra : *Primus Liber boves aratro iunxit & plerosque Indorum ex erronibus aratores fecit, martiisque armis armavit.* Et Strabo docet: *epistolas in sindonibus scribere* (Indos) *benefullatis . . . aere fuso uti*, *percusso nequaquam* . Quare Iustini locum supra de Scythis allatum, ac de stupendis illis expeditionibus, quibus totum fere orbem eos involvisse, & mille quidem ac quingentis annis ante Ninum toti Asiae imperitasse dicit, castigandum esse puto (1). Qui enim hoc esse potuit, quando nemo quod sciam praeter Iustinum haec de Scythis adstruit, non Moses, non Herodotus, non Manethon, non Eusebius, non denique alius quispiam antiquus auctor? Sed nec Diodoro nimis fidendum, parum enim de veritate ac origine inquirenda earum rerum, quas refert de variis gentibus, solicitus fuit, atque ideo iam apud plerosque criticos male audit. Hos vero scriptores auctor pro basi suarum disquisitionum constituit, fabulosos nempe vir fabulosus. Strabo *lib.*15. de Indis ait, quod etiam sane de Indo Scythis est intelligendum: *Indi & metallorum & fusilium imperiti*, *quibus abundent*, *nesciunt*. Et infra: *auro & argento non uti*, *quamquam metallis abundent*. Certe rarae sunt apud Scythas & Indos statuae aereae & fusiles, sculptae vero & rupibus subterraneis incisae quamplurimae. Ex quibus sane iterum inferendum est, non tam frequentem olim fuisse obolorum & nummorum usum apud Scythas & Indos errabun-

(1) In eodem libro secundo historiarum Iustini, ex quo d'Hancarville textum suum adduxit, Iustinus de Scythis ita disserit: *Hominibus inter se nulli fines*, *neque enim agrum exercent*: *nec domus illis ulla*, *aut tectum*, *aut sedes est*, *armenta & pecora semper pascentibus*, *& per incultas solitudines errare solitis*. *Uxores liberosque secum in plaustris vehunt*. Et infra: *Asiam perdomitam vectigalem fecere*, *modico tributo*, *magis in titulum imperii*, *quam in victoriae praemium imposito*. Et iterum: *Aurum & argentum non perinde ac reliqui mortales appetunt*. Legantur ibidem etiam reliqua, atque quisque facile perspiciet sibi satis inconstantem Iustinum exageratorem imaginatione D. d'Hancarville aliis exagerationibus non parum auctum fuisse. Constabit etiam in illo libro de Scythis multa fabulosa referri quae nec ipse d'Hancarville admitteret, denique Iustini textum cum oppositione aliorum scriptorum admittendum non esse. Adde his, quod nihil de obolis, nihil de triangulo, nihil de obeliscis, nihil de Scythicis templis, nihil de philosophis dicat, quae tamen omnia facile & tuto a Brahmanibus deducuntur. Confer de hoc Iustini loco Bayeri opus *Chronologiae Scythicae pag.*295. *tom.* 3. *in comment. acad. Petrop. edit. in* 4.

bundas gentes, quae civili cultu, templis & urbibus distituebantur. Deinde quamvis revera conis, & triangulis insigniti nummi inter Indos & Scythas olim reperiebantur, an ignorat auctor nummos facilius quam gentes integras hinc inde migrare, & per gyrum in varias orbis partes ac diversas gentes perferri? A Darii temporibus, quin ab ipsa Moysis aetate, India commercio erat celebris, quod ex Herodoto, sed cumprimis ex Arriani Periplo maris Erythraei, atque ex Plinio patet; quidni igitur & nummi Indici conis aut triangulo distincti, in Graeciam aliasque orbis partes perferri potuerint absque eo, ut necesse sit mille & quingentis annis totam Asiam sub iugo Scytharum constituere? Et hoc ante Darii tempora, ita ut ne quidem locus detur tempori & spatio quo Scythae & Indi pastoralem agerent vitam quam eis adscribit Arrianus, aliique (1). Claudii nummum reperit in fluvio Cavéri R. P. Pavone Maissurensis Missionarius, ut is saepe mihi hoc narrabat; an auctor inde inferet Claudium Augustum Rom. Imp. regnum Canará & Mayssur armis suis subiugasse, aut regnis illis, vel flumine potitum fuisse? Adde his, quod Strabo & Plinius hanc Scythicam in Indos irruptionem & dominationem manifeste negare videantur. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 17. pag. 88. edit. Bas: *Patefacta est India non modo Alexandri magni armis, regumque qui ei succesfere, circumvectis etiam in Hyrcanum mare & Caspium Seleuca & Antiocho, praefectoque classis eorum Patroclo, verum & aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati sunt: sicut Megasthenes & Dionysius a Philadelpho missus ex ea caussa vires quoque gentium prodidere. Non tamen deest diligentiae locus, adeo diversa & incredibilia traduntur.* Et statim infra: *Indi enim prope gentium soli numquam emigravere finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum centum quinquaginta tres annis sex mille quadringentis & duobus.* Et infra: *Ad ostium Gangis* DCXXXVIII. *M. pass. gentes quas memorare non pigeat a montibus Emodis, quorum promontorium Imaus voca-*

(2) Post vitam pastoralem relictam & commercio cum Aegyptiis, Graecis ac Persis in India incepto primi mercatorum commeatus fiebant in urbe Patan & in Barygaza seu Baroche in sinu Cambayae. Vide Arriani Periplum. Ibi ergo primi etiam nummi cusi fuisse videntur.

vocatur, *incolarum lingua nivosum*, *significante*, *Isari*, *Cosyri*, *Izgi & per iuga Chisiotosagi*, *multarumque gentium cognomen Brachmanae*. En itaque nostri auctoris Scythas ad montem Imaum! Brahmanes nempe illi sunt aut fuerunt, qui ad hunc montem, in quo is Scythas constituit, habitabant, ut hodiedum eorum religio ibi viget ad montes istos, qui Tibetum ab India separant. Observa etiam quomodo Plinius Indos a Libero patre seu a Baccho deducat, nihil vero tale, dum *cap. praec.* de Scythis agit. Deinde dicit, *Indos e sedibus suis non emigrasse*. Quomodo ergo intelligendus erit Iustinus, & auctor noster, qui Scythas suos *pag.* 25. ad montes cum monte Imaus (Himala Indis) coniunctos collocat? Quod vero mons Imaus hic idem omnino sit, qui ob nives *Himala* dicitur, unde corruptum est a Graecis *Himau* vel *Imau*, evidenter evincitur ex eo, quod Plinius montem hunc *nivosum* dicat, & vocabulum ഹിമം hima *frigus*, മല mala *montem* unde ഹിമല himala, *frigidum seu nivosum* montem denotat. Vide vocabularium Amarasinha *sect.* 1. *sub voce* குளிர்த்த kulirtada *seu frigus*. Unde Calcuttenses Angli *pag* 248. in libro *Asiatick researches* de Shiva, Baccho seu sole aiunt: *His terrestrial haunts are the snowy hills of Himalaya, or that branch of them to the East of the Brahmaputra, Which has the name of Chandrasichara, or the Mountain of the Moon*. Ubi nempe etiam statuunt Indi Nepalenses, & cum iis P. Constantinus ab Asculo qui in Indica tabula hos duos montes exhibet, & Shivam ac Pàrvadi uxorem suam, id est solem & lunam in cacumine illorum duorum montium constituit. Vide *notizie laconiche ad fig.* 7. & 8: *Una giornata di cammino distante dalla città di Batagao vi è un gran monte detto Hemaloe* (Himala) *luogo di nascità e di contemplazione del dio Mahadeva e Párvadi*, nempe Shivae seu solis & Parvadi seu dominae montium, hoc enim denotat Párvadi: പർവ്വതം parvadam *mons* (1).

R En

(1) Bayerus *in historia regni Graecorum Bactriani in qua Graecarum in India coloniarum vetus memoria explicatur*. pag. 10. corrupte scribit: *Smeru parabud vel parbud*; scribi debet *Sumeru pàrvadam* id est pulcher *su*, meru pàrvadam *meru mons*.

En ergo Scythicum D. de Hancarville Bacchum detectum! Adde insuper ea, quae *Bayerus* affert pag. 2. 3. 4. 9. de monte *Meru*, qui idem omnino & unus est cum hoc monte Imaus vel Himala, nam in vocabulario Amarasinha *haimádri* id est humidus, frigidus, seu nivosus mons dicitur. *Meru mons in PuWana saccaram* (liber Tamulicus qui a Waltherio Missionario Dano missus fuit Bayero) *fabulosissime describitur. Hoc unum commode nobis cadit, quod ex eo libro situm montis cognovimus. Nam Imela Graecorum Imaus* (Himala) *eo in libro fontes Gangis continere dicitur. Merù vero huic Imeiae ponitur ab occidente. Ex quo apparet Merum fere medio inter fontes Indi atque Gangis spatio situm esse, ubi Nisadaburam seu Nysa urbs.* Bayer *historiae regni Bactriani pag.* 4. 9. 2. 10. Hunc eumdem montem Meru vocabularium Brahmanicum Amarasinha ita describit sect. 1. *Sorggavarggam* മേരു meru, സുമേരു sumeru *pulcher Meru*, സുമേരുപർവ്വതം sumeru parvadam *pulcher Meru mons*, മഹാമേരു mahá Meru *magnus Meru*, ഹിമാലം himala *nivosus mons*, ഹേമാദ്രി hemàdri, *frigidus*, *humidus*, *nivosus mons*, സുരാലയം surálaya, *domus*, *sedes*, *habitaculum solis*, quia nempe sol supra praealtum illum montem ascendendo & auroram, radiosque matutinos inde emittendo Indiae illuscere solet, diemque advehere, unde veteres Indi solem, Bacchum, Dionysum, seu Shivam vel Sebasium noctu ibi dormire, & inde exsurgere, domiciliumque ipsius ibi esse fabulabantur. Quare etiam R. P. Ildephonsus in codice manuscripto num. 20. inter codices S. Congreg. cap. 5. de forma & situ mundi Brahmanico ait. *Fingunt Brahmanes quod in parte septemtrionali* (Indiae) *detur mons quidam excessive grandis quem illi vocant Meru: Sol autem, luna & stellae de nocte transeunt per longum a tergo illius montis redeundo videlicet ab occidente ad septemtrionem, & propterea non potest apparere claritas horum planetarum &c.* Nec obstat quod Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 218. *edit. in* 8. montem Meru ad polum septemtrionalem constituat, quia licet sol ad polum hunc, allegorice loquendo, sedem suam habere dici possit, quod sex mensibus ibi

verse-

verſetur, attamen reſpectu Indiae ſeu globi terrraquei Indici Brahmanici, mons Meru Indicae terrae polus ſeptemtrionalis eſt. Hoc evidenter patet ex eo, quod in tabula antiqua Brahmanica geographica quam infra adferemus, terra tota ſolis Indiae limitibus continetur, unde inſulam Ceylan ponunt extra terram ad auſtrum, montem autem Meru intra Indiam in tertia zona a ſeptemtrione verſus auſtrum quae tangit Giamabhu ſeu Giamba vel Iamba *ſub gradu latit.* 30. collocatum, quod vide in mappa D. de l'Isle, *Carte des Indes & de la Chine* inſcriptam *anno* 1781. *Pariſiis inciſam*. Ab occidente itaque Bacchus ſeu ſol ad Indos per ſeptemtrionem ſeu montem Meru venit allegorice, & eo ſenſu accipienda ſunt verba Diodor. Sic. bibl. lib. 2. pag. 151: *Antiquitatis hiſtorias Indorum doctiſſimi recenſent, de quibus pauca hic recenſere operis noſtri eſt. Remotiſſimis, aiunt, temporibus cum mortales adhuc diſperſi vicatim habitarent, Bacchus ex occiduis terrae partibus cum numeroſo exercitu* (ſtellarum, planetarumque) *adventans Indiam totam peragravit*. Quid ad haec reponet Bailly, de Paw, & d'Hancarville? Tota proinde haec fabula de Baccho Shiva, ſeu ſole inter Graecos & Indos nata eſt ex eo, quod, ut iam ſupra ex R.P. Ildephonſo animadvertimus, Brahmanes antiqui montem Meru vel Himala nocturnam habitationem dei Shivae, Sebaſii, Sebadii ſeu Bacchi, id eſt ſolis, eſſe crediderint aut effinxerint, ita ut figurate ſolem ſeu Bacchum in illo monte natum eſſe dicerent, dum matutino tempore ex montanis illis & obſcuris tenebris erumperet, & ſuperatis illis altiſſimis montibus, toti Indiae quae ad praedictos montes incipit & a Tibeto dividitur, illuceſcere inciperet. Ex quo ſane iam recte inferes, omnium de Baccho, Dionyſio, Shiva, Sebeſio vel Sebadio fabularum inter Graecos, Scythas, Romanos, Indoſque exiſtentium, originem in India eſſe & ex India iam ab antiquiſſimis temporibus ad alias gentes & regna proceſſiſſe; Herodotus enim, Arrianus, Plinius, Strabo, aliique montem Meru & Bacchum, ſeu Dionyſium in India conſtituunt, & recte fabulam omnem de hoc Baccho ex India derivant (1). Vide

(1) *Ad Nyſam urbem* (Alexander) *pervenit .... A Libero patre conditos ſe eſſe dicebant* (Nyſaei). *Et vera haec origo erat. Sita eſt* (Nyſa) *sub radici-*

[illegible] *bus*

hos auctores omnes citatos in *historia regni Graecorum Bactriani pag.* 2. 3. 4. 9. 10. Unde ait Arrianus *in historia Indica lib.* 1. *cap.* 1. *pag.* 314. *edit.* Gronovii: *Regionem Nysseam a monte Nyssa vocavit* (Liber) *urbemque ipsam Nyssam. Mons vero urbi vicinus ad cuius radices sita est Nyssa, Merus vocatus est ab infelici eventu, qui Dionysio acciderat statim cum nasceretur. Atque haec poetae finxerunt.* Idem habet Strabo *lib.* 15. Unde Steph. in ΝΥΣΑΙ ubi constituit urbem Nysam ad Caucasum, eum vocat ὀρῶν μέγιστον *montium maximum*, quia mons Meru ut nempe omnibus illis montium iugis quae Indiam a Tibeto separant, coniunctus est, revera unus ex maximis mundi montibus est. Ad huius igitur montis opacam & tenebrosam vallem, seu ad radices illius, a veteribus & modernis statuitur urbs Nysa seu Nayshadaburam, urbs nempe Nysa vel Nysha. Ad quod vocabulum notandum est, noctem in sacra litterali lingua Samscrdamica in libro Amarasinha *sect.* 1. *sub voce* രാത്രി rátri *nox*, vocari നിശാ nisha, & നിശീഥിനീ nishiphiní, dum vero hoc vocabulum *nisha* alteri dictioni iungitur, more linguae Samscrdamicae proprio & usitato ex voce *nisha* fit *naishada* adiective sumptum, ut apud Latinos ex voce *nox* fit adiectivum *nocturnus*. Quare vox Samscrdamica നിശദപുരം nishadaburam vel നൈശാദപുരം naishadaburam, vel naishadaburi, proprie, & stricte loquendo, sonat *noctis* vel *nocturna* aut *opaca*, *obscura*, *tenebrosa civitas*. Littera Samscrdamica ശ. est Germanicum sha, Lusitanum x, Gallicum ch. lene, latinum sh. v. g. in voce shisma. Quare Nysa, Nissa, Nyssa & alia huiusmodi vocabula corrupta sunt, quae a Graecis aut Latinis littera ശ. sh. carentibus truncata fuerunt. In hoc igitur monte Meru qui in vocabulario Brahmanico *sect.* 1. domus vel habitaculum solis, id est സുരാലയഃ surálaya dici-

bus montis, quem Meron incolae appellabant. Inde Graeci mentiendi tra-gerere licentiam Iovis femine Liberum patrem esse celatum. Q. Curt. *lib.* 8. *cap.* 19. Eadem habet Plinius & Arrianus.

dicitur, & in civitate Nayshadaburam seu *noctis urbe* Bacchus seu Dionysus, deus nempe Nysae seu Nisha, samscrdamice Dévanishi, seu deus urbis Nisha id est noctis, natus, & educatus fuisse dicitur, & uxor eius Párvadi seu luna in altero monte huic vicino & adverso nata & educata est, unde etiam communiter ab Indis *regis montium filia* esse perhibetur. Ex quibus iam elucet ea omnia quae de Baccho seu Dionyso a veteribus dicuntur, allegorice intelligenda esse, ac proinde Bacchum, quem D. de Hancarville ex Scythia deducit, merum phantasma poeticum, & quidem allegoriam orientalem Indicam esse ad solem referendam. Quia vero Bacchus seu sol in monte frigido & nivoso ac in civitate noctis nascitur & educatur, ex eo quod ibi noctu delitescat & invisibilis sit, usque dum mane superatis illis montibus Indiae illucescat, inde fit, quod pleraque monumenta Indica & Graeca Bacchum seu solem in diurnum & nocturnum distinguant; tum insuper fit, quod Shiva deus noctis & mortis dominus, vindex, iudex mortuorum, praeses larvarum noctu vagantium, dominus daemonum, contemplator, poenitens & per mundum errabundus, philosophiae & sectarum institutor, & Lingam seu virtus generativa esse dicatur. Párvadi quoque seu luna, Bhaváni id est exsistere faciens, generatrix, solis uxor est, cuius muliebrem partem in symbolo loti repraesentatam Indi & Tibetani venerantur. Quare Bacchus seu sol diurnus & nocturnus ab antiquis vocitabatur. Macrobius Saturn. lib. 1. c. 18. *In sacris enim haec religiosi arcani observatio tenetur: ut cum sol in supero, id est, in diurno hemisphaerio est, Apollo vocitetur: cum in infero, id est nocturno, Dionysius, qui est Liber pater, habeatur. Item Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata specie, senili quoque &c.* Et superius idem Macrobius dixerat: *Apollini & Libero patri in eodem monte res divina celebratur*. Praeterea inscriptio villae Pincianae Exc. domus Burghesiae: *Nama Sebesio deo Soli invicto Mitrae*, ubi Sebesius & Mitra Solis seu Shivae vel Sibae nomina, epitheta solis sunt in vocabulario Amarasinha dilucide expressa, ac de littera ad litteram traducta significant: *adoratio Shivae* (Sebasio vel Sebesio) *deo Soli invicto Mitrae*. Bacchus ab antiquis vocatur *nocturnus* seu

nycte-

quem finem mundi ſeu terrae conſtituerant, inſula Ceylan ponitur, eamque extra mundum ſeu extra terram & ſphaeram ab ipſis confeꝺam ſitam eſſe cenſuere. IV. Terram totam Indicam montibus diſtinꝺam & interſeꝺam repraeſentant, qualis revera eſt. V. Obſerva montem *Meru* ad tertiam a ſeptemtrione Indico verſus auſtrum zonam conſtitutum reperiri, nempe ad boream terrae Gembu vel Iamba, quae ſecundum noſtros modernos geographos ad trigeſimum latitudinis ſeptemtrionalis gradum refertur. Iamba vero vocabulum corruptum a Samſcrdamico ജമ്ഭു giambhu vel gembhu patriam, ſolum natale, ſeu originis & nativitatis locum Indicae gentis ſignificat. Ibi per Deum ens ſupremum plaſmante eos deo Brahma omnes ſe creatos & produꝺos fuiſſe contendunt. VI. Regnum Ayodya ex quo Ráma ſeu Shrirāma ortus eſt atque totam Indiam debellando uſque ad inſulam Ceylan proceſſit, ſupra montem Meru paullo plus verſus boream ſitum eſt. Vide in mappa geographica D. De l'Isle *ſub gradu 36. nomina Cashgar*, *Siba*, *Iamba*, *Nagarecut*, *Ayoud* ſeu *Ayodya*. VII. Patet antiquos Brahmanes Indiae plus extenſionis dediſſe quam dent noſtri aliqui geographi atque limites ipſius ultimos Tibeti montes ad Cashemir *ſub gradu* 36. ſitos ad Indiam referri, ſeu illius borealem limitem eſſe, ac proinde Baꝺrianam & Indo Scythiam revera Indiae partes dici debere.

His itaque exploratis, videamus nunc quiſnam ſit iſte Indicus Shri Ráma, cuius ſimulacrum heic ex muſeo Borgiano Velitris exhibemus. Adeſt illud piꝺum inter icones Indicas *num.*5., in Pivatio *tom.*8. *tab.*23. *fig.*1. *ad pag.*124. ubi bella Indica huius dei referuntur, in Sonnerat *tom.*1. *pag.*289. *&* 292. ubi haec habet: *Dans les temples dedies a cette incarnation* (ſexta) *on repreſente Vichenou de couleur verte ſous la figure d'un jeune homme d'une parfaite beauté, tenant en main un arc & des fleches. Anoumar* (Hanuman, unde ipſe illud vocabulum corrupit) *eſt a ſes cotès dans l'attente de ſes ordres, on y met auſſi le tableau du Geant, peint avec dix tetes de couleur bleue, & vingt bras, tenant dans chaque main des armes différentes, embleme de ſa foree, & de ſa puiſſance.* Verum Sonnerat animadvertere debebat, non eodem modo ubique

que

que in Indiis huius dei simulacrum exhiberi. Ad manus habeo iconem huius dei in Malabaria ex templo quodam desumptam, quae Ráma seu Shrirâma deum sub forma subviridi arcum & sagittam manibus tenentem, mitra in conum terminante & quasi tribus coronis distincta, monilibus denique aut torque ex collo pendente exhibet. In multis aliis statuis & simulacris facie viridi exhibetur, circulum seu serpentem in girum vel orbitam redactum una manu tenet, altera സീതം Sidam uxorem suam ad latus ipsius stantem amplectitur. Haec vero albo colore seminuda pingitur, & in utroque pede circulum vel aureum vel argentum gestat, ut nempe hodiedum multae Indicae mulieres circulos hos in pedibus gestare solent, qui mos quam antiquus sit inter Indos, indicant haec ipsa simulacra satis. Thorax huius dei ac mitra quasi in cornua reflexa, prominente tamen in medio in conum vertice, mira colorum varietate, gemmis, margaritis, flosculis, auro denique & argento distincta est. Verum multo antiquius, quin antiquissimum puto esse huius dei Ramae simulacrum, quod ex insula Elephanta descriptum exhibet Niebuhr *tom.2. tab.7. ad pag.25.*, nam omnes aut plerique illi Indici deastri nudi exhibentur, atque demonstrant mythologiae Indicae originem in ipso calido Indiae climate incepisse, ac denique artem & colores tunc necdum in statuis & imaginibus Indicis adhibitos, sed secundum antiquam simplicitatem Indicam sculptos & efformatos fuisse. *Rustica sunt calceamenta*, ait Farnabius inter notas ad sat.3. Iuvenalis, *quibus calceati pinguntur dii Graeci*. Tabula illa *primo* exhibet deum Brahma IV. faciebus, quarum tres tantum sunt visibiles, nam Brahma lingua sacra Samscrdamica vocatur Ciaduránana vel Ciadurmughen, id est *quatuor vultuum deus*, sed quia una facies a tergo delitescit, visibilis haud esse potest. Haec figura seu Brahma una manu gerit lotum seu padma vel támara florem conclusum, id est foliis non apertis, non explicatis. D. de Hancarville, cuius caput refertum est ovali Indica mythologia, quam tamen numquam didicit, monumenta Indica antiqua explicare volens, Brahma deum, quem ipse ineptissime Bacchum appellat, manu illa ovum tenere di-

cit. Sed vir iste vel unicam aliam dei Brahmae figuram ex monumentis suis Indicis producat, quae hoc ovum manifeste exhibeat. Ego certe plurium annorum spatio nullum omnino tale Brahmae dei oviferi simulacrum in India vidi. At loto insidere, lotum generationis & fecunditatis symbolum, lotum dico, ex qua ope caloris & humoris omnia prodierunt, dii Indici passim manibus gestant. Vide in libro *Asiatick researches* Indra deum seu Iovem vel aerem Indicum una tabula exhibitum *ad pag.* 241. Vide item quadrifrontem Brahma dei figuram *ad pag.* 248., & apud R. P. Constantinum ab Asculo *fig.* 3. ubi huic deastro in una manu liber Indicus Grantham, corona precatoria, vas, & cycnus varicolor appingitur, omnia Brahmae attributa. Vide pariter lotum in manu dei Vishnu & deae Bhavani seu Gangadévi in libro *Asiatick researches*. Cycnus seu hamsa aquaquaticum animal Brahmae seu terrae attributum, terram aquae innatare indicat, & ibi quatuor cycni vel anseres deo Brahmae appinguntur. Cycnus seu hamsa solis epithetum est, ut iam supra diximus. Sol ergo ut generans ad pedes Brahmae seu terrae adiicitur, ut indicetur ex sole & terra omnia produci. Deinde Brahma ut generans seu virtus generativa solis, sol dici potest, ita Vishnu conservator humiditatem plantis rebusque omnibus tribuens qua conservantur, aut superfluos humores exsiccans & quasi ad se attrahens, virtus solis omnia conservatrix, & Shiva virtus solis destructrix, pariter soles dici possunt, ita ut in his tribus deastris tres distinctae solis virtutes, generatrix, conservatrix & destructrix recte repraesententur. Atque in hac etiam opinione philosophica Brahmae deo lotus & cycnus opportune appinguntur. Alia figura minor Niebuhriana eadem tabula, quae saepe in templo Elephantae recurrit, est Ganesha seu Ganavadi deus super Titanem seu gigantem *Kaymugbâsura* equitans, qui cum in glirem se transformasset, ut deum Ganavadi morderet, ab ipso victus vehiculum dei Ganésha factus est, unde in aliis iconibus & statuis elephantino capite deus iste gliri insidet (1). Vide codicem manuscriptum R.P. Norberti & P. Iohannis

(1) Haec uberius illustrata reperies infra in dissertatiuncula de deo Ganavadi. Hic tamen observa monumentum hoc insulae Elephantae antiquissimum esse meri-

hannis de Brito. D. d'Hancarville ex hoc deo Ganésha sapientiae numine atque a Brahma, Vishnu & Shiva omnino distincto, Bacchum sibi fingit, & ex monumentis Indicis antiquissimis non solum lectoribus linguae & mythologiae Indicae imperitis imponit, sed etiam ipsa monumenta evertit, intricat, corrumpit, & rem per se iam obscuram, maiori caligine involvit. *Anne antiquitus sartores curam boum habuere?* Interrogat adagium Malabaricum, & huic adagio D. d' Hancarville respondeat. Ipsius est monumenta describere, idque fideliter, ut descripsit Niebuhr, qui de ovo illo nec verbum profert, nec figuras seu monumenta explicat, utpote mythologiae imperitus, sed ea quae descripsit intacta, & incerta relinquit. Tertia denique figura Niebuhriana *eadem tab. septima* videtur esse Ráma seu Shriráma antiquo Indico habitu, id est nudo corpore exhibitus una cum uxore sua Sida pariter vestibus destituta, cum Hanuman simio, & serpente Bacchi iuvenis symbolo, mitra Indica antiqua instructus, & more genuino Brahmanicam zonam ex humeris gestans. Hanuman simius rudiater adumbratus Rámae famulus, alii denique famulitio huius dei addicti genii ad latus eius stantes & adorantes quemadmodum & in aliis monumentis Indicis, ac praesertim in Patmanáburam arce regia, & in oppido Tiruvancoda in curribus triumphalibus in Malabaria exhibentur. Sida Rámae uxor circulos in pedibus gestat more antiquo feminarum Indicarum, qui in Malabaria hodiedum obtinet. His itaque positis, nunc iam quis iste Ráma sit inquiramus.

Ráma vel Shriráma ex stella Rohini natus, frater Vishnu esse dicitur eo nempe modo, quo supra Brahmam & Shivam seu solem pariter fratres esse diximus. In vocabulario Amarasinha haec epitheta gerit: രാമഃ ráma *albus* vel *formosus*, രമണഃ ramena (prima *a* vocalis brevis) *iucundus*, *lusor*, *luxurians*,

merito censeri; quamvis enim & in hoc & in aliis Indicis dei Ganéshae & Shrirámae simulacris una haec eademque sit mythologica basis, attamen antiqua illa simplicitas heic peculiariter elucet, quod in hoc simulacra Titan Kaymughásura, & Hanuman simius seu Pan solis & lunae filius venti deus sub humana specie flabello muscario instructus repraesentetur, in aliis vero Indicis simulacris Titan ille sub gliris, Pan vero seu Hanuman sub simii forma exhibeatur.

ബലദെവ *fortis deus*, *generosus*, *bellator strenuus*, കാമപാ-ല kámapála *luxuriosus*, *libidinosus*, ഹലായുധ haláyudha *magno impetu pugnans*, രൊഹിണെയ rohineya *ex stella Rohini natus*, സംകൎഷണ samkarshaná, *crudelis*, *strenuus*, *quoad omnia simul fortis*, സിരപാണി sirabáni *aratrifer*, *aratrum gubernans*, നിലംബര nilambara *subviridem*, *caeruleam vestem ferens*, കാളിന്ദിഭെദന kálinibhedana *fluvii sancti Kálini alias Ciamuna dicti divisor aut eum transiens*. Ex his epithetis pene impossibile videtur, primo statim obtutu non cognoscere iuniorem & verum Indicum Bacchum. Fluvium Kalini seu Ciamuna *Stygem esse*, memini me legisse, sed ubi, nunc ignoro; reliqua epitheta per se iam aperta & perspicua sunt. സിതാ Sidá uxor est Ráma dei, Sidá vero etiam *terram*, *versuram in arando*, item *solum fructiferum* significat. ഹനുമാൻ hanuman, celebris simius solis (1) & lunae filius, aer nempe omnia permeans heic pro vento ponitur. Circa vocabulum *Ráma*, *&* *Sida* vide diction. R. P. Iohannis Ernesti Hanxleden sub his vocibus. Iam supra observavimus secundum veteres scriptores Graecos & Romanos unum eumdemque Bacchum dupli-ci for-

(1) Clemens Alex. lib. 3. Strom. §. 194. ait: *Aliqui autem* (Brahmanes) *colunt Herculem & Panem*. Hercules sol, Pan ventus in Graecis monumentis fistula instructus exhibetur, in Indicis flabello muscario vel cythara *kinnara* dicta, quae pariter duo instrumenta attributa sunt ventum seu aerem, cuius vibratione sonant, recte exprimentia. Flabellum muscarium ad solis aestum vento temperandum inservit. Pan ergo seu Hanuman ventorum praefectus est, *Báli* & *Sugriva* pariter Simii, Satyri vel Fauni, Shrirámae seu solis diurni comites & bellatores, venti & duces subditi sunt soli famulantes. Confer librum *Asiatick researches pag.* 257. ubi ex Gyraldo Pan deus Bacchi comes fuisse adstruitur in sua Indica expeditione. Omnia haec hodiedum ante delubra Indica exhibentur, ubi inter choreas saltatricum *Dévadási* dictarum seu Baccharum, inter crotala, tympana, & tubas seu boum cornua sonantia, Shrirámа facie subviridi cum his Silenis pariter rubeo colore in facie oblitis, ac denique cum Rávana insulae Ceylan rege Plutone populo spectandus proponitur. Ubi observandum, Plutonem divitiarum & noctis deum in insula Ceylan gemmis & margaritis refertissima constitutum repraesentari.

ei forma, iuvenili nempe & formosa, altera vero senili fingi solitum fuisse. *Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt; praeterea barbata specie, senili quoque*. Macrob. *lib.* 1. *Saturn. cap.* 18. Et supra: *nulla ex his dubitatio fit solem ac Liberum patrem eiusdem numinis habendum*. Et circa finem eiusd. cap. *Vergilius sciens Liberum patrem solem esse & Cererem lunam, qui pariter fertilitatibus glebae, & maturandis frugibus vel nocturno temperamento vel diuturno calore moderantur,*

> . . . . . . *Vestro* (ait) *si munere tellus*
> *Chaoniam pingui glandem mutavit arista.*

Deinde cap. 17. haec habet: *Hieropolitani, qui sunt gentes Assyriorum, omnes solis effectus atque virtutes ad unius simulacri barbati speciem redigunt, eumdemque Apollinem appellant .... simulacrum thorace munitum est, dextera erectam tenet hastam, superstante victoriae parvulo signo ..... Summis ab humeris velamentum anguibus tegit scapulas, ante pedes imago feminae est, cuius dextera laevaque sunt signa feminarum. Ea cingit flexuoso volumine draco*. Supra dixerat: *in monte Parnaso Bacchanalia agi, ubi & Satyrorum frequens agitur caetus & cymbalorum crepitus ad aures hominum perveniunt*. Ex his itaque supra allatis nullum mihi dubium superesse videtur, Ráma Indicum deum Bacchum iuniorem & formosum, solem diurnum esse, quemadmodum Shiva seu Bacchus ille senior sol nocturnus est, ac iudex mortuorum, habitator montis Meru & sol omnia destruens. Hic terribilis forma, tribus oculis, quorum unus in fronte est, insignitus, vindex criminum, animarum post mortem, larvarum noctu vagantium, daemonum, quos Bhudanguel vocant, dominus, inferni & poenarum praeses est, ille vero iunior Bacchus seu Shrirâma dux strenuus bellator & rex, arationis institutor, Indicarum legum conditor, urbium constructor, perversorum Indiae regum, qui Shivam seu solem illum vindicem adorare nolebant, flagellum ac vindex in mythologia Brahmanica esse perhibetur. Hic in aliquibus simulacris arcum & sagittas, in aliis serpentem vitae attributum manibus gerit, & huic Hanuman seu Pan deus, ven-

ventus nempe famulatur. Uxor eius Sidá, id est terra Indica esse fingitur, pro qua ipse pugnat contra Rávana regem insulae Ceylan gigantum principem, qui ipsi eam eripuit, sed iterum restituere compulsus fuit (1). Unde Arrianus qui Bacchum hunc iuniorem seu diurnum ab altero seniore seu nocturno non distinxit, Baccho huic iuniori stabilimentum Indicarum legum & urbium attribuere censendus est, dum ait in Indicis *lib. 1. cap. 1. pag. 321*: *Hic* (Liber) *primus etiam boves aratro iunxit, & plerosque Indorum ex erronibus aratores fecit, martiisque armis armavit, urbes condidit, iisque leges sanxit., discedens ex India Liber pater Spartembam unum ex amicis regem Indis praefecit, quo mortuo ad Budyam eius filium regnum transiit*. Quod autem Arrianus ipse non crediderit Bacchum verum Indicae gentis institutorem fuisse, patet ex eo, quod supra de Baccho dicat: *atque haec poetae finxerunt*. Concinit Arriano Diodor. Sic. Bibl. hist. lib. 2. pag. 61. *Indiam multae variaeque incolunt gentes, quarum nulla originem extra Indiam trahit, sed omnes indigenae appellantur. Numquam externa colonia illuc adiit, neque ipsi ad alias gentes misere: artes & cetera ad vitam necessaria paullatim adinventa utilitate homines docente*. Et infra: *Cum leges apud Indos variae habeantur, admiratione tamen dignae hae fuerunt a priscis eorum philosophis editae*. En itaque originem Indicarum legum & civilis cultus! Leges tamen istae Baccho seu Shrirámae adscriptae fuere ab his philosophis, ut legislationi suae auctoritatem & firmitatem darent. Secundum caeli systema terrestrem mundum Indicum institutum fuisse, iam supra diximus, & Strabo aliique apertissime docent Brahmanes *physiologiam & astronomiam* coluisse, ut nempe hodiedum excolunt (2). Unde apud Indos trium legum, quas *Irca sáma yagiurvedam* vocant, prima origo & institutio, non Ràma seu Baccho, sed philosopho aut contemplatori *Vedavyásen* dicto, attribuitur; quemadmodum & leges civiles Manu regi adscribuntur.

Has

(1) Id est, sol suis radiis noctem, qua terram Indicam Pluto seu Rávana tenebrarum praeses immanis Gigas obvolverat, depulit, & sol sibi luce sua Indiam restituit.

(2) Vide Baillium: *Eclaircissement astronomiques livre troisieme pag. 323. & seq.*, et Baillio praestantiorem accuratioremque Waltherum de doctrina Indica temporum ad calcem historiae regni Bactriani.

Has vero leges, religiosum & civilem cultum cuicumque Scythicae, Persicae, Arabicae aut alterius in Indias irruptioni anteriores esse, ac proinde textum Iustini & visiones D. Bailly, de Paw & d' Hancarville nullatenus sustineri posse, patet ex eo, quod ut iam saepe diximus, Indicae leges evidentem cum astronomico systemate ac caelesti mundo habeant analogiam, ut toto hoc opere vidimus, atque sacrificia, mythologia, philosophia, ipsa denique instituta philosophica hodiedum in Indiis exsistentia, omnino ex astronomia & philosophia, profunda denique metaphysica descendere videantur. Adde his, quod omnia fidei, religionis, historiae fabulosae, moris, denique consuetudinis, superstitionisque capita localia sint, & Indiae fluminibus, montibus, templisque affixa, ut attento rerum examinatori populum originalem, vicinis ipsis vetustiorem & caput, in suis denique principiis nationem adhuc incorruptam exhibeant. Non itaque tam facile ex Scythia & a Scythico Baccho gens Indica deducitur, ut putant somniatores nostri. Strabo, postquam plerasque de Baccho Indico veterum opiniones retulerat, tandem concludit: *quae omnia eorum figmenta esse, qui Alexandro adulari studebant, certum est ex eo maxime, quod scriptores non concordant, sed alii de hoc mentionem faciunt, alii minime, tum etiam ex eo, quod ii, per quos Herculi & Baccho transeundum erat, nullum signum habent, quo ostendant illos per illam terram transivisse.* Cultum lingamicum, instituta philosophica, lotiones corporis, exustionem (1) viduarum, distributionem tribuum, vaccae cultum &c. Brahmanicae philosophiae partum esse constat, ita ut omnino verum sit hoc quod Strabo dicit, Indos veri & realis historici Bacchi *nullum monumentum exhibere posse*. Ipsi primi Indiae reges a sole & luna claris & distinctis vocabulis in prima stropha libri Indici Bhàgavadam deducuntur, & D. Bailly primum Indiae regem statuit ad annum 3553. ante Christum natum. An non consultius erat eum constituere ad primum creationis mun-

(1) *Cum multae mulieres* (Indicae) *corrumperentur, & per intemperantiam alios adamarent, nec possent honeste deficere ab iis, quos primum elegerant, in eodem contubernio habitantes veneno necabant. Legem tulerunt* (Indi) *ut uxores simul cum maritis concrementur, exceptis gravidis aut habentibus natos.* Diod. Sic. lib. XIX. p. 626. edit. Bas.

mundi diem, quo sol et luna creati fuerunt? Confer de his *pag.* 173. grammaticae Samscrdamicae, *pag.* 2. *& seq.* historiae regni Graecorum Bactriani, Strabonem *lib.* 15. *sub initio*, ubi ait: *Dicit enim* (Megasthenes) *nec ab Indis umquam emissam expeditionem, nec extrinsecus in Indiam quemque cum exercitu profectum esse aut vicisse praeter Herculem & Liberum patrem & nuper Macedonas*. Et dum infra de Baccho fabuloso agitur, non dissentit Indos multa ab hoc accepisse. *De philosophis dicit quod qui sunt montani Bacchum celebrant* (nempe solem) *signa quaedam ostendentes, quod solum apud eos agrestis vitis nascatur. Bacchicum est etiam sindonem & mitras gestare, & unguentis & floribus tingi, & tympana & tintinabula exeuntem regem praecedere*. Ita Tibetani quoque a simio descendunt nempe a Bacchi iunioris seu Shriràmae comite & duce eximio Hanuman, seu a Pan deo solis et lunae filio, hunc ipsi Prasrinpo et uxorem eius Prasrinmo vocant, atque aetatem eorum ad 1340. ante Christum natum constituunt. Hic ergo est ille fabulosus Parashriràma Indicus cum uxore sua, dii et institutores Tibetanae gentis, qui primi conditores esse creduntur, cum tamen origo civilis cultus, philosophiae, Lhamaiticae religionis nihil aliud sit, quam surculus astronomiae et philosophiae Brahmanicae. Unde fatentur ipsi primum terrestrem et historicum regem Tibetanum ex Indostan anno ante Christum natum 1193. assumptum fuisse, Cenresi primum et maximum eorum deum nihil nisi solem esse; is enim florem padma, arcum et sagittam, vas aeneum, coronam precatoriam, rotam ferream, omnia denique Shivae seu Sebasii Indici et Brachmanici dei, seu solis attributa gerit. Is ipse in pectore alterius sexus indicia seu VI. yoni vel matrices praeferre videtur (1). Quidni igitur hic Indicus Bacchus Brahmanicae mythologiae commentum sit? Quemadmodum enim Shiva sive sol nocturnus in monte Meru habitat, ita iunior Bacchus Shriràma sol diurnus ex Ayodya regno, quod pariter ad montem Meru situm est, processit, suis radiis Indiam, hoc est tenebras et nubes in India exsistentes aliaque nocturna monstra debellavit, Sidam terram Indicam uxorem suam Plutoni eripuit et luci restituit, aratio-

(1) Vide Alphab. Tibet. pag. 176. 177. 160. 161. 292.

arationem docuit, semina terrae mandavit, Titanes seu gigantes, malum stellarum influxum ipse cohibuit, vitem plantavit, calore et humore suo ad maturitatem perduxit, urbes diu constituit, leges physicas omnibus crescendis praescripsit, Rávana regem Ceylan, ubi Indicus sol occidere et aquis imergi creditur, tamquam in ultimo Indiae termino et extra mundum sito, aggressus est, ope venti Hanuman eum devicit, et Sidam Indicam terram, quam ipsi gigas Rávana seu Pluto eripere voluit, bello acerrimo confecto libertati suae restituit. Lege de Baccho Indico *Dionysiaca Nonni Panopolitae*, cuius insigne fragmentum heic adducerem, nisi museo Indico constituta brevitas obstaret. Lege etiam librum *Rámáyenam*, qui sex voluminibus continetur, scriptusque est lingua Samscrdamica, et Malabarica, et cuius synopsim exhibet R. P. Ildephonsus *in codice manuscripto num.*20. *inter codices bibliothecae S.Cong.tract. de Shrirama* (1) *a cap.*1. *usque ad* 24., Arnobium *lib.*5. *contra gentes*, Plinium *hist. nat. lib.*6. *cap.*17. Clement. Alex. *Cohort. ad gentes* §.5., & Macrob. *lib.*1. *Saturn. cap.*17.

Hic idem Shrirama subviridi aut caeruleo colore pingitur, quod sane debellato Plutone seu Rávana rege insulae Ceylan solis seu Shrirámae iunioris Bacchi immersionem in mare seu occasum & ad infernum transitum eius innuere videtur. Unde Plutarch. *quaest. Rom.* ait: *Veni heros Bacche marinum ad tuum sanctum templum cum Gratiis*. Et revera inter insulam Ceylan & oram piscariam ad pontem Ráma, falso pontem Adami dictum, adest antiquis-

T

(1) In hoc libro *Ràmayenam* inscripto, *cap.*1. ostenditur, quomodo Vishnu (deus nempe mundi conservator) in regem Shrirama seu Bacchum transformatus fuerit, & multae fabulae de serpente, de rota Ciacram symbolo dei Vishnu, quo per continuam rerum generationem & corruptionem mundum conservat, denique de simia & serpente in uterum concubinae regis Deksharaeda intrante afferuntur; *tum cap.*9. multa de progenie *Hanumàn*, *Bàli* & *Sugrivae* simicorum regum, ac de aliis eximiis simiis & Silenis montium incolis seu ventis adducuntur; *cap.* 11. concilium gigantum seu Titanum & nocturnorum spectrorum contra Ráma deum describitur: hic Ráma praecipit Sileno Hanumán, ut pontem super fluvio Styge inter Indiam & insulam Ceylan exstruat, per quem ipse cum suo exercitu transire possit ad Rávana regem noctis occidendum; *cap.*21. Rávana Pluto rex iusulae Ceylan deducit Shrirámam seu Bacchum arte magica ad infernum seu ad limbum *Pàdàlam* dictum; & *cap.*24. Shrirama, occiso gigante Rávana, tradit regnum insulae Ceylan Bhishmae regi, seu cuidam giganti terribili quod *Bhishma* significat, & ipse in Ayodyam patriam suam ab occidente ad ortum revertitur.

tiquissimum & celeberrimum templum Rámishvaram ad mare situm, Ramae seu Baccho huic iuniori dicatum, quod hoc argumentum confirmare videtur, uti etiam Bacchanalia Indica Ramssa dicta & in honorem Ràmae dei celebrari solita. Adde his, quod in ipsa urbe Roma plura antiqua monumenta indicare videantur, distinguendum esse Bacchum iuvenem a seniore, id est solem diurnum a nocturno. In urnis sepulcralibus villae Principis ab Aurea Pamphilii, quae intra aedes exstant, & in aliis hortorum Ludovisianorum & Burghesiorum icones sculptae Bacchi iuvenis triumphum ducentis repraesentantur. Bacchus iuvenis insidet elephanto aut tigribus vel leonibus vehitur, arcu & sagittis pugnat, plenus furore bellico est. Obvios hostes sine certa lege et ordine fundit, clamando et exhortando pugnat, Silenis & Bassaridis mulieribus circumdatus est. Quae quidem omnia diurnam solis cum stellis, aethere vel vento revolutionem indicare videntur, uti etiam in aliis urnis Bacchus senior cum lingam seu generationis emblemate satis obsceno modo exhibetur, atque simul vitae et mortis dominus esse ostenditur, qui post obitum in profunda nocte animarum curam habeat (1). De Sida Ràmae uxore haec habet vetus codex manuscriptus incerti auctoris: *Si vede, dice Mr. Delon sulla porta d' una delle città del picciol regno di Ciringapatam una statua di Sida, che ha a ciascuno de' suoi fianchi tre famosi Yogui o penitenti nudi in una positura indecente*. Hoc si verum est, Sidam Ràmae uxorem, aut terram, aut lunam progeneratricem solis seu Bacchi uxorem esse innuere videtur. De Hanuman simio, quem pictum exhibet ea forma, qua inter Nepalenses adoratur, haec habet R.P. Constantinus ab Asculo: *Hanumàn, idolo di rosso colore, tiene in mano un monte, un ramo d' albero, il martello, ed il tridente*. Haec attributa ostendere videntur Hanuman Ràmae comitem, id est ventum una cum sole Indico montium incolam,

cum

(1) Vide antiquam urnam in aedibus Farnesiis in extremo cubiculo exsistentem, in qua lascivos Satyrorum actus, rudem figuram solis radiis amictam, & frugum liba phallo solis symbolo fieri solita, ipsum denique femineum sexum caelatum, omnia generationis emblemata offendes. Et Plutarchus in Apophteg. *Ad haec Pompeius dixit, ignorare Syllam, quod plures orientem solem adorent quam occidentem. Quo audito Sylla exclamavit: triumphet*. Confer musei Clementini *tom.4. tab.XXVI. & seq.*

cum sole frugum creatorem, denique Bacchi in mare immergentis tridente aquae symbolo, instructum famulum fuisse. Vide heic figuram Ramae, Sidae et Hanuman, quam ex museo Borgiano Velitris exhibemus.

Haec igitur est mythologica dei Ràmae descriptio. Qui gesta Ràmae historice explicant, Ràma deum *Chus* vel *Kush* esse putant, ut Calcutenses Angli *tom.* 1. *pag.* 275. *&* 258. Alii eum *Samsonem* esse arbitrantur ut R. P. Iohannes Brito, alii *Nembrod* esse credunt, qui in Indias penetraverit, ut Bochart, Sonnerat denique *regem* aliquem *Peguanum* esse autumat, qui in Indias bellum movit, et Indos varia dogmata edocuit. Horum opiniones leviculas examinet cui placet, atque cum iis, quae nos attulimus, conferat, quae omnia cum contulerit, expensis utriusque partis momentis credat quod sibi exquisitius esse videbitur. Legantur etiam ea quae de Chus, Cashgar, Kaschar seu de antiqua Kathaya scite edisserit R. P. Georgius *in Alphab. Tibet. pag.* 343. *usque ad pag.* 357. Denique Dionysiaca Nonni Panopolitae (1) *lib.* 34. 35. 36. *& seq.* Ex quibus perspicies non solum Nonnii Bacchum cum Shriràma valde convenire, sed poema illud fortassis ex Indico libro Ràmàyenam desumptum fuisse, quamvis ibidem Bacchum illum Arabem fuisse contendat, quod non adstruit liber Ràmayenam, qui eum ex Ayodya venisse, et bello confecto iterum illuc rediisse docet, quod vide in supradicto codice manuscripto R. P. Ildephonsi a Praesentatione olim Malabariae Missionarii qui de hoc Baccho Shriràma plurima ex libris gentiliciis Indicis affert (2).

(1) *Nonni Panopolitae Dionysiaca.* Edit. Hanoviae 1605. cum lection. Gerardi Falkenburgii.

(2) Cum certum exploratumque sit, a deo Vishnu in prima sua incarnatione pientissimum Manu regem Indicae gentis conditorem ab universali diluvio liberatum fuisse, in libro Bhágavadam scribi, atque sub Krshnae dei astronomico involucro veri Indici Pándavae reges latere videantur, ut infra aperiemus, sane & sub hac astronomica Shrirámae dei fabula aliquis verus heros latere potest. Ratio in promptu est: facta terrestria astris, & vicissim nomina astronomica & caelestes siderum motus factis terrigenis adscriptos fuisse videmus. Verum posita basi astronomica, a vera & historica dei Rámae origine & gestis inquirendis in tantis rerum asperitatibus & temporis angustiis nunc abstinendum esse censuimus.

ക്രുഷ്ണ

KRSHNA

TAB. XIX.

Noña incarnatio dei Viſhnu, quae ad conſervationem mundi, ac praecipue ad ſalutem Indicarum regionum refertur, eſt ക്രുഷ്ണവതാരം krshnavadáram, quod proprie incarnationem, vel etiam deſcenſum in Krshnae perſonam ſignificat. ക്രുഷ്ണ krshna rem nigram denotat, ſic ക്രുഷ്ണവൎണ്ണം krshna varnam *color niger eſt*. Proinde deus Viſhnu in Krshna incarnatus perſonam *nigram* indicat, & revera Viſhnu ſub hac incarnatione niger pingitur. Duo ſimulacra Indica ex aere fuſa Krshnae dei exſtant in muſeo Borgiano Velitris. Uno repraeſentatur puerili aetate, vultu eleganti & ad riſum compoſito, ſtans & ambabus manibus butyrum tenens, quod a paſtoritiis mulieribus *govaſtriguel* dictis, cum quibus familiariter agebat, ſuffuratus fuerat, ob quod furtum etiam egregius hic puſio vapulavit. Aliud ſimulacrum eum inclinatum & repentem exhibet, ita ut uno genu humum premat, aliud vero genu paullulum elevatum teneat. Una itidem manu butyrum gerit, alia reptando ſolum premit, In fronte ſignum ſanctum hoc modo deſcriptum ⦾ habet, & iſtud ſive dei Shivae oculum in medio frontis promicantem, ſive lunam, ſive lotum matricis Bhavani deae ſimbolum, ſive denique lingam cum yoni ſeu matrice coniunctum refert; id quod nos accuratius in grammatica Samſcrdamica explicavimus. Ex collo lotum florem appenſum apertumque geſtat, in planta pedum & vola manuum quadrangulum deſcriptum habet, in cuius medio prominet punctum, quod ſolis vel turpis lingamici cultus indicia & myſteria continet. In nonnullis ſimulacris, ſtatuis, picturis aut imaginibus Krshna nigra facie ſtans iuvenili forma & fiſtula canens exhibetur, & ſub tali figura & ſpecie exſtat in aedibus Regis Travancoridis in arce Tiruvandapuram. Ad latera adſtantes

tes mulierculas pastoritias, ipsum vero in medio exsistentem, atque ambabus manibus illas amplectentem, aliae multae imagines eum repraesentant, & haec simulacra omnia vitam eius pastoralem satis indicant. Incarnationes Vishnu dei in regem Ràma & Krshna, inter reliquas novem aut decem principem locum tenent, & quia celeberrimae sunt, aequum est, ut in hanc ultimam inquiramus, postquam illam iam supra pro viribus enucleavimus.

Ingens farrago scriptorum & opinionum mihi primo statim obtutu occurrit, dum attentius hunc celebrem deastrum considerare intendo. Sonnerat (1) in haec verba prorumpit: *Quichena* (en corruptores vocabulorum Indicorum! Scribendum est Krshna vel Crshna) *paroit etre le meme qu' Apollon gardant les troupeaux d' Admete, & terrassant le serpent Python &c.* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches* (2) postquam formam Krshnae descripserant, ita concludunt: *In this picture it is impossible not to discover, at the first glance, the features of Apollo, Surnamed Nomios, or the pastoral in Greece, and opifer in Italy &c.* Deinde historiam Christi Domini ex apocryphis Evangeliis corruptam & in Indias allatam illi Indicae de Krshna fabulae insertam fuisse autumant, ac denique pag.425. haec habent: *If an etymologist were to suppose, thas the Athenians had embellished their poetical history of Pandions expulsion and the restoration of Aegeus with the Asiatick tale of the Pandus and yudhishtir, neither of wich Words they could have articulated, I should not hastily deride his conjecture.* Existimant ergo ipsi gesta Krshnae ad Graecos referri posse, aut illos ab Indis historiam regum suorum Pandion dictorum accepisse (3). Sed an Admeti & Pandionum Graecorum aetas, tempus, & gesta in unam eamdemque epocham coincidunt? R. P. Georgius in Alphab.Tibet. *pag.*253.54. 255. 157. & alias passim, Krshna deum Indicum ex apocryphis Evangeliis in Indas perlatis nomen Christi corruptum, Christum ipsum, primum hominem Manichaeorum esse existimavit. Videamus ergo in tanta opinionum varie-

(1) Sonnerat. *lib.*II. *pag.*303. *edit. in* 8.

(2) *On the Gods of Greece, Italy, and India*. pag.259., & seq.

(3) De Pandione rege Graeco vide *Natalis Comitis Mythologiae lib.*IX. *c.*10., *Clement. Alex.* & *Eusebium*.

varietate quaenam epitheta Brahmanes ipsi huic deastro in vocabulario Amarasinha adscribant. Sect. 1. *Sorggavarggam* inter nomina Vishnu sequentia vocabula deo Krshnae attribuuntur: കൃഷ്ണ krshna, *niger*, *deus krshna*, കേശവഃ késhavá *crinitus*, മാധവഃ mádhava, deae Má seu Lekshmi maritus, nempe Vishnu. പുണ്ഡരീകാക്ഷഃ punarikàksha *oculos habens tàmarae seu padmae* vel *loti floris*, മധുരിപു madhuribu *hostis*, *adversarius Madhu* (gigantis), ദേവകീനന്ദനഃ dévagynananá *filius Devagui*, ഗൌരിഃ gauri *Bengalinus*, Gangeticus, പുരുഷോത്തമഃ purushottama *virorum optimus*, വനമാലീഃ vanamàli *serta florum portans*, കംസാരാതിഃ kamsaràdi, *Kamsa regis occisor*. Ex his ergo epithetis iam satis perspicue Krshnae dei origo & qualitas dignoscitur. Verum ut apertiorem de eo notionem nanciscamur, inspiciendus est praeprimis liber Brahmanicus യുധിഷ്ഠിരവിജയം yudhishdiravigeam inscriptus, in eo enim huius dei origo, bella, actiones locupletius, nec minus eleganter describuntur, & hic codex, quem ego sacra lingua Samscrdamica exaratum ad manus habeo, huius incarnationis dei Vishnu in Krshna, basis, legis compendium, & totius Indicae fidei de Krshna canon est. Rex *Yudhu* habuit duos filios, unum nomine Tredareda, alterum Pandu vel ut alii corrupte scribunt Pannu. Ille genuit centum filios, quorum primogenitus fuit Duridena. Rex Pandu quod inter venandum inscius & praeter intentionem sagitta confixisset cuiusdam Irshi seu sancti hesychastae (1) uxorem, tunc in forma cervae marito suo cervo colludentem, ab hesycha-

sta

(1) Hesychastas istos seu contemplatores ex vetustissima Indorum opinione astra & planetas esse nos iam supra meminimus. Ergo haec fabula allegorica est, & ad astronomiam referenda, atque ex ea, aliisque iam dictis, & dicendis apertissime & planissime comprobatur: Indicae idololatriae basim & originem Sabaismum seu astrorum cultum esse & fuisse.

sta illo anathemate percussus fuit, quo quidem irretitus rex protinus perire debebat, si ipse uxori suae coniungeretur. Maledictum hoc regem Pandu non parum maerore replevit, ab uxore etenim abstinendum erat, nisi mori vellet. Sed regis uxor Cundi nomine, sagacissima mulier, absque complexu mariti, ope cuiusdam magicae oratiunculae, quam iam olim didicerat, se filios gignere posse marito fidem adstruebat. Huius itaque orationis virtute sine mariti interventu natus est Cundi mulieri primus filius *Dhermaputra*, secundus *Bhima* vel *Bhimen*, tertius *Argiuna* fortissimus bellator, quartus *Nagala*, quintus *Sahadéva* (1). Contra mulier Candari praedictae Cundi filiae regis Tredareda & uxoris Pandu iurata hostis, ex filio *Karna*, quem ope orationis magicae olim ex sole conceptum puella Cundi per auriculam pepererat, & Cundari in secreto loco educaverat, centum & unum filios suscepit. Hi iam aetate provecti, de illegitima seu non naturali nativitate quinque praedictorum fratrum, certiores facti, emortuo patre Pandu, a quinque illis filiis regnum Pandu patris adiri posse negabant, & ipsi in successionem, ac bona avunculi Pandu omni conatu adsciscі volebant, renitebantur vero quinque fratres filii regis Pandu, atque hinc oritur horrendum illud & interminabile bellum, quod liber Yudhishdira describit. Filiis Pandu Pandava dictis, a centum suis consobrinis in angustias redactis, apparet deus Vishnu sub nomine Krshna, & cum Argiuna contra illos centum ardens bellum gerit, hostes fundit, heroem Karna occidit, v. fratres regno restituit, & absoluto bello Krshna iis valedicit, in arbore sagitta confixus ipsemet perit, atque post mortem ipsius triginta annis adhuc revolvendis aetatem ferream *kaliyugam* dictam adventuram praedicit, in cuius indicium futuras hominum iniquitates & calamitates paucis commemorat. In libro *Bhágavadam*, cuius primas strophas a me in linguam latinam versas in grammatica Samscrdamica habes, haec praecipue de Krshna narrantur. Krshna natus est in urbe *Madu* (quam vigintiquinque leucis Indicis, quarum

(1) Dhermaputra *virtute praeditus* Nágala *serpentinus*, Sahadéva *patiens*. *filius*, Bhima *terribilis*, Argiuna *albus*,

rum quaevis 2500. passibus geometricis constat, ab Agra distare dicunt) ex sorore regis *Kamsa* nomine *Devagui*; & in hoc etiam vocabularium Amarasinha, ut supra vidimus, convenit. Haec Devagui septem genuerat filios, & horum ultimus erat Krshna. Hunc solum peremptis aliis servavit mater eius *Dévagui* & pater *Vásudeva*. Hic etiam cum a Kamsa avunculo ad necem quaereretur, pater illius & genitrix fuga vitam pusionis salvarunt, & cum torrentem periculo plenum vado transirent, comitem & protectorem habuere serpentem *Caliga* dictum, qui caput ferebat infantis, atque a solis radiis & pluvia defendebat. Postquam adoleverat Krshna, prostravit omnia monstra, quae ad eum occidendum mittebat Kamsa rex, atque hunc ipsum occidit, & divinitatis suae ubique frequentia & certa signa dabat. Deinde matrimonium iniit, vitam pastoralem egit, serpentem Caliga interfecit, butyrum furatus est, fistula canebat, cum sexdecim millibus centum & octo pastoritiis mulieribus, quas omnes una nocte invisebat & replebat, in silvis, in campis, inter flores & pecora versatus est, vaccas pavit, bella gessit, ac tandem, bello Pandavarum absoluto, a magistro suo, & poenitente quodam *Divasa* dicto maledictus, in arbore a quodam homine *Beren* nomine, sagitta confixus Krshna deus mortuus est. Triginta sex annis post mortem illius aetas *kaliyugam* incepit. Haec itaque vera, sincera, & selecta synopsis est originis & gestorum dei Krshna.

Habita iam Krshnae dei origine, & praecipuis eius actionibus illustratis, videnda nunc superest, quantum id quidem fieri potest, gentis Pandavarum seu familiae Pandu historica origo. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 16. haec habet: *Bactri, quorum oppidum Zariaspe quod postea Bactrum a flumine appellatum est. Gens haec obtinet aversa montis Paropa missi, & adversus fontes Indi: includitur flumine Ocbo. Ultra Sogdiani oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria ab Alexandro magno conditum. Arae ibi sunt Herculi ac Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro*. Et cap. 20. haec habet: *Pauperior Charmarum rex elephantos sexaginta parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae sola Indorum regnata feminis*. Denique cap. 23. *Pandorum fines* com-

commemorat. Arrianus (1) de gente Pandaea haec affert: *Hercules filiam unicam habuit nomine Pandaeam. Regionem quoque in qua nata est, Pandaeam a filiae nomine appellatam.* Claudius Ptolemaeus Alexandrinus (2) Geographiae veteris *lib.7. tab.X. pag.94.* haec habet: *Circa Bedaspum* βέδασπον, *Pandavorum* Πανδάυων *regio, in qua civitates hae: Labaca, Sagala, Bucephala, Lomusa. Quae inde versus solis ortum sunt, tenent usque Vindium montem. Et in ipsis civitates hae: Salagissa . . . Modura quae* θεῶν, *id est deorum dicitur.* Adde his, quod Krshna ഗൌരി gauri id est Bengalinus vel Gangeticus in vocabulario Amarasinha dicatur; quod in urbe Madu, unde *Madura*, & Ptolemaei *Modura* derivatur (3), natus sit, ut idem illud vocabularium asserit; quod in contextu libri *Yudhishtira*, Cundi femina, ex qua Pandavarum gens orta, ex sole id est ex Hercule ope orationis magicae filios illos concepisse dicatur; quod liber *Sambhavam*, cuius contextum in grammatica attulimus, luculenter doceat, Pandavas in bello gerendo fluvium Gangem transivisse; adde denique, quod Pandavae hi in libro *Yudhishtira* curribus, arcu, sagittisque, elephantis bellum gessisse dicantur, quem belli modum veteribus Indis adscribit Herodotus, Strabo, & Arrianus. Ex his ergo duo praecipua momenta mythologica inferenda esse videntur. *Primo*, Krshna seu Apollinem Indicum, primigenie solem significare, & quidem solem in eclypsi, ac proinde fabulam hanc ad astronomiam referri.

V Notissi-

(1) *Arriani Nicomediensis expeditionis Alexandri M. lib.7. & historia Indica. Opera Iacobi Gronovii edit. Lugduni Batavorum* 1704. hist. Indicae lib.1. cap.1. pag.323.

(2) Argentorati apud Iohannem Grieninger anno 1522.

(3) *Madu* vel potius *Madhu* est nomen proprium, *ur* autem populum, coloniam seu patriam significat: inde multa in India loca insigniuntur v.g. *Tànùr* quod alii corrupte Tanor scribunt, terra, patria, locus humilis, humidus. *Pàlur* terra, colonia, patria ad pontem. *Cannanùr*, quod iterum alii corrupte Cannanor scribunt, terra, patria, locus multae Indicae arundinis seu arborum bambu dictarum, vel terra in qua multi & boni bubali nascuntur. *Madur* unde corruptum Madura, terra patria Madu regis insignis bellatoris, qui contra Krshna deum incarnatum pugnavit. *Citur*, & *Bedur*, quae D. de l'Ile more suae linguae Gallicae in mappa Indica Chitor & Bador linguae imperitus scribit & corrumpit. Ita pariter plurima nomina locorum Indicorum ex vocabulis pur, bur, buri, puri, buram, puram, quae omnia urbem, civitatem, vel oppidum significant, componuntur: sic Ràgiapur vel Ràgiapuri regis urbs, urbs regalis &c.

Notissimus est inter mythicos Indicos serpens *Sessen* vel *Vásughi*, qui solem in eclypsi exsistentem devorare fingitur. Hunc serpentem seu Pythonem Krshna deus sagittis suis, hoc est, radiis suis devicit & interfecit, & hic sol *crinitus* dicitur ob radios. Filii Pandavae ex sole ope orationis magicae progeniti sunt. Ludi Apollinares apud Romanos victoriae ab Apolline obtentae caussa celebrabantur, ut notat Macrobius *lib.* 1. *Satur. cap.* 17., & ieiunium ac festi dies Krshnae deo sacri pariter ob obtentam ab eo victoriam a Brahmanibus celebrantur. Nec obstat, quod vaccas pavisse dicatur; nam, ut ait idem Macrobius, *non ex officio pastorali ut fabula adstruit, per quam fingitur Admeti regis pecora pavisse: sed quia sol pascit omnia, quae terra progenerat*; unde etiam hic idem allegorice omnes mulieres invisisse, & dum uni coniunctus esset, simul & semel alias, nempe stellas, in solitudine, in caeli latifundio virtute, luce, radiis suis implevisse dicitur. Sic argumentare de ceteris, & confer Macrobium ipsum cap. citato (1). *Secundo* iam supra observavimus, systema caeli terrenis rebus ab Indis applicatum fuisse, atque reges & arces a sole & luna in Indiis denominari. Quare fabula illa Brahmanica antiquissima etiam veris Indiae regibus convenit. Unde quemadmodum sol in caelo cum planetis, stellis, & nubibus pugnavit, ita pariter hi solis filii terrestres inter se bellarunt, atque hoc terrestre bellum ex serie incarnationum dei Vishnu ad mille & amplius annos ante Christum natum referendum esse videtur. In hoc terrestri bello *Krshna* est nomen regis Indici veri, qui in urbe Madura natus est, sol nempe terrestris sive Hercules, ut ait Arrianus loco supra allato.

Apparitionem Vishnu dei sub nomine Krshna eiusque gesta Calcuttenses Angli ad mille circiter annos ante Christum natum reiiciunt, & haec opinio probabilis esse videtur ex eo, quod

(1) Sol ergo Krshna seu *niger* aut *fuscus* dicitur, quia ex interpositione alterius corporis radiis & luce privatur, sol butyrum furatus est, quia radiis & calore suo illud liquefecit & profudit, sol floreo serto coronatur, quia florum creator est, sol fistula canit, quia ipse ventos producit, sol stellis matrimonio iungitur, sol a magistro suo Beren hesychasta contemplatore planeta aliquo sagittis, id est radiis configitur. Vide ipsum Krshnae simulacrum. Krshna solis signa in fronte descripta gerit, ex collo lotum gestat, in pedum planta & manuum vola triangulo vel pentagono omnis generationis signo & principio distinguitur.

quod non videatur verisimile, paullo ante aetatem praedictorum scriptorum supra allatorum urbem Madura & gentem Pandavarum formatam fuisse, quin potius manifeste pateat, gentem illam iam dudum antea in Indiis exstitisse (1). Adde, quod bella illa Pandavarum tertia aetate mundi Brahmanica gesta fuisse dicantur, & quod anni illi Brahmanici, & aetates mundi secundum computum annorum historicorum ibi computandi esse videantur; de qua re vide nostras animadversiones in fragmentum libri Bhágavadam. Confer codicem manuscriptum P. Ildephonsi *num.20. inter codices S. Cong. de Prop. Fide*, *lib. 6. de lege Indorum & transformatione nona Visbnu dei*, Sonnerat *tom.1. pag.296. & seq.* & Franciscum Pivatium *tom.8. pag.125.* in opere inscripto: *Nuovo dizionario scientifico*. R. in Venezia. 1749.

(1) Primus Athenarum rex perhibetur fuisse Cecrops qui ex Aegypto veniens Athenas condidit. Huic successit Cecrops secundus, ad cuius aetatem ex Chronicis Apollodori, & ex Tatiano Clemens Alex. & Eusebius Bacchi & Cereris in Graeciam adventum sexcentis post Moysem annis statuunt. Cecropi successit Cranaus & huic Amphictyon, Amphictyoni Erichthonius, & huic filius eius Pandion, qui & ipse e regno pulsus fuit. Fabulosi hi reges, isti Cecropes ex Aegypto, ex Scythia (nempe Indoscythia) in Graeciam venisse dicuntur. Quidni igitur Graecae fabulae de Pándu regibus ex India in Graeciam perlatae fuerint, & Indicis superadditae aliae? *Pàndu* regem de quo agitur, *pàndura* albedinem, & *pàndu mandel* terram albam significat, & haec a Graecis & Indis *Pàndu* regis patria statuitur. Sive igitur tota haec historia de Pandavis vera sit, sive fictitia, sive astronomica, sive terrestris, ad mille & amplius annos ante Christum natum referenda est, & ab illo circiter tempore ludi Apollinares & festa Brahmanica in honorem Apollinis seu Krshnae vel solis deducenda sunt. Ad illud quoque tempus liber *Ràmayenam* & *Yudhishtira*, qui omnibus his fabulis occasionem dederunt, referendi esse videntur; nam Brahmanes librarii nostri sunt, quidquid dicant Graeci & Latini, contra quos libri hi Brahmanici originales & non suspecti, tot monumenta, statuae, simulacra, templa, tota denique religio Indica astronomica semper clamabit. Vide Clement. Alex. Strom. *lib.1.§.137.*item §.33., Euseb. *in proem. Can. Chronici*, Apollodorum *lib.3.*, NatalemComitem mythologiae *lib.9 p.983.*, & Asiatick researches *tom.1 pag.426.*

ബു ധ ഃ

B U D H A

TAB. XX.

Budham, seu corrupte scriptum Buddam, Buttam, But, Pout, Voden, Wod, Both, apud Persas & Indos divinitatis nomen esse, docet R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.* 373. Eum Arabice omnia attributa Iesu Manichaeorum, & Xacae Tibetani, Sinensis, & Iaponensis exprimere asserit *pag. eadem*. Budham & Xacam eumdem esse, Samanaeorum praeceptorem, ex virgine natum, Manetem ipsum aut Manetis discipulum, filium dei Manichaeorum in specem hominis transformatum, Tibetanae gentis institutorem, in Tibeto cultum, Manetis praeceptorem, inter Brahmanes natum, & educatum, Manetis successorem esse, alia denique plura adstruit in pluribus Alphab. Tib. locis (1). Budham Vishnu deum esse nona incarnatione (accidentali) incarnatum defendunt Calcuttenses Angli. Hunc eumdem philosophum sectae Budhisticae institutorem, atheum, cultus Indici innovatorem esse autumant iidem (2). De Paw, cuius caput vertigine philosophica laborat toties, quoties de monachis sermonem instituit, Budham orientalis monachismi institutorem, religionis Indicae, Sinensis & Tibetanae reformatorem, doctrinae metempsychoseos accerrimum propugnatorem, contemplationis & monachalis inertiae primum satorem esse contendit, & quia hoc genus hominum & instituta ipsi summopere displicent, fecunda, sed amarulenta dicacitate adeo stridet, adeo mordet, adeo in lacessendo procax est, ut potius phreneticum morologum, quam philosophum, & ab insania liberum hominem esse iure merito dicere debeas. Hunc verissime insanire, nos dilucide ostendemus. Discipulus illius anonymus Gallus, ut iam supra meminimus, ipso audacior ultra progressus est, & religiosa monachorum Christianorum instituta a Budha & Samanaeis deducit. Insa-

(1) Alphab. Tibet. pag. 269. 375. 302. 303. 335. 372. 382.

(2) Asiatick researches tom. 1. p. 426. 427. 354. 344.

Insanientibus istis sycophantis ego iterum iterumque hoc in aurem serio insibillatum esse cupio, ut priusquam de exteris nationibus sermocinari incipiant, linguam illarum gentium, mores, & consuetudines, libros denique perspectos exploratosque habeant. Sed opus aggrediamur. Budham Mercurium esse, nos iam in grammatica Samscrdamica invicte demonstravimus, atque ex ibi dictis iam elucet, tot insanarum inter Europaeos de Budha opinionum originem unice a profunda linguae litteralis Samscrdamicae imperitia profluere. Verum quia liber ille paucorum teretur manibus, heic necesse esse videtur, ibi traditam doctrinam iterum paucis repetere. Budhae Indico in vocabulario Amarasinha haec attribuuntur nomina. I. അൎഹതഃ arhada *venerabilis, obsequio dignus*. II. ക്ഷപണഃ kshebana *omnia derelinquens*. III. നഗ്നഃ nanna *bonus*. IV. ശ്രമണഃ shramana *diligens*. V. ജീവകഃ givaga *vivificator*. VI. സൎവ്വജ്ഞഃ sarvagna *omniscius*. VII. സുഗതഃ sugada *bene procedens*. VIII. ബുദ്ധ budha *mens, spiritus, intelligentia, seu genius mente bona & spiritu bono plenus* (1). IX. ധൎമ്മരാജഃ dhermarágia *virtutis, beneficentiae, boni operis rex*. X. അഗതഃ agueda *non ambulans, contemplator*. XI. സമന്തഭദ്രഃ samandabhadra *ubique, semper, in omnibus partibus bonus*. XII. ഭഗവാൻ bhagaván *beatus, felix, sanctus*. XIII. മാരജിൽ máragil *concupiscentiae victor*. XIV. ലോകജിൽ logagil *mundi victor*. XV. ഷഡഭിജ്ഞഃ shadhabhigna *sex scientias possidens*. XVI. ദശബലഃ dashabela *decem potentias habens*. XVII. അദ്വയവാദി advayavádi *sibi non contradicens, dissertus, in dicen-*

(1) *Mercurius hominum mentes & oculos excitat & sopit, ut ait poeta*: Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ᾽ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Macrobius *Saturn. lib. 1. cap. 17.*

dicendo sibi aequalem non habens. XVIII. വിനായകഃ vináyaga *dominus*. XIX. മുനീന്ദ്രഃ munindra *ascetarum*, *hesychastarum*, *silentiariorum praeses*. XX. ശാസ്താമുനി shástámuni *praeceptor*, *hesychasta castigator* (1). Haec itaque sunt nomina & epitheta Budhae, quae de littera ad litteram ex vocabulario sacrae & litteralis Brahmanicae linguae descripsi. Ex his iam patet: I. Cur nomen *Budha* apud varias gentes fuerit corruptum, nam littera Samscrdamica ധ, vel ഢ, quamvis uno ductu scribatur, duplex Latinum dd vel potius dh cum aspiratione coniunctum includit. Illae itaque nationes quae littera illa destituuntur, vario modo eam supplent v. g. But, vel Buth, vel Bouth, vel Butta, vel Budda. Ita pariter aliae consonantes fuere corruptae, unde aliqui scribunt Pout, Vod, Wod, Oden, Thot, Theut, Thout, Thoth, Fo, & Suidas Θωνθ καὶ Θωθ, ὁ Ἑρμῆς. Clemens Alex. lib. 1. strom. edit. Venet. pag. 359. Εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν κ. τ. λ. *Sunt autem etiam ex Indis, qui Buttae parent praeceptis, quem propter insignem virtutem ut Deum honorarunt*. Addit vero Potterus: Βούτα, uno T. H. MS. *Sylburg. idem hic, quem alii Buddam & mendose Budham vocant*. Tertul. *de anima cap.* 2. habet: *Nedum divos ut Mercurium Aegyptium, cui praecipue Plato adsuevit*; ubi Pamelius legit *Theut*. Et Plato ipse in Philebo: *Vocem* (Thamus Aegypti rex) *infinitam animadvertit, sive deus aliquis, sive divinus homo, veluti fama refert, huiusmodi hominem nomine Theut in Aegypto exstitisse*. Alii pro *Theut* legunt *Thout*, & *Thout*, vel *Toth*, ubi vides litteram B in vocabulo *But* vel *Both* iam corrupto, in T mutatam fuisse, quemadmodum eam Tibetani mutarunt in P, vel in V, quia lingua vulgaris Tibetana caret littera B, unde scribunt Tiput, Pot-iit &c., quod vide

(1) *Quei sette pianeti luminosi, sole, luna, marte, mercurio, giove, venere, e saturno, venerati, e fra dei posti ancor nell' antichità da Roma gentile, si vedono a giorni nostri sotto diversi nomi nel regno di Nepal con copiosi sacrifici quotidianamente venerati*. R. P. Constantinus ab Asculo ad *fig*. 48. Et infra *planetas ex opinione Indorum Nepalensium asserit esse ex ordine sacerdotali*, id est hesychastas, contemplatores consiliarios, & philosophos.

vide in Alphabeto Tibet. *part.* 1. *pag.* 14. *&* 15. Ita pariter corruptum est Scandinavianum seu Septentrionale *Wod*, *Vod*, vel *Oden*, & Sinense *Fò*. Neque aliter disserendum est de vocabulo *Dherma*, quod supra attulimus. Budha vocatur *Dhermarágia*, id est virtutis vel beneficentiae rex. In hoc vocabulo quod pariter per litteram ω, dh, incipit, nationes aliae antiquissimae Samscrdamicae linguae imperitae, & quae sola fama aut ex communicatione cum Indis nomen illud audierant, litteram H retinuerunt, neglecta littera d, quae tamen in vocabulo illo rectrix est, & nominis caput. Ex hac corruptione natus est Herma, vel Hermes Graecus & Aegyptius, & is quidem rex, legislator & sapiens, quia Mercurius seu Budha allegorice rex virtutis & sapiens esse dicitur. Inde tot fabularum de Herma origo, inde infinitae illae inter eruditos disceptationes, an Herma verum aut allegoricum sit numen. Adde his, quod in ipsa India Budhae nomen inter linguas gentilitias, quae a litterali Samscrdamica descendunt, plerumque reperiatur corruptum. Unde P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensius in codice manuscripto supra citato ad *figuram* 9. *&* 10. scribit [illegible] Budho, additque: *Bogba*, *ch' è l' istesso che Budho*, eique pecuniam, butyrum, oryzam, frumentum, legumina a Nepalensibus offerri dicit, ac animadvertit: *non volendo vittime de' animali*. Deinde: *Intorno al tempio* (Budhae) *vi sono* (in civitate Pattan) *alcune abitazioni de' Tibetani*, *avendo questi l' impiego d'uffiziarlo*. Hic idem Missionarius exhibet imaginem Budhae eodem plane modo quo nos eam heic proferimus ex museo Borgiano Velitris (1). Budha nempe sedet in loto, & subinde absque loto pedibus more Indico transversis lingam cum yoni ambabus manibus ante pectus sustentans, atque illud serio inspiciens & considerans fingitur (2). Atque sub hac etiam forma eum exhibet in Alphabeto Tiber. tab. IV. R.P. Geor-

(1) Duo exstant in museo Borgiano Velitris simulacra Budhae. Unum aeneum quod heic exhibemus, aliud pictum ea forma, sub qua adoratur in Indico templo Iagarnat.

(2) Budham Sinensem seu Fo, nempe ut virtutis regem corona redimitum, ex Kircherio allatum vide apud Pivatium *tom.* 8. *tab.* XXXVIII., ubi pallio amictus & meditabundus exhibetur. Eumdem Budham seu Sommonacodom Siamensem meditabundum *vide tab.* 32. *&* 30. *fig.* 1. *&* 3. confer etiam *fig.* 2. *tab.* XXXVII. *& fig.* 3. *tab.* XLIV.

Georgius cum hac epigraphe: *Hopame*, id est: *O padme o lote, o nymphaea*! haec enim yoni seu matricis symbolum est, in qua exsistit lingam. Unde ait Macrobius lib. 1. Satur. cap. 19: *Pleraque simulacra Mercurii quadrato statu figurantur solo capite insignita & virilibus erectis, quae figura significat solem* (non est sol sed planeta mercurius) *mundi esse caput, & rerum satorem, omnemque vim eius in mente consistere cuius sedes in capite est*. Adest in museo Kircheriano insigne aereum Mercurii simulacrum virilibus erectis, quemadmodum etiam in aedibus villae Ludovisianae statua praeclara, quae Mercurium stantem quidem, sed meditabundum exhibet & corpore toto nudum, in pallio tamen suo religatos portantem nummos. Quae quidem omnia mirifice cum Budha seu Mercurio Indico conveniunt, nam hic Indis sex scientias, id est astronomiam, astrologiam, divinandi artem, moralem doctrinam, ritus, medicam, & iurisprudentiam quin & commercii exercendi scientiam tradidit, ut Thout vel Herma Aegyptiis, & Mercurius Graecis & Romanis. Quare idem aitMacrobius *Satur. lib.* 1. *c.* 12. *Contendunt alii Maiam* (Brahmanibus മായാ *Máyá* dea imaginationis & fascinationis sensuum) *Mercurii matrem esse, & mense maio mercatores omnes Maiae Mercurioque sacrificant*, quia nempe Budha seu Mercurius quemadmodum aliarum scientiarum & legum omnium conditor, ita quoque mercaturae institutor est, ex qua caussa apud Graecos & Romanos vel bursam numis refertam, vel peculium pallio religatum defert. Unde iam bene solvuntur etiam illa, quae nobis ex S. Hieronymo, Clemente Alexandrino, & Ratrámo opponi possunt, quod nempe Budha per virginis latus, & ex virgine natus fuisse dicatur. Natus est ex imaginatione, ex Máya, quae imaginationis dea est, ex mente, ex voluntate virgine, & sine complexu carnali, quemadmodum filii Pandavarum apud Brahmanes per auriculam ex sole ope orationis magicae & sine complexu virili nati fuisse scribuntur in libro *Sambhavam* & *Yudhishtira*. Ex supra allatis epithetis etiam perspicuum est, cur Budha seu planetae Mercurii rector Muni seu hesychasta, silentiarius, contemplator, asceta, & ascetarum praeses esse dicatur. Iam supra animadvertimus in Brahmanicis libris,

libris, quod sane remotissimam eorum antiquitatem indicat, planetas & astra quasi contemplatores, monachos, silentiarios, consiliarios & magistros repraesentari; hi enim planetae tacent, & veri hesychastae sunt, qui solem meditabundi contemplantur, circa eum revolvuntur, suos asseclas seu discipulos & satellites, quos Brahmanes പാർശ്വവർത്തി parshvavárti vocant, habent, quibus ipsi lumen communicant, & qui eis tamquam monachi obsequuntur (1). Haec iam poetarum antiquissimus Pindarus observavit, nec diffitetur id ipse R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.* 161. ubi ita disserit: *Planetae per immensa caeli latifundia vagantes veluti in deserto δι' αἰθέρος ἐρήμας versari dicuntur, ut Pindarus & alii veterum poetarum loqui consueverunt. Spiritus vero quibus astra animari putabant, ii sunt, quos contemplatores speculatoresque vocabant, uti de Zophasemim Huetius observat*. Et superius dixit: *Indi & Tibetani suos deos in lucis, in nemoribus, in solitudine contemplationi deditos perpetuo repraesentant*. Centum, & amplius exemplis hoc confirmare possem. Sic e. g. in libro *Sambhavam* Devayáni filia Muni hesychastae Shukrae seu planetae Veneris (apud Brahmanes masculini) semper cum suo amasio Kacen in silvis ludens describitur, & filia planetae Iovis seu Brahaspadi, Sharmishta nomine, pariter in nemore cum Eyàdi rege fornicatur. Ipsi planetae duo ബൃഹസ്പതി Brahaspadi seu Iupiter & ശുക്ര Shucra vel ഉശനഃ Vshena seu Venus, *magistri hesychastarum, satores, poetae, philosophi, consiliarii, & contemplatores* esse dicuntur in vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorggavarggam*, & Venus quidem malorum geniorum, Iupiter autem bonorum discipulorum seu geniorum praeceptor & praeses esse fingitur, quemadmodum de Budha seu de Mercurio supra diximus. Adde his, quod planetae, sol, luna, aliique in inferiora bono vel malo influxu agere dicantur, & inde boni malique dies inter gentiles desumantur. Quare epitheta illa Budhae alia ad offi-

X

(1) *Cave existimes, mi Aviene poetarum gregem cum de diis fabulantur, non ab adytis plerumque philosophiae semina mutuari.* Macrobius *lib.* 1. *Saturn. cap.* 17.

officia genii benefici referuntur, & inde dicitur virtutis rex, alia ad poeticum antiquum loquendi modum ſpectant, & inde contemplator, vel muni ſilentiarius a മൌനം maunam ſeu ſilentio audit, alia planetae Mercurii phyſici actiones indicant, & inde ſator, vel vivificator appellatur, atque ob hanc rationem in loto ſedet, & apud Indos, Peguanos, Ceylanenſes & Tibetanos yoni & lingam in manibus ante pectus ſuſtentans, apud Graecos vero & Romanos erectis virilibus repraeſentatur (1).

Sub una itaque ex his formis, ac praeſertim ſub forma genii benefici deus Vishnu a multis Indis Budha eſſe creditur, & quemadmodum deum Vishnu, primo ex ſtella Rohini, deinde ex Devagui in ſexta incarnatione ſub nomine Ráma natum fuiſſe fabulantur, ita pariter Vishnu deum in perſona Budhae apparuiſſe credunt. Unde ut vetus quoddam manuſcriptum habet, Indi Budham patre, matre, generatione carere dicunt. Deinde genium hunc dum hominibus ſe communicare vult, formam dei Vishnu ſuſcipere autumant, ac denique diu noctuque orare putant pro ſalute animarum, quas Ishvarae ſeu domino continuo offert, & commendat, ut vultu benigno eas ſuſcipiat, & ab aerumnoſis tranſmigrationibus immunes reddat. Atque hoc ſenſu accipienda eſt vetus inſcriptio in lapide, quam afferunt Calcuttenſes Angli (2) in libro *Aſiatick reſearches* pag. 284. *Having heard this he cauſed an image of the ſupreme ſpirit Budha to be made, and he worshipped it, according to the law, with perfumes, incenſes and the like, and he thus glorified the name of that ſupreme Being, the incarnation of a portion of Vishnu ... Reverence be unto thee in the form of Boodha, O god, in the form of the God of Mercy ... I adore thee, who art celebrated by a thouſand names, and under various forms, in the shape of Budha the God of Mercy.* Ex his itaque aliiſque ſupra allatis iam luculenter evincitur, Budham genium eſſe beneficum, ac proinde ſomnia eſſe ea omnia, quibus

(1) Plerique dii Indici in vola manuum triangulum, aut pentagonum omnis generationis principium & emblema deſcriptum gerunt. In aliquibus itaque ſimulacris Budha ſine lingam & loto exhibetur, atque ſola vola manus ad faciem converſa triangulum inſpicit & meditatur.

(2) *Translation of a Samscrit inscription, copied from a stone at Boodha Gaya by Mr. Wilmot.* 1785.

bus evinci creditur, Budham Manetem haeresiarcham; aut astronomum, aut alium denique cultus Indici institutorem aut reformatorem fuisse, id quod supra citati contendunt scriptores. Verum dum de primo illo Indico & originali Budha qui ab Indis, Tibetanis, Ceylanensibus, Peguanis Iaponensibus & Sinensibus colitur, dissero, non excludo sive impostores, sive aliquos philosophos veros, qui sub titulo & nomine Budha, ante Christum natum Indis aliqua doctrinae capita tradere potuerant; nam & S. Thomam Apostolum Brahmanes Malabarenses *Budham* esse dicunt, & Christianos *Baudhenmar* appellant, tamquam Christianae fidei institutiones a Budha seu ab homine dei spiritu et pietate pleno acceperint. Verum primus ille & originalis Budha nihil nisi genius est ac planeta Mercurius, reliquia nempe certa & indubia antiqui *militiae caeli*, idest solis, lunae, et planetarum cultus, qui inter omnes olim gentes obtinuit. Neque enim possibile est, ut unus idemque Budha, tot et tantas gentes unus institueret, ac Sinas, Indias, regnum Pegu, Tibetum, Aegyptum, totum denique septentrionem cultu, religione, scientiis, legibus perpoliret. Quare allegoricum et astronomicum numen sit, est necesse, et stipes fictitius communis primarum humanarum institutionum, quem gentes omnes pro suo institutore, doctore, et capite assumpserint.

Quod vero Budha planeta sit Mercurius ex eo invicte demonstratur, quod in vocabulario Amarasinha sub illo nomine inter planetas recensetur. Deinde Malabarenses, Tamulici, Canarini, Peguani, Nepalenses, aliae denique plures nationes diem Mercurii a Budha seu a Mercurio denominant. Vide haec egregie pertractata *pag.* 161. *& sequentibus tom.* 1. *in libro Asiatick researches*. En heic specimen denominationis diei Mercurii apud varias gentes, ex qua evidenter elucet, Budham planetam Mercurium esse (1).

X 2 Samscr-

(1) In insigni opere inscripto: *Le pitture antiche di Ercolano. Napoli* 1765. *tom.* 4. *tab.* XLV., plura vetera simulacra Hermae seu Budhae afferuntur, sed minus recte mythici illi ea illustrant, dum obscuris Graecorum fabulis ea involvunt, atque passim Hermam cum Baccho, Priapum cum Mercurio confundunt. Cur Budha seu Mercurius viatorum numen sit, locuples et certa ratio deducitur ex ipsis Budhae epithetis supra allatis, nam *omniscius*, *mens & intelligentia* est ad viam demonstrandam. Ita reliquae huius dei formae ex epithetis illis perspicue, facile, & tuto explicantur.

Samſcrdamica,	Malabarica,	Tamulica,	Siamenſis, Nepalenſis
Budhavára,	Budhanásziciа,	Budenkilami,	Van Pout, Budho
Bomana,	Canarina,	Maraſtica,	Ceylanenſis
Bouda hu-ne,	Budhwar,	Budvar,	Bodadah

Confer etiam Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 219. *&* 333. *edit. in* 8., Bayeri librum inſcriptum: hiſtoria Regni Graecorum Bactriani *pag.* 152. *doctrinae Indicae temporum*, *de hebdomade*, & P. Conſtantini ab Aſculo *notizie laconiche pag.* 143. *& ſeq.* Quibus omnibus inſpectis, & quae a nobis ſupra allata ſunt, bene expenſis, ſi D. de Paw magis inſanire vult, Budham omnium mundi monachorum & philoſophorum caput, originem, inſtitutorem & reformatorem ſtatuat, & defendat, denique viſionibus ſuis nocturnis una cum D. Court de Gebelin circa Mercurium, quantum ipſi lubet, indulgeat.

ദശമവതാരം

DECIMA INCARNATIO DEI VISHNU

TAB. XXI.

Decima & ultima incarnatio dei Vishnu erit in equum nomine *Calighl*. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 304. *edit. in* 8., & Pivatius *tom.* 8. *p.* 126., *& tab.* 26. *fig.* 2. Ipſum hunc equum alis inſtructum, capiſtro alligatum, ephippio & ſtragula exornatum exhibet idem Pivatius eo nempe modo, quo a Baldeo, P. Boucher, Roger, Roth, Bernier, aliiſque deſcriptum acceperat. Equus hic albus & generoſus conducetur a quodam rege, qui manu ſua portabit enſem evaginatum, atque ad caſtigandum, interficiendumque opportunum. Cumprimum equus ille pede ſuo, quem nunc in aere ſuſpenſum ſuſtinet, terram tetigerit, Vishnu deus in regem illum equi conductorem incarnatus incipiet punire & occidere perverſos reges, totumque genus humanum delere, atque terra ipſa contremiſcet, evertetur, & ſuccumbet. Ipſam ſerpens ille fabuloſus *Ananden* vel *Seſſen*, aut *Váſughi* dictus, qui totam veluti in circulo concluſam continet, relinquet, teſtudo, cuius dorſo terra inſidet, in profundum

maris

maris natando discedet & disparebit, genus humanum destruetur, & ultima mundi aetas ac peccatum finem accipiet. Mundo aqua, ferro & igne vastato, altera nova incipiet aetas, novi caeli, & nova terra secundum doctrinam horum Brahmanum, qui aeque ac Platonici certum universi circulum seu revolutionem periodicám inter veteres tam celebrem admittunt, quae sive Chaldaicae sive Brahmanicae philosophiae & astronomiae primus, verus, & originalis fetus esse mihi semper visa fuit. Ex his ergo iam liquido colligitur, duas cumprimis in Indiis philosophicas & religiosas primigenias sectas reperiri, in quibus totius antiquissimae religionis Indicae cardo vertitur. Prima quae Vishnuvitarum est, ut Thales & schola Ionica rerum omnium principium aquam statuit, & mundum per aquam destruendum fore credit. Altera, quae Shivenitarum est, Shivam seu ignem aut solem rerum omnium praecipuum principium constituit, & per hunc eumdem ignem, mundum consummatum iri docet, ita ut rerum semina in destructione universali in triangulum Bhavani deae seu in matricem naturae sint reditura, & ibi delitescere debeant, quousque revoluto certo annorum circulo ex his iisdem seminibus & elementis novus iterum reproducatur mundus. Vide Plutarchum *de placitis philosophorum*, Platonem *in Timaeo pag.703. & seq. edit. Basil.*, Clement. Alexand. *lib.5. Strom.*, Macrob. *in somnium Scipionis lib.1. cap.11.* Alphab. Tibet. de triangulo Bhavani deae *pag.*193.194.120.192. & codicem manuscript. P. Ildephonsi *in bibliotheca S. Cong. tractatu 1. cap.1. de creatione mundi*, ubi haec habet: *Dicunt Brahmanes quod mundus iste principium quidem habuerit, & habebit quoque finem, restituetur nihilominus denuo in suum esse, & ita fiet perpetua continuatio, & circulus quidam aeternus . . . tandem finaliter* (in consummatione mundi) *sufflabit quidam ventus supra omnem modum dessicativus, qui ab effectu suo vocatur vaggíra cátha, cum quo exsiccabuntur omnia quae sunt super terram, immo & ipsa terra, adeo quidem ut amittat omnem humorem, & redigatur totaliter in pulverem . . . Ishuarata seu Divinitas transferetur etiam ad elementum aeris, quo annihilato successive eodem modo ut supra transferetur Ishuarata seu Divinitas in caelum, remanebitque in solo caelo, id est in uno solo quadrante ex omnibus supra nume-*

numeratis, ultimo tandem derelinquet etiam caelum & hoc modo annihilabitur ipsum caelum, nihilque remanebit nisi sola Divinitas Ishvarata, quae etiam ipsa paullatim ac sensim adeo diminuetur, ut non fiat maior uno ovo, quod vocatur Andesza motha, id est tempus illud quo totus mundus, & omnia quae in eo sunt, includentur in ovo, ut iterum renasci possint, & vocant illud ovum Parabrama secundum sequentes poetae Malabarici versus:

Naly nadigal Tanaver Banaver
Nare randhi urumpora anagetum
Odhumum mudelpadi embada
Nur edirpadhi nurdhiram amadha
Avayam olla yoni, a yoniguelum arkan
Ginna adil onna Parabrahma ay (1).

Ovum

(1) *Ideo haud abs re ovum in orgiis Bacchi* (solis) *consecratum est, ut exemplum omnia gignentis & in se continentis*. Plutar. *Symp. lib.* 2. Insigne huius ovi monumentum affert auctor libri inscripti: *Recherches sur l'origine & les progrès des arts de la Gréce, sur les monumens antiques de l'Inde, de la Perse &c. tom.* 1. *a Londres*. 1785. qui ad *pag.* 65. *tab.* 8. antiquissimum emblema Scythicum, ut ipse quidem putat, profert hoc modo: In civitate Iaponensi Meaco in templo bovis adest statua bovis, qui ante se ovum habet, et cornu protrudere et confringere satagit. Hunc bovem urum esse existimat, et in vase aqua pleno atque ad tamarae floris formam redacto constitutum esse ait. Unde is infert, bovem actorem creationis, ovum mundum, florem tamara seu lotum aquarum emblema esse, ac proinde mundum aquis innatare. Deinde bovem Bacchum seu solem, ovum mundum materialem qui ex chao prodit, phantasma denique hoc mythologicum generatorem rerum omnium et potentiam generationis esse dicit. Si auctor iste Brahmanum libros legisset, et in Indiis ante delubra passim exstantium horum boum figuram ad instar ovum frangentium sive lapidibus, sive lignis insculptam vidisset, certe nihil aut parum animi sibi adfuisset, quo tanta iactantia hoc ovum in suis disquisitionibus proferret. Producat ipse vel unum Scythicum librum, qui

Ovum illud praedictum etiam tandem paullatim diminuetur, fietque adeo exiguae molis, sicuti una minima gemma vel unio aut margarita, & ab hac iterum quantitate decrescet usque ad exiguitatem grani sinapis vel imperceptibilis guttulae roris matutini, istoque modo remanebit multo temporis spatio in statu indefectibili. Deinde maturescet successive (ovum) . . . *Ishvarata seu Divinitas exsistens in gutture edet sonitum in hanc syllabam:* Ghem, *& facta iam matura incipiet crescere successive usque ad quantitatem ovi, in quo creabuntur quinque elementa, notant autem de ovo quod habiturum sit septem cortices circu mcirca, cum autem crescent intra illud ovum elementa non sufficiet illis spatium, ac proinde accendetur elementum ignis, sufflanteque elemento aeris rumpetur ovum illud in duas*

qui Cosmogoniam hanc ovalem doceat, monumenta inscriptionum Scythicarum, si potest, afferat; et nos semper Brahmanum de hoc ovo philosophiam et libros ei opponemus, ex quibus intelligere poterit, hanc cosmogoniam semper apud Brahmanes exstitisse, partem eorum antiquissimae philosophiae esse, ac hodiedum lippis et tonsorib us notam esse. Deinde an ovum illud et Bacchus in aqua est, quod ipse putat? an non potius in loto, triangulo, vel matrice rerum omnium, in quam omnia semina in destructione rerum sunt reditura, et ex qua omnia, ut Brahmanes tradunt, prodierunt? Certe haec ita, ut dicimus, Brahmanes explicant, et auctor non arbitrarias Graecas, sed solidas rationes ex Scythicis libris adferat est necesse, ut libros, monumenta, traditionem, opinionem denique semper & ubique in India receptam primigeniae Brahmanum philosophiae caput refutare, et ad Scythas transferre possit. Ipsa Indici cultus emblemata, Samscrdamicae sacrae litteralis Brahmanum linguae vocabula et praecipuas liturgicas orationes ad Tibetanos, Persas, Scythas, Siamenses, Peguanos & Iapponenses transivisse locupletissimis rationibus nos iam demonstravimus in gramm. Samscrdamica & solidius adhuc demonstrare possumus. Quidni igitur & cultus Brahmanum ad illas gentes transierit? Confer de his eruditam dissertationem D. William Chambers in libro *Asiatick researches p.* 145. *& seq.*, quae una sufficit ad hoc nostrum argumentum certo & plene probandum.

duas partes inaequales, superior pars maior constituet caelum (nempe ut modo ex opinione eorum constituit) *inferior autem minor terram, & quia fingunt ovum illud constare septem corticibus* (pelliculis), *hinc iuxta eorum fabulosum computum, ruptum in duas partes habebit cortices quatuordecim, nempe superior pars septem, superiores cortices sunt septem caeli, & inferiores cortices sunt septem terrae seu* VII. *globi terraquei*. En ergo hic numeri septenarii vim & originem, qui a Brahmanica philosophia descendens omnium pene gentium philosophiam pervasit. *Hi sunt illi quatuordecim mundi quos adstruunt Brahmanes ex ovi praedicti fractione* (1). *Non quidem adstruunt quatuordecim mundos integros, sed partiales, id est, unum in altero contineri, ita poeta Malabaricus gentilis:*

Bâyum múlam anghium ái uram ái
Badhi vittu adu ner murinhu aducan
Aya páyam adu aghi aghi iresza lógam.

In systemate Vishnuvitarum seu Vishnu vel aquam deum, & primum mundi elementum agnoscentium & adorantium, vide quae ex libro Bhágavadam afferunt Angli Calcuttenses *pag*. 244. *& seq*. in libro *Asiatick researches*. *He* (deus) *desiring to raise up various creatures by an emanation from his own glory, first created the Waters* (aquas), *and impressed them with a power of motion &c.* En itaque duas praecipuas Indicas sectas philosophicas & religiosas, unam ignem, alteram aquam primum & maximum principium rerum agnoscentium & colentium, quae ambae ex principiis a nobis supra allatis, & ex mythologia Indorum a nobis ex classico eorum libro Amarasinha explicata, recto sane tramite descendentes, omnia supradicta confirmant, & ab iis vicissim confirmantur. Non nego etiam alias sectas dari, ut illa est, quae

(1) *Ne videar plus nimio extulisse ovum elementi vocabulo, consule initiatos sacris Liberi patris, in quibus hoc veneratione ovum colitur, ut ex forma tereti, ac pene sphaerali, atque undique versum clausa, & includente intra se vitam, mundi simulacrum vocitetur* Macrobius lib. 7. *Saturn*. c. 16. Triangulum pentagonum, ex quo prodivit hoc ovum, descriptum vide in Alphab. Tib. *ad pag*. 193. *&* 194. ubi etiam trianguli huius explicatio affertur. Lotus, triangulus, & ovum collocata sunt in monte Meru seu habitaculo solis, quia solis generantis emblemata sunt.

quae Shivalingam & deam Shakti, Parashakti vel Bhavani peculiari devotione colit, & triangulo seu yoni aut matrici, & lingamico portento rerum principia attribuit, sed has sectas peculiares ab illis duabus generalibus descendere quisque vel me tacente facile arguere potest. Ex his etiam iam facile respondetur illis eruditis viris, qui ex me quaesierant, an cultus & incarnationes Vishnu dei & religio Shivae sive ignis apud Indos praecedat aeram Christianam, an vero post nativitatem Christi fuerint haec omnia conficta & in usum & publicum cultum deducta. Profecto cultum Vishnu & Shivae, id est aquae & ignis, longe ante Christum natum in Indiis obtinuisse, nullatenus iam dubitari potest; si enim Graeci longe ante Christum natum haec elementa tamquam rerum principia agnoscebant, & Aegyptii venerabantur, ut tradit Plutarchus (1), anne dubitari potest, hanc eamdem philosophiam & religionem de planetis & elementis apud Indos longe antea obtinuisse? Siquidem Clemens Alex. (2), Laertius aliique dilucide docent, Graecos philosophiam, scientias, quin & artes aliquas et magnam religionis suae partem a barbaris, hoc est a Chaldaeis, Persis et Indis accepisse. Deinde deum Brahma, Vishnu et Shiva, aliaque id generis Indica numina, ante Christum natum, quin etiam ante Alexandri M. tempora in Indiis obtinuisse, neque Manetem haeresiarcham, aut alium aliquem impostorem in Indias haec dogmata invexisse, elucet etiam ex eo, quod statuae horum deorum, prout eas hodiedum Indi colunt & venerantur, in antiquissimis gentilium templis Elephantae, Salsette, Mávalipuram, Iagrenat, Illoura, a remotissimis tem-

(1) Plutarchus in aquae & ignis comparatione: *Pindarus pronuntiavit aquam esse rerum optimam, aurum autem flagrantem ignem, is ergo palam posteriorem locum igni assignavit. Adstipulatur huic Hesiodus ita scribens:*

Principio factum chaos est.

Nam voce chaos plerique eum existimant expressisse aquam ob difusionem quae est Graecis chisis. Sunt qui ignem universi principium esse pronuntiant ex se se omnia, & in se se facta conflagratione recepturum. Confer etiam librum *de Iside*.

(2) Clemens Alex. lib. I. Strom. *Plato autem non it inficias, se ea quae sunt praestantissima in philosophia mercatum esse a barbaris.* Et iterum: *Alexander* (Polyhistor) *in libro de symbolis Pythagoricis refert, Pythagoram Gallos & Brachmanes audiisse.* Vide etiam Laertium *in proem. lib. de vitis philosophorum.*

temporibus, id est a tribus ad minus mille annis, ibidem exsistere videantur omnibus illis, qui templa illa et statuas ipsimet inspexerant. *Les pyramides tant vantées de l'Egypte sont bien folbles monumens auprès des Pagodes de Salcette & d'Illoura; les figures, les bas-reliefs, & les milliers de colonnes qui les ornent, creusés au ciseau dans le meme rocher, indiquent au moins mille années d'un travail consecutif, & les degradations du tems en designent au moins trois mille d'existence. D'apres cela on ne sera point surpris que l'ignorance Indienne attribue le premier de ces ouvrages aux dieux, & le second aux genies* (1). Templum Mávalipuram ad oppidum Sadrast situm, rupibus subterraneis incisum, in quo non solum Brahma, Vishnu et Shiva, sed etiam omnes incarnationes dei Vishnu ex ordine rupibus insculptae exhibentur, ego anno 1776. ipsemet vidi et examinavi. Hoc vero templum scite describit D. Williams Chambers in libro *Asiatick researches pag. 145. & seq.* ubi ait: *These monuments appear to be the remains of some great city, that has been ruined, many centuries ago.* Idola insulae Elephantae omnium antiquissima, et inter haec trinitatem Brahmae Vishnu et Shivae descriptam exhibet Niebuhr *tom. 2. pag. 31. & seq.* (2), ubi auctor asserit de templi huius antiquitate incolas nihil scire, sed olim una nocte omnes illas figuras in rupibus incisas, ipsum denique templum una nocte a diis exstructum fuisse affirmare, uti Aegyptii de suis monumentis hoc ipsum asserebant. Vide etiam aliud templum in Dunganess a D. Freyer, et templum Eloura vel Illoura a Thevenot descriptum. Adde his laminas cupreas cum variis inscriptionibus Samscrdamicis repertas, quas exhibent Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches*, ac praesertim illam quam *tom. 1. pag. 123.* exhibent. *A royal grant of land, engraved on a copper plate, bearing date thventy-three year s before Christi and discovered among the ruins*

(1) Sonnerat pag. 48. tom. 2. edit. in 8.

(2) Confer etiam tom. 2. pag. 43. ubi auctor ita differit: Man trifft bey den Indiern / einer der ältesten nationen in der Welt / noch so Viele prächtige überbleibsel des Alterthums an / das sie wohl eine grössere Aufmerksamkeit der Europäischen gelehrten verdienen / als man bisher darauf gehabt hat. Et infra: Indos antiquos Aegyptiis arte caelandi excelluisse ex ipsis illis monumentis a se visis Niebuhr indicat.

ruins at Mongueer. In hac lamina non solum Budhae dei nomen notatur സുഗതഃ sugueda, quemadmodum nempe nos illud ex vocabulario Amarasinha supra attulimus, sed etiam deae Lekshemi, et Rávanae regis Ceylan, qui cum Shrirāma seu Vishnu deo in Rāma incarnato bella gessit, mentio ingeritur. Ex quo iam evidenter patet incarnationes has dei Vishnu ultra aerae vulgaris principium reiiciendas esse, neque Manetis Manichaeismo tribui posse, quin pleraque Indicae religionis capita a tribus mille circiter annis cum hodiernis Brahmanum libris, cum hodierna sacra ac liturgica lingua Samscrdamica, cum hodiernis dogmatibus, traditionibus Indicis et Brahmanicis certo et ad amussim convenire, ita ut iure succensere debeas auctoribus illis, qui haec omnia confuderant, et modernos Brahmanes ab antiquis prorsus diversos esse somniaverant. Confer etiam Strabonem, Arrianum, Porphyrium, Plinium qui omnes Herculis, Shivae, & Bacchi Dionysii seu solis, qui idem cum Shiva est, cultum Brahmanibus adscribunt; et ut supra vidimus, ad remotissimam antiquitatem in Indiis reiiciunt. Plinius *lib. 6. cap.* 17. ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indorum) *centum quinquaginta tres, annis* VI M CCCC II, *adiiciunt & menses tres*. Vide etiam Strabonem et Arrianum. Ex his iisdem scriptoribus inter se collatis et testimoniis eorum rite expensis certo constabit: sectas illas philosophicas duas, de quibus nos supra egimus, iam ante Christum natum in tota India certissime obtinuisse, et de his etiam seu de cultu Shivae & Vishnu dei omnes agunt Indici libri, Amarasinha, Sambhavam, Yudhishtira, Bhágavadam, qui quia cum praedictis Graecis scriptoribus, ac cum monumentis supra allatis omnino conveniunt, simul evidenter probant hoc, quod asseruimus, et simul suam ipsorum antiquitatem luculenter demonstrant.

ഗണപതി GAENAVADI

vel ഗണേശഃ GAENESHA

TAB. XXII.

Deo Gaenavadi vel Ganèsha haec epitheta attribuuntur in vocabulario Amaraſinha : വിനായകഃ vináyagá *magnus dominus*, ഗണപതി gaenavadi *coetus*, *congregationis*, *numerorum*, *computi dominus*. ഗണേശഃ ganésha, *idem*. Hoc vocabulo plerumque utuntur Indi ſeptentrionales, nempe Marâttae, Bengalini, Gangaridae, Vanárenſes, Nepalenſes. Vocabulum *Gaenavadi* familiare eſt Malabarenſibus, *Vináyaga* Tamulicis. Vide ea quae nos de hoc deaſtro tradidimus in grammatica Samſcrdamica *pag.* 35., & 36. Ex quibus argues vocabulum *Gunnis*, quod Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 32. affert, ad hunc ipſum deum ſignificandum, veram linguae Samſcrdamicae corruptionem eſſe. Ita pariter corruptum eſt vocabulum *Gones*, quo utuntur Ceylanenſes ad hunc deum denotandum, cui ipſi devotiſſimi ſunt. Vide huius dei effigiem in aes inciſam ex annulo regum inſulae Ceylan *tab. undecima inter icones navigationis Spilbergi & Balbi*. Ibi deus iſte Ganésha capite elephantino, pedibus caprinis, virilibus erectis, parte corporis ſuperiore forma humana, manibus denique expanſis repraeſentatur. Non ita apud Indos, nam capite quidem elephantino eſt, ſed plerumque gliri inſidet. Circa illum Ceylanenſem plurimi ſpectantur devoti in genua provoluti, qui eum adorant, vota, preceſque offerunt, ſed cumprimis coronam precatoriam rudrâksham dictam perſolvunt. Philoſophos ſeu aſcetas vel ſacerdotes Tiruvamshas dictos, dei Ganésha cultores & ſacrificulos, monachos eſſe putavit Spilbergius, qui tamen a Talapoinis Peguanis flavo panno amictis, aliiſque Indicis Samanaeis nihilo differunt. Aliud Ganeshae dei epithetum eſt വിഘ്നരാജഃ vighnarágia ſeu *rex impedimentorum*, quia ipſe impedimenta

menta tollit & quasi ianua est, per quam ad omnia negotia intrare oportet (1). Unde satis apte argumentatus est Macrobius, dum deum Ianum a ianua dicendum esse existimavit: *Apud nos Ianum omnibus praeesse ianuis nomen ostendit: quod est simile θυραῖος. Nam & cum clavi ac virga figuratur: quasi omnium & portarum custos, & rector viarum*. Et infra: *Ianum ideo geminum (demonstrari volunt) quasi utriusque ianuae caelestis potentem: qui sol exoriens aperiat diem, occidens claudat, invocarique primum, cum alicui deo res divina celebratur, ut per eum pateat ad illum deum, cui immolatur, accessus, quasi preces supplicum per portas suas ad deos ipse transmittat, inde & simulacrum eius plerumque fingitur manu dextra trecentorum, & sinistra sexaginta & quinque numerum tenens, ad demonstrandam anni dimensionem quae praecipua est solis potestas*. Macrob. *lib.*1. *Saturn. cap.*9. Inde certe evenit, quod etiam apud Indos ante quodvis negotium pertractandum hic deus invocetur; quin nullum etiam palmae folium seu ola stilo ferreo aut etiam in charta exarare quis incipiat, quin signum hoc , vel , vel , vel , vel aut aliud simile, quod proboscidem elephantini deastri huius significat, primo appingat. Ultra viginti gentilicias epistolas hoc signo insignitas & inter eas etiam regis Travancoridis rescripta exhibere possum, quae hoc signum proboscidis dei Ganésha, qui elephantis caput habet, praeseferunt. Ita pariter omnes Indi eruditi hunc deum in primo suae orationis aut scriptionis limite salutant. ഗണപതയെനമഃ gaenavadayè nama, *adoratio deo Gaenavadi*, vel ശ്രീഗണപതയെനമഃ shri Gaenavadaye namá, *beato Gaenavadi adoratio*. Hic idem deus vocatur *Guru* seu magister, quia ad negotia pertractanda viam sternit, & ignaros instruit, unde alia exsurgit non solum apud Indos, sed etiam apud Tibetanos oratio: ༄༅། །ན་མོ་གུ་རུ། ༔ namo kuru, *adoratio magistro*, quae qui-

(1) Duae apud me effigies huius dei Gannesha exstant, ab Indo quodam caeruleo colore pictae, & in ambabus huic deo in una manu claves Malabaricae ad referandas portas appictae cernuntur.

quidem a Tibetanis corrupta, si primigeniae Samscrdamicae linguae ac Brahmanicae sinceritati originique restituatur, apud Indos ita sonat & scribitur: നമഗുരു nama guru, *adoratio magistro*, vel സൽഗുരുവെനമഃ sal guruve namá, *vero magistro adoratio*. Ex quibus sane recte argues, non Indos a Tibetanis, quod somniavit Bailly & de Paw, sed Tibetanos ab Indis praecipua religionis capita, & liturgicas orationes accepisse. Vide de his nostram dissertationem in linguam Samscrdamicam *pag.* 47. 34. 33. *&* 36. Ita quoque vocabulum ഗണം gaenam in lingua sacra Samscrdamica computum, numeros, seu plurium rerum congeriem significat, ac proinde Gaenavadi est dominus numerorum, computi, congregationis, cuiusvis societatis aut coetus ad negotia pertractanda collecti, vel de re aliqua deliberantis. En ergo Macrobii mythicam opinionem ex ipso hoc Indico vocabulo illustratam. Ille idem Ianus antiquissimum Romanorum numen, etiam apud Indos adoratur, ac fortassis ex Brahmanica mythologia in Graeciam & inde in Latium penetravit, quia & Ianum & Saturnum alienigenas fuisse, idem ostendit Macrobius.

Dic mihi nunc quaeso, dic antiquissime Divum,
Respondes hic Iane pater? magna ocia caelo &c. Iuv. Sat. 6.

Nec obstat quod Ianus iste apud Indos capite elephantino exhibeatur. Vide heic figuram eius ex ligneo simulacro ex Indiis in museum Borgianum Velitris illato, desumptam & adumbratam. Etenim elephantem sapientiae & prudentiae symbolum esse, quis est qui nesciat? Atque ideo sane Indi proboscidem huius elephantis ubique pingunt, ut innuant scriptionem, numeros, rationes, computum, negotia, opiniones ac deliberationes hominum in congressibus summa sapientia, maturo iudicio, ac prudentia pertractandas & statuendas esse. Quare dum reges de aliquo regni negotio deliberant, dum parentes filiae sponsum deligunt, dum discipuli magistri scholam ingrediuntur, dum denique de quocumque arduo negotio sententia est ferenda, huic

deo

deo sacrificium offerri solet, & fructus quidem, nux coco, & oryza. Proboscis etiam vires ac fortitudinem satis apte significare potest, quia nempe deus hic obstacula tollit, atque ardua, aspera & indirecta in plana & pervia redigit. Huius simulacrum pleraeque Indicae mulieres in maritali tessera *tály* dicta ex collo suspensum gerunt, quia etiam matrimonii praeses est, eique uxor, ut marito suo, fidelitatem servare debet. Deus hic communi & vulgari nomine *Pullear* vocari solet. En itaque Indicam mythologiam optimae doctrinae morali, & fortassis etiam meliori quam nostrae physicae coniunctam! Aliud huius dei epithetum est: ഗണാധിപഃ gaenádhiba *rex numerorum*, *computi*, *coetus*.

ദ്വൈമാതുരൻ dvaymádura *duas matres habens*, harum duarum matrum una est Párvadi seu luna, altera vero Anga uxor regis Dasaprayávadi formosissima femina, cuius amore Párvadi capta fuerat, atque eam sibi uxorem desponderat. Unde haec fabula iterum ad astronomiam ac lunae effectus referenda est (1).

Anga-

(1) Originem huius dei scriptores Indici, ac ex iis R. P. Norbertus, Brito, & Ildephonsus ita narrant. Párvadi (luna) renasci volens ut renasci solet saepenumero unacum Shiva marito suo sole, ventrem subintravit reginae uxoris Dásaprayávadi (stellae nempe alicuius). Dum itaque pulchritudine illius capta tota amore illius exardet, in stagno quodam se lavat, & dum sudorem pectoris sui manu abstergit, ex hoc ipso sudore sub manu illius filius enascitur, quam ipsa Vináyaga, hoc est dominum vel principem appellat. Shiva seu sol, qui tunc aberat, domum redux filium recens natum videns, & uxoris scelus suspicatus in furorem agitur, sed dum de mirabili filii origine a Parvadi edoctus fuisset, paulisper ira deferbuit. Interim rex Dasaprayávadi convivium diis apparat, sed Shivam seu solem invitare obliviscitur. Hic ergo iterum excandescens, mensae epulantium deorum insilit, capillitio gedá dicto terram percutit, gigantem excitat, qui deorum scelus ulciscitur, mensae assidentes deos verberat, atque in furore suo ipsi Shivae dentes excutit, lunam prostrat & pedibus calcat. Inde Brahmanes lunae maculas deducunt, & quia origo dei Ganèsha antiquissima est, harum etiam macularum observatio apud Brahmanes antiquissima est. Deinde ideo soli oryzam, lac, butyrum, fructus teneros & maturos libant, quod eum dentibus carere sciant. Gigas illae Peruttùren id est *fortis*, postquam regem Dasaprayávadi occidisset, & deos verberasset, filio Párvadi Ganeshae caput abscidit, quem cum emortuum vidisset Párvadi, dolens Shivam vehementer rogat, ut filio vitam restituat. Hic uxoris precibus victus, elephanto caput abscindit, & filii corporis trunco apponit, compingit, vitam restituit, unde hoc monstrum elephantini capitis processit. Mirum certe quod acutissimi observatores nostri viatores Galli & Angli, qui inflata sua mente omnia se nosse & observasse praedicant, non animadverterint, hanc & plerasque Indicas fabulas ad astronomiam referri. Sed centones lucido involucro ipsi obvolvere amant, eosque toti Europae venditare.

Angana ſignificat mulierem formoſam, *angáram* ignis aeſtum, *angui* corporeum, *anguli* digitum, *anguliam* annulum. Ianus gemino vultu apud Romanos fingebatur, fortaſſis ideo, quia duas matres habet. Alia eius ſimulacra quadrifrontem exhibebant, de qua re vide Macrobium *cap. ſupracitato*. ഏകദന്തഃ egadaenda *unum dentem habens*, nempe eburneum, quia alium rixando vel pugnando cum fratre perdidit. ഹേരംബ heramba *vaſtum corpus habens*. ലംബോദരഃ lambòdara *magnum ventrem habens*: ഗജാനനഃ gaegiánana *vultum elephantis habens*. Hic vultus elephantinus quatuor illas facies Iani Romani ſupplet, quia ut hae, ita ille nihil niſi ſapientiam, prudentiam, & circumſpectionem huius dei denotant. Unde aliquae aliae explicationes attributorum Iani Romani a Macrobio adductae arbitrariae eſſe videntur. Deus Ganésha glire vehitur. In hoc vehiculum, & dei huius ſapientiae ac eruditorum patroni ſymbolum clariſſimus vir Georgius Zoega me etiam praeſente ſatis acute obſervavit, glirem vel murem ideo fortaſſis huic deo ab Indis pro vehiculo affictum fuiſſe, & a deo iſto devictum ac proſtratum repraeſentari, quia glires & mures libros, & ſcripta ſive chartacea, ſive corticea ex foliis palmarum confecta corrodunt. Verum ut iam ſupra animadvertimus in delubro inſulae Elephantae, deus Ganésha giganti aut titani *Kaymugháſura* inſidens repraeſentatur, atque ſtilum ferreum ſcriptionis ſymbolum manu dextera tenet. Ad quod ſimulacrum obſervare neceſſe eſt, vocabulum kay *manum*, mugha vel mugham *vultum*, áſura, *titanem* lingua Indica vocari. Indicat ergo, quod deus hic titane, qui manibus vultum ſuum quaſi celat, vehatur. Et hoc revera modo deus iſte in illo antiquiſſimo delubro titani inſidens exhibetur, quod tamen totum invertit, intricat, falſis explicationibus, ac vanis commentis obtegit d'Hancarville. Cum hoc titane deus Ganésha ſingulare certamen inierat, qui titan cum a deo vinceretur, in glirem ſe transformaverat atque dei pedem momorderat. Verum deus ſapientiae Ganésha glirem hunc *Piruſali* dictum proſtravit, perdomuit,

muit, atque suis pedibus subiecit. Manu una stilum, vel calamum, altera vas atramenti, vel folium palmae aut librum hic deus gerit. Idem fati, bonae & malae sortis deus esse creditur, cuius fidei & superstitionis ratio iam ex dictis patet. Is idem caelebs & castus est, atque uxoribus praecipue in exemplum proponitur. Inde etiam evenit, quod Indi eum ശുദ്ധ shudha seu *purum*, *sanctum*, *& immaculatum* esse dicant, unde celebris exsurgit illa oratio, quae ad hunc & non alium deum refertur:

नामःसिद्धं namá sciddan *adoratio sancto*. Orationem hanc Indostanam minus recte explicat R.P. Beligatius dicens: *in nomine sancti*, nam aliud est നാമം námam *nomen*, *vocabulum*, *dictio*, aliud est നമഃ *namá* cum ultima vocali longa vel aspirata, quod *adorationem* denotat. Vide dictionarium R.P. Hauxleden. നമഃ ശുദ്ധഃ namá shudha *adoratio sancto*, oratio est Indorum australium ad eumdem deum immaculatum Ganésha directa. De utraque vide Alphab. Indostanum *pag.*7. & grammaticam nostram Samscrdamicam. In aliquibus statuis aut iconibus hic deus quatuor manibus, stola ex collo pendente, capillamento insigni, serpente cinctus, lunam denique bicornem in capite gerens exhibetur. In medio frontis divini nominis signum, id est vel solis, vel ignis, vel lingami symbolum & nota *kuri* dicta depicta promicat. Hunc deastrum Calcuttenses Angli Iano comparant, sed adeo obscure & titubanter, ut timuisse videantur. Originem seu nativitatem illius prolixe ut solet ac stilo barbaro describit R. P. Ildephonsus, R.P. Norbertus, & Sonnerat *tom.*1.*pag.*323., quos tu vide. Sed cumprimis confer de diis istis antiquis librum qui inscribitur: *Seconda novissima edizione delle immagini de gli dei delli antichi di Vincenzo Cartari Reggiano, cavate da marmi, bronzi, medaglie, gioie & altre memorie antiche con esquisito studio e particolare diligenza da Lorenzo Pignoria Padovano. In Padova* 1626. In hoc libro plerique antiqui deastri ex ipsa veterum scriptorum

 opi-

opinione & sententia ad astronomiam, gubernationem mundi, ad varias actiones solis ceterorumque planetarum in terrestria, denique ad res naturales & physicas referuntur, uti referri videmus plerosque Indicos deos. Adde quod plerosque non tantum Romanos, sed etiam Aegyptios, Assyrios, Scythicos, & nonnullos Indicos deos in tabulis exhibeat spectandos, ac proinde argumentum nostrum mirifice illustret. Vide in eo *pag.*33. figuram & descriptionem Iani, *pag.*465. imaginem Mitrae anno 1606. Romae in foro Capitolino marmori insculptam, & a Laurentio Pignoria visam, quae in tauro Mitriaco haec verba inscripta ferebat: *Deo Sol Invict . . . Mithre. Nama Sebesio. Amycus. Seronensis.* Hanc inscriptionem nos paucis in grammatica illustravimus. Aliam huius Mitrae figuram vide *ad pag.*57. Imaginem Apollinis & terrae, seu simulacrum Assyrium vetustissimum solis Adad, a qua dictione non longe distat vocabulum *Aditya* vel *Adidya* Samscrdamicum, vide *pag.*63. Deinde *pag.*65. figuram Aáad seu solis & lunae vel etiam terrae leoni insidentis, quae simulacra in sua forma paullisper discrepant a Brahmanicis simulacris, in re tamen eadem sunt, nam & hi, ut iam observavimus, in monte Meru solis habitaculo triangulum constituunt, & Bhavani deam, id est lunam vel virtutem genitricem ac Shiva deum seu solem ibidem simul statuunt, atque inde maximam mythologiae partem per infinitas fabulas deducunt. Triangulum seu pentagonum, prout rex Travancoridis illud in suis insignibus gestat, ex antiquo annulo vide *pag.*75., totam de Cybele seu de dea Lekshmi naturalem oeconomiam *pag.*173. *& seq.*, denique varias figuras & operationes Mercurii seu Budhae *pag.*261., ac praesertim *pag.*269. *&* 271., ubi Mercurius, Budha, vel Herma (Dhaerma) etiam cum virilibus expositis & solo capite insignitus miro plane modo repraesentatur, & nostrum argumentum de Budha seu Dherma manifeste evincit.

യമഃ

Y A M A

TAB. XXIII.

Deum Yamá poenae & praemii institutorem, bonorum malorumque operum iudicem, criminum vindicem, primum Shivae dei ministrum esse, nos supra asseruimus. Is in vocabulario Brahmanico his epithetis distinguitur: ധൎമ്മരാജഃ dharmarágia *virtutis, boni operis rex, minister, iudex,* പിതൃപതി pidrubadi *defunctorum dominus, parentum, qui corpus exsuerant, dominus vel praeses,* സമവൎത്തി samavarti *aequalitatem, proportionem statuens,* id est *inter bona & mala opera diiudicans, ea sibi invicem conferendo sententiam ferens, item unicuique suum tribuens.* കൃതാന്തഃ krdánda *humanae vitae scriptor,* item *actionum humanarum finis.* ശമന shamuna *styx,* യമുനാഭ്രാത yamunabhráda *stygis frater,* ശ്രാദ്ധദേവ shrádadéva *deus plorare faciens.* Famuli eius sunt രാക്ഷസഃ rákshasa, കിന്നരഃ kinnara, ഭൂതഃ bhúda, id est varii daemones & larvae. Exstat in museo Borgiano Velitris, ut iam supra innuimus, transmigrationum humanarum cyclus, seu potius tabula picta, quae huius dei tribunal exhibet, falso Tibetanis Lahis adscripta. Quamvis enim ea fuerit Lhaprangae a Tibetano pictore *Ion-de la-bu-ri* coloribus adumbrata, & ex doctrina Laharum distributa, attamen evidenter demonstrat, cyclum illum Brahmanicum & Indicum partum esse, ac proinde Lahas Tibetanos, cultum religiosum a Brahmanibus accepisse, numina denique ipsa ex India in Tibetum perlata fuisse. Vide in Alph.Tibet. *ad pag* 487. *tab.*2. *sub littera L.* Ibi deus Yama a Tibetanis Scinceciokjel dictus, qui a deo Cenresi seu Shiva supremo domino & dei Yáma praefecto distinctus est, furcam dextera ma-

nu gestans fingitur, quam elevatam ac ad percutiendum promptam tenet. Manu sinistra speculum gerit, in quo bona & mala hominum opera intuetur, eaque examinat, ut iustum iudicium ferat. Obeso corpore & tumido ventre, capillis arrectis, trucibus oculis, vultu severo & sedens fingitur, ut Shiva deus, cuius ille minister est. Infra ad latus genium alium assidentem habet, qui lance Indica; ex cuius una parte anima insidet, ex alia vero pondus proportionis more hodiedum in India pondera examinari solito, ex dimensionis trutina pendet, bona malaque animae opera examinat, ut eam vel in inferno diutius reclusam contineat torquendam, aut elutis peccatorum sordibus puram Yamae deo praesto sistat liberandam. Ad latus aliud sub figura Yamae adsunt alii genii, qui albis nigrisque calculis, sub qua nempe forma hodiedum Indi arithmeticae operationes perficiunt, bona animarum malaque opera dinumerant, ut iis expensis & collectis de animae statu, de meritis aut demeritis Yama deum certiorem reddant. Inferius animae in ahenum detrusae torquentur, verubus assantur, sartagine friguntur, trullis & furcis confodiuntur. In circulo medio sub litteris M. N. O. praemium vel poena eorum exhibetur, qui Vishnu deum singulari devotione in hac vita coluerunt; nam ibi deaster iste per porcum, in quem incarnatus est, per avem Garudha, qua vehitur, & per serpentem Caliga, quem interfecit, aut serpentem Sessen vel Vásughi dictum, super quo requiescit, adumbratur, quae certa dei Vishnu symbola sunt. In semicyclo nigro mali perversique funibus ad infernum trahuntur, in semicyclo albo devoti ac ab omni peccati labe immunes Shivae & Vishnu dei caelestis beatitudinis dulcedine perfruuntur. Totum denique cyclum horridus, trioculus, defunctorum supremus iudex, qui ideo mortuorum calvarias in suo capite gestare fingitur, potentissimus Indiae & Tibeti deus Shiva, quem Tibetani Pra-srinpo vocant, amplectitur, atque mortalium vicem ea tabula conspiciendam exhibet, quae post mortem subeunda erit, dum omnia in propatulo examinanda, & pro meritis aut demeritis praemio aut poena afficienda erunt. Hic iam ex ossibus Paulli Iablonskii aut Conringii aliquis exsurgat gerro, nugigerulus, aut morio, & Indicas, Tibetanas

nas, ac reliquas Asiae gentes spinosismi, materialismi, aut atheismi accuset. Succenseant mihi pariter mythici nostri, quod in plerisque antiquis urnis Shivam seu Bacchum, id est solem, ideo caelatum exhiberi dixerim, quia ut vitae, ita & mortis dominus est, generator denique & destructor. Profecto & hos & illos ego ad museum Borgianum mittam, atque ut positis suis praeiudiciis monumenta Asiatica inspiciant, examinent, & ex iis gentes illas, meque ipsum diiudicent, ego iterum iterumque rogabo. Ne vero Tibetanos transmigrationum illarum cyclum, aut potius illam iudicii tabulam ex schola Brahmanica accepisse, gratis asseruisse videamur, cordatus lector inspiciat duodecim illa symbola quae in circulo maximo exteriori inscripta exhibentur

Primo མ་རིག་པ་ *marikpà*, intellectu carens: *baiulus*. Hoc symbolum & illius vocabulum *marikpa* aperte ex Indica voce affertur, & per Tibetanam vulgarem linguam corruptum fuit: മറക്കുന്നു marekunu *oblivisci*, മറതി maradi *oblivio*, മറവി marevi *oblivio*, item മറക്കുന്നു marrakunu *se se cooperire*, *capiti imponere*. Non denotat ergo ibi vox illa Tibetana *marikpa* intellectu carentem, sed *obliviosum*, quod innuit symbolum illud; quae enim poena vel transmigratio animae in eum cadere potest, qui intellectu caret? Ita in symbolo secundo, *dusce* aperte vocabulum Samscrdamicum ദുഷ്ടം dushdam *malitiam*, *malum desiderium*, *improbitatem* significat, unde illud Tibetanum corruptum fuit. Inde derivatur ദുഷ്ടൻ dushden *malitiosus*, *improbus*, ദുഷ്ടാശ dushdásha *improbum desiderium*, *dushkrdam* peccatum &c. quorum quidem vocabulorum radicem & fontem Tibetani nequaquam in sua lingua vulgari demonstrare possunt, aut ex illo uno plura derivata deducere. Symbolo septimo inscribunt *rek-pà* loco രതി redi *copula*, quam illud symbolum repraesentat; & symbolo decimo *Len-ba* loco *lobba* cupiditas, avaritia, auferendi desiderium; denique symbolo XII. *ke-sci* loco kesha-

കേശവൻ keshaven vel *keshava* senex; quae omnia una cum cyclo illo a Brahmanibus mutuati fuerunt Tibetani, quemadmodum & illorum liturgicas preces in Tibetum penetrasse, hodieque in usu esse, nos in grammatica Samscrdamica locupletissimo argumentorum genere ostendimus. Shiva deus Tibetanis in hoc cyclo est Prasrinpo; id est Parashrirama seu Bacchus iunior vel diurnus, quem ipsi cum Cenresi suo confundunt, cum tamen Brahmanes in vocabulario suo eos distinguant & Yamá deum inferni, mortis & poenarum ministrum totum suum commentum esse evidenter demonstrent (1).

ഇന്ദ്ര

I N D R A

TAB. XXIV.

Deus Indra per haec epitheta describitur in vocabulario Amarasinha: മരുത്വാൻ marutván *aereus*, മരുൽ marul *ventus*, *aer* unde marutvan derivatum est. Inde argues Indra deum ventum seu aerem esse, Iovem nempe Latinum aut Graecum. മേഘവാൻ mêghaván *nubium incola*. മേഘവാഹനഃ mé-ghaváhana *nubes vehens*. ജിഷ്ണുഃ gishnu *victor*. പാകശാസനഃ págashásana *temperator*, *temperiem & maturitatem praecipiens*, *de temperie providens*, *calorem aestumque temperans*. ലേഖർഷഭഃ légrshabha *hiemem*, *tempus pluviale praescribens*. പുരുഹൃത puruhrda *virilis animi*, *strenuus*, *fortis*. ശുനാസിരഃ shu-násira

(1) R. P. Constantinus ab Asculo *ad fig.* 40. *Yáma* dei vocabulum corrupte scribit *Zama*, & subiungit: *Ogni anima alla morte deve comparire alla presenza di questo idolo per essere severamente giudicata*. Et ad fig. 37. quae est Párvadi vel *Mahéshvari* subiicit: *questa dea è venerata ancora in Tibet*. Ergo Tibetani Shivam seu solem, & Párvadi seu lunam adorant, eisque litant.

náſira *naſutus*, nempe ob maledictum, quo magnus ei naſus obtigit, id quod allegorice intelligendum eſt; ideo enim magni naſi vir eſſe fingitur, quia naſo opus eſt ad aerem reſpirandum. സഹസ്രാക്ഷ sahasráksha *mille oculos habens*, aere nempe lucido opus eſt ad omnia obiecta videnda & diſtinguenda. ദിവസ്പതി divaſpadi *ſemideorum dominus*. ഇന്ദ്ര indra *ſenſus afficiens*, quia aer ſenſus afficit. En itaque iterum aliud Indicum philoſophicum numen, quod evidenter demonſtrat pleroſque Indicos deos ad aſtronomiam & phyſicam naturam referendos eſſe. Arma ſeu attributa dei Indra ſunt: വജ്രം vagiram vel *kulisham*, id eſt fulmen, quia fulmen ope aeris componitur & vehitur. വിമാനം vimánam *currus*, qui etiam വ്യോമയാനം vyómayánam, id eſt firmamenti vehiculum, dicitur. Uxor dei Indra vocatur ഇന്ദ്രാണി Indráni, auriga illius സാരഥി sárathi &c. (1).

Ipſi lectori permoleſtum accideret, ſi omnes fabulas ad huius dei attributa ſpectantes, & in tota India vulgatiſſimas, heic referre vellem. സ്വൎഗ്ഗരാജ ſorggarágia id eſt *firmamenti rex* dicitur, atque multos miniſtros & famulas nymphas സ്വൎഗ്ഗസ്ത്രീകൾ ſorggaſtriguel, vel അപ്സരസ്ത്രീകൾ abſaraſtriguel dictas habet, quae ipſi ancillantur. Omnibus ſemidiis ſeu geniis minoribus bonis, qui minora ſidera vehunt, eaque informant & animant, praeeſt. Iura eorum examinat, lites dirimit, malos fulmine percutit, deos qui peccant e firmamento detrudit, & ad informanda humana, aliorumque animalium corpora mittit, cogitque. Bonis potum immortalitatis, ſeu caeleſte nectar അമൃതം *amrdam* dictum diſpenſat, aerem & nubes regit, in ſublunaria influit, terram caeleſti *gange*, id eſt caeleſti rore reficit, ab ea ignem urentem & exſiccantem arcet, atque propulſat. Ut Iupiter

(1) Huius dei icon ex originali Indica pictura deſumpta exſtat inter picturas muſei Borgiani Velitris, ex quo eam in hac tabula exhibemus.

ter Graecus, ita hic petulans & lascivulus est. Notissima in tota India de eo fertur fabula, quae eum narrat sub forma galli, muni seu hesychastae Gaudama (planetae cuiusdam) uxorem nomine Ahalya violasse, dum maritus eius Gaudama in fluvio Gange matutinis precibus ac lavando corpori ante auroram operam daret. Quare adulterio comperto, a Gaudama maledictus, mille pudenda in toto corpore dispersa receperat, quae tamen ad repetitas easque ardentes preces ipsius postea in mille oculos, quos nunc gerit, transformata fuerunt. Hunc deastrum Calcuttenses Angli tab. una exhibent *ad pag.*241., sed more suo ex imperitia Samscrdamicae linguae rem satis intricant ex eo, quod plus ex Graecorum mythologia & sententia Indica numina describere adlaborent, quam ex ipsis Brahmanicis fontibus ac libris, quos non satis se intellexisse, fateantur est necesse. In illa tabula deus Indra lotum in manibus gestans repraesentatur, quia aether vel aer etiam ad productionem rerum non exiguum adminiculum est.

Duo itaque in philosophia Brahmanica caeli statuuntur. In caelo superiori praeest sol maximum Indicum numen, rex caeli cum suis consiliariis & contemplatoribus planetis & cum sua uxore luna. Planetae illi muni seu silentiarii sunt, qui soli obsequuntur, & hi planetae sibi subiectos alios discipulos habent, quos illuminant, illustrant, regunt & gubernant. En quid de his praefert auctor operis inscripti: *Immagini de i dei degli antichi* pag. 2. & 3: *Herodoto scrive, che quelli di Egitto nominarono dodici dei solamente da principio; e parvero imitargli i Pitagorici, perchè si legge, che i Greci tolsero queste cose, e le altre scienze ancora dallo Egitto, ove erano le tanto celebrate colonne di Mercurio, tutte piene di profonda dottrina, e massimamente delle cose del cielo . . . dicevano dunque i Pitagorici, che come sono nella prima sfera dodici figure di animali, che sono i dodici segni del zodiaco, così vi sono altre tante anime, avendo ciascheduno la sua, che danno loro vita e movimento, e sono questi i dodici dei: Giove &c. dalli quali volevano, che venisse il governo delle cose di qua giù* (1). *Questi*

(1) Vide librum inscriptum: *Reflexions critiques sur les histoires des anciens peuples*. tom. I. cap. 3. pag. 234. a Paris 1735. *Division des differentes Divi-*

Questi medesimi dei furono posti eziandio da' Romani partiti in sei maschi, e sei femmine detti consenti, perchè erano consiglieri del senato celeste, e nulla si delibera senza loro, come si vede appresso di Homero e degli altri poeti . . . e Seneca, ove disputa della natura del fulmine dice, che ve n' è alcuno, qual Giove gittava sopra de' mortali di sua testa e senza il consiglio degli altri dei. Unde etiam Plato solem & lunam magnos deos appellat (1) & terram primam ac antiquissimam deorum omnium (2). Et poeta Maennander astra & elementa ex Epicharmi sententia deos fuisse creditum inquit his verbis:

Aquam, deum, terramque, solem, sidera,
Ventosque, lunam, ignemque Epicharmus asserit.

Et Orpheus: *Aether, sol, lumen purum, idem sidera, luna.*

Quare quamvis apud veteres Persas (3) atque etiam Indos sabaismus seu religio in solem & planetas cumprimis obtineret, attamen etiam cultores idolorum fuerant, & quatuor elementa velut rerum principia venerabantur. Id quod de Indis nos hactenus ex pluribus monumentis vidimus.

In secundo inferiori caelo seu firmamento rex deorum statuitur deus Indra, qui minorum deorum *Dévaguel* dictorum curam gerit. Horum numerus apud Indos ad tercenta triginta

A a duo

Divinités du paganisme. Stephanus Fourmont vir divinis & humanis litteris politissimus libri auctor multa veteris mythologiae capita scite & litterate perscripsit, sed quia fabulae heroes fere omnes personis in S. Scriptura expressis ex aequo convenire commentus est, & innumera, sed falsa oracula ad id evincendum collegit, in tantis erroribus vix ullum veritati locum reliquit. Non sufficit itaque linguas orientales callere, sed gentes illae ipsaemet sunt inspiciendae, mores, festa, consuetudines, institutiones & libri gentis diligentius sunt examinandi, ut aliquid certum & ab errore immune de iis statui possit.

(1) Plato *de legibus dialogo 7.*

(2) Plato in Timaeo: *Terram altricem nostram circa polum alligatam diei noctisque effectricem, & custodem esse voluit, nec non primam antiquissimamque deorum omnium, qui intra caelum sunt geniti.*

(3) *Veterum Persarum & Parthorum & Medorum religionis historia*, auctore Thoma Hyde. *Editio secunda. Oxonii* 1760. *pag*.3.4.5 13. Vide etiam *ad pag.*111. tabulas Mitrae seu solis, ubi more Indico sol canicula, serpente vitae symbolo, calvaria, aliisque vitae & mortis indiciis insignitus, seu ut generans simul & destructor repraesentatur, eo fere modo, quo eum exhibet tabula marmorea Burghesiana.

duo decies centena millia ascendere dicitur, qui tamen dii nec impeccabiles sunt, nec immortales; nam ex caelo illo ab Indra detrudi possunt, & in terram relegari ad informanda hominum, aliorumque animalium corpora pro rei necessitate, habita semper mortis & nativitatis ratione & proportione. Nomina & classes varias horum semideorum in fronte libri Amarasinha *sect. sorgga-varggam* descripta reperies. Praecipui genii ad utrumque caelum pertinentes, prout eos vetus quoddam manuscriptum recenset, sunt isti: I. Genio, qui est Aaditya seu sol, Karta seu dominus onus imposuit regendi solis. II. Genio, quem Indi vocant Nishagara seu lunam illuminatricem noctis, praecepit, ut illuminet & regat noctem. III. Ei, qui est Brahma, commisit creationem & formationem corporum. IV. Qui est Vishnu conservationem mundi. V. Qui est Shiva, destructionem, mortem, iudicia, corruptionem & regenerationem. VI. Qui est Indra, firmamenti curam, id est siccitatem aut pluviam, calorem aut frigus pro rei & temporis necessitate. VII. Qui est Aghni, ignis cura commissa, & hic ex vi muneris sui per fumum ad deos perferre debet ea omnia, quae per sacrificium homam iis offeruntur. Hic deus a Shiva seu sole et elementari igne distinguitur, et secundae classis diis accensetur. VIII. Qui est Yama, commendata cura virtutum et vitiorum, poenae & praemii, unde Shivae dei minister est, et praeses mortis ac inferni. Yáma, ut virtutis deus seu remunerator vocatur Dhermadéva, atque bovi insidens fingitur, ut Bacchi, Shivae, seu solis assecla esse cognoscatur, alias dum castigat in inferno furca vel tridente instructus repraesentatur. Unde furca vel tridens non semper est Neptuni vel Bacchi symbolum vel attributum, quod nostri mythici incautis et rerum ignaris suadere volunt. IX. Qui est Varuna, aquarum, maris, stagnorum, fluminum cura commissa fuit. X. Váyu seu Marul deo, qui est proprie ventus, et deo Indra subditus, hoc oneris impositum, ut in omnibus corporibus resideat, ea animet, et conservet, quousque a Shiva deo ad examen et tribunal ultimi iudicii in ea ferendi non evocentur. XI. Qui est Vishva, et Karma, artium mechanicarum cura commissa, atque ipsi praesident aedificiis omnibus et civitatibus, quas omnes olim una nocte ope

horum

horum deorum exstructas fuisse Indi fabulantur . XII. Ashvini et Kumàren fratres medici medendis morbis constituti fuerunt. Accedunt his multi musici, nymphae, daemones etc. En ergo totam Indorum politicam scientiam a geniis et astris deductam! En totius Indicae philosophiae synopsim! Adde his singulis suas uxores, atque mythologiam Indicam videbis quasi absolutam.

കാമദേവൻ

KAMADEVA SEU CUPIDO

TAB. XXV.

Nihil lepidius, nihil ingeniosius descriptione Kàmadéva deî seu Cupidinis, quae affertur in vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorg-gavarggam*. മദനൻ madana, *petulans*, *ebrius*, *locator*, *lascivulus*, *luxurians*. മന്മഥ mannmatha, *cor*, *mentem*, *voluntatem inebrians*. മാരൻ mára, *occultus*, *insidiator*, *velut fur occulte & declinando venleys*. പ്രദ്യുമ്നൻ pradyumna, *pertinax*, *obstinatus*, *strenuus*. ദർപ്പകൻ darpaga, *praesumptione plenus*, item *magnanimus*, item *oculos intentos habens*. അനംഗൻ ananga, *sine membris corporeis*, *incorporeus*, *subtilis*, *levis*. കാമൻ káma *cupidus*, *desiderans*, *cupido*, *unde* കാമിക്കുന്നു kámikunu *concupiscere*, *desiderare*, *ardere*. പഞ്ചശരൻ panciashara, *quinque flosculos pro arcu & sagitta habens*, *floridulus*, *floreo arcu & sagittis pugnans*. സ്മരൻ smará, *memor*, *menti insidens*, *facilis recordari*. മനസിജൻ manasigia, *ex corde*, *ex voluntate nascens*, item *cordis & voluntatis victor*. കുസുമേഷു kusuméshu, *floridus*, *inter flores*

se se oblectans: സൌഹൃദം *ex concordia reciproca*, *ex amicitia mutua*, *ex reciproca bona intelligentia nascens*, *item eam producens*. ആത്മഭൂ átmabhu, *animae exsistentia*, *vel in anima exsistens*. രതിപതി radivadi, *copulae dominus*, *praeses*. മകരധ്വജ magaraduagia, *ex signo* (zodiaci) *capricorno natus*. En itaque iterum unum Indicum deastrum ab astronomia deductum! Et satis quidem apte, nam capricornus animal natura sua lascivulum est ac petulans. ചൂതം ciuda, *lusor*, *deceptor*, *fallendi peritus*. നവമാലിക navamáliga, *novem contignationes penetrans*, *in specula constitutus*, *loca ardua & difficillima accessu penetrans*, *vel se se in specula*, id est *in nona altissima contignatione constituens*, *ut facile videatur*, *animam etiam novem muris septam penetrans*. Ex his epithetis deus Cupido iam liquido dignoscitur, atque haec descriptio facile omnes sive Graecas, sive Latinas Cupidinis descriptiones elegantia & candore superat. Subinde sedens, alias stans fingitur arcum floridum in manibus praeseferens, sed oculos nequaquam obvolutos aut fascia tectos gerit, sed potius acuti visus esse dicitur, neque lumina obtegi patitur (1). Hunc illae mulieres cumprimis venerantur, quae bonos maritos aut amasios exoptant. Rex Travancoridis potentissimus princeps semel in anno more solito eidem sacrificat in templo *Sushindram* ad promontorium Comorinum sito, quod huic numini dicatum est. Id summopere mirandum, quod Indi hunc deum quidem colant, obscenas tamen imagines extra suae religionis mysteria, licentiora carmina, foedas cantilenas, ac libros lascivos reiiciant, & detestentur. Solis illis festis diebus, quibus sacra deae Káli vel Bhadrakáli dictae, quae Proserpina est, ex oculo Shivae dei seu solis in media fronte exsistente nata, & quae pestiferum virus in mortales immitit, peraguntur, obscenum carmen ad templa huius deae Bhagavadi, vulgo Pagode dictae, ab infimis tribu-

(1) Ectypon imaginis huius dei ab originali Indica pictura desumptum exstat, in museo Borgiano Velitris, ex quo figura huius dei in hac tabula exhibetur.

tribubus canitur. Extra hoc tempus, atque festum Shivarátri dictum, quo lingamici seu phallici cultus institutio recolitur, Indi sobrii semper, sermone casti, decori, moribus graves, pietate insignes in publico & privato comparent, atque genus omne iocandi illiberale, petulans, flagitiosum, obscenumque vitant. Kàli seu Bhadrakàli vel Bhagavadi dea virgo lunae pestiferae symbolum, quia in rerum generationem terrestrium influit, cantilenis istis obscenis oblectatur, & quia simul generationis & destructionis, vitae & mortis domina est, inde accidit, quod etiam eo tempore, quo variolarum morbum in populum immitit, quove populus pestem festis & sacrificiis huic deae oblatis propellere conatur, hic idem populus obscenas in honorem huius deae cantilenas decantet, quibus deam delectari sibi persuasum habet. Hoc certe prima fronte cuique videtur mirabile & valde ridiculum, quod tamen, si res mythologicae huius deae recte excutiantur, mirifice convenit cum proprietatibus lunae seu deae Káli ab antiquis scriptoribus attributis. Vide simulacrum deae Hecate seu Proserpinae *ad pag.98.* in opere inscripto: *imagini de i dei de gli antichi*, & Macrob. in *somnium Scipionis lib.1. cap.11.* ubi haec habet: *Atque ideo inter lunam terrasque locum mortis & inferorum vocari, ipsamque lunam vitae esse mortisque confinium: & animas inde in terram fluentes mori, inde ad supera meantes in vitam reverti. A luna enim deorsum natura incipit caducorum . . . Nec dubium est quin ipsa* (luna) *sit mortalium corporum & auctor & conditrix, adeo ut nulla corpora sub luminis eius accessu patiantur augmenta & hac decrescente minuantur*. Et Horatius *carm. lib.1. od. 28. vers.19*:

Mixta senum ac iuvenum densantur funera: nullum
Saeva caput Proserpina fugit.

Confer etiam de Proserpina & luna *lib.3. cap.16. & 17.* Natalis Comitis (1), qui tamen quia duos effectus sibi oppositos generatio-

(1) *Natalis Comitis mythologiae, sive explicationis fabularum libri decem, in quibus omnia prope naturalis & moralis philosophiae dogmata contenta fuisse demonstratur*. Coloniae 1610.

rationis & destructionis, vitae & mortis, benignitatis & pestilentiae, in luna ex veterum sententia non distinguit, in suo argumento pertractando non parum alucinatur.

Eadem omnino caussa subest obscenarum confabulationum, quibus Indi indulgent nocte ശിവരാത്രി Shivarátri dicta, id est ea nocte, Shivae seu deo soli sacra, qua institutionem cultus lingamici seu phalli celebrant mense martio, & qua etiam parvula phalli simulacra venumeunt iis, qui ipsis destituuntur, & ea ex collo aut brachio gestare volunt. Populo ad Shivae seu solis vitae & mortis domini templum congregato, postquam ieiunio & lotione corporis se se expiavit, intempesta nocte in cantus & satis obscenas confabulationes tunc prorumpere placet, & his orgiis operam dare. Shivae dei phallo instructi ingens simulacrum de templo effertur, & perticae impositum hinc inde cursitando gestatur. Populus circumstat & petulantiores viri deposito pudore obscena carmina cantant (1). En unum ex illis: ശിവന്റെലിംഗംതെറിക്കുന്നുനല്ലപെണ്ണുങ്ങൾഉണ്ടെങ്കിൽഇഗ്നൊതവരികെടൊ Shivande lingam terrikunu nalla pennanguel undenguil ighnota variguedò *Shivae dei phallus saltat, si quae pulchrae sunt mulieres, accedant*. Ubi observandum est, haec orgia noctu peragi, quod innuit phalli cultum noctu institutum fuisse, atque adeo nocturno Baccho seu soli nocturno consecratum esse, ita ut generatio rerum terrestrium ex philosophia Indica noctu praecipue fieri supponatur, & sol nocturnus vitae & mortis dominus sit, generans et destructor, & denique criminum vindex, cui ex hac caussa nocturnae larvae, daemones, aliique genii nocturni രാത്രിചര rátriciara seu nocturni ambu-

(1) In Museo Kircheriano multae exstant figurae ithyphallicae in antiquis pictis tabulis, quae musei illius parieti impactae & insertae fuerunt. Adest praeterea tabula picta in eodem pariete deae Cereris festivam pompam ac liba repraesentans, in qua statua deae Cereris eodem plane modo ac ritu in pertica portatur, quo hodiedum Shivae dei, aliorumque Indicorum numinum simulacra in solemni pompa circumferri solent. Ibidem pariter exstat statua marmorea Budhae seu Dhermae virilibus erectis cum hac epigraphe Romana DIVO MERCVRIO. Dherma ergo seu Herma, Mercurius seu Budha est.

ambulatores dicti, tamquam ministri et famuli attribuuntur. Haec vera est ratio, cur etiam in antiquis urnis Romanis Bacchus seu sol toties etiam obsceno modo caelatus videatur, atque ut vitae & mortis dominus, defunctorum denique iudex, boni remunerator, et mali vindex repraesentetur. Mythici nostri haec omnia ad vinum, ad fertilitatem glebae, ad abundantiam frugum, aut ad ebrietatem vini effectum referunt, quasi antiquitas tota, atque Indi, qui numquam vinum bibunt, semper ebrii fuissent; ebrii potius ipsimet dicendi, quia in explicandis antiquis monumentis toto caelo aberrant. Confer de his rebus Coelium Rhod. *lect. ant. lib.*17.*cap.*20., Clement. Alex. *pag.*14. *in protreptico*, & §.25. lib.3. Reg. *cap.*15.*v.*13. Diodor. Sic. *lib.*1., & Sonnerat *tom.*1. *p.*312. 313.320.301.323., ubi etiam Indorum antiquitatem ex hoc lingamico seu phallico cultu probat. Adest praeterea in museo Borgiano Velitris talisma lapideum Indicum quadrangulare, quod lingam ex una parte, ex alia vero sidera caelata exhibet, ex quo, uti etiam ex urna Farnesiana aliisque monumentis, iam recte deducimus, res Bacchi ad solis effectus referendas esse. Unde aiunt etiam Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches*, *tom.*1. *pag.*249. *There is yet another attribute of Mahádéva* (Shiva), *by which he is too visibly distinguished in the drawingas and temples of Bengal. To destroy, according to the vedandis of India, the suf'is of Persia, and many philosophers of our European schools, is only to generate and reproduce in other form: hence the God of destruction is holden in this country to preside over generation, as a symbol of which he rides on a whithe bul* (1).

(1) De Baccho Indico multa affert *tom.*1.*lib.*2. *sect.*3.*pag.*140. & 141. etiam Stephanus Fourmont in opere cit.

സുബ്രഹ്മണ്യഃ

SUBRAMANNYA

TAB. XXVI.

Shivae deo seu soli tres in mythologia Indica attribuuntur filii, & una filia. De hac filia, quae simul Shivae dei uxor est, atque Káli, id est nigra vel fusca dicitur ex eo, quod lunam pestiferam, ac probabilius in eclypsi constitutam repraesentet, iam supra ad *pag.*100., atque in dissertatiuncula *de Káma deo* disseruimus. Deum Gannavadi seu Indicum Ianum, qui primus solis & lunae filius est, pariter descripsimus. Secundi solis & lunae filii Hanumán seu Pan dei in articulo *de Shriráma* meminimus. Tertius solis filius est Subramanya vel Kártiguea deus Hercules Indicus, quem Párvadi seu luna absente suo marito sole ex adulterio, aut ex proprio libidinis aestu concepisse fingitur, atque huic sex stellae nutrices & educatrices attribuuntur. Deastri istius in museo Borgiano simulacrum ex aere fusum exstat, quod eum pavoni insidentem, atque VI. capitibus insignitum exhibet. Subramannya in Amarasinha his epithetis ab aliis diis distinguitur: മഹാസേനഃ muhásėna *dux militiae caelestis*, seu ut R.P. Hanxleden in indiculo universali suo dictionario praefixo scribit, *Geral do exercito do ceo filho de Párvadi*, filius nempe lunae. കാർത്തികേയഃ Kàrtiguea, ad quod epithetum observandum est, കാർത്തിക Kàrtiga unam ex viginti septem constellationibus esse, quas luna percurrendo apud Indos mensem lunarem efficit, constituitque. Sicut ergo Shriràma in sua incarnatione ex stella *Rohini*, quae pariter una ex XXVII. est, incarnatus fuisse fingitur, unde is quidem *Rohinneya* vocatur, ita pariter Hercules seu dux militiae caelestis Subrahmannya a stella Kàrtiga educatus fuisse fingitur, licet ex sole & luna natus sit. Quare si ipsa rerum origo & radix attentius expendatur, Herculem a Baccho, quem Graeci confundunt, monumenta Indica distin-

distinguunt. Nam Bacchus iunior Shriràma est, vitae sator & heros sol diurnus, Hercules vero a stella *Kártiga* educatus, militiae quidem caelestis dux est, sed vitae sator non est, atque ab alio mythologico fonte dimanat. Stellam Kàrtiga Sonnerat de astronomia Indica agens in ordine illarum viginti septem tertiam constituit *tom.2. pag.*203. *edit. in* 8. Idem facit R. P. Hanxleden in suo dictionario sub voce *nakshatram*. Signum istius stellae haedum esse putat Sonnerat. R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.*161. de hoc Mahadévae seu Shivae filio ex sententia Nepalensium agens, eum VII. capitum esse existimat, atque a VII. stellis ursae maioris educatum fuisse asserit (1). Quaecumque haec stella sit, id unum certum atque exploratum est, deastrum hunc a stella Kàrtiga Kàrtiguea appellari: nam hoc nomen ei vocabularium attribuit, sub hoc nomine eum Angli in suis monumentis Indicis proferunt, & stella haec in serie Indicarum constellationum reperitur; adeoque iterum palam & aperte evincitur, mythologiae Brahmanicae basim astronomiam esse, ac primo apud ipsos, sicut apud Chaldaeos & Persas, sabaismum, deinde vero idololatriam obtinuisse (2). ഷഡാനനാ shadhànanà *sex vultuum*. Et talem eum exhibet simulacrum musei Borgiani, & Calcuttenses Angli, qui ad *pag.*252. de hoc deastro agentes, aiunt: *Cártiguea with his sex faces*. Hic ergo deus nequit esse mars planeta; nam hic apud Indos contemplator est seu muni aut hesycha-

(1) In globo caelesti Cufico Arabico musei Borgiani Veliterni a Simone Assemano illustrato, & typis Patavinis anno 1790. edito, ursae maioris stellae viginti novem indicantur, ursae vero minoris stellae septem *pag.* XCIV. Harum VII. stellarum una est informis. Ibidem ultima caudae ursae minoris, quae est stella polaris haedi signo distinguitur. Quare deus *Kártiguea* ab his septem stellis educatus fuit; quod etiam tradunt Malabarenses Indi. Quia vero una ex illis informis est, neque deum hunc alere potuit, ideo ipsi sex tantum facies iure merito appinguntur. Quod si Nepalenses eum cum VII. faciebus exhibent, non ideo erroris sunt insimulandi.

(2) Abbas Laurentius Hervas vir liberali doctrina clarus in opere inscripto: *Viaggio estatico al mondo planetario*, quod insignis sui Mecaenatis Antonii Ponce de Leor ducis de Montemar liberalitate Mantuae Carpentanorum typis vulgandum misit, in uno volumine plura adducit de mythologia planetaria, quam ab initio ex India dimanasse ostendit. Hic idem Budhae Indici res illustrandas suscepit, postquam locupletes auctoritates ex Indicis libris, quas ego in hisce meis contractioribus locubrationibus adducere nequeo, viro huic de litteraria republica bene merito communicaveram.

fychafta, qui *elova* id eft rectus, & *mangala* feu bonus et felix dicitur, ob bonum in terram influxum, neque bellator eft, quod recentiores Graecae fabulae adftruunt. പാൎവതിനന്ദനഃ Pàrvadinanana *filius & gaudium deae Párvadi*, quia ex luna progenitus effe dicitur. ശിഖിവാഹനഃ shighivàhana pavone equitans, quia pavone vehitur. കുമാരഃ kumàra *iuvenis*, *adolescens*. ഗുഹഃ guha *ex antro ortus*, quod allegorice dictum eft, nam ഗുഹ്യം guhyam vulvam femineam fignificat & deafter hic inde natus, feu eiectus fuit in aeftu libidinis, quo eum Pàrvadi feu luna concepiffe, & peperiffe fingitur. Unde ait R. P. Ildephonfus cap. 18. in cod. manufcr: *Dicunt Brahmanes, quod Parameshvari* (Pàrvadi) *conceperit* (occulte nempe, & fole marito fuo abfente) *quia ergo fe gravidam fentiebat, timuit maritum Ifhvara* (dominum feu folem) *ac ideo volens elicere femen a ventre fuo, confpuit & cum fputo eiecit etiam femen ventris, ex quo natus fuit homo cum fex capitibus*. Hinc certe profluxit vetus Graecorum error, qui, ut Herodotus ait, Herculem in Scythia in antro natum effe affirmant, et matrem eius mythologiae Indicae imperiti, in antro feu fpecu quadam conftituunt. സ്കന്ദ fcanda *celer viator*, സ്കന്ദനം fcandanam enim *pernicitatem, feu actionem celeriter eundi, circumeundi, vel peregrinandi* fignificat. Vide dictionarium R. P. Hanxleden fub voce *fcandanam*. Deafter ergo ifte Scanda vocatur, quia celerrime exercitum fuum caeleftem luftrat, et pavone pleno oculis vehitur, ut indicet, belli ducem celerem & circumfpectum effe debere. Hic ergo Scanda, non Scythicum, fed Indicum eft numen, atque ab eo nomen traxit Scandinavia extrema feptemtrionalis terrae pars, quae per Scythas, qui cum Indofcythis communicaverant, non folum hoc numen & nomen Scanda accepit, fed etiam Budham feu Vod vel Oden aut Teut, qui idem ac Budha vel Herma eft, Manu denique Indicum regem gentis fuae conditorem fe habere gloriatur

riatur (1). Unde Tacitus *de moribus Germ.* ait: *Tuistonem* (corruptum a Teut) *terra editum, & filium Mannus originem gentis* (Scandinavianae) *conditoresque*. Et certe Kalmuki et Syberitae hodiedum devotionis et religionis caussa cum magno Tibeti Lama communicant, id quod D. Turner, qui Ticho Lamam ipse inviserat, in epistola ad D. Iohannem Macpherson gubernatorem generalem anno 1786. Calcutta scripta satis indicat (2). Ex quo argues, iam antiquissimis temporibus religionis Brahmanicae aliqua capita & vocabula ex Indoscythia intra montem Imaum, atque ad Indum fluvium exsistente, in Tibetum Indiae vicinam terram penetrasse, et inde in ulteriorem Scythiam ac Scandinaviam perlata fuisse, id quod nos locupletissima auctoritate in grammatica Samscrdamica docuimus (3). Idem hic Scanda Indicus vetus Persarum Secander esse videtur, unde Calcuttenses Angli pag. 252. animadvertunt: *His name Scanda has a connexion, I am persuaded, with the old Secander of Persia, whom the poets ridiculously confound with the Macedonian.* Vocabula mundi caelestis astronomica antiqua a Chaldaeis aut Arabibus accepta, ut communiter fert opinio, hodiedum in nostra astronomia possidemus, quamvis nostra religio non sit sabaismus; quidni igitur vocabula astronomiae Indicae alio perferri & adoptari potuerint, quando omnium fere gentium antiqua religio praecipue sabaismus fuit? Adde his, quod quemadmodum Brahmanes Shivae seu solis nomina & epitheta omnia, quae nos supra retulimus, quotidie ex rosario *rudrákshbam* dicto recitant, ita quoque militares viri Indici Scandae huius nomina hic descripta devotionis caussa recitent, id quod non solum huius dei originem Indicam esse probat, sed antiquitatem huius libri Amarasinha, ex quo ea afferimus, mirifice commendat. Etenim ut recte animadvertit Scaliger, epitheta deorum varia in hymnis Orphei per Onomacritum redactis, relata, primo illo tempore in functionibus liturgicis

 & sa-

(1) Vide in libro *Asiatick researches* tom. 1. §. 18. *On the literature of the Hindus*, pag. 342. & pag. 346. *In the eleventh book of Menu, a Work ascribed to the first age of mankind, and certainly of high antiquity &c.* item *pag.* 230. ubi multa de Manu afferuntur.

(2) *Asiatick researches pag.* 207. §. 8. *An account of a journey to Tibet.*

(3) Grammatica Samscrdamica p. 55. 58. 60. 61.

& ſacrificiis recitabantur ; & quia epitheta deorum Brahmanica in his eiſdem ſacrificiis & liturgiis recitantur, ſtatuis denique & ſimulacris Indicis conformia ſunt, atque ea illuſtrant, cui facile in mentem non veniat, librum hunc Amaraſinha, atque haec epitheta iam ante 500. annos ante Chriſtum natum in Indico cultu obtinuiſſe, prius nempe quam Orphei hymni compoſiti & elucubrati fuerant? Unde etiam inferendum eſſe exiſtimo, libri huius nomen non Amaraſinha, ſed *Amaracinha* ſcribi debere, librum nempe *caeli ſigna* continentem; amara enim *caelum* vel *deos caeleſtes* ſignificat, cinha vero *ſignum* ſeu *indicium*, quo aliquid ab alio diſtinguitur, de quo vide huius libri *ſect.* 1. *Sorggavarggam* ſub voce അമരം amara & ചിഹ്നം cinha. Ita certe huius vocabuli etymologiam & analyſim mihi tradidit linguae Samſcrdamicae peritiſſimus vir Ciangra Aashan, atque alucinatos fuiſſe puto Calcuttenſes Anglos, qui Amaraſinha philoſophum & Vikramaaditya regis Indici a conſiliis virum fuiſſe adſtruunt, ipſique hunc librum nullo prorſus fundamento innixi adſcribunt, cum tamen evidens eſſe videatur, librum iſtum una cum idololatria Indica compoſitum fuiſſe, ac non ſolum totius mythologiae ac liturgiae baſim, ſed primum librum precatorium eſſe, quo Brahmanes in ipſo ſuae idololatriae exordio uſi ſint; nomina enim & proprietates deorum refert, quae ſemper in eorum ore ſunt, fueruntque.

Quid igitur obſtat, quin vocabula *Nama*, *Siba*, vel *Shiva*, *Scanda*, *Manu*, vel *Menu*, *Dherma*, *Budha*, *Máya*, aliaque, quae certe in radice ſua Samſcrdamica ſunt, ſive pace, ſive bello, ſive communicatione, ſive coloniis in Indiam ductis, ſive denique gentium & temporum revolutione in alias orbis plagas perferri potuerint? Niſi forte tibi praeplaceat opinari, linguam hanc ſacram Samſcrdamicam cum ſabaiſmo incepiſſe, ac cum eo vocabula quoque in alias orbis partes penetraſſe. Id quod noſtra non intereſt nunc inquirere, cum arctis teneamur vinculis & limitibus, qui longius progredi vetant. Vide in grammatica Samſcrdamica explicationem noſtram inſcriptionis tauri Burgheſii: *Nama Sebeſio Deo ſoli invicto Mitrae*, adoratio Sebeſio

(Shi-

(Shibae vel Shivae) deo ſoli invicto Mitrae, & apud Muratorium (1) inſcriptionem repertam in villa Tiburtina Hadriani, quam mihi clariſſimus vir Georgius Zoega communicavit, & quae ita ſe habet: *Soli invicto Mithrae, ſicut ipſe ſe in viſu iuſſit refici, Victorinus Caeſ. n. verna diſpenſator numini praeſenti ſuis impendiis reficiendum curavit, dedicavitque NAMA cunctis*. Ubi vides epithetum Mitrae ſeu ſolis adiecta littera h corruptum fuiſſe, id quod nos huius opuſculi pag. 2. animadvertimus. *Nama adoratio*, unde ſenſus inſcriptionis eſt: *dedicavitque adorationem cunctis, ſeu ut cuncti eum adorent*. Haec inſcriptio ac vocabulum *nama* non ſolum inter Brahmanes vulgariſſimum eſt, ſed & ipſa adorationis formula, quam ſemper in ore habent. Sic Gannavadaye namá *adoratio deo Gannavadi*, Shiva Shiváya namá *deo Shivae ſeu Sebeſio adoratio*, dimanat enim vocabulum *nama* a verbo നമതി namadi *adorat*, നമസി namaſi *adoras*, നമാമി namámi *adoro*, namá *adoratio*, unde സ്തേഭ്യോനരേഭ്യോനമഃ ſtebhyo narebhyo namá, *huic viro laus & adoratio &c.* Vide uſum & analyſim huius vocabuli in grammatica Samſcrdamica *pag.* 28. *& ſeq.* quae omnia certe evincunt, Mitrae ſeu ſolis cultum unacum vocabulis Indicis non ſolum ad Perſas & Scandinavianos, ſed etiam in ipſam urbem Romam perlatum fuiſſe, ac proinde linguam ſacram Samſcrdamicam antiquiſſimam eſſe.

DE CULTU ANIMALIUM

TAB. XXVII.

Cycnus, accipiter vel aquila, ſimia nigra mento barbam gerens, corvi, glis vel mus, ſcarabaeus reflexa ſeu recurva cornua geſtans & lucidis alis inſtructus, hircus praeſertim ſubruber, piſcis, porcus, ſerpens, elephas, bos, vacca Indis pleriſque animalia ſacra ſunt, ſed omnia haec nec aequali honore donantur, nec aequali cultu afficiuntur.

Cyc-

(1) Muratorius *in novo theſauro inſcript. pag.* 918. *n.* 9.

Cycnus ഹംസഃ hamſa Brahma dei vehiculum, cui nempe terra ſeu Brahma inſidet, apte huic elemento attributus fuit; aquis enim terra innatat, quarum ſymbolum eſt cycnus, terrae autem ipſe deus Brahma. Natura, & indoles cycni eſt aquis innatando meliorem, puriorem, limpidiorem, ac ſalubriorem aquam diſcernere & delibare, ſtagnantem autem & ſemiputrem reiicere. Cycni indoles proinde terrae convenit, quae limpida & ſalubri aqua formari, ali, animari, & augeri vult, ut ſalubres terrae fructus procreet. Vide *pag.* 19. *grammaticae Samſcrdamicae*, ubi aperte palamque in veteri quadam ſententia Brahmanica ſcientiarum cupido viro cycni ingenium imitandum proponitur, qui pleno ſtagno innatans & undequaque aquis cinctus, ex iis meliorem & puriorem diſcernit, bibitque. Cycnus praeterea animal eſt ſalax & in luxuriem profuſum, quemadmodum terra ad germinandum proclivis, quare cycni epithetum etiam ſoli attribuitur, quaſi & ipſe ex humore ſeu aqua procreet, atque ad generandum ſit promptus & efficax. Vide de cycno multa apud Natalem Comitem *Mythologiae lib.* 7. *pag.* 713. *&* 714. Neque mirum alicui videri debet in Graecis fabulis aliquando reges cycnos vocari, aut in cycnos mutatos fuiſſe, ferri, cum cycnus attributum ſolis ſit, quod & nonnulli reges Indici gerebant, qui cycni et ſoles ſeu Mitra et Hamſa in poematibus Indicis appellantur. Eſt ergo cycnus animal etiam Indis ſacrum, & a poetis Brahmanicis miro laudum encomio celebratum, quamvis nullibi, quod ſciam, apud Indos peculiari devotione cultum.

Aquila, nonnullis accipiter rufus, Vishnu dei vehiculum Brahmanibus ഗരുഡ Garudha, et ഖഗേശ്വരഃ Gaeguèshvara ſeu *dominus & princeps avium*, സുവൎണ്ണഃ ſuvarna id eſt *coloris aurei* eſſe ſcribitur, atque aeris ſymbolum eſt, quo aere Vishnu ſeu aqua vehitur et ſurſum fertur, ut iterum pluat, atque terram humore ſuo conſervet, quod Vishnu dei officium eſt. Veteres nummi, quorum aliquos Bayer, aliquos Thomas Hyde, et multos D. d'Hancarville exhibet, aquilam volantem et inter

ungues

ungues fulmen gestantem praeseferunt. Illi ergô nummi aerem et ignem coniunctum significant, elementa duo, quae a multis Asiaticis gentibus adorantur.

Bos മൂരി mùri കാള kála, vel പശു pashu dictus, à quo Shiva deus, id est sol vel Bacchus പശുപതി pashubadi, id est *dominus bovis* vel *maritus vaccae* denominatus fuit, quod epithetum ei vocabularium Samscrdamicum attribuit, citra omne dubium terrae symbolum est, qua sol vehitur, seu quam sol suis radiis, luce et calore afficit, ut per eum germinet, et fecunda reddatur. Multa passim apud illos, qui reconditas litteras, emblemata et symbola scrutantur, atque ex veteribus monumentis describunt, reperies simulacra sive ex aere fusa, sive in rupibus et marmore caelata, sive aeri incisa, quae bovis figuram vel discum solarem inter cornua gestantis, vel cornu suo ovum mundi principium, aut ipsam terram impetentis et protrudentis repraesentant. Primi generis simulacrum insigne exstat in museo Kircheriano, quod quisque facile inspicere et examini subiicere potest. Multa alia affert d'Hancarville, sed qua fide, qua cura, et ex quibus monumentis, Deus novit. Bos iste, quo etiam Mitra Burghesius vehitur, subinde ut iam supra animadvertimus, etiam ipsum solem symbolice repraesentare potest, dum nempe ex certis indiciis deprehendere licet, eum virtutem generatricem, vitae dominum esse, et dum solus sine Mitra, Baccho, Shiva, Osiride seu sole ipsi insidente exhibetur. Nemo itaque anxio et sollicito sit animo, dum seu Apidem sanctum, seu Mùri vel Kála Indicum, aut Persicum, pro sole usurpari videt, nam tunc signum pro re, id est bos pro Baccho aut Mitra vel Shiva ponitur. Inde apud Orpheum, apud Plutarchum, quin etiam in sacris paginis saepe taurum vel bovem aut vitulum pro sole usurpari, ac bovem Mitrae vel Baccho, Shivae vel Sebasio supponi videbis, de quo confer Calmeti dissertationem *in Moloch deum Ammonitarum*, *hymnos Orphei*, *& Plutarchum*. Dum anno 1776. Pondicerii in ora Coromandelidis degerem, mense octobri, si bene memini, festum bovis Shivae dei magno apparatu atque solemni ritu gentiles Indi celebrarunt. Bos rufus

fus a Brahmanibus, proximi templi, in quo alebatur, custodibus et sacrificulis inter pulsantia crotala et tympana per publica compita ducebatur, aut potius ipsemet caerimoniae iam peritus, de domo in domum ostiis ubique patentibus intrabat, prostantem oryzam capiebat, edebatque, beata denique illa domus esse existimabatur, ex qua paullulum oryzae caperet. Incolae domuum magna illum devotione excipiebant, multi dextera manu tangendo venerabantur, multi pietatis caussa bicornem et quadrupedantem deum sequebantur, flosculis ac festiva acclamatione honorabant. R. P. Stephanus a Ss. Petro et Paullo acris iudicii vir olim Malabariae Missionarius in veteri suo manuscripto codice, qui apud me exstat, ita habet: *La metempsicosi la più onorevole dopo la figura umana è quella d' entrare un' anima nel corpo d' un bue, o d' una vacca. Oltre le ragioni allegate su la preferenza di quest' animale, v' aggiungerò, che questo è un resto dell' antico culto del dio Apis, e che il Vahana* (vehiculum) *d' Ishvara, o di Shiva potrebbe bene averne data l' origine. Il ministro Roger racconta che essendo morto naturalmente un bue, gli fecero* (Brahmanes) *funerali così onorifici, che si potrebbero far a un uomo di distinzione &c.* Boves duo enormes & ingentes ex lapide prostant in fronte templi gentilicii in oppido Triplour in ora Coromandelica, numquam tamen sive ibi, sive in ora Malabarica vidi bobus his litari, aut eos oleo perfundi, quod aliis idolis fieri assolet. Minus vero Indi ad vexandum bovis oraculum veniunt, quod Aegyptii facere consueverunt. Sed nec mulieres femen Apidi monstrant, quod (1) solebant feminae Aegyptiae, ex quo sane

(1) *Apen* in lingua Indica *patrem* vel *progenitorem* significat. Ex hoc, aut similibus vocabulis D. d'Hancarville nomen Apidis deducit, atque patrem vel progenitorem significare autumat. Quid quid de origine & primigenia huius vocabuli *Apis* significatione sit, Diodorus Sic. *biblioth. lib.2.* Aegyptias mulieres *vestibus sublatis Apidi tauro femen monstrare* solitas fuisse, narrat. Quae quidem actio innuere videtur, Aegyptiis persuasum fuisse, Apidem taurum, solem, patrem, ac progenitorem, seu generationis symbolum esse. Apidem ex India in Aegyptum per Bacchum adductum fuisse existimabat Phylarchus. Cui opinioni refragatur Plutarchus dicens: *Contemnendus etiam Phylarchus, qui scribit primum ex India Bacchum adduxisse boves duos, quorum Apis alter, alter Osiris sit dictus.* Vide *lib. de Iside*. Primum Apidem in Aegypto consecratum fuisse anno 1171. ante Christum natum tradit Paullus Iablonskius. Vide de Paw *tom.2.pag.152.*

ſane argues Apidem nec tam ſuperſtitioſe, nec tam aniliter in Indiis adoratum fuiſſe, quam olim adoratus fuerit a tetricis Aegyptiis.

Vacca, magnum Indiae numen, Iſidi ſeu Bhaváni deae, id eſt lunae, ac Lackshmi deae, ſeu telluri eſt ſacra. Quocumque modo ſpectetur, fecunditatis ſymbolum eſt, atque unam ex illis deabus repraeſentat. Idcirco Indorum tanta in vaccam religio, atque hinc in Malabaria hodiedum in toto ſuo vigore exſtans illa lex, qua morti addicitur ille, qui vaccam interficit, vidique ſaepe ſed cumprimis anno 1785. in Malabaria ad flumen templo celebri Ambalapushe proximum, extra oppidum Callurcàta in ſilvula, ſententia regis Travancoridis Ráma Varmer quinque viros arbori appenſos & morti traditos, quod contra regni leges & religionis praeſcripta voluntarie unicam vaccam occiderint. Lepidum videbitur ſi dixero, ſub Illuſtriſſimo ac Reverendiſſimo D. Epiſcopo Limirenſi Vicario Apoſtolico Malabariae fere per viginti annorum ſpatium voluntariam occiſionem vaccae crimen Epiſcopo reſervatum fuiſſe, ut hac reſervatione Chriſtianos ab occiſione vaccae arceret, neve occiſione unius animalis & civili crimine unius Chriſtiani totam fidelium eccleſiam perſecutioni, everſioni, accerrimo denique regum & miniſtrorum odio exponeret, ac profligandorum cathecumenorum occaſionem dediſſe videretur. Vaccae cornua lunae cornua mirifice repraeſentare, deam Laekshmi telluris nempe genium feminam in vaccae uberibus, in lingua, in ore, in cauda reſidere, atque ideo animal ſacrum eſſe, Indos fabulari, iam ſupra meminimus. Quare cum ego in oppido Rámapurata miniſtro regis Travancoridis dixiſſem, Europaeos homines vaccinam carnem edere, Pythagoricus ille & pientiſſimus vir aures ambabus manibus obſtruxit, & me inſalutato exivit, diſceſſit, aufugit. Dum ego cathecumeno Paillo ex oppido crucis miraculis clarae, Kurishinguel dicto, noviſſime a me ad catholicam fidem traducto, & ſacro baptiſmatis fonte eluto dixiſſem, ut vaccinam carnem ederet, iuvenis praeclari alioquin ingenii, probae indolis, ac modeſtia & pietate inſignis repente obſtupuit, mihique reſpondit: *vaccam occidere eiuſque carnes manducare, idem eſſe, ac ſuam propriam matrem interficere, eiuſque carnes edere.*

Ne vero praeceptum meum contemnere videretur, ex apposita carne titivilitii instar fibram carnis decerpsit & comedit. Dum D. Weltchor Anglus regis Travancoridis unius cohortis tribunus regi suaderet, ut pro recondendo tormentario pulvere militares peras ex pellibus vaccinis confici curaret, rex obstupefactus quasi ira exarsit, atque ut ille sermonem cohiberet, praecepit. Ne vero militari commodo aliquid deesset, silvestria animalia cervos, hinnulos, damas, bubalos, uros, rupicapras venatione insequendo occidi, atque ex eorum pellibus peras confici curavit. Ad hos ergo reges & philosophos ego loquacissimum, & inficetis argutiis totum distentum philosophum nostrum de Paw missionarium mittere vellem, ut inflata sua mente philosophiae suae oracula funderet, & reges illos ac philosophos Pythagoricos converteret, atque sectae suae adiungeret. Ipse in disquisitionibus suis, id est in visionibus suis, *tom.* 1. *sect.* 3. *pag.* 99. Pythagoram accusat, quod sapientes Aegyptios & Brahmanes Indos invisendo instar monachi Carmelitae & iudaizantis, dogmata eorum ac vivendi modum inter ipsos degens adoptaverit, ac iisdem serviliter addictus fuerit, quod naturae effectus scrutatus non fuerit, sed simpliciter dogmata & instituta Aegyptiaca, & Indica aniliter in Graeciam secum attulerit. Bona huius eximii viri venia interrogarem: quanam ipse fronte & forma, quo sapientiae suae genere & armis cum his regibus & philosophis Brahmanicis congrederetur? Cum primum in conspectum horum philosophorum admissus fuerit, si tamen admissus fuerit, ex ipso quaerent: *cur ad nos venisti tam immenso itinere? an ut doceas, an ut docearis?* Si primum, *mansisses melius, Caeciliane, domi*. Doctrina tua nos nullatenus egemus, quod scis per traducem, & communicationem, a nobis accepisti, quod doces, nos iam a tribus mille annis docuimus (1). Nos primi philosophi sumus & fuimus, novi-

(1) *Tum Dandamis ad Alexandrum: Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, hoc* (divitias) *non habemus, eorum quae possidemus, non indiges. Nos Deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despicimus, voluptates non curamus. Vos autem mortem timetis, aurum amatis, voluptates concupiscitis, homines odistis, Deum contemnitis.* Palladius *pag.* 26. *edit. Eduardi Bissaei*. Vide etiam Plutarchi *Alexandrum magnum*, edition. Francoforti 1580. pag. 210. & seq. ubi ita dis-

novitates excludimus, Deum honoramus, naturae leges non evertimus, longinqui temporis usu, populi exercitatione, & universali periclitatione probata instituta non dimittimus, loquacitatis & amarulentae mordacitatis expertes sumus, quieti, tranquilli, pacifici philosophiae operam navamus. Si ut docearis ad nos venisti, comptulum, bene cincinnatum, carne & vino bene fartum, crepundiis, aciculis, fibulis & nodulis redimitum philosophum Europaeum de Paw exue, legem & ridiculas patriae tuae consuetudines, artemque tuam naturae ne praeponas, a vino & venere abstine, animatum ne tangas, humi nobiscum cuba, nobiscum frequenter ieiuna & limpidam aquam bibe, nudus cum nudis philosophare. Ita mens tua Europaeis vaporibus offuscata pedetentim inclarescet, & discussis tenebris, quibus involvitur, opportuna erit ad nostrae philosophiae dogmata percipienda. Quod si hoc displicet, apagete cum omnibus tuis Europaeis praeiudiciis, quae dimittere non vis. Hoc certe modo receptus fuit apud Brahmanes Pythagoras, hoc modo excipietur de Paw, & siquidem discendi cupidus est, etiam circumcisionem pati volupe ipsi erit, si non, mente perdita & a communi veritatis sensu disiuncta, idiota loquax ad suos in Germaniam philosophiae Brahmanicae imperitus revertetur. Sed nullum periculum adest suscipiendi itineris. D. de Paw domi suae nullo inspecto terrarum climate, nulla visa gente, nullis lectis exoticis libris, ne hilum quidem intellecta gentium lingua, nullo gentis morum & indolis periculo facto, Aegyptios, Persas, Indos, Tibetanos, Sinenses ex capite, ex philosophia sua, ex legibus & consuetudinibus patriae suae examinat & diiudicat, modo stridet, modo mordet, in obvios quosque invehitur, & ad tribunal suum iura dictat, quasi certum iam exploratumque esset, dogmata sua, legesque omnibus aliis praestantiores esse, ac toti orbi, omnibusque hominibus convenire, aut sequendas proponi posse.

disserit: *Onesicritum ad eos gymnosophistas misit* (Alexander) *qui celebri fama in ocio vivebant, Onesicritus philosophus erat Diogenis aliquando sectator. Is refert: Calanum contumeliose admodum & aspere sibi mandasse, ut vestimento posito nudus ipsum audiret, alioquin non esse cum ipso collocuturum, ne si ab ipso quidem Iove missus fuisset.*

Te consule, dic tibi quis sis,
Buccae noscenda est mensura tuae.

Vacca divinitatis, seu deae Bhaváni & Laekshmi symbolum, & huius ultimae deae sedes, in caelum assumpta fuisse, ac in caelo dei Indra habitare perhibetur. Exstat in Indiis liber *Kavalabbàgyam* inscriptus, qui de virtutibus & meritis vaccae tractat. Gentiles dum iurant, vaccae caudam tangendo iureiurando se obstringunt, dum morti proximi sunt, caudam vaccae arripiunt, & ea in caelum vehi volunt, id est, animam transmigratione in vaccam inducere se putant, dum caudam eius tangendo exspirant. Per hanc actionem & mortem corpus in semina naturae resolvendum, animam sacro animali tradendo a vili & aerumnosa metempshychosi liberari sperant. Initiatis, ut eos vere dogmati suo addictos esse cognoscant, & probent, potus പഞ്ചഗവ്യം panciadévyam dictus dari solet, qui ex his rebus constat: I. ex urina vaccae, II. ex stercore vaccae aqua diluto, III. ex lacte dulci, IV. ex butyro, V. ex lacte acidulo. Haec omnia miscentur & initiato potanda traduntur, atque hic potus, *divinus potus* dicitur. Non itaque facile est Europaeo homini Brahmanicis sacris aut philosophia initiari, nisi sponte velit huius initiationis legi & hauriendae huiusmodi potioni subiici. Eadem potio datur illi, qui a lege & philosophia, aut etiam a tribu sua excidit, dum iterum pristinum institutum amplecti vult, per hanc enim potionem purgari, & lustrari debet a crimine, atque denuo probari, ut admitti possit (1).

Serpens symbolum vitae Indis sacer est, quia ingens anguis *Vásughi* dictus, totum mundum in se reclusum continet & animat. Deinde anguis etiam Bacchi seu Shivae omnibus vitam tribuentis attributum est, unde deaster iste saepe serpentibus amictus exhibetur. Ita quoque anguis caelatus cernitur in tabula marmorea Mitrae Burghesii in villa Pinciana, quia Mitra seu

(1) Non sola religio & ratio symboli apud Indos cultus vaccae caussa est, calor ingens, telluris siccitas, pabuli defectus, butyri & lactis necessitas in iis, qui animata edere nequeunt, physicae & politicae rationes sunt vaccam colendi, speciem eius conservandi, & ne pereat, ab eius nece abstinendi.

ſeu ſol calore & virtute ſua omnia vivificat. In multis urnis Romanis, quae Bacchum exhibent, idem anguis caelatus conſpicitur, quia Bacchus non ſolum vitae, ſed etiam mortis dominus eſt. Ráma ſeu Bacchus iunior manu anguem in orbitam recluſum tenet, quod ſymbolum idem omnino ſignificat, ſol nempe occidens, & ſol oriens uterque vitae emblema praeſefert. Krshna deus ſeu ſol in eclypſi conſtitutus, duos immanes angues deviciſſe fingitur, unum *Rábu* nomine, qui planeta eſſe ſupponitur, atque hic gigas & ſerpens niger eſſe perhibetur, qui a Vishnu ſeu Krshna, id eſt a ſole occiſus fuit radios ſuos evibrando. Ab hoc ſerpente nigro, qui in Krshna ſeu ſolem in eclypſi conſtitutum, ac proinde nigrum vel fuſcum, quod Krshna ſignificat, virus ſuum emittit, Indi eclypſes ſolares deducunt. Alter gigas, genius & ſerpens *kedu* dictus, ruber eſſe fingitur, atque ab hoc eclypſes lunares ex opinione Indorum oriuntur. Ambo hi ſerpentes Europaeis aſtronomis caput & cauda draconis ſunt, ſeu nodus aſcendens & deſcendens. Hi itaque duo ſerpentes ab Indis, a R. P. Hanxleden & a Waltherio Miſſionario Dano inter planetas (1) numerantur, atque ſolum tempore eclypſis viſibiles eſſe dicuntur. Ex his aliiſque iam patet, quam recte nos res Krshnae ſoli in eclypſi conſtituto adſcripſerimus, eumque Apollinem ſeu ſolem eſſe oſtenderimus. Unde ait Cicero de nat. deor: *Iam Apollinis nomen eſt Graecum*, *quem ſolem eſſe volunt*. Liquet deinde, cur Indi ſerpentes venerentur, vitae nempe & mortis emblemata ſunt, vitae, quia etiam abſciſſo capite diu ſpiritus animales retinent, mortis, quia virus ſuum emittendo enecant, atque hae duae proprietates ab antiquis etiam ſoli fuere adſcriptae, unde etiam ortus eſt mos ſerpentem cum Baccho, Mitra, Shiva, Ráma, Krshna ſeu ſole unum, aut plures angues pingendi aut caelandi. Indi Malabarenſes ſerpentes venerantur praeſertim cucullatos, quos *nallapámba* ſeu bonos aut pulchros vocant, quamvis atrox & mortiferum virus ſaepiſſime in eos emittant, ex quo, quia antidotum nequaquam praeſto adeſſe ſolet, plurimi pereunt. His ſerpentibus ſoli ſacris lac in vaſe

(1) Vide Waltheri Miſſionarii Dani egregium opuſculum, *doctrina temporum Indica* inſcriptum, ad calcem hiſtoriae regni Bactriani inſertum *pag.* 153.

vase bibendum apponunt, tuguriola exstruunt, lapides in habitaculum coacervant, in lucis ad arborum radices ipsis sedes parant, id quod nos in hac tabula ex museo Borgiano exhibemus.

Simius crinitus niger promissam barbam gerens in veneratione est & in aulis regum in honore, quia Panem deum seu Hanuman Bacchi comitem, seu ventum repraesentat. Elephantes fortitudinis symbola magni habentur, quia super octo elephantibus mundum collocatum esse Indi fabulantur, qui elephantes eum sustinent, & conservant. Hi dum locum mutant, terraemotus caussa esse dicuntur. Scarabaeus recurva cornua habens & lucidis alis instructus, solis & planetarum symbolum esse videtur. Quare litterati Indi in poematibus suis illi quoque invocationem suam, seu laudis encomia initio lucubrationum suarum dirigunt, & in libro *Sambhavam* scarabaeus iste lucidus semper ad hesychastarum asceteria, circa contemplatorum sedes, id est circa planetas volitans inducitur, atque alis suis planetas, seu contemplatores illustrans, atque illuminans exhibetur. Corvi animas defunctorum repraesentant, quare familiare & sacrum munus est ipsis quotidie oryzam coctam ad edendum proiicere, idque in memoriam animarum, quae mortalia corpora exuerunt. Piscem & aprum, in quos Vishnu incarnatus fuisse fingitur, rupibus subterraneis templi Mávalipuram in ora Coromandelica insculptos vidi, sed his cultum aliquem ab Indis exhiberi numquam vidi. Haec igitur animalia sacra sunt, & varia symbola Indici cultus, quae quidem D. de Paw, aliique exponere & illustrare conati sunt, sed ea illustrando maioribus tenebris obvolverunt. Nos, qui ex sententia, libris, opinionibus hodiedum in India vigentibus, denique ex hodierna rerum Indicarum praxi haec descripsimus, supervacaneum esse iudicamus veterum auctorum testimoniis argumentum nostrum confirmare, ideo cumprimis, quia arctissimis limitibus huius opusculi adstricti tenemur.

EX

EX PRAEMISSIS CONSECTARIA

Indi ſoli, lunae & planetis ſacrificant, *vide huius opuſculi p.* 4. 5. *& ſeq.* Indi ignem adorant, eique litant, *vide pag.* 9. *& ſeq.* Indi lunae ſeu deae Káli vel Bhagavadi victimas humanas & animalia immolant, *pag.* 14. *& ſeq.* Indi malorum geniorum exſiſtentiam ab aſtris deducunt, atque ſtellas mentibus praeditas eſſe autumant, *pag.* 25. *& ſeq.* Indi lingam ſolis generantis ſymbolum ponunt, lunae vero yoni ſeu matricem, atque haec generationis inſtrumenta & emblemata ipſi colunt, *pag.* 28. *& ſeq.* Indi in honorem ſolis ſe lavant, *pag.* 43. Indi inſtituta ſua philoſophica & magiſtros ſuos a ſole & planetis deducunt, & ſiderum errantium motum ac vitam imitantur, *pag.* 57. Indi geneſim ſuam ſoli, lunae, planetiſque adſcribunt, *pag.* 62. *& ſeq.* Indi reges ſuos a ſole & luna deducunt, *pag.* 70. Indi ſoli producendi, conſervandi, & deſtruendi virtutes attribuunt, & primam per terram, ſecundam per aquam, tertiam per ignem repraeſentant, *p.* 74. 79. 85. Indi lunae duos effectus, ſeu actionem generandi & deſtruendi adſcribunt, & biformem exhibent, *pag.* 99. *& ſeq.* Indi deſtructionem mundi per aquam & ignem adſtruunt, *pag.* 114. Indi Bacchum ſolem eſſe docent, atque hunc ipſum diurnum & nocturnum, vitae & mortis dominum conſtituunt & colunt, *pag.* 119. 135. *& ſeq.* Indi Budham Mercurium planetam eſſe docent, eique VI. ſcientias attribuunt. *Vide diſſertationem de Budha.* Indi deum Ianum ſeu Gannavadi, Subrahmanya ſeu Herculem, Hanuman ſeu Panem, Káma ſeu Cupidinem a ſole, luna, & ſtellis deducunt, *vide haec ſuo loco digeſta.* Indi animalia aliqua ſoli, lunae, & planetis ſacra eſſe putant, et ea venerantur, *ergo prima religio Indorum ſabaiſmus ſeu militiae caeleſtis cultus fuit, antiquiſſima eſt, ac idololatria eorum ab aſtronomia potiſſimum deſcendit.* Veriſſimum proinde eſt hoc, quod S. Scriptura docet (1), nem-

(1) Iob. cap. 31. v. 26. *Si vidi solem eum fulgeret, & lunam incedentem clare: Et laetatum est in abscondito cor meum, & osculatus sum manum meam ore meo, quae est iniquitas maxima & negatio contra Deum altissimum.* 4. Reg. cap. 21. v. 2. *Fecit malum* (Manaſſes) *in conspectu Domini, iuxta idola gentium, quas delevit Dominus a facie Israel, conversusque est, & aedi-*

nempe quod ante Mosis tempus pleraeque gentes solem, lunam, ceterosque planetas coluerint, & quia Moses Hebraeos praeprimis ab Aegyptiaca superstitione, cultu & idololatria avocabat, etiam haec in sua origine sabaismus erat, atque in cultu astrorum, in astronomia maior ipsius pars consistebat. Diog. Laert. edit. Rom. anno 1594. pag. 3: *Aegyptii dicunt deos esse solem ac lunam, quorum ille quidem Osiris, haec vero Isis vocetur*. Et infra: *Leges Aegyptii de iustitia instituerunt, quas ad Mercurium* (Herma, Dherma Budh, vel Touth) *retulerunt auctorem*. Ita Indi, Tibetani, Peguani, Siamenses, Sinenses, Iaponenses. Laert. lib. 8. pag. 114. *Pythagoras etiam Chaldaeos, magosque adiit*. Clemens Alex. addit: *Gallos* (Aegyptios) *& Brahmanes*. De Pythagora vero idem dicit Laertius lib. 8. pag. 220: *Solem & lunam & reliqua astra deos esse docuit* (Pythagoras), *etenim in ipsis calor, qui vitae fons est, exsuperat; lunam vero a sole illuminari*. Herodotus in Euterpe: *Boves mares eosdemque mundos, ac vitulos universi Aegyptii immolant* (ut olim Indi) *feminas* (boves) *eis immolare non licet, utpote Isidi* (dominae) *consecratas*. *Boves feminas omnes itidem Aegyptii venerantur ex omnibus pecudibus longe plurimum*, nempe ut Indi. Et infra: *Non eosdem deos peraeque colunt praeter Isidem & Osirim, quem Bacchum* (observa bene) *esse aiunt*. *Vocatur autem & hircus & Pan aegyptiace Mendes* (samscrdamice മെണ്ടഃ menda *hircus subruber*). *Aliis diis immolare sues ius Aegyptiis non est, praeterquam lunae tantum & Libero*. *Quin & alium diem festum Baccho agunt fere per omnia Graeco festo similem, sed loco phallorum, id est ficulneorum veretrorum a collo pendentium, sunt ab eis excogitatae statuae cubitales e nervis compactae*. Indi & phallos ex collo gestant, & in Bacchicis sacris statuas istas circumferunt. De phallo hoc Aegyptio, de Osiride seu sole, Iside seu luna, de Osiridis tribus oculis, de loto, de peplo Isidis

& aedificavit excelsa, quae dissipaverat Ezechias pater eius, & erexit aras Baal, & fecit lucos sicut fecerat Achab rex Israel, & adoravit omnem militiam caeli, & coluit eam. Traduxit filium suum per ignem, & ariolatus est, & observavit auguria & fecit pythones, & aruspices multiplicavit. Hic cultus adhuc anno 698. ante Christ. nat. obtinebat, multo proinde frequentiorem antea fuisse censendum est. Vide 3. *Reg. cap.* 15. 2. Par. c. 33. Ier. c. 19. 4. Reg. c. 17.

dis, denique de triangulo (1) multa tradit Plutarchus *libro de Iside*, quem consule. De sabaismo veterum Persarum vide Thomae Hyde *historiam Persarum*, *Parthorum*, *& Medorum*; *Oxonii anno* 1760. *pag*.3.4.5.13.23. ubi veteres Persas sabios, seu cultores planetarum, atque etiam idololatras fuisse ostendit. Quamvis igitur sive apud Indos, sive apud Persas, sive apud Aegyptios aliqua localia religionis capita ipsis illis terris peculiariter affixa, & a patrio solo desumpta exstarent, primus tamen ille communis & antiquissimus fons religiosi cultus ipsa astronomia fuit, & observatio siderum, a quibus deinde idololatriam suam deduxerunt. Etenim si religio harum gentium ab astronomia non descendit, & ipsis in suo fonte & origine communis non fuit, qui fieri potuit, ut tot gentes inter se disiunctae & longinquae unum eumdemque Budham in tot orbis partibus adorent? Qui fieri potuit, ut bovis vel Apidis cultus unus & idem in India, in Aegypto, in Iaponia obtineret, & Mitra Persicus pariter bove veheretur? Qui fieri potuit, ut vacca Aegyptiis, Indis & Hebraeis fuerit sacra, & hodiedum sit Indis cultus religiosi obiectum? Quonam pacto, qua rerum & gentium communicatione, quibus bellis accidere potuit, ut Mendes hircus Aegyptiis & Menda hircus rufus Indis nomine & omine sit cognitus, unus denique & idem Manu, Menu, Menes, vel Mannus rex Aegyptiis, Indis, & extremis Scandinavianis primus sit gentis conditor et institutor, si hic idem Manu Noach non est, quem ut liber Bhagavadam tradit (2), Vishnu a diluvio universali liberavit? Qui fieri potuit, ut Scanda, vel ut alii corrupte scribunt

D d Sanda

(1) Triangulum istum minus recte explicasse videtur Plutarchus, dum unum latus Osirim, aliud latus Isidem, tertium Orum significare dixit in libro *de Iside*. Mihi multo probabilius esse videtur, tria haec latera tres solis virtutes indicare, generatricem, conservatricem, destructricem, per quas omnia nascuntur, conservantur, & corrumpuntur, ut iterum renascantur, atque hoc modo triangulus ille verum omnis vitae est symbolum, id quod Brahmanes dicunt. Hinc triangulo apud Tibetanos, Indos & Sinenses successit tripus cum lingam vel cono eidem insidente, & hic tripus cum sacro cono *thurma* dicto, hodiedum a Tibetanis Lahis in solemni pompa vehitur, de quo vide in Alphab. Tib. *p*.212., *& tabulam quae eam exhibet*.

(2) Vide grammaticam Samscrdamicam *pag*.173. *& seq*. item huius opusculi *pag*.6, .69. Asiatick researches *tom*.1. *pag*.244. De diluvio universali quod praleyam seu Vellapraleyam id est *destructionem mundi per aquas* Indi vocant, vide Amarasinha *sect*.1.*Sorggavarggam*.

Sanda vel Secander Indis, Persis, & Scandinavianis commune numen sit, & unus Hercules, qui tot terras pervasit? Qui fieri potuit, ut Gannavadi vel Ianus apud Indos numerorum deus sit, et claviger, si hic idem Ianus ab astronomia non descendit, et Romano ac Graeco Iano anterior non est? Qui fieri potuit ut phalli cultus Indos, Tibetanos, Aegyptios, Graecos, Hebraeos inficeret, si hic idem phallus in sua prima symbolica institutione solis virtutem generatricem non repraesentabat, aut si de repraesentatione et significatione huius symboli illae gentes in prima sua origine non conveniebant? Qui fieri potuit ut lotos Indis, Tibetanis, Aegyptiis, et Iaponensibus sit sacra, si hoc idem symbolum ex rerum natura in ipsa symbolici cultus origine desumptum, et ab uno fonte deductum non fuit? Qui fieri potuit, ut Mitra Romanis, Graecis, Aegyptiis, Persis, et Indis unum sit numen, si Mitra sol non est, primus et antiquissimus deorum? Qui fieri potuit ut mundus apud Aegyptios et Indos ex ovo prodeat, si de hoc eodem vitae symbolo inter primos illarum gentium institutores, aut astronomos nulla conventio, aut communicatio intercessit? An haec omnia, et centena alia ubique terrarum a Baccho fuere instituta, docta et inserta? an a Sesostri, aut a Scythis invecta? Sed Bacchus sol est, et Sesostris quidem et Scythae varias terras et gentes pervadere poterant, unitatem hanc et conformitatem stabilire non poterant. An Alexander ideo ex Graecia in Indias venit, ut Brahmanes religionem doceret, aut diis symbola poneret, an non potius, ut nominis gloriam stabiliret, Indicas arcas excuteret, et spoliis onustus rediret? An non potius pastorali et astronomico otio haec invecta et stabilita fuisse dicendum est, dum in tanta rerum luce apertissime videmus, omnis fere idololatriae basim astronomiam, et rerum naturalium observationem esse, atque haec ipsa dogmata, haec ipsa instituta Sesostris, et Scytharum expeditione, quamvis utramque veram esse supponas, antiquiora esse? Profecto Simplicius *lib. de caelo* litteris prodidit, observationes Chaldaeorum astronomicas Babylone a Calisthene ad Aristotelem missas fuisse, et hae communi scriptorum calculo et suffragio ad annum circiter 2230. ante Christum natum referuntur. Paullo ante hoc tempus Noach floruit,

floruit, qui certe idem et unus est cum Manu, Menu vel Menes Aegyptio et Indico, quem libri Indici a diluvio liberatum fuisse prodiderunt. Ad hoc circiter tempus coincidit vita pastoralis populorum, astronomicis observationibus apta. Circa hoc tempus Hysci seu reges pastores ex Arabia irrumpentes Memphim ceperunt, et imperium Aegyptium fundarunt. Circa hoc tempus monarchia Assyriorum stabiliri coepit, a qua Brahmanes defecisse, et in Indiam penetrasse videntur ex eo, quod in libris ipsorum identidem recurrant bella inter bonos et malos titanes vel gigantes terrestres habita, quos ipsi *Assurer* vocant, legis et religionis inimicos, quos certe sub illo involucro Assyrios populos haberi, ego saepe suspicabar. Circa hoc tempus sabaismum ubique obtinuisse Iobi liber indicat, et de solo inter gentes astrorum cultu loquitur. Circa hoc tempus apud Aegyptios et Indos distinctio totius gentis in quatuor classes vel tribus incepit; nam Indici libri eam Manu regi adscribunt, et a Noach derivant. Adde his, aetates Indicas in quatuor dispertiri, et primam quidem കൃതയുഗം krdayugam, vel satyayugam seu *veritatis & iustitiae aetatem* usque ad diluvium perdurasse, secundam ദ്വിതിയയുഗം dvidiayugam dictam, a diluvio seu prima incarnatione Vishnu in piscem incepisse, tertiam ത്രേതയുഗം tredayugam seu *aetatem cupream* triginta annis post mortem dei Krshnae, quae ad annum circiter 1000. ante Christum natum reiicienda est, finivisse, ac circa id tempus കലിയുഗം kaliyugam seu aetatem ferream incepisse, Indos asserere (1).

 Quam-

(a) De primo Atheniensium rege Pandione, eiusque successoribus *vide p.* 218. *tom.* 8. *operum S. Hieronymi Venetiis anno* 1769. Ibidem S. Hieronymus regnum primi Pandionis ad annum 280. post natum Abraham constituit, circa tempus, quo apud Iudaeos pontificatum suscepit Phines. Pag. 210. *eiusdem operis* Nysa urbs Indica a Dionyso anno 250. post natum Abraham condita fuisse fertur. Quodcumque chronologiae systema assumatur, id semper meminisse oportet, Indicos Pandavas probabiliter Graecis ansam dedisse reges Pandiones in regum Atheniensium catalogum assumendi; nam & Dionysi res gestas in India ad illud tempus Graeci referunt. Epocha ergo ultimi regis Graeci Pandion, etiam pro

Quamvis vero certa epocha harum aetatum ſtabiliri nequeat, attamen evidens eſt illa, quam Indi ad diluvium referunt, ac ab ea primordia inſtitutionis ſuae deducunt. Ad hanc igitur epocham aſtronomia Indica & inſtitutiones civiles ex opinione Indorum referendae ſunt, non autem ultra hoc tempus, quod ſomniat D. Bailly, qui tempus Indicum divinum & humanum confundit, annos geniorum & hominum non diſtinguit, & Indis antiquitatem affingit, quam nec ipſa Indorum hiſtoria patitur. Vide noſtras animadverſiones in librum Bhágavadam *pag.* 173. *& ſeq.* in grammatica Samſcrdamica, & Waltheri Miſſionarii Dani *doctrinam Indicam de tempore pag.* 180. *&* 181. ad calcem hiſtoriae regni Bactriani a Bayero editae. Conſule etiam Sonnerat *tom.* 2. *cap.* XI. *pag.* 176. *ſyſteme des Indiens ſur la durée du monde & ſes differens ages*; in quo capitulo haec omnia uberius pertractat, atque exorbitantem illum Indicum annorum calculum cum reliquarum gentium annorum cyclo componere ſtudet.

Haec igitur omnia aperte palamque evincunt, Indos in praecipuis religionis ſuae capitibus ac inſtitutis cum reliquis antiquis gentibus convenire, cum iis ex uno ſtipite deſcendere, primam eorum religionem ſabaiſmum ac idololatriam fuiſſe, neque veram & hiſtoricam eorum originis epocham ultra diluvii tempus reiici poſſe. Pellantur ergo D. Bailly ineptiae philoſophicae pene aniles, & temeraria imbecillitas, quae ſolis hebetibus & inexercitatis imponere poteſt. *Malo indiſertam prudentiam, quam ſtultitiam loquacem*, aiebat Cicero, & haec vitanda, illaque amplectenda eſt omnibus illis, qui vere de exteris & longinquis gentibus ſinceras notitias perquirunt. Sed argumento noſtro non parva vis & valor accreſcet, ſi admittas primigenia haec gentium religionis capita, opiniones & inſtituta, ipſa illarum gentium communicatione & philoſophiae ſtudio conſervata & aucta fuiſſe. Aegyptus enim ſuos habuit ſacerdotes, Graecia ſuos philoſophos, & India ſuos Brahmanes, quorum ſcholam iam dudum antea ſtabili-

pro Indicis Pandavis ſtatui debet, atque 30. annis poſt bellum Indicum Pandavarum confectum, & mortem Krshnae, quartae aetatis ferreae Indicae hiſtoricae initium ſtatuendum eſt. Confer etiam praefationem Stephani Fourmont ad tom. 1 libri: *Reflexions critiques &c.* pag. VI. & ſeq. *remarques generales ſur le charactere des chronologiſtes*.

bilitam invenit Pythagoras, & post eum Alexander magnus. Vide huius opusc. *pag.* 49. & 58., & de communicatione gentium *p.* 51. Quia vero non Indi ad Graecos, & Aegyptios accedebant, sed vice versa, ac multa vocabula Indica Samscrdamica apud Aegyptios & Graecos reperiuntur, sane non levis est coniecturae locus, multa quoque religionis & philosophiae placita ex India in Aegyptum & Graeciam perlata fuisse. Emigrationis Indorum ex sedibus suis nullus vetus meminit auctor; quin Plinius, Strabo, Arrianus & Diodorus Sic. *bibl. lib.* 2. Indos emigrasse apertissime negant. Unde aiunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches* tom. 1. pag. 271. *It seems more probable, that they* (Aegyptii sacerdotes) *visited the Brahmans of India, as the sages of Greece visited them, rather to acquire, than to impart Knowledge; nor is it likely, that the self sufficient Brahmans Would have received them as their preceptors.* Unde ait Strabo: *Apollodorus quidem Parthicarum rerum conscriptor, cum mentionem de Graecis facit, qui Bactrianam ceperunt, ac de Syriacis regibus, a Seleuco Nicatore praefectis, refert eos cum admodum aucti essent Indiam invasisse.* Strabo lib. 15. *Praeterea mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pari admodum in Gangem usque perveniunt.* Strabo lib. 15. *Indi prope gentium soli numquam emigraverunt finibus suis.* Plinius *hist. nat.* lib. 6. c. 17. Et postea: *Secuta aetas propiorem cursum tutioremque iudicavit, si ab eodem promontorio* (Syagro Arabiae promontorio) *Zizerum amnem portum Indiae peteret, diuque ita navigatum est, donec compendia invenit mercator, lucroque India admota est. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere &c.* Plinius cap. 23. Et infra: *Ex India navigant* (nempe redeundo) *mense Aegyptio tybi incipiente* (decembri), *ita evenit ut eodem anno remeent* (prout hodiedum remeant Arabes in oram Malabaricam). *Navigant autem ex India vento vulturno, & cum intravere rubrum mare africo vel austro.* Et Arrianus: *Deinde Sinthus fluvius* (unde corruptum Indus) *maris rubri* (oceani Indici) *fluviorum maximus copiosissima aquarum vi in mare se se exonerans. Septem sunt istius fluminis ostia, sed exilia admodum atque palustria ita ut non sint navigabilia excepto medio, in quo etiam maritimum est emporium barbaricum, cui opposita est insula, & a ter-*

& a tergo metropolis Scythiae mediterranea Minnagra nominata (en ergo Scythiam a veteribus intra Indum fluvium collocatam quod bene observet D. d'Hancarville). *Parthorum est subiecta imperio, qui assidue mutuo se se inde expellunt. Naves* (Aegyptiae, & Arabicae de quibus toto libro loquitur) *diversis locis barbarici emporii subeunt &c.* Et infra in eodem Periplo: *Ab his partibus* (a Bactriana ad Indum sita) *Alexander profectus ad Gangem usque penetravit relicta Limyrica & Australi Indiae ora. Quamobrem ad haec usque tempora in Barygazis* (oppidum Baroche est hodiedum in sinu Cambayae exsistens, de quo vide dissertationem D. Wilford pag. 369. in *Asiatick researches*) *antiquae drachmae reperiuntur Graecis sculptae litteris cum insignibus Apollodori & Menandri, qui post Alexandri obitum ibi rerum fuerunt potiti. In emporium illud* (Baroche) *maxima ex parte deportatur vinum Italicum, Laodicenum, & Arabicum, aes, stannum, plumbum .... exportatur* (ab Aegyptiis & Arabibus) *ex iisdem locis nardus, costus, bdellium, ebur, onychini lapides, sericum, molochinum, filum, piper longum. In hoc autem emporium ex Aegypto navigatur mense Iulio qui est epiphi.* Idem Arrianus *in Periplo*. Et infra naves Aegyptias per oram Malabaricam & promontorium Comorinum usque ad Gangem uno quasi filo deducit, quod ibi vide. Nullum ergo dubium est de communicatione Aegyptiorum & Graecorum post Alexandri magni tempora. De temporibus quae Alexandrum praecesserunt, vide Herodotum *lib. 3. & 4.*, librum Esther *lib. 1. cap. 8.*, S. Ambrosium *edit. Rom. tom. 5. de moribus Brahmanorum*, Dodwell *in Arriani Periplum*, Schmit *dissertationem de colonia Aegyptiaca in Indiam deducta*, Fourmont *Reflexions critiques sur l' histoire des anciens peuples tom. 2.*, ubi tamen alucinari videtur, quod Colchidem & Phasim ad Tigrim fluvium collocet, cum mihi certum videatur, Colchidem antiquissimum oppidum Coleci vel Colechi esse ad promontorium Comorinum situm, in quod, ut ex Arriano patet, ex Phasi, id est a Gange, merces Indicae inferebantur, & iis nautis Phoenicibus ac Aegyptiis venumibant, qui fragilibus navigiis promontorium Comorinum ob acerbos & magnos maris fluctus transmeare, atque ad Gangem accedere nequibant. Haec proinde omnia satis indicant, inter veteres

illas

illas gentes communicationem intercessisse, atque valde probabile esse, quod in pluribus locis innuimus, Aegyptios nempe, Graecos & Persas aliqua religionis & philosophiae capita, instituta, & opiniones ab Indis accepisse. Pro argutis & acriter intelligentibus haec pauca digessimus, loquaciter litigiosos non curamus.

CULTUS CIVILIS

നാലുവർണ്ണം

NALEVARNNAM

TAB. XXVIII.

QUATUOR TRIBUS

ബ്രാഹ്മണർ BRAHMANES

Quemadmodum Indi pleraque religionis suae capita ab astronomia deducunt, ita quoque nonnulla civilis vitae instituta apud eos ex philosophiae & astronomiae principiis dimanasse videntur. Solem, lunam, planetas, stellas divinis animatas esse mentibus tota credidit antiquitas, de qua re confer Platonem *in Timaeo*, & Ciceronem *de nat. deor.* Inde certe etiam vetus profluxit Indorum error, ut reges suos ex sole & luna progenitos crederent, & hoc ipsum omnibus suis litteris, monumentis et libris commendarent. Quare apud ipsos duae regum statuuntur classes, nempe സൂര്യവംശം Sùryavamsham seu *classis regum ex sole progenita*, & സോമവംശം Sómavamsham, *progenies regum ex luna orta*. Vide de his primum versum libri eorum sacri *Bbágavadam* inscripti (1). Plinius *hist. nat.* lib.6.c.17. ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indo-

(1) Vide huius opusculi *pag.*70., & in grammatica Samscrdamica textum originalem libri Bhágavadam *pag.*171. *strophàm* 1.

(Indorum) *centum quinquaginta tres* , *annis ſex mille quadringentis duobus* . Arrianus *hiſt. Ind.* lib.1. cap.1. pag.323. edit. Gronovii: *A Baccho reges numerabant* (Indi) *centum quinquaginta tres* , *annos vero ſex mille quadringentos & duos* . Et paullo ſupra : *Diſcedens ex India Liber Spartembam unum ex amicis regem Indis praefecit* , *quo mortuo ad Budyam eius filium regnum tranſiit* . Libero ergo patri Graeci ſcriptores ex opinione vulgi Indici initia regni , & inſtitutionis civilis Indicae paſſim adſcribunt . Iam autem cum Bacchus ſeu Liber pater , Shiva ſeu Sebeſius , ſol ſit , id quod nos invictis argumentis ſupra demonſtravimus (1), quis neget Indos populari fama reges ſuos a caeleſti mundo deduxiſſe ? Deinde admirabile eſt etiam illud, quod Arrianus dicit, *Indis a Baccho Budyam filium ſuum regni ſucceſſorem datum fuiſſe* . Budya (corruptum a Budha) an alius eſſe poteſt a Mercurio ſeu Dherma rege & aſtronomico numine , quod Indis , Tibetanis , et Aegytiis leges et ſcientias dicitur tradidiſſe ? Shrirâma , Bacchus iunior ex vulgari Indorum opinione atque Graecorum auctoritate Indiam domuiſſe , leges et iura dictaſſe , Indicas terras diſtribuiſſe , arationem docuiſſe, populum civili cultu perpoliviſſe creditur . Hic vero ipſe Shrirâma ex ſtella Ròhini natus fuiſſe perhibetur in libro Bhagavadam *ſtropha* 8., quam vide in grammatica Samſcrdamica *pag.*183. Ipſa inſtituta philoſophica Samanaeorum quid aliud ſunt , quam fervidae Indorum imaginationis partus , qui ab aſtronomia et philoſophia deſcendit , cum ſub ſymbolo ſolis , lunae et planetarum Deum ens ſupremum meditari, & adorare ſe dicant , ſoli litent , ſolis generantis emblema lingam collo aut brachio appenſum portent , virtutem denique ſolis creatricem , conſervatricem , et deſtructricem ſub ſymbolo terrae, aquae et ignis publico cultu profiteantur et adorent ? Hi ipſi Samanaei , heſychaſtae , ſilentiarii ſeu Muni , contemplatores , et regibus a conſilio ſunt, quia et in caeleſti mundo ſol et luna dii et re-

(1) Vide huius opuſculi diſſertationem: *an Brahmanica religio a Scythis deſcendat*, item articulum *Shrirâma* inſcriptum , item de Sebeſio vel Sebaſio grammaticam Samſcrdamicam *pag* 28. *& seq.* Macrobium *lib.*1. *Saturn.* *toto cap. decimo octavo* . Plutarchum *in Iſide*, Herodotum *in Euterpe* . Item Baccum iuniorem affabre in aes inciſum in opere inſcripto : *Pitture antiche di Ercolano tom.*3. *tab.*37.

et reges; contemplatores autem et eorum consiliarii sunt reliqui planetae, qui illos in caeli latifundio circumstant, considerant, in silentio adorant, eis obsequuntur, consilio suo et lumine prospiciunt, et vicissim luce et maiestate illorum replentur. Haec certe, nec alia fuere Indici religiosi et civilis cultus principia, eaque naturalia, simplicia, ab astronomia deducta, per quam terrestris mundus instar caelestis mundi systema coordinatus, distinctus, et perpolitus fuit. Adde his ingentem regum, philosophorum, municipiorum, quin et infinitarum popularium personarum copiam, quae omnes solis et lunae nominibus in libro Amarasinha descriptis, et a nobis allatis, insigniuntur, atque ab astris hodiedum vocantur (1), id quod aperte palamque confirmat sententiam, quam supra *pag.* 73. ex Petro Errico attulimus, nempe primi illius & remotissimi aevi patres ac gentes nomina sua & facta astris adscripsisse. Atque hinc certe exorta fuit in veteri historia ea rerum & personarum confusio, cum plures res aut personae in una eademque regione, aut urbe, uno eodemque nomine insignirentur, ars graphica abesset, neque appellativis nominibus omnia palam distinguerentur. Hinc ergo evenisse credendum est, ut plures inveniantur Mitrae, plures Bacchi, plures Budhae, plures Hercules, plures Manu, plures Párvadi, Laekshmi, Iunones, Veneres &c. uni alterive terrae propriae & affixae. In hac tanta rerum & personarum confusione, una tamen certa, constans, & universalis inter Brahmanes persistit traditio, multis etiam eorum libris firmata, nempe non

 soli,

(1) Hodiedum in Indiis viris familiaria nomina sunt haec: *Mitra*, *Mahádéva*, *Krshna*, *Ráma*, *Gòvinda*, *Kumàra*, *Ciangra*, *Subramanya*, *Késhava*, *Màrtanda*, quae quidem nomina, ut ex explicatione horum epithetorum supra a nobis allata patet, ad solem & astra referri iam vides. Ita pariter multa nomina feminarum ad lunam referuntur: *Kàli*, *Pàrvadi*, *Shakti*, *Ishvarì*, *Kòmari*, *Mahéshvari*, alia vero ad tellurem seu telluris dominam, ut *Laekshmi*, *Shrì*, *Ramà*, *Vaishnavì*, *Umà &c.* Ita non minus nomina regum, urbium & templorum Indicorum a sole, aut a luna desumuntur: Ciandracòtta *lunae urbs*, a quo vocabulo Strabo corrupte scribit rex Sandracottus, loco *rex urbis Ciandra*. Rágia Mitra *rex Mitra seu sol*, quod D. de l'Ile pariter corrupte scribit: *Ràja Mirda*. Rágia Ráma, quod iterum corruptum fuit in Raia Ranas. Denique hodiedum in Indiis exsistentia Rámishváram, *Ràmae domini* (Bacchi iunioris) *templum*. Rámaburam *Ràmae urbs*, Krshnaburam *Krshnae dei urbs*.

soli, non lunae, non planetis cultum civilem & instituta gentis politica adscribenda esse, sed Manu regi gentis Indicae conditori, quem ob sua bona opera Vishnu ab universali diluvio liberavit (1). Hic ergo Manu, sive antidiluvianum illud sit, sive post diluvium ab ipsomet ex observatione astrorum deductum, systema istud civile genti tradidit, & terrae incolas in quatuor classes dispertitus est, in sacerdotes, in reges, in agricolas, in artium mechanicarum professores. Manu rex eiusque descendentes Indi Brahmanes insigne illud nostri aevi commentum, quo omnes homines aequales esse perhibentur, ignorarunt. Sed an a vero aberrarunt? An institutio harum quatuor tribuum cum legibus naturae pugnat? An iniqua res diis altare erigere & sacerdotes consecrare, populo regem praeficere, agros colere, militiae pro defendenda patria nomen dare, unam classem obsequi, alteram vero praeesse? Quod si natura nos omnes aequales esse vult, ede quaeso, cur nos omnes similes esse non vult? Cur uni venustatem, alteri tribuit faciem indecoram, uni vires corporis, alteri minutum, anxium & solicitum animum, ac debile corpus, uni mentem & sagacitatem, alteri hebetudinem, uni cor generosum & benignum, alteri crudele & inhumanum, uni

(1) Diluvium universale de quo saepe disseruimus in vocabulario Brahmanico *sect.* 1. *Sorggavarggam* ita describitur: *Praleyam*, destructio universalis. *Vellapraleyam*, destructio universalis per aquã. *Kalpànda* firmitatis, iustitiae, moralitatis finis, *Kshaeya* eversio totalis. *Samvarta* destructio universalis, omnium rerum terrestrium eversio. In celebri poemate *Bhishmaparvam* dicto conatus malorum geniorum, quibus mundum praecipitem agere, & submergere volebant, viva & aperta narratione describuntur, atque illi terram totam submersissent, nisi ad preces bonorum geniorum Vishnu in piscem, deinde in testudinem incarnatus fuisset, ut Manu vel Menu regem Satyavrta, id est *boni operatorem* cum octo personis ab universali destructione ista liberasset, ac periclitantem mundum ex aquis sustulisset. Ipse Vishnu deus in Krshna regem hominem incarnatus narrat, avos suos Kauravas a diluvio liberatos fuisse, atque unum avorum suorum corpus se assumpsisse, ut pro Pandavis pugnaret. Vide *quintam & sextam stropham libri originalis sacri Bhàgavadam in grammatica Samscrdamica p.* 172. *& seq.*, vide etiam de Manu rege per Vishnu deum a diluvio liberato ex eodem libro Bhágavadam apud Anglos Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 230. *& seq.* Eadem traduntur in libro Indico *Sambhavam* inscripto. Ergo Indi diluvium universale agnoscunt, Manu regem gentis Indicae conditorem ab illo ereptum fuisse credunt, historiae suae principium atque argenteam suam aetatem ad epocham diluvii constituunt, & inde leges & instituta sua deducunt.

uni animum tranquillum & pacatum, alteri ardentem & ad quaevis scelera proclivem, uni ignem, alteri phlegma, uni morbum, alteri incolùmitatem, uni corporis labem, alteri ab omni mendo immunitatem? Haec sapientes nostri ex philosophiae suae principiis resolvant, sapientissimis suis lucubrationibus perfectam aequalitatem restituant, passiones omnes amoveant, veteres deos supprimant, novos fingant, se ipsos impeccabiles efficiant, simulacra sua altaribus imponant, principiis suis totum mundum tranquillum, pacatumque reddant, malum omne physicum & morale a se & aliis excludant, atque tunc naturam ab ipsis correctam fuisse, hanc in hominis formatione peccasse, aequalitatem perfectam induci posse, Aegyptios, Hebraeos, Indos, Tibetanos, Sinenses & omnium gentium loquacissimos Europaeos, qui & ipsi distinctionem tribuum in sinu suo conservant, in primis civilium suarum institutionum principiis longe a vero, iustoque aberrasse, palam profitebor.

Partitionem gentis Indicae in varias classes tradit Diod. Sic. *lib.* 2. *biblioth.*, Strabo *lib.* 15. *geograph.*, Porphyrius *lib.* 4. *de abstinentia*, P. Constantinus ab Asculo *in cod. manuscript. ad fig.* 73. *& seq.* (1) R.P. Norbertus, & R. P. Brito *in cod. manuscr.*, R. P. Ildephonsus *in cod. manuscr. num.* 20., Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 17., & Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 64. 74. *edit. in* 4. Omnes isti pro maiori minorive sua Indicarum rerum peritia magis minusve recte tribuum Indicarum instituta explicant, aut intricant, lucem afferunt, aut maioribus tenebris involvunt. Nos Indicae gentis genera & classes ex ipso Brahmanico libro Amarasinha afferemus, ubi *sect. Brahmavarggam* ita signantur: ബ്രാഹ്മണഃ Brahmana, ക്ഷത്രിയഃ Kshetria, വൈശ്യഃ Veyshya, ശൂദ്രഃ Shùdra. Prima tribus sacerdotalis, secunda regalis, tertia agricolarum, quarta mechanicas artes exercentium hominum est. Quatuor itaque tantum sunt principales tribus, sed hae subdividuntur, atque pro ratione officiorum civilium usque in 88. classes hominum dispescuntur. Quatuor illae, leges, mores, consuetudines & singula-

(1) Vide cumprimis pag. 216. & seq. *ristretta notizia delle caste*, ubi etiam multa de partitione gentis Tibetanae & instituto Laharum reperies.

gularia ſua inſtituta habent, quae ſequuntur, ſectatores eorum ex una in aliam tribum migrare, aut transferri nequeunt, inter ſe matrimonia inire prohibentur, tribui ſuae & officio adhaerere tenentur. Omnibus ſimul ſumptis commune, ac familiare eſt, Deum ens ſupremum agnoſcere & confiteri, eum ipſum ſub ſymbolo ſolis, ignis, & aquae adorare, virtuti praemium ſperare, peccati vindictam timere, id eſt Shivae vel Vishnu dei gloriam concupiſcere, Shivae dei mortuorum iudicis, & inferni praeſidis metu affici, tranſmigrationem animarum ex uno corpore in aliud credere & admittere, vaccam venerari, regibus obſequi, Brahmanes magni pendere, magiſtros ſingulari affectu & devotione colere, corporis lotionibus, precibus, ieiuniis peccata expiare, malos genios timere, pauperibus ſuae tribus peculio & elemoſynis ſuccurrere, hoſpites & peregrinos ſuae tribus benigne excipere, eiſque humanitatis & caritatis officia perquam liberaliter impendere, denique cum alterius tribus feminis nullatenus permiſceri.

Brahmanes a gente & regno alii ſunt Nepalenſes Tibeto proximi, alii Gauri ſeu Gangaridae vel Bengalini, qui ad Gangem habitant, alii Sindhuvitae, corrupte Hindus dicti, ſeu ii, qui Indi amnis accolae ſunt, alii Talingi, alii Mogolitani, ſeu ad urbem Agram degentes, alii Maráſtae, alii Carnatenſes, alii Canarini, alii Tamulici, alii Malabarenſes, alii Mayſſurenſes, alii Madureenſes. Hi omnes ex officio ſuo aut ſunt ſacrificuli, aut ſacri magiſtri *Guru* vel *Ashárya* dicti, aut *Graehaſtae* ſeu uxoribus iuncti, ac rei familiari addicti, aut aſtronomi *Graehasháſtri* dicti, aut aſtrologi *Giodisháshááſtri* nuncupati.

Quoad ſectas dogmaticas ipſi *primo* diſtinguuntur in Vishnuvitas വിഷ്ണുഭക്തർ Vishnubhakter dictos, ſeu in eos qui ſingulari cultu deum Vishnu, ſeu aquae principium venerantur. Hi iterum in duas ſcholas diſpeſcuntur, nam alii ſunt തത്വവാദി Tatvavádi Vishnuvitae, ſeu മാധ്വ Mádhava Vishnuvitae, qui ſemper veritatem, ſeu ens verum, & ſupremum ſub ſymbolo Vishnu colere ſe dicunt, & inde veridici appellantur, tatvam enim eſt *veri-*

veritas, & ens verum ac per se exsistens. Hi etiam Mádhavae vocantur a sectae huius institutore Mádhava dicto. Secunda Vishnuvitarum secta, quae *Rámanáyaguer* inscribitur, a Rámanáyaga institutore suo nomen traxit. Haec Vishnu deum marem feminamque, seu hermaphroditum esse existimat, potentiam activam & passivam uni eidemque principio adscribit. Post obitum praemia & poenas admittit, caelibem vitam agit, uni magistro subest. Hi sectarii certis signis & indiciis in fronte descriptis ab aliis distinguuntur, sed cumprimis yoni femineum, ignis & aquae, caloris & humoris emblema colore flavo aut subrubro in fronte aut pectore depictum gestant.

Secunda secta est Shivenitarum, seu ശിവഭക്തര് Shivabhakter, Shiva deum solem vel ignem adorantium. Huic creationem mundi, omnium rerum principia, virtutem creatricem, conservatricem & destructricem adscribunt, atque aquam seu Vishnu deum non negant, virtutes tamen illas in sole ipso reperiri autumant. His cultus sui coni, obelisci, lingam, matrix, triangulus emblemata sunt. Lunae cornua, solis discum, Shivae dei oculum in media fronte promicantem, pentagonum, lingam, aliaque eiusmodi signa ipsis sancta & divina dicta, in summa fronte aut pectore descripta gerunt. Confer de his signis tu ipse accuratius librum inscriptum: *Risposta alle accuse, tom.* 2. *edit. Coloniae anno* 1709., ubi pleraque haec signa affabre in aes incisa exhibentur (1). Flos lotos, buccinum seu concha, & triangulus duplex, seu pentagonum etiam insignia sunt regis Travancoridis, quae ipse in vexillis & annulis gerit, et quorum ectypon apud me exstat. Haec ergo sine dubio solis ex calore & humore gignentis & producentis, seu solis virtutis creatricis, conservatricis & destructricis, quas triangulus repraesentat, signa, emblemata, & symbola sunt, quae omnia a nobis supradicta mirifice confirmant, et nullum amplius incredulitati locum relinquunt.

Tertia Brahmanica secta est eorum, qui സ്മാർത്തര് Smárta vocantur. Vocabulum hoc indicat hominem mente serio inten-

(1) Vide de his signis P. Constantini *Notizie laconiche pag.* 214. Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 81. *edit. in* 8., & grammaticam Samscerdamicam *pag.* 46. *& seq.*

tentum, meditatione abreptum, ſemper cogitantem. Huius ſectae inſtitutor eſſe dicitur *Ciangra-Guru*. Philoſophi hi deum Vishnu et Shiva unum idemque numen eſſe contendunt, atque virtutem creandi et deſtruendi uni eidemque ſubiecto inhaerere, denique ambas has virtutes a ſe invicem inſeparabiles et indiſtinctas eſſe autumant. Secta ergo iſta manifeſte indicat, ſub ſymbolo ignis et aquae, inter philoſophos Indicos de alia quoque re quaeſtionem fuiſſe, de virtute nempe ſeu potentia creandi, conſervandi et deſtruendi, veri dei attributis, quae uni eidemque ſubiecto, nempe Deo ſupremo enti inhaerere, a ſe invicem inſeparabilia eſſe, denique attributa ſeu virtutes has in Deo ſola mente et cogitatione diſtingui et ſeparari debere dicebant. Verum enim vero, ſi de ſolo ſymbolo ignis et aquae, aut virtute ſolis generatrice et deſtructrice inter philoſophos illos quaeſtio fuiſſet, quomodo ipſi ignem et aquam unam eamdemque rem eſſe, virtutes denique creandi, conſervandi et deſtruendi a ſe invicem inſeparabiles eſſe, affirmare potuiſſent? Reconditum itaque divinae naturae myſterium, interiores et arcanas divinitatis proprietates lumine naturali ſcrutabantur, et quia attingere nequibant, ſectas varias efformabant, et in opiniones contrarias ferebantur.

Hoc quod dicimus, apertiſſime evincitur ex eo, quod quarta ſecta ſit eorum, qui *Páshándlſtae* vocantur, ſeu eorum, qui nihil credunt, dei attributa negant, athei, et ſectarum aliarum adverſatores ſunt. പാഷണ്ഡഃ páshánda vocabulum *atheum* ſignificat, ad quam dictionem vocabularium Amaraſinha animadvertit: ദേവ വിരുദ്ധസിദ്ധാന്തി dévavirudha ſidhándi *homo Deo contrarius*, *Deo renitens*, *Deum negans*, id quod apertiſſime et planiſſime demonſtrat, philoſophos illos Deum ens ſupremum agnoviſſe, atque ſub involucris illis et ſymbolis de divinis attributis diſputaſſe, denique ex imperfecta idea attributorum, ex varia explicatione et ſententiis, ex eorum ſeparatione, diſtinctione et ignorantia modi, quo enti ſupremo inhaerent, ſectas iſtas varias formatas fuiſſe, hodieque inter eos ſubſiſtere. Terra itaque, aqua, ignis ſeu ſol, ſymbola ſunt, ſed reyera ſub his involucris veri Dei potentia creatrix, con-

conservatrix ac destructrix repraesentatur et ab illis philosophis adoratur. Ishvara Dominus est, seu ens supremum, Shakti autem virtus illius, est femina conficta, per quam operatur, illi solem, huic lunam symbolum posuerunt, virtutem dei procreatricem per Brahma seu terram, conservatricem per Vishnu seu aquam, destructricem per Shiva seu ignem vel solem repraesentarunt. Hanc philosophiam D. d' Hancarville inter Scythas quaerat, et si potest inde deducat (1).

Quinta secta est eorum, qui Shaktistae, vel Parashaktistae, id est ശക്തിഭക്തർ Shaktibhakter vocantur. Hi ശക്തി Shakti deam, naturam seu virtutem illam efficacem, qua Deus omnia condidit, supremum numen, et caussam efficientem terrae, aquae, et ignis, seu Brahmae, Vishnu, et Shivae, matrem denique et uxorem horum deorum esse dicunt. Unde etiam ab hac dea *Shaktistae* vocantur, et eam per triangulum, per yoni seu matricem, per lotum, denique per lunam repraesentant. Inde etiam dimanat, ut duplicem ei formam affingant, creatricis nempe et destructricis, id quod nos supra in articulo de *Bhavánî* uberius tradidimus.

Sexta secta est eorum, qui സർവ്വജ്ഞർ Sarvagnia vocantur. Hi omnia se scire profitentur, sed nulli sectae ex relatis adhaerere volunt. Deum ens supremum esse existimant, sed mundum casu et sine speciali providentia gubernari, denique virtute sibi olim impressa revolvi & subsistere putant.

Brahmanes Graehastae verum & indissolubile matrimonium cum una sola uxore ineunt. Si haec sterilis est, eam coram iudice & magistro suo repudiant, aliamque ducunt. Filii masculi le-

(1) In museo Borgiano Velitris praeter monumenta aerea & lignea quae iam supra illustravimus, exstant icones Indicae originales novem incarnationum dei Vishnu. Ibidem pariter visitur icon dei Brahmae, dei Ganésha, dei Hanuman seu Panis, dei Krshna, deae Káli seu Bhaváni, dei Budha, quas quidem omnes iam facile ex iis, quae nos de his deastris supra attulimus, distingues. Omnes hae figurae suis numeris signantur, atque eas inspicere sufficit, ut illas ad huius opusculi ordinem mythologicum reducere possis. Ex eodem museo in hac tabula unius Brahmanis simulacrum exhibemus. Alia plura quae ibi exstant, ii qui rerum Indicarum cura & studio afficiuntur, ipsimet inspicere, & examini subiicere possunt.

li legitimi in bona patris ſuccedunt, filiae accepta dote a ſucceſſione excluduntur. Nemini Brahmanum ſincere ſuae tribui addicto animatum comedere, aut vinum bibere licet. In Malabaria ſeminudi incedunt, prout hic ex muſeo Borgiano eorum ſimulacrum exhibemus. Regum conſiliarii ſunt, & cauſſarum de religione iudices. Omnes ſupremo ſectae aut tribus ſuae magiſtro parent, dum contra ſtatuta ſua aut tribum delinquunt, a ſecta & tribu expelluntur, extra regnum in exſilium aguntur. Brahmanes ſacrificuli & legis doctores ex templi, cui addicti ſunt, reditibus aluntur. Campi & agri ad ſerendam oryzam praecipuis fanis antiquiſſimo iure, quod cum diſtributione gentis in tribus incepit, conſtituti fuerunt pro cultu deorum ſervando & miniſtrorum certo numero alendo. Haec conſtitutio hodiedum ſarta tectaque manet in illis Indiae regnis, in quibus reges gentiles Indi indigenae imperant (1).

ക്ഷത്രിയ 8

KSHETRIA

TAB. XXIX.

DE GUBERNIO ET MILITIA

Secunda Indica nobilis claſſis hominum eſt tribus regalis, quae ക്ഷത്രിയജാതി kshetriagiádi dicitur. ക്ഷെത്രം kshetram *uxorem*, *agrum*, *corpus*, & *templam* ſignificat. Kshetrier uxore certa carent, niſi ipſi certam ſibi deſpondere velint, agri tempore pacis eis excolendi ſunt, corpore ſuo gerendis bellis inſerviunt, tempore pacis ad deorum delubra ſedes figunt. Hi etiam

(1) Haec de ſacrificulis certo templo addictis, ac de yamanaeis in aſceterio viventibus cumprimis ſunt intelligenda, non autem de iis, qui matrimonii vinculo irretiti vivunt. Unde recte dixerat Porphyrius *lib.*4. *de abstinentia. Extra urbem co mmorantur* (yamanaei), *ubi domos & fana a rege exstructa habent, in quibus oeconomi sunt constituti. Ex oryza*, *&* *pane* (ex oryzae farina confecto), *& pomis, & oleribus victus apparatur, ad tintinnabuli signum preces effundunt, omnes absque uxore, & possessionibus degunt*.

etiam രാജപുത്രഃ rágia putra, id est *regum filii* vocantur (1) Reges itaque Indici ex hac classe nascantur est necesse, ut regno & gubernio potiri possint. Sunt tamen hodiedum aliqui reges Brahmanes, qualis est rex Rapolinus in Malabaria, qui sacris & genti praeest. Ex antiquissima Indorum institutione rex primus regni miles est. Quare horum kshetria vel rágiaputra (quod vocabulum alii corrupte rágiaput, vel rágiapouts scribunt) officia in vocabulario Amarasinha *sect. Kshetriavarggam* ita describuntur: സന്ധി sandhi *pax*, ut nempe quantum id quidem fieri potest, semper paci publicae conservandae, ac cum vicinis amicitiae foederi studeant. വിഗ്രഹം vigraham *occisio*, ut dum necessitas postulat, pace aut bello occidant. യാനം yánam *progressio*, ut exercitum legere, lustrare, castrametari, in hostem ducere sciant, ut equo aut elephanto insidendi, eumque regendi artem calleant. ആസനം aasanam *sessio*, ut apto loco considere, praesidio se, suosque munire norint. ദ്വൈധം *dvaidham*, ut exercitum apte distribuere non ignorent, atque regni destructionem impediant. ആശ്രയം *aashrayam*, ut exercitui & populo opitulari, ac dum anceps fortuna belli est, apte in praesidia regredi sciant. Haec regum officia esse dicuntur, alia sunt *media*, quibus pro bono regimine utendum esse censent. സാമം *sámam*, ut exercitum populumque sibi conciliare sciant. ദാനം *dánam*, ut liberales sint. ഭേദം *bhédam*, ut recte corrigere, castigare, punire norint, ദണ്ഡം *dandam*, ut labore & exercitatione sua regno prosint & praesint, രഹസ്യം *rahasyam*, ut

(1) De his ergo regibus seu de viris tribus regiae intelligendus est Strabo, dum lib. 15. *Porum* Indicum regem sexcentis regibus imperasse scribit: *Addit* (Nicolaus Damascenus) *epistolam* (ad Augustum R. I.) *Graecam fuisse in membrana scriptam, qua significaretur, Porum esse qui scriberet „& cum sexcentis regibus imperaret, Caesaris tamen amicitiam multifacere*. Strabo lib. 15.

ut iura & ſecreta cuſtodiant, arcanum nullum revelent. മന്ത്രം *mandram*, ut antequam opus grave aggrediantur, conſilium capiant, ac ſibi ſuiſque proſpicere norint. പരിക്ഷണം *parikshanam*, ut prius experimentum faciant, quam bello ſe ſe aut regimini ingerant. ന്യായം *nyáyam*, ut iuſtitiam adminiſtrare norint. കല്പന *kalpana*, ut bonas & rectas leges ſancire ſciant. നില *nilá*, ut & ipſi bene procedant. Regni ſuſtentacula haec ſunt: സ്വാമി *dominus*, രാജ്യം *rágiam* ut hic dominus regnum vere poſſideat, അമാത്യ *amádya*, ut bono utatur miniſtro, സുഹൃത *ſuharda*, ut ſincerus ei adſit amicus, കോശം *coſham*, ut theſaurum collectum & reconditum poſſideat, ദുർഗ്ഗം *durggam*, ut bonis ſit praeſidiis inſtructus, ബലം *belam*, ut militari fortitudine ac exercitu gaudeat. Haec ad reges & regna, alia ad ipſum bellicum inſtitutum pertinent. Milite collecto, apparatu bellico conſtituto, exercitu luſtrato, commeatibus pro dapſilibus ſumptibus diſtributis & ſtabilitis, exercitus Indicus olim non per legiones, cohortes, vexillationes, ac turmas congregabatur ut apud Macedonas, ſed ſequenti modo:

I. *ordine* Inſtar velitum conſtituebatur elephas unus, currus unus, equi tres, pedites quinque. Hic ordo vocabatur *patti*.

II. Quem frontem exercitus appellabant, ſtatuunt, 3. elephantes, 3. currus, 9. equi, 15. pedites. Hic ordo vocatur *ſenamugham*.

III. Veniunt 9. elephantes, 9. currus, 27. equi, 45. pedites. Hic ordo dicitur *gutmam*.

IV. 27. elephantes, 27. currus, 87. equi, 135. pedites. *Ganam*.

V. 81. elephantes, 81. currus, 243. equi, 405. pedites. *Vábini*.

VI.

VI. 243. elephantes, 243. currus, 729. equi, 1215. pedites. *Vrdana*.

VII. 729. elephantes 729. currus, 2187. equi, 3644. pedites. *Clamú*.

VIII. 2187. elephantes, 2187. currus, 6561. equi, 10935. pedites. *Aniguini*.

IX. 21870. elephantes 21870. currus 65610. equi, 109350. pedites: *Akshobini*. Hic ordo claudebat agmen, si umquam tale agmen re vera exstitit.

Hoc itaque ordine antiqua Indica praelia gerebantur, & hoc ordine probabilius regis Pori copiae Alexandro magno occurrerunt (2). Vide Q. Curtium *lib*.8. *cap*.23. Ex hac coordinatione exercitus Indici suapte natura sequebatur, Porum numero militum superiorem, viribus minorem esse debuisse, atque adeo non Graecorum armis, sed exercitus sui defectu, perturbatione, itinerum asperitate, machinarum onere, animalium hominumque permixtione, systemate denique suo militari proprio victum fuisse.

Recentiores Indi Persicum, deinde Tartaricum, postea Europaeum pugnandi modum adoptarunt. Testis est Nabab Tipu Sultan, qui Gallicam, & rex Travancoridis qui Anglicanam pugnandi artem sequitur.

Ex principiis distributionis totius Indicae gentis in quatuor praecipuas classes sequitur, militem Indicum facile conscribi. Nam I. classis Indica secunda regalis simul etiam militaris est, quae quia hortos & agros in sui sustentationem assignatos possidet, semper ad belligerandum prompta & expedita est, ita ut una epistola circulari, uno signo ad praelium convolet. II. Indi nudi fere, arcu & sagittis, lanceis, scutis, gladiis, hastis, sarissis, caestibus, aclidibus, bipennibus instructi hodiedum ad

 bella

(2) *Octuaginta quinque elephantos obiecerat* (Porus) *eximio corporum robore, ultraque eos currus tercentos, & peditum triginta fere millia . . . summa virium in curribus, senos viros singuli vehebant, duos clypeatos, duos sagittarios ab utroque latere dispositos, ceteri aurigae erant haud sane inermes . . . Contra Alexander expedito ac levi agmine strenue invectus est*. Q. Curtius *lib*.8. *cap*.23. & 25. Confer etiam Plutarchi Alexandrum *pag*.210., & *seq*. *Francoforti* 1580.

bella procedunt. Sclopetorum usus nec ubique invaluit, nec in eodem regno communis est. III. Indicus miles facile alitur, oryza enim, fruges, herbae, & oryzae aqua semper illius alimentum fuit (1) & hodiedum est. IV. Indicus miles sobrius antea fuit, opii, & foliorum *kanciáva* seu *bangae* usus, qui inebriat, ab Arabibus postea invectus, veris illis antiquis patritiis militibus gentilicis ignotus erat. Europaeus miles ad intemperiem, ad gulam, & potum Indici vini *aràka* dicti profusus est, sole, aerumnis, itineribus, luxuria, morbis facile frangitur & atteritur, atque post primam bellicam expeditionem inutilis evadit. Ex hac caussa Angli & Batavi Indicum militem legere amant, atque ipsis Europaeis praeferre. V. Indicus miles bello confecto ad propria revertitur, et agros excolit, qui ipsi pro rata antiquitus obtigerunt. Inde minor oppressio populi, agricultura frequentior, patria felicior esse solebat. Stipendiarius miles postea inductus fuit, postquam nempe Tartari & Europaei in Indiam, terram non suam, arma, effusionem sanguinis, pulverem pyrium, sclopeta, pyrobolos, tormenta, iuris alieni infractionem, regum diffidia, horrorem & mortem intulerunt (2). Ceterum in utramque partem disputantium opiniones tu ipse accuratius expende. Vide Christiani Funcii breviarii historico-politici quadripartiti *cap.9. de regnis Indicis pag 560. & seq.*, epistolam D. Charpentier de Cossigny anno 1784. ad D. Sonnerat exaratam, Gonzales de Oviedo, & Maffaei *commentarium de rebus Indicis*. Stato civile e politico di Bengala. *tom.1.pag.21.* & alios scriptores passim.

Kshe-

(1) *Indi in victu frugales sunt praesertim in castris, nec multa turba gaudent. Ornatu plurimo* (in adornando capite) *utuntur, a furtis magnopere abstinent . . . Vinum non nisi in sacrificiis* (Bacchicis) *bibunt, potum ex oryza conficiunt sicut ex hordeo. Cibus magna ex parte sorbilis est.* Strabo lib.15

(2) Confer de Europaeorum acerbitatibus Indicis librum inscriptum: *Stato civile, politico, e commerciante del regno di Bengala.* tom.1. & 2. anno 1780. sine nomine auctoris & loci. Raynal *histoire philosophique du commerce de deux Indes*. tom.1. *Quid nobis o Alexander bello invicem pugnaque opus est, si neque aquam nobis, neque victum necessarium ereptum venis? quae sola hominibus cordatis pugnandi necessitatem imponunt. Ceteris seu opibus seu divitiis si te praesto, paratus sum tibi benefacere, sin iis te inferior sum, affectus beneficio gratias agere non recuso.* Verba Taxilis regis Indici in Plutarchi Alexandro *pag.*211.

Kshetrier antiqui ſola ſindone induebantur, atque ſoleis pedes, capita linteis vinciebant, prout & hodie vinciunt. Zonam humeralem, quae audiendae, non autem explicandae divinae legis auctoritatem ipſis confert, ex humeris pendentem, ut Brahmanes gerere poſſunt. Reges in aedibus delubro proximis a philoſophis inſtituebantur, & hic mos hodiedum in Tibeto, & in Malabaria obtinet; nam ibi iuvenis Ticho Lama in aſceterio Laharum, heic in aedibus delubro vicinis reges Coccinenſes & Travancorenſes inſtituuntur (1). Tribus haec regalis in pluribus Indiae locis defecit, atque nunc gregarii milites shudrae & nayres ſunt, tertia nempe tribus, quae ſecundae illi quaſi extinctae ſuccedit. Nec haec, nec illa vero & legitimo matrimonio obſtringitur, ſed arbitrio & affectu omnia aguntur, ita ut aſſumpta mulier in torum viri repudiari poſſit, quin & mulier ſuſceptum amaſium derelinquere cum libuerit. Quare mulier domi ſuae inviſitur, & raro ad domum viri traducitur. Ius eam inviſendi pendet a conſenſu ipſius mulieris, atque a conditionibus, quas ipſa viro imponit. Sed mos antiquus eſt prima vice ſindonem dare induendam, quam ſi mulier accipit, in deſideria viri conſenſum praebuiſſe, atque iure & conſuetudine obſtringi praeſumitur; & haec ipſa conſuetudo vim legis habet. Incerta venus, mulieris hoc modo deſpondendae, atque iterum repudiandae libertas, pro locorum & circumſtantiarum neceſſitudine concubinarum, ſeu mulierum huius regalis & militaris tribus libera ex utraque parte electio et adoptio, nulla patris cura in filios, quos ſubinde nec quidem novit, gravis et certa cauſſa videri poſſet extinguendae huius tribus, atque adeo ſingularis eſt, ut vix eam apud aliam quampiam orbis gentem reperire liceat. Verum diuturna, certa, & antiquiſſima hac conſuetudine evincitur, opinionem contrariam falſam eſſe; nam tribus

(1) Vide in libro *Asiatick researches* pag.207. & ſeq. § 8. *An account of a journey to Tibet*. Codicem manuſcriptum R.P. Ildephonſi a Praeſentatione *num* 20. *in bibliotheca S. Congreg. de P.F.* Notizie laconiche *pag*.216. *& seq*. Regis Travancoridis effigiem in veſtitu publico & ſolemni in hac tabula ex muſeo Borgiano Velitris exhibemus. Hic princeps Ráma Varmer meus olim ſingularis Maecenas, ex matre, e nobiliſſima familia regum Còlatiri ſeu Coláſtri deſcendente, natus, verus Kshetria eſt; atque a Brahmanibus Triciuricenſibus omni diſciplinarum Brahmanicarum genere inſtitutus fuit.

tribus ista semper subsistit, & probabilius semper subsistet, quo usque religio gentilis Indica, et primitiva gentis instituta vigebunt, neque ab exteris evertentur.

Filii ex tali toro nati ventrem et conditionem matris sequuntur, atque iure & consuetudine ipsi mulieri remanent, in domo matris educantur, in bona avunculi succedunt, nulla habita patris ratione, cuius soror, si adest, a se susceptos filios pariter alere, educare, et in successionem fratris sui deducere debet. Crimen est, tribus non suae viro commisceri, et siquidem hic inferioris conditionis seu classis est, mulier de scelere convicta exteris vendi, et in mancipium transire solet. Nos omnia haec accuratius digessimus in epistolis Augustae Vindelicorum editis, quas consulat, cui placet. Regum filii itaque in regnum et bona patris non succedunt, sed primogenitus sororis ipsius regis, qui avunculo succedit, atque secundus rex dici solet; ut soror regis reginae honoribus cumulatur, exclusis regiis filiis et matre, quae eos ex rege susceperat. Hi ad alimenta postulanda, non autem ad dignitates ius habent. Et tales sunt hodiedum regis Coccinensis, hoc est regis *Perumpadapil*, et regis Travancoridis *Ráma Varmer* filii, quos ego ipse saepe videram, dum in aula huius ultimi regis saepe versarer. Legis huius et consuetudinis ratio, ut ipsi quidem aiunt, est, ut sanguis regius et militaris illibatus conservetur, ne bona familiarum per feminas ex una familia in aliam transeant, ut viri a filiorum et uxorum cura immunes, ad bella gerenda expeditiores sint, denique ne uxores, si verum matrimonium inter milites intercedat, longa maritorum absentia incontinentiae exponantur, nec alienos filios suppostititii patres alere teneantur.

വൈശ്യർ

VAYSHYER

TAB. XXX.

Tertia nobilis claſſis hominum Indica eſt tribus വൈശ്യജാദി vayshyagiádi dicta. Huius officia ita deſcribuntur in vocabulario Amaraſinha *ſect. Vaishyavarggam*. കൃഷിഃ krshi *agricultura*, പശുപാല്യം pashupályam *armenti paſtio*, വാണിജ്യം vánigiam *mercatura ſeu agreſtium rerum venditio*.

Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris
Et teneram ferro ſollicitavit humum. Tib. lib. 1.

Primus apud Indos arationem Shrirâma ſeu Bacchus iunior docuiſſe perhibetur, atque ideo aratrifer ſeu Síravánni dicitur. Concinit Arrianus, qui Liberum patrem primum fuiſſe docet, qui apud Indos aratro boves iunxerit, Indos errabundos collegerit, & ex vita paſtorali ad civilem traduxerit. Verum opinio haec refellitur ex eo, quod, ut ex hoc libro Amaraſinha luculenter patet, agricultura, & paſtoralis vita in una eademque gente ſimul conſtituatur, & in ipſum ſyſtema legale & civile Indicum referatur, ac proinde quod Manu regi, cui partitio Indicae gentis adſcribitur, inſtitutio utriuſque ſit attribuenda. Profecto cum Shrirâma ſol ſit diurnus, atque tota Indicae religionis, quin & morum conſuetudinumque multarum baſis ex ſiderum obſervatione, non illa quidem, quae per tubos fit, exquiſita, ſed ex naturali & ſimplici caeli inſpectione deducatur, anne prudenter ſupponi poteſt, vitam paſtoralem ac agriculturam primam ac maximam neceſſariam ſcientiam ab aſtronomia ſeiunctam fuiſſe, alium a neceſſitate inſtitutorem habuiſſe, denique unam altera antiquiorem eſſe? Naturalis ergo, ſimplex, & rectus ordo legislationis poſtulabat vel apud primos illos humani generis

neris institutores, ut ubi sacerdotes colendis diis addicti, et reges gentis praesides, ibi quoque agricolae, armenti pastores, & terrigenarum productionum dispensatores haberentur. Admirabilis iste ordo naturae humanae congenitus, primaevam simplicitatem gentis, & ipsam remotissimam antiquitatem huius legis apertissime demonstrat. Ii qui agros excolunt, iis qui non colunt dapsiles productiones, frumentum, oryzam, lac, butyrum vendant est necesse, & dum sacerdotes altari, reges publicae paci conservandae serviunt, dum hi bella gerunt, alia tribus agros colit, & de victu illis providet (1). Nobilis est prima & secunda classis, sed nobilis est etiam tertia, quia cum illis intime coniuncta, necessaria, honesta, ac praecipua regni basis est. Nulla hic illius commercii, quod passiones promovet, luxum auget, regni vires enervat, mentio, sed omnis legislatio mira simplicitate absolvitur, agrum arare, armentum pascere, rerum agrestium mercaturam facere, tertiae nobilis classis vita, labor, & functio est (2). Mehercle non est, quod Europaei homines his gentibus insultent, easque barbaras vocitent, quando ipsum Europaeum legale systema praestantiam illius non attingit, nunc ruit, nunc attollitur, simplici & salubri illarum gentium institutione iam a tribus mille & amplius annis, certa, intacta, tuta, incolumi, & immutabili persistente.

Templa gentilica & christiana ac fundi iis adscripti a censu immunes sunt (3), & ecclesiae quidem christianorum S. Thomae *Nasráni* dictorum in Malabaria a tempore regis ചെരമാൻപെരുമാൾ Cerámperumal, hoc est a saeculo fere sexto ab omni taxa, onere, censu,

(1) Strabo lib. 15. *Secundum* (dicendum est tertium) *genus est agricolarum, qui plurimi sunt, & pacatissimi in maxima operandi licentia & immunitate militiae . . . eodem tempore & eodem loco alii pugnant, & cum hoste periclitantur, alii arant, vel fodiunt sine ullo periculo, cum illos pugnatores habeant, & cum regio tota sit regis, ipsi eam conducti operantur in quarta fructuum parte.*

(2) *In legibus magnam simplicitatem esse, vel ex eo argui potest, quod non multum sint litigiosi* (Indi), *nam nec commissi, nec depositi ulla iura habent, nec testibus indigent, nec sigillis, sed simpliciter credunt. Domum saepe incustoditam habent, quae omnia sunt continentiae.* Strabo lib. 15.

(3) Exstat apud me palmeti & ecclesiae Verapolitanae concessionis fundi instrumentum, quod ex lamina cuprea lin-

cenſu, aut exactione regia exemptae & immunes fuerunt (1). Communis, immemorialis, conſtans, & certa inter ipſos gentiles eſt ſententia, regula & axioma, Ishvarae ſeu *domini* bona concutienda non eſſe, neque tangi debere, quod numini conſecratum eſt. Quis igitur non dicat praeſtare inter gentiles vivere, quam ſtultis nonnullorum Europaeorum novatorum ineptiis, legibus, & inſtitutis perpoliri? Academiae, in quibus iuniores Brahmanes educantur, atque ad grammaticam Samſcrdamicam, ad ritus & liturgiam, ad aſtronomiam, aliaſque ſcientias, quas communi vocabulo ശാസ്ത്രം sháſtram vocant, inſtituuntur, pariter ſua praedia & reditus poſſident, ab omni onere exemptos. His percipiendis Brahman praeficitur ab officio ſuo *ſnádaga* dictus, qui ſumptuum quoque rationem magiſtris academicis ac communi-

lingua Malabarica vulgari exarata deſcriptum aſſervo. Rex Coccinenſis gentilis princeps illud Patribus conceſſit, & en illius fidelem verſionem:

„ Dignatio verbalis regis ad Patres „ Verapoli exſiſtentes. Ergo palmetum „ Táttáracéri dictum quod nos in diſtri- „ ctu Verapolitano poſſidemus, & nunc „ in eo exſiſtentem eccleſiam Chriſtia- „ nam a quacumque exactione, taxa, „ cenſu, vel alio onere a nobis, noſtris „ heredibus, ſucceſſoribus, & mini- „ ſtris impoſito, vel imponendo exem- „ pta & immunia facimus, & vobis a ſu- „ perficie terrae uſque ad profunda aqua- „ rum terram illam damus, & vobis „ propriam facimus, atque ideo etiam „ hoc conceſſionis, exemptionis, & ap- „ propriationis inſtrumentum ſeu epiſto- „ lam dedimus vobis. Huius palmeti li- „ mes ad ortum eſt fluvius ad ortum „ ſitus; limes ad auſtrum eſt palmetum „ Mundencéri cuius limitem borealem „ tangit; limes ad occaſum eſt palmeti „ Máràba dicti limes occidentalis a quo „ verſus ortum limes occidentalis; limes „ ad ſeptemtrionem eſt palmetum Ma- „ niyandra, eius nempe limes auſtralis. „ In his quatuor limitibus contenta „ omnia uſque ad profunda aquarum vo- „ bis dominium & proprietatem facien- „ do concedimus & damus, & ne ex „ his aut circa haec noſtri heredes, ſive „ alius quiſpiam aliquod ius, praeten- „ ſionem, exactionem, taxam, aut „ cenſum facere, aut exigere poſſit, ab „ omni onere exempta facimus, ut ita „ libere poſſitis ritus religionis veſtrae „ peragere, & palmeto illo, & omni „ & toto quod continet frui, cum ſit „ res veſtra, quam vobis damus, dan- „ do confirmamus, ac vobis propriam „ facimus. Hoc ergo ita ab urbe Collam „ anno octingenteſimo ſexageſimo men- „ ſe virginis mandatum & decretum per „ omnia conformiter ad verbum regis in „ palacio Cerekel exſiſtentis, ego Rámen „ manu propria deſcripſi.

Annus urbis Collam 860., eſt annus noſter 1673. menſis virginis eſt noſter ſeptember. Itaque a condita urbe Coullon vel Collam Malabarenſes ſuam aeram civilem deducunt. Vide Alph. Malabar. *pag.* 21.

(1) Vide opus inſcriptum: *Iohannis Facundi Raulin Caeſaraugustani hiſtoria eccleſiae Malabaricae*. Romae 1745. pag. 8. & alias paſſim.

tati യോഗം *yògam* dictae reddit. Haec inſtitutio hodiedum in academia Triciuricenſi in Malabaria obtinet, ubi antiquae gentilicae religionis forma ſub regibus gentilicis incolumis perſeverat, poſtquam in ſeptemtrionalibus Indiae partibus primigeniae Indicae conſtitutiones, religio, mores, iura, per Tartaros, Arabes, Anglos everſa, corrupta, permixta, & violata fuerunt. Quare impoſſibile eſſet hic totius Indiae feudalium iurium, conſuetudinum, ac veterum inſtitutorum canonem ſtatuere, cum India variis dominis pareat, quorum primus labor & conatus, dum Indos ſubegerant, ſemper fuit, veteres abolere, & novas condere leges unice in commodum & emolumentum ſuum tendentes. Inde everſio Indicae gentis, ac horrenda illa optimi ſoli vaſtatio, angariis, cenſibus, exactionibus exhauſta oppida, imperia violenta, obſequia coacta, regimen populorum non ex legum praeſcripto, ſed ex arbitrario & caeco motu, ita ut liceat, quidquid lubet. Haec ego non ſemel vidi, & Indici auri ſacram famem, quae Europaeos cumprimis torquet, admiratus ſum, rationes violentas, iniuſtas, inhumanas, quas ad ſe ſe explendam adhibebat, tacitus conſiderabam & deteſtabar. Quare non inſulſum fuit illud regis Travancoridis reſponſum, quod cuidam Europaeo dederat, qui atrocitatem cuiuſdam exactionis obiiciebat: *atrocitatem* (inquit) *& violentum imperium vos me docuiſtis*.

In Malabaria praeſenti rerum ſtatu ex decem modiis ſeminis, quod in centum modios oryzae fructum auget, tres modii ſeminis, id eſt triginta modii oryzae a centum detracti, regi perſolvendi ſunt. Decimationem hanc മുപ്പാര *muppara* vocant. Huic legi antiquiſſimae vayshyer, shúdrer, nayres, chriſtiani S. Thomae dicti, indigenae Arabes *mapule* nuncupati, alii denique omnes, qui agros à rege acceptos excolunt, ſunt ſubiecti. Nulli, exceptis ſupradictis templis, eccleſiis, academiis, ac yamanaeorum aſceteriis, ius proprietatis in agros aut palmeta datur, quin ex antiqua conſuetudine infimae tribus nequidem praedia poſſidere poſſunt, ne relictis artibus, aut ſtatu ſuo priori cum aliis tribubus dignitate, dominio, ambitione, puritate ac nobilitate confundantur, atque hac ratione legale ſyſtema Indicum infringatur.

Arvum

Arvum ligneo aratro ſubigitur, non autem ferreo vomere; nam in pleriſque Indiae plagis humus tenera eſt, et facilis aratu. Occae nullus uſus. Ad ſarritionem et runcationem ſarculo opus non eſt; nam oryza in humilibus & aqua refertis agris creſcit, zizania manu evelluntur, atque exſtirpantur. In multis Indiae plagis duabus vicibus in anno et in eodem agro ſeminant, & duabus vicibus metunt. Ut agri feraciores ſint, ſcrobes in medio agri certis ſeiunctas limitibus effodiunt, atque reſectis arborum ramuſculis, foliiſque replent, quae cum putreſcunt, ſolo miram fecunditatem, virtutem ac vigorem tribuunt, & ſemini ac ſegeti vires addunt, quo fit ut novalis & vervacti ac denique requieti agri vim ac fecunditatem ſemper poſſideat, nec eidem requieſcere ſit neceſſe. Dum pluvialis aqua deeſt, ex ſtagnis, fluviis & paludibus hauſtro vel ſitula perticae alligata aquas hauriunt, atque eas per canales & incilia in agros derivant, id quod apud Sonnerat uberius deſcriptum reperies (1). Verum ut alias ſaepiſſime, ita & heic alucinatur, dum agriculturae Indicae ſcientiam ab exercitatione gentis orae Coromandelicae iudicat & perſtringit, cum ignorare haud potuerit, oryzae copiam ex Bengala & ora Malabarica advehi ad Coromandalenſes Indos alendos, ac proinde in Bengala & Malabaria, agriculturae Indicae ſcientiam obſervandam, & diiudicandam eſſe, non autem ex iis locis, ubi terra arida & inanis, gens denique ipſa plus conficiendis & tingendis ſindonibus ac commercio, quam agriculturae addicta eſt.

Agriculturae cauſſa iam a vetuſtiſſimis temporibus per Brahmanes ephemerides ſeu calendaria, quae പഞ്ചാംഗം pancián-gam vocant, confecta fuiſſe cenſendum eſt. Arrianus *in Indicis: Vaticinantur* (Brahmanes) *de temporibus anni, aut ſi qua publica calamitas immineat. De rebus autem privatis non vaticinantur, ſive quod divinandi rationem ad res minores pertinere non putent, ſive quod indignum credant circa minutiora haec laborare*. Strabo lib. 15. *Praeterea Indos valde ſtudioſos eſſe circa artes . . . Bragmanas phyſiologiam & aſtronomiam exercere*. Q. Curtius lib. 8. *Siderum motus ſcite obſervare*. Et iterum Strabo lib. 15. *Nearchus de Sophi-*

 ſtis

(1) Sonnerat tom. 1. pag. 189. ed. in 8.

ſtis ita loquitur: Brahmanes in civitatibus verſari, & reges ſequi, & eorum conſiliarios eſſe (ut hodie ſunt), *ceteros vero quae ad naturam pertinent, contemplari*. Ad naturam autem & aſtronomiam pertinebat ex ſolis motu, quem moveri hodiedum putant, reiecto aut non admiſſo ſyſtemate Copernicano (1), per duodecim ſigna zodiaci, quae ſol perluſtrare ipſis videbatur, annum in duodecim menſes diſpertiri, prout hodiedum diſtinctum videmus in eorum libris, ac praeſertim in antiquiſſimo libro Amaraſinha *ſect. Sorggavarggam*, ubi *aries*, *taurus*, *gemini &c.* ex ordine recenſentur. Vide de his Waltheri *doctrinam Indicam de tempore pag.* 153. *in hiſtoria regni Bactriani*, & chronologiam Scythicam veterem eiuſdem Bayeri *in commentariis academ. Petrop. tom.* 3. *pag.* 302. *edit. Petrop.* 1732., ubi initium regum Scythicorum ad annum 644. ante Chriſtum natum reiicit, & ſatis quidem illiberaliter, ita ut de illa epocha mihi omnino dubitandum eſſe non videatur. Confer etiam *grammaticam Latino Tamulicam R. P. Conſtantini Ioſephi Beſchi typis Trangambaricis editam cap.* 5. §.4. *pag.* 158. *& ſeq. de diebus, menſibus, & annis Indicis*, et Sonnerat *tom.* 1 .*p.* 216. ubi aſtronomiam apud Indos antiquiſſimam ſcientiam eſſe adſtruit, & uberius deſcribit. Ad naturam pariter & aſtronomiam pertinebat ſolis, lunae, ceterorumque planetarum meatus, influxum, coniunctiones, actiones obſervare, ac quamnam cum terreſtri mundo, cum agricultura, ſecunda & neceſſaria ſcientia, connexionem haberent, conſiderare, atque inde ſerendi, & metendi tempus ſtatuere, fauſtos & infauſtos dies calculo notare, aut in folia palmarum ſtilo ferreo referre, ex aeris & ſiderum motu pluvias aut ſerenum tempus praedicere, aſtris denique, quae divinis animata mentibus eſſe putant, & ut deos adorant, vim ſpecialem ac virtutem adſcribere, quemadmodum omnes aliae gentes diis ſuis certam efficaciam ac energiam adſcribunt (2).

Profe-

(1) Non videtur eſſe certum ab antiquis Brahmanibus terram in mundi centro collocatam fuiſſe, quin Calcuttenſes Angli potius ſuſpicantur philoſophum Indicum Yavan Ashárya attractionem docuiſſe, & ſolem in mundi centro conſtituiſſe. Vide pag.430.

(2) Vide *notizie laconiche* ad fig.49. 50.51.52.53.54. Ibidem ex Nepalenſium doctrina horum planetarum ſimulacra exhibentur, boni malive in terreſtria influxus, fauſti & infauſti hebdomadis dies ex ordine notantur & recenſentur. Confer etiam Sonnerat *tom.*2. *pag.*211. Ex imperitia linguae ſacrae apud ambos plura ibidem corrupta, manca, obſcura, ſine ingenio, ſine litteris dicta reperies.

Profecto antiquos Brahmanes astronomiae peritos fuisse, atque planetis varias virtutes ac in terrestria influxum attribuisse, ipsa nomina quibus in libro Amarasinha planetae insigniuntur palam & aperte indicant (1). ചനി ciani vel ശനി shani *Saturnus*, stricte & proprie significat *humidus*, *frigidus*. Idem vocatur ശനൈശ്വര shaneyshvara *humiditatis dominus*. Vide Amarasinha sub voce ശനി *shani*. Ex quo vocabulo solo iam erroris convincitur D. Court de Gebelin, qui totum fragmentum *Sanchoniatonis* corrumpit, inepte ad Saturnum transfert, & allegoriam illam ineptius ad inventionem agriculturae traducit (2). ഗൌരി gauri *Gangeticus*, *ad Gangem vel ex Gange fluvio natus*. മന്ദ mandâ *lentus*, *tarde incedens*, nempe ob orbitam maiorem, quam motu suo circa solem revolvendo tardius perficit. പംഗു pangu *claudicans*, *tardus*. കാല *tempus*, *multum temporis ad revolvendum insumens*. Saturnus ergo *tempus* dicitur allegorice, senex fingitur, subinde falcem gerit, quia emblema temporis est, ob diuturnam moram in suo circulo perficiendo. Subinde etiam anguis eidem affingitur vitae symbolum, quia ut alii planetae, hic etiam vivificator est, & in terrestria influit. A Malabarensibus & Tamulensibus തപസ്സ tabassa, id est *contemplator* esse & fuisse perhibetur, quia nempe ut Budha seu Mercurius, solem deum contemplatur, & circa eum revolvitur. Hermes seu Dherma vel Budha Saturni consiliarius est, quia soli primo Indico deo proximus est, unde *omniscius*, *mens*, & *intelligentia* esse fingitur, et Saturno a se longius distanti viam monstrat circa solem revolvendi, et orbitam suam perficiendi, quare etiam Mercurius *nuntius deorum*, *viatorum magister*, & *Saturni scriba* esse perhibetur. En ergo

(1) Vide epistolam Porphyrii ad Anebonem in fronte Libri Jamblichi.

(2) *Allegories orientales, ou fragment de Sanchoniaton, qui contient l'histoire de Saturne*. A Paris 1773. *pag*. 6. & *seq*. Fragmentum *Sanchoniatonis*

ergo omnium Graecarum & Latinarum fabularum de Saturno originem, en certum veteris Brahmanicae astronomiae argumentum! Ex his, et supradictis iam facilis et certa redditur ratio, cur *Saturnus in vincula coniectus* fuisse, *temporum auctor* esse, *deorum princeps*, a *Iano* astronomico numine *hospitio exceptus*, cum *Ope frugum auctor esse*, *laneos pedes habere*, *filios devorare*, *falcem portare*, *caeli pudenda abscidisse*, *sphaeram pro aqua habere*, *a filio planeta Iove pulsus & vinctus fuisse*, *maleficus esse*, *plantationis disciplinam instituisse* a veteribus perhibeatur. Vide Macrobii *Saturn. lib.* 1. *cap.* 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. Ex hac ipsa Brahmanica astronomia etiam patet, cur Mercurius seu Budha *non ambulans* dicatur, scilicet meatus Mercurii ob exiguitatem suae orbitae minor est, et minori tempore perficitur circulo Saturni, qui a sole ultimus planeta est et deorum minorum princeps. Hoc eodem modo in eodem vocabulario luna *frigida*, *humida*, *domina*, *fusca*, *recurva*, Iupi-

tonis etiam affert Stephanus Fourmont. Hic illud ad Iobum, Abraham, Isac, Iacob, aliosque in S. Scriptura illustres viros, ille ad agriculturam ac ad astronomiam traducit Ambos me etiam tacente liber Amarasinha confutat. Ut lector veram Saturni Indici notionem assequatur, ipsum huius deastri simulacrum, prout illud ab Indo quodam Nepalensi depictum in codice originali R. P. Constantini ab Asculo sub figura 54. exstat, in hac tabula exhibemus. En quomodo illud describat ipse ille Missionarius Nepalensis: *Un gallo forma il sedile al idolo Sonitzonal* (corruptum a Shanyáshiciánal Saturni dies) *sabbato*. *Un tal idolo ha il corpo di fosco* (nempe ob defectum luminis in planeta Saturno) *colore*, *con un tridente*, *e con una fascia gialla*, *con che tiene avinto il gallo*. Supra dixerat de Brahaspadi seu de Iove planeta: *Divinità che fu di stirpe de' Bramoni*, & de Shucra seu Venere planeta subiungit: *ancor questo è di ramco de' sacerdoti*. Nullum itaque dubium superest ab Indis planetas, ut monachos, contemplatores, sacerdotes, ac solis consiliarios repraesentari, quemadmodum Brahmanes sacerdotes terrestres regum consiliarii sunt. Budha itaque *venerabilis* esse dicitur, quia soli deo proximus est. Vide *pag.* 155. *huius opusculi*. Hic idem *omnia dereliquit*, quia monachus seu asceta esse fingitur, *omniscius est*, quia deo proximus, *Dhermaràgia seu rex beneficus est*, quia ipse dei solis virtutem, ac beneficia distribuit, *beatus est*, quia deo vicinus, *concupiscentiae victor*, quia solis dei sanctitas in eum redundat, *sex scientias possidet*, quia eas a deo sole accepit, *disertus est*, quia apud deum solem oratoris munere fungitur, *hesychastarum praeses est*, quia planetis praepositus, seu primus a sole est. Ex his ipsis epithetis patet, cur idem Mercurius etiam apud Graecos *belli & pacis minister* sit, cur *nautarum deus*, cur *domi custos*, cur *pastorum deus*, cur *Cupidinis victor*, cur *Trismegistus*, id est rex, philosophus, & monachus, denique cur *legislator*, *religionis*, & *scripturae inventor &c.* Vide Macrobium, qui tamen vehementer fallitur, dum Mercurium solem esse putat.

Iupiter *vasti corporis planeta*, *contemplator & magister*, venus ഉശബെന *usbaena* seu *stella continuo nascens*, *vel stella matutina* dicitur. Quae omnia evidenter probant, veteres Brahmanes astronomiae peritissimos fuisse, eamque scientiam una cum fabulis astronomicis et allegoriis orientalibus in Graeciam et Latium perlatam fuisse, ac denique inter nos ex inscitia linguarum, ac vicissitudine temporum et revolutionum hoc immensum chaos fabularum efformasse, quod hactenus nemo discussit, et quod plurimos mythicos absorpsit. Horum geniorum seu planetarum aetas differt ab aetate hominum; atque chronologia caelestis historicam et humanam terrestrem annorum numero superat. Secundum illam priorem Indi remotissimam antiquitatem sibi arrogant, et horum somnia secutus est Bailly, quem refutatum vide in grammatica Samscrdamica *pag.* 173. *& sequentibus* (1).

DE USU NUMMORUM APUD INDOS

Strabo lib. 15. de Indis disserens ait: *Indos auro & argento non uti, quamquam metallis abundent*. Et iterum ex Nearcho, qui Alexandri magni naves in Indiam deduxerat, & eam peragraverat, dicit: *Epistolas in Sindonibus scribere* (Indos) *benefullatis, alienis non uti, aere fuso uti, percusso nequaquam*. Pausanias *in veteris Graeciae descriptione* edit. Florent. 1551. lib. 3. pag. 117. ait: *Quin & hoc ipso tempore* (quo scripsit Pausanias) *ab Indis referunt, qui ad ea loca navigarunt, pro Graecorum, quae illuc comportatae fuerint, rebus, reponi Indicas merces, nummum vero eos plane ignorare, etsi abundat ea pars orbis terrae auro & aere*. Arrianus *in Periplo maris Erythraei* ait: *Ad haec usque tempora in Barygazis* (in Baroche) *antiquae drachmae reperiuntur, Graecis insculptae litteris cum insignibus Apollodori, & Menandri, qui post Alexandri*

(1) Unus dies geniorum seu deorum caelestium constituit unum annum nostrum humanum & terrestrem, unus autem annus geniorum continet nostros annos 365. Quatuor aetates caelestes continent duodecim mille annos geniorum caelestium, & secundum hunc calculum Indi chronologiam texunt, atque antiquitatem suam fabulose supputant.

xandri obitum ibi rerum sunt potiti. Plinius hist. nat. *lib.6. cap.22.* Claudio Imperatore regnante Annii Plocami libertum, qui in Aegypto vectigal a fisco redemerat, aquilonibus raptum navi in Indias, et quidem, ut mihi examinato locorum situ a Plinio relato certum videtur, in insulam Ceylan seu Taprobanem delatum fuisse scribit. Ibi a *Rachia*, hoc est a രാജ്യ rágia seu rege liberaliter exceptus, cum e victigali collectos nummos regi ostendisset, hic varietatem nummorum, et quod plures variis iconibus insigniti ad unius tamen Claudii Imperatoris dominium referrentur, valde admiratus est, ac postea Romam legatos misit, qui cum rege illo et Romanis amicitiae foedus inirent. Admiratio haec regis istius Indici, cum supra allatis testimoniis sat luculenter probat: I. Nummos Graecos, aliosque olim in Indias perlatos fuisse. II. Commercium Indicum praeprimis permutatione rerum olim exercitari solitum fuisse, ita ut merces Aegyptiae, Graecae et Arabaciae pro Indicis et viceversa commutarentur. III. In India olim nummorum Indicorum usum frequentem non fuisse, praesertim vero intra terras et longius a mari; ubi hodiedum inter incolas montium Gates dictorum, nummi vix ac ne vix quidem cogniti sunt, in civili etiam cultu et familiari incolarum usu rerum permutationem in mercando obtinuisse. Lege Arriani Periplum, et hoc quod dicimus, locupletissima auctoritae et exemplis stabilitum offendes. Adde his, quod cum ex Herodoto per Darium, ex Iustino per Semiramidem, ex Strabone, Plinio, et Arriano etiam per Cyrum septentrionales Indos subactos fuisse, certiores reddimur (1), in Indiis olim nummi Assyrii et Per-

(1) Herodotus *lib. 3. pag. 96. item lib.4. pag.114. edit. Colon.* 1526. Plinius lib.6. cap.16. *Ultra Sogdiani, oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria* (probabilius Barygaza seu Baroche, vide Arriani Periplum) *ab Alexandro M. conditum. Arae ibi sunt Herculi & Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro.* Iustinus lib.1. *Postremum illi* (Nino) *bellum cum Zoroastro rege Bactrianorum fuit, qui primus dicitur artes magicas invenisse, & mundi principia, siderumque motus* (nempe in Bactriana ad fluvium Indum sita) *diligentissime spectasse . . . Sed & Indiae bellum intulit* (Semiramis) *quo praeter illam & Alexandrum M. nemo intravit* (fortassis ultra & trans Indum fluvium. Strabo lib.15. *In initio cum ii, qui Darium dolo occiderant, ad capiendam Arrianam*) regnum cuius metropolis *Pattan* vel *Patna* urbs hodiedum exsistens, olim Arriano Pluthana vel Pultana dicta

et Persici, si eae gentes nummis utebantur, reperiri debuerint, ac proinde, quod multi nummi exteri fuerint, seu aliunde invecti, quemadmodum et hodie in Indis plurimi Persici ac etiam Venetiani nummi circumeunt, qui in illas terras ab Arabibus ex Cairo et Mocha, et Persis ex sinu Persico in oram Malabaricam navigantibus perferuntur (1). Verum haec omnia non obstant, quin et India suos olim habuerit nummos, et quidem sibi peculiares ac originales, qui facile ab omnium aliarum gentium nummis distinguuntur. Triangulum, lingam aut conum, partem pudendam seu matricem Bhaváni deae, lingam ipsum in yoni collocatum, apud Indos & Tibetanos iam ab antiquissimis temporibus in veneratione fuisse, hodieque coli, ex supradictis novimus; ii ergo nummi, qui haec symbola & signa praeseferunt, veri sunt Indici nummi, & talis est nummus argenteus Bhavani deae yoni repraesentans, qui cum aliis multis Indicis nummis in museo Borgiano Velitris exstat. Solem, lunam, planetas, astra, ab Indis uti olim semper, ita & hodie adorari, toto hoc opere docuimus, & hoc idem confirmant multi Indici nummi, qui ex una parte lunam bicornem, ex alia vero iconem Shivae dei tridente instructi ac eius uxoris Párvadi repraesentant, qualis est nummus aureus *Viráguen*, qui communiter *Pagode de Mangalor*, hoc est oppidi Mangalaburam nummus nuncupatur. Vide Sonnerat *p.*258. *tom.*1. *edit. in* 8. Quin idem Sonnerat non solum Indicum nummum lingamico portento insignitum exhibet, sed etiam in septentrionali Indiae parte, quam ego non peragravi, hodiedum veteres nummos duodecim zodiaci signis distinctos dari narrat, qui certe a nobis supradicta apertissime probant & evincunt, neque amplius aliquem dubitandi locum relinquunt. Omnes hos veros & originales Indicos nummos ex hoc nostro opusculo certo & facile cognosces & distingues, atque ab adulterinis, aliarumque

 gen-

dicta (*impetum fecissent, optimum fore existimavit* (Alexander) *si eos persequeretur & aboleret*. Et supra dixit: *Inde tamen* (ex India) *ex uno loco, & ab uno rege Pandione* (nempe rege *Pándi* seu Madure toti orae Malabaricae imperanti, in cuius finibus erat piscatio margaritarum, hodiedum in ora piscaria ad promontorium Comorinum fieri solita, de qua etiam Arrianus.) *& alio Poro legati cum muneribus ad Caesarem Augustum venerunt*.

(1) Vide librum inscriptum: *Museum Cuficum Borgianum Velitris pag.*37.38.

gentium nummis in Indiam perlatis, & hodiedum ibi exſiſtentibus tuto diſcernes. Nam nummi originales Indici praeter ſupradicta ſigna & indicia, ex una parte aut deae Laekshmi divitiarum praeſidis, aut deae Bhavani ſeu lunae ſymbolicae, quam Bhágavadi & corrupte Pagode appellant, aut denique triadis Indicae, aut ſolius Shivae dei ſimulacrum, aut denique ſtellas ſine ulla epigraphe exhibent. Hi veri Indici nummi ſunt antiquiſſimi, quia Indicae religionis & civilis cultus principiis congeniti, neque aliunde in Indias illati fuerunt. Quia vero nulla epigraphe gaudent, nullaque regum ſimulacra praeſeferunt, neque regum Indicorum ſeries, nec certa, vera & hiſtorica aliqua aetas aut epocha ex illis inquiri aut ſtatui poteſt. Quare quouſque ex aliis Indicis monumentis nihil certius proferatur, epocha regis *Sálivagana*, qui mortuus eſt anno Chriſti 78., & a cuius morte Indi ipſi (1) epocham ſuam hiſtoricam & aſtronomicam deſumunt, iis, qui Indicas res perſcrutantur, ſequenda eſt. Nummi Graeci, Parthici, Bactriani, Perſici, Arabici & Indici recentiores, qui regum effigie aut aliqua epigraphe diſtinguuntur, ad hiſtoriam Indi-

(1) De epocha aſtronomica Indico-hiſtorica haec habet R. P. Conſtantius Ioſephus Beſchius linguae Tamulicae peritiſſimus vir in grammatica Latino Tamulica Trangambariae typis miſſionis Danicae edita anno 1738. cap. 5. *Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cuiusdam regis, nomine Sàlivaganan, qui mortuus est anno Christi 78., qui erat duodecimus saeculi Indici . . . Iuxta huiusmodi calculum fiunt hic observationes astronomicae. Hanc epocham vocant Sàlivàgana Sagàptam, a nomine scilicet illius regis, & a* Sagam, *nomen illius regni & tandem ab* aptam, *quod est Grandonice annus, quasi dicerent, annus a quo regnavit Sàlivaganen.* D. Wilford in animadverſionibus in civitatem *Tagara* Indicam in libro *Asiatick researches pag.* 373. regem hunc ex doctrina Indorum ſeptemtrionalium *Salbahan* vocat, atque in civitate *Pattan* circa medium primi ſaeculi reſediſſe oſtendit. Eiuſdem regis & aerae Indicae meminit Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 26. Sonnerat *tom.* 2 *pag.* 192. & 193. *edit. in* 8., denique codex manuſcr. R. P. Norberti, & R. P. Ildephonſi a Praeſentatione, ita ut de aera regis *Salbahan* vel *Sàlivagana* inter Indos nullus ſuperſit dubitandi locus, cum Indi meridionales & ſeptemtrionales de hac unaniiniter conveniant. Haec de aera hiſtorica Indica ex doctrina ipſorum Indorum, at ex Strabone, Plinio, Arriano, aliiſque ſcriptoribus Graecis & Indicis evidenter demonſtrari poteſt, regum Indicorum aliquam ſeriem veram iam ante Alexandri M. tempora, & multo magis poſtea exſtitiſſe, unde etiam Bayer in hiſtoria regni Bactriani Meandrum regem Indiae & Bactrianae ad annum 195. ante Chriſtum natum collocat, & initia regum Scytharum ad annum 644. ante Chriſtum natum conſtituit *pag.* 302. *Chronologiae Scythicae.*

Indicam illustrandam mirifice conferre possunt, & hi praesertim in septemtrionalibus Indiae plagis hodiedum inquirendi sunt, quia Indici mercatores & principes numorum tenaces sunt, & praecipua inter Parthos, Graecos, Persas & Indos bella ad fluvium Indum, ad oppidum Barygaza, Agra, Dely, ac ad fluvium Gangem gesta fuerunt. Anglorum ergo, qui magna agrorum parte, & rerum ibidem potiuntur, haec solertius inquirendi munus est, & Indicas res illustrandi, quas tamen numquam illustrabunt, nisi diligentius linguae Samscrdamicae studio incumbant. De nummis coloniarum recentioribus, ac praesertim de Lusitanis, qui Goae hodiedum nummis Indicis permixti circumferuntur, vide ad annum 1579. Caspari Balby navigationis *part.7. cap.24. p.82.*, et Sonnerat *tom.1. pag.256. & seq.* De annulo regis Ceylan, in quo Iani seu Indici dei Ganésha effigies exhibetur, videsis *tab.II. eiusdem part.7. navigat. Balby*, qui annulus cum eo, quo utitur hodie rex Travancoridis ad obsignandas epistolas, in medio lotum florem cum inscriptione deo Vishnu consecrata in haec verba: ശ്രീപത്മനാഭൻ *Shripatmanábhen* exhibente, iam satis indicat, Indicos reges etiam in sigillis suis non suas effigies, non aeram, aut epocham suscepti regiminis, sed deorum simulacra & symbola praeseferre, ac proinde cultum quidem & religionem gentis, sed non seriem regum ex iis inquiri posse (1).

(1) De regibus medii aevi confer libellum inscriptum: *De imperio magni Mogolis sive India vera commentarius, Lugduni Batavorum* 1631. pag. 141. de *moneta, & numerandi modo*, pag. 157. *de Indiae regibus*, pag. 162. *genealogia & series regum Indiae e Persicis Petri Texeirae*, pag. 106. *ex narratione Indorum.*

MUSEI BORGIANI VELITRIS

TAB. XXXI.

Duodecim nummos Indicos veros, quorum caussa nec anceps est, nec errandi periculo subiecta, in museo Borgiano Velitris exstantes, in hac tabula exhibemus.

Primus *num.* 1. *fig.* 1. *in tab.* est nummus argenteus rarus & insignis, qui ex regno Nepalensi Indico in museum Borgianum illatus fuit. Is sphaericus est, ex una tamen parte paullulum in ovalem figuram declinans. Concavus interne, convexus externe, unum fere digitum densus, dimidii globuli ex una parte teretem formam exhibet. Ex ea parte qua concavus est, non solum per suam peripheriam, sed etiam per lineas spirales, ipsamque centri conformationem luculentis indiciis ostendit, nummum illum Bhaváni deae consecratum esse, utpote qui eius partem pudendam seu ipsum yoni femineum repraesentat. Lingam & yoni non solum apud Tibetanos, sed etiam apud Indos venerationis obiecta esse ex eo, quod omnis generationis principia, seu virtutis generativae solis & lunae emblemata sint, nos supra *pag.* 31. 32. 33. docuimus. Confer Clementis Alex. cohort. ad gentes num. 5. & 6. pag. 19. edit. Venet: *Quae porro & cuiusmodi sunt mysticae illae cistae? . . . Nonne haec omnia sesamae, pyramides, glomi, placentae variis signatae umbilicis, grana salis & draco Dionysii Bassari sacramentum? . . . Quid Themidis nonne recondita symbola ista sunt? Origanum, lychnus, gladius, pecten muliebris, quod honestum ac mysticum est mulieris pudendi nomen.* Et infra: *Pusionem a Titanibus discerptum, eiulantem mulierculam, partesque corporis, quas pudor nominare non sinit, impudentissime venerantur.* Supra dixerat *Duo isti* (Cabiri) *fratricidae, cistam illam secum auferentes, in qua Bacchi pudendum inclusum erat, in Tusciam detulere, mercis egregiae mercatores, ubi cum exsules agerent, luculenta admodum pietatis doctrina Etruscorum animos informarunt, dum cistam iis ac veretrum nova religione colenda tradiderunt.* De Sebasio, Sebesio, id est Shiba, vel Shiva deo, seu Baccho, vide ea quae

ea quae nos tradidimus in grammatica Samscrdamica *pag.* 28. 29. 30. & 31., atque ex ibi dictis, & ex hoc Clementis Alex. loco iam aperte colligitur, lingamicum cultum non solum apud Indos & Graecos obtinuisse, sed hunc ipsum ex India in Graeciam & Latium perlatum fuisse ex eo, quod Arnobius eum primo a Baccho in sua Indica expeditione institutum fuisse asserit (1), & Macrobius Sebasii templum in Scythia & Thracia constituit, quas regiones cum vera India a veteribus confusas fuisse, extra dubium est. Vide supra dissertationem *de Shriráma*, & *an religio Indica a Scythis descendat*.

Secundus musei Borgiani nummus aureus (*fig.* 2.) vulgo *golmor* dictus, & cuius usus hodiedum in regno Bengala obtinet, sphaericus est, atque ipsam lotum seu nymphaeam foliis explicatis toto suo typo repraesentat. In loti centro seu calice exstat triangulus omnis generationis principium, & trinae solaris virtutis emblema. In medio trianguli punctum prominet omnis virtutis centrum, ex quo deus Brahma, Vishnu, Shiva exierunt, qui ideo semper loto insidentes, ac tamquam ex loto prodeuntes finguntur. Triangulus ipse, ut supra iam indicavimus, etiam Bhaváni deae, id est lunae, seu etiam naturae, potentiae nempe & virtutis generatricis, quam ശക്തി Shakti & Bhaváni, id est virtutem, et vim generatricem vocant, muliebrem partem seu matricem repraesentare potest, unde etiam triangulus hic in loto exsistere fingitur, quia & lotus ex calore & humore generantis naturae symbolum est. Lotos enim in aqua nascitur, aquae seu humoris, & solis seu caloris proles est. Porro hunc nummum non Scythicum, non Tibetanum, non denique alterius alicuius gentis, sed verum, atque originalem Indicum nummum esse, non tantum ipsa haec symbola Indica, sed, quod Scythicarum rerum fautoribus ora occludere debet, inscriptio illa, quae in ipso numi centro ad ambitum trianguli exstat, apertissimae & planissime indicat, probat, et convincit. Haec enim epigraphe exarata est litteris Nagaricis seu Vanarensibus in hac forma श्री, & extra centrum in ipsis loti foliis श्र

&

(1) Confer de mysterio Lingam & yoni Iamblichi Chalcidensis. *pag.* 21. *edit. Oxonii* 1678.

& क्ष, id eſt *Sri*, *Sa*, *Ka*, quae litterae quia ſolitariae ſunt, ſeu initiales, quae integras voces non exprimunt, coniecturae, non autem certitudini locum dant, primam illam श्री Sri, quae in centro tribus vicibus recurrit, deae Laekshmi opulentiae & nummorum praeſidi conſecratam eſſe. Hanc Samſcrdamici ab omni corruptione immunem ita ſcribunt: ശ്രീ Shri, quae uno licet ductu expreſſa, verum vocabulum & epithetum eſt deae Laekshmi, quod vide ſupra *pag.* 94. & 98. Verum gentilitia lingua Nagarica vel Vanarenſis litterae ശ്ര Shr, ſupponit सृ Sr, unde loco ശ്രീ Shrí, ſcribit, श्री Sri, atque hoc modo epigraphe illa centralis in nummo illo eſt expreſſa. ശ്രീ Shri Bacchi nomen eſt, atque *felicem*, *beatum*, *opulentum*, ac *celebrem* ſignificat, ശ്രീ Shrí cum ultima i producta, deae Laekshmi ſeu iunioris Bacchi uxoris nomen eſt, atque *felicem*, *beatam*, *divitem*, & *celebrem* denotat. Ex hac igitur epigraphe ſequitur, nummum illum Baccho & uxori eius ſacrum eſſe. Quia vero loto & triangulo inſignitus eſt, inferendum eſſe videtur, eum ſenioris Bacchi, id eſt nocturni ſolis, generatoris & ſatoris emblema continere, ac proinde ſoli diurno & nocturno, terrae ac lunae ſeu deae Laekshmi & Bhavani, quae duae ſunt Bacchi uxores fictitiae, ſimul conſecratum eſſe. Nummus ille valet quatuor ſcuta Romana, & quia ex obrizo conſtat, ſummi pretii eſt (1).

Tertius nummus aureus (*fig.* 3.) muſei Borgiani eſt ipſa quarta pars unius *golmor* ſeu duo ſcuta Romana. Huius uſus obtinet in Bengala, in regno Nepal, in Vanáres, ſed cumprimis in urbe Pattan, quod vocabulum corruptum eſt eſt a പട്ന patna, vel പട്ടണ pattana, quod regalem urbem, ſeu illam in qua rex reſidet, ſignificat. Eadem ipſa urbs, ശ്രീനഗര Shri-

(1) Quatuor tantum ſcuta Romana valet, quia dimidius golmor eſt.

Shrinagari ſeu *Bacchi urbs*, vel *opulenta & celebris civitas* antiquitus vocabatur. Quae duo epitheta iam ſatis indicant, urbem Pattan, de qua Arrianus, antiquitus regum aulam & regni caput fuiſſe, id quod recte docet D. Wilford *pag.* 373. *in libro Aſiatick reſearches*, dum regem Salbahan ſeu Sálivagana circa medium ſaeculi primi ex urbe Tagara in urbem Pattana ſedem ſuam tranſtuliſſe aſſerit. In hac ergo urbe, ubi mercatorum commeatus confluebant, ut inde Indicas merces Barygazam ſeu in oppidum Baroche transferrent, & ibidem navibus imponerent, primos Indicos nummos aureos cuſos fuiſſe, ipſa ratio ſuadet. Nummi aurei Borgiani, quorum quinque eiuſdem typi ſunt, ex utraque parte lotum florem foliis explicatis exhibent, & in centro ex una parte ſacrum conum punctulis amictum, qui radiorum formam ſupplent. Ex alia parte fulmen triceps, aut etiam tridentem in loti calice repraeſentant, utrumque enim Shivae ſeu Mahadévae vel Bacchi nocturni & ſenioris attributum eſt, & conus quidem, quia lingam ſeu phallum repraeſentat, tridens vero & fulmen inſtrumenta ſunt Bacchi deſtructoris, quae is manu geſtat, unde etiam ശൂലി Shùli *ſeu tridente inſtructus*, ഭീമഃ ſeu *terribilis* വൃഷദ്ധ്വജഃ Vrshadvagia *ſeu pluviam, fulmen & tonitru producens*, denique ഭവഃ Bhava *ſeu exſiſtere faciens* in vocabulario Amaraſinha ſcribitur, quae epitheta omnia unice ad ſolem referri, hebes ſit, qui non videat. Confer huius opuſculi *pag.* 86. 87. 88. 89. Hi iidem nummi litteris Nagaricis Indicis inſcripti ſunt, atque eadem epigraphe eiuſque ſignificatione gaudent, quam ſupra ad nummum ſecundum attulimus. D. d'Hancarville, cui cum hodierno philoſophorum grege in Scythia inter tigrides & urſos vagari placet, omnes hos nummos cono & tridente, aut fulmine vel fulgure inſtructos ex Scythia derivat, atque ex iis apud Graecos artium originem, indolem, & progreſſum inquirit. Vide apud eum *p.* 1. *tab.* 1. *nummorum* conum, fulmen, & ſolem exhibentium, & *pag.* 36. triangulum, lunam & ſtellas repraeſentantium, denique tabulas ad calcem operis adiectas; quarum explicatio quantum valeat, ex ſomniis D. d'Hancarville iam

le iam ſupra allatis, atque ex hac ipſa horum nummorum Indicorum in muſeo Borgiano Velitris exſtantium illuſtratione iam ſatis ſuperque patet.

Nummi aurei വിരാകൻ viráguen, vulgo *pagode* dicti, *figura* 4. & 5., qui eiuſdem typi ſunt, collocati, probabilius dei Vishnu & deae Laekshmi informia ſimulacra praeſeferunt, neque aliqua epigraphe gaudent. Sphaerici ſunt & denſi, monetaque communis quae hodiedum in Indiis circumfertur. De ea vide Sonnerat *pag.*256. *tom.*1. & Spilbergii navigationis *part.*7.

Nummus aureus *num.6.* pariter *viráguen* dictus, ſphaericus & denſus, ex una parte deum Shiva, deam Kali, & Párvadi ſatis informem praeſefert, cuius ſymbolum ex adverſa nummi parte exſtat luna bicornis, nummi hi ordinarie octodecim iulios Romanos valent, & civitati *Mangalor* adſcribuntur.

Nummus aureus *fig.*7. viráguen, vulgo *pagode* dictus, ex una parte deam Bhagavadi, quae eadem eſt cum Párvadi, & ex alia, quae convexa eſt, ſtellam exhibet, quae quidem duo emblemata ſolis & lunae ſymbola ſunt. Nmumus hic urbi Madraſt in ora Coromandelica, ſeu potius ipſi principi & domino municipii Arcate primo attribuitur, nullam tamen nec hic, nec praecedens epigraphem praeſefert.

Nummus aereus *fig.*8. ex una parte ſatis manifeſte deam Laekshmi repraeſentat, ex alia vero elephantem affabre excuſſum. Antiquo Indico iure ſoli reges & templa gentilica elephantes poſſidere poſſunt, & quia haec eadem templa maxima praedia ex ipſa gentis civili inſtitutione adſcripta habent, nonnulla ex iis aereos nummos iure proprietatis & dominii cudere poterant. Hic igitur nummus Indicus templi alicuius gentilici nummus diſtinctivus eſſe videtur. Sed hae coniecturae ſunt, quae in ſola rerum praxi aliquod fundamentum habent; nummus enim epigraghe caret, ex qua certo aliquid inferri poſſit.

Nummus argenteus *fig.*9. eſt ſphaericus ut alii, ex argento Nepalenſi conſtans, & ut mihi videtur characteribus Nagaricis vulgaribus ſeu gentilitiis inſignitus, quorum uſus eſt in regnis ſeu provinciis regum Catmandu, Pattan & Badagao, de qui-

quibus confer R. P. Constantini ab Asculo *notizie laconiche pag.* 141. *& seq.* Nummus hic quarta pars rupiae Nepalensis est, seu quadrans floreni, quem quinque iulii Romani constituunt. രൂപ്യ rupya vocabulum Samscrdamicum proprie *argentum* significat. Vide vocabularium Amarasinha sub voce വെള്ളി *velly*. Hoc itaque nomen genericum improprie ad significandos nummos argenteos Indicos, quos nunc *rupias* vocant, translatum fuit; *rupia* ergo corruptio est ab alienigenis invecta ad nummos argenteos designandos: nam si puritatem Indici idiomatis & ipsam vocis originem inspicias, Indi nullum habent vocabulum quo rupiam seu nummum argenteum, cuius usus nunc obtinet, compellare possint. Ex quo sane arguo, verum id esse, quod supra docuimus, nempe nummorum argenteorum usum Indos olim ignorasse, & rupiarum usum tardius, fortassis sub Tartaris invaluisse, nam & Persicis litteris pleraeque insignitae sunt, & symbolis Indicis omnino carent.

Nummi argentei duo *fig.* 11. orae Coromandelidis, vulgo *panam* vel corrupte *fanon* dicti, ex una parte deam Laekshmi exhibent, quae ambabus manibus lotum florem gestat. Ex adversa parte lunam duplicem bicornem exhibere videntur. Nummus aureus *kalien* dictus *fig.* 11. in regno Travancoridis hodiedum obtinet. Sed postquam reges Travancorenses argenteos nummulos ചക്രം *ciacram* dictos pro maiori populi commodo & negotiatorum usu excudi curarunt, nummuli aurei kalien dicti usus exsolevit. Viginti quinque ciacram unam constituunt rupiam, & quinque kalien pariter unam, ex quo fit, ut nunc in regno Travancoridis rationes & computi per modum quidem & formam nummorum kalien instituantur, reapse autem quinque ciacram loco unius kalien persolvantur. Nummulus iste kalien multis punctis refertus est, & ni fallor ex una parte glirem dei Ganésha vehiculum exhibet.

Nummus stanneus *fig.* 12. sphaericus & cervo volante aut alio chimerico animali insignitus obtinet in sola civitate Tavài in regno Ava. Circa hunc nummum observanda sunt ea, quae per-

 scripsit

ſcripſit ille idem Miſſionarius, qui eum Romam miſit. Is ita diſſerit: *Moneta di ſtagno che nella ſola città di Tavài del regno di Ava ſerve alle picciole ſpeſe del mercato ſecondo l' antico uſo di quella città, allorchè formava uno ſtato a parte. Chiamaſi in Barmano, ſiccome ogni medaglia* danga. *Ci ſi vede impreſſa da un lato una di quelle figure chimeriche dette Tò in Barmano, che ſoglion avere i peſi di tutto il regno d' Ava, queſta rappreſenta un cervo volante.*

Dall' altra parte ſi leggon tre parole Pàli in caratteri d' iſcrizione, ma riuſcite con ordine inverſo, perchè ſcritte nel modello dirittamente. Le tre parole ſembrano queſte: nagarą mahá ſakha, mercatus magnum adminiculum, *ma io non oſo farne per ſicura nè tutta la lezione, nè tutta l' interpretazione.*

നഗരം nagara & നഗരി nagari in ſacra litterali lingua Samſcrdamica ſignificat *urbem*, *civitatem*. നഗരിവാസി nagarivási *civem*, vel *incolam civitatis*. Vide vocabularium Amaraſinha *ſect.* പുരവർഗ്ഗം *puravarggam* & dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *nagari*.

മഹാ mahá Samſcrdamice ſignificat *magnum*, മഹത്വം mahatvam *magnitudo*, മാഹാത്മ്യം mahátmyam *magnitudo animi*, *magnanimitas*. മഹോദരം mahòdaram *hydrops*, *venter magnus*.

സഹായം ſaháyam, *auxilium*, *adminiculum*, സഹായി ſaháya vel ſaháyi *auxiliator*, ſaháyikunu *auxiliari*. ശക്തി shakti *virtus*, *potentia*, ശക്തിമാൻ shaktimán *vir potens*; *fortis*, *virtute & fortitudine praeditus*.

Stante itaque inſcriptionis illius characterum veritate ſenſus inſcriptionis eſt: *civitatis magnum adminiculum*, *vel civitatis magna potentia*.

ടംക danga ſignificat *malleum*, *terebrum* vel *inſtrumentum* quo

quo nota, typus, effigies, figura, aut ſignum aliquod in metallum, menſuram, aut pondus imprimitur, unde dimanat ടംകകാശ dangakásha *nummus percuſſus*, *ſigno aut typo aliquo inſignitus*.

Nummus itaque ille regni Ava vocabulo generico vocatur *danga*, id eſt *nummus percuſſus*, *nummus typo inſignitus*. Ille idem *civitatis magnum adminiculum* vel *urbis magna potentia* inſcribitur (1). En ergo certum & evidens argumentum linguae litteralis Samſcrdamicae uſum in regno Ava obtinere; en certa Indicia linguam *Pàli* vel *Bàli* nihil niſi Samſcrdamicae ſacrae Indicae dialectum & corruptionem eſſe. Hoc nos in grammatica Samſcrdamica docuimus pag. 8., hoc idem docet D. Chambers in libro *Aſiatick reſearches pag.* 158. 159. *& ſeq.* Hoc ex nummis Borgianis elicuiſſe & ſtabiliviſſe ſufficiat, atque irrefragabile argumentum & monumentum ſit pro omnibus illis, qui gentium Indicarum monumenta & ſymbola ſcrutantur, ac ex iis hiſtoricae certitudinis aliquid deducere volunt.

ശൂദ്രൻ

SHUDRA

TAB. XXXII.

Quarta nobilis Indica tribus eſt ipſa artificum, ſeu opificum claſſis, quae ad regni ſuſtentacula non minus ac aliae tres accenſetur, atque ideo nobilitatis honore in ipſa ſua inſtitutione donata fuit. Aurifices, metallorum fuſores, fabri ferrarii & lignarii, floreorum ſertorum textores, pictores, medici, ſartores, vates, incantatores, auſpices, ſindonum textores, aliique non pauci opifices huic claſſi ſunt adſcripti. Infamis & ignobilis eſt illa, quam പറയൻ pareya, & പെലയൻ peleya vocant; nam prima illa claſſis cadavera animalium curat, quae ſive in puteum illapſa perierunt, ſive naturali morte vivere deſierunt.

(1) Eiuſdem typi duo alii Avenſes exſtant nummi in Muſeo Borgiano, & codex corticeus exaratus lingua Bàli.

runt. Vaccas ipsi excoriant, quascumque pelles deglubiunt, carnes edunt. Hi itaque ob hoc ipsum officium in libro Amarasinha ചണ്ഡാലർ ciandála & നിഷർ nisha, id est *infimi & abominabiles* vocantur. Horum sortem more suo valde deflet D. de Paw. Sed an in patria ipsius excoriatores, et foricarii meliori conditione & fortuna gaudent? Ita pariter Peleyas quos ipse inepte *Poulichys* vocat, Aegyptiacam coloniam esse putat. Sed quaenam huius commenti ratio esse potest? Mancipia sunt, seu classis infima hominum, quae ab antiquissimis temporibus lege & consuetudine formata fuit ex iis, qui ob crimen aliquod contra tribum aut legem Indicam patratum, ex tribu sua & dignitate exciderunt, ac in mancipia transierunt. Hi cum speciem suam cum feminis ex nobili tribu eodem modo ob crimina delapsis propagarent, classem hanc infimam constituerunt, quae ad haec usque tempora durat, & semper perdurabit, quousque antiquum systema Indicum legale in India obtinebit. Quare hodiedum dicitur പെലയാടുന്നു peleyádunu, id est *a tribu excidere*, *contaminari*, *infamiam incurrere* sive cum muliere ex aliena tribu peccando, sive alio inhonesto ac turpi modo tribum suam amittendo.

Opifices omnes suos tribunos habent, quos കുലശ്രേഷ്ഠർ kulashréshda vocant. Artes, sive liberales, sive illiberales sint, communi vocabulo ശില്പിശാസ്ത്രം *shilpishástram* insigniuntur. Earum professores ordinis & publicae tranquillitatis tenendae caussa in varias classes distinguuntur, & omnes suis tribunis subsunt. Hi iudices ordinarii sunt suae tribus, atque caussae omnes, quae quoquo modo tribum attingunt, ad tribunum referuntur, in congressu seniorum examini subiiciuntur, ex veteri more & consuetudine dirimuntur, et dum caussa anceps est, per pluralitatem votorum absolvuntur. Igitur tribuni officium est, simultates et odia in familiis pullulantia extinguere, nascentes motus supprimere, iura tribus suae tueri, de bonis, quae in litem delapsa sunt, sententiam ferre, pauperes suae tribus puellas ex com-

communitatis peculio in matrimonium collocare, de ineundo matrimonio nuntium suscipere, si coniuges convivere nequeant, aut ob unius partis scelus separari postulent, matrimonium dirimere, delinquentes corrigere, aut si resipicere nolint, regem admonere, ut auctoritate publica e tribu expellantur, atque aut in ipsa patria, aut alienigenis pretio, quod ad regem refluit, venumeant, et in mancipiorum numerum adscribantur. Haec iura tribunorum hodiedum in Malabaria obtinent, quamquam audacius infringi ceperunt, postquam in veterem patritiorum militum locum, stipendiarii, atque etiam alienigenae lecti et conscripti fuerant; quandoquidem hi regum auctoritatem acrius tueri, et ministri saepe non audita tribuni sententia arbitrario iudicio privatos circumvenire, praecocius praemio afficere, aut ardentius castigare inceperunt (1).

Caelandi, sculpendi, et fusilium artem a remotissimis temporibus apud Indos semper exstitisse, luculenter indicant antiquissima illa templa de quibus disseruimus (2). Quamvis vero in delineando humano corpore, ac cumprimis in maioribus statuis fingendis, nec Graeca adsit vivacitas, nec Romana correctio, in minoribus tamen figuris pingendis, bellis repraesentandis, in curribus triumphalibus, ac templorum frontibus exornan-

(1) Consule de his librum inscriptum: *Stato civile, politico, e commerciante del regno di Bengala, tom.2 cap.3.4.5. item tom.1. cap.1.2.3.4.*

(2) Templum Elephantae, cuius aliqua monumenta nos supra paucis attigimus, ab Alexandro Magno exstructum fuisse, referunt recentiores nuntii in navigationibus Spilbergii & Balbi *part.7. cap.20.pag.78.* Verum quomodo id fieri potuerit haud facile intelligo. Antiquum illius insulae nomen Indicum est *Kalpuri*, id est *civitas rupium* vel *urbs lapidea*. Vide Anquetil du Perron. Hoc nomen Niebuhr corrupte scribit *Galipouri* ex Anquetilio. Vide *tom.2. pag.42.* Qui ergo fieri potuit, ut Alexander tam brevi tempore, quo in Indiis versatus est, urbem illam excitare potuerit, bellicis praesertim curis totus distentus? Deinde cur nullum ibi exstat Graecum numen? Cur nullum Alexandri M simulacrum? Cur deastri illi omnes nudi, & more Brahmanico, cum symbolis religionis Indicae exhibentur? Quis exstruxit templum Illoura, Salcette, Rámishvaram ad insulam Ceylan situm; quandoquidem Arrianus, aliique Graeci scriptores apertissime negant Alexandrum M. australem Indiae partem attigisse? Templum ergo illud Alexandri M. aetate antiquius est, & unum ex primis Indicis delubris. Sed neque postea illud a Graecis constructum fuit, subacta enim a Romanis Aegypto, Graecis commercium Indicum prohibitum fuit, quin & ipsi reges Indici eos a littoribus suis & emporiis arcebant. De quo vide in libro *Asiatick researches pag.373.*

nandis, mira Indorum elucet dexteritas, pulchra et grata simplicitas, ac denique elegans varietas, quae certe in antiquis Aegyptiis monumentis numquam visa fuit. Si in maioribus statuis sculpendis ars, et correctio deest, id certe non ex gentis indole aut mentis imbecillitate nascitur, sed quia statuae, idola, simulacra & symbola, ita arcanae philosophiae regulis alligata sunt, ut nonnisi ex sententia, et philosophorum placitis, sectae opinionibus, ac recondito sacerdotum mysterio, fingi, sculpique possint, quibus sufficit, ut dei notionem et philosophiae reconditum mysterium exprimant, exclusa etiam membrorum proportione, aut penicilli correctione, qui illis regulis mysticis subiicitur. Sic e. g. nihil incorrectius statua aut simulacro deae Laekshmi, quae plerumque detortis, inversis, et foede divaricatis pedibus sedens exhibetur. Hoc tamen nequaquam fit absque mysterio; nam Laekshmi tellus est, quae parit, pariendo alit, et animat, ex quo fit, ut velut magna mater pariendo exhibeatur. Certe cum ego ipse nonnulla simulacra, ut ea in Europam perferrem, per gentilem virum ex aere fundi curassem, et formam incorrectionis eorumdem arguissem, artifex respondit: *Se a praescripta forma recedere non posse, ne legis & consuetudinis temerarius contemptor esse videatur, ne coram sacerdote erroris redarguatur, ne denique apud ipsum suae tribus tribunum nigro calculo notetur.* Quare omnibus pictoribus, fusoribus et sculptoribus lege cautum est, ne simulacra vendant, priusquam ea sacerdotis examini subiiciant, ut ab eo approbentur, lustrali aqua consecrentur, atque in idolorum numerum referantur. D. de Paw, dum studiis philosophicis obsequitur, atque gentium historiae lumen affundere adlaborat, ipsemet ad ineptias pene aniles deflectit. Quis nescit artes apud Indos minus profecisse, quam profecerint in Europa? Sed an hoc adeo magnum scelus est, ut ipse putat? An omnis hic defectus in Indorum indolem reiiciendus erit? An non potius inde exoritur, quod Indi novitates excludant, vetustis opinionibus illigati sint, religioni suae libenter addicti vivant, aliena non appetant, nova vitent, strictis legibus vinciantur, minoribus quam nos necessitatibus exerceantur? Mira caeli clementia, aer salubris, soli fertilitas, oryzae ubertas,

tas,

tas, vitae facilitas et ſobrietas, indumentorum nulla fere neceſſitas, clima ob aeſtum ſolis meditationi incommodum, corporis imbecillitas, patriae conſuetudinis ſumma tenacitas, in apathiam et inertiam proclivitas, mulieribus exigua placendi cura, ipſarum in publica officia nullus aut levis influxus, nullum femineum in viros dominium, ambitio minor, luxus levis, peregrinarum mercium nullus fere uſus, aut neceſſitas, verae, genuinae, et intrinſecae cauſſae ſunt exigui inter Indos artium progreſſus. D. de Paw partitionem gentis in claſſes, regum violenta imperia, artibus nulla praemia, integras denique opificum turmas regum famulitio addictas, quae liberam non habeant artem ſuam exercendi facultatem, incuſat, et ex his defectum artium arguit. Sed an in Europa artificum induſtriae ſemper regum praemia reſpondent? an in civitatibus praeſertim maritimis integrae opificum turmae regum famulitio non ſunt addictae et quae libera carent prp aliis laborandi facultate? An in Europa multis opificibus ſtatum commutare, et induſtria ac virtute ſua ex claſſe, cui adſcripti ſunt, emergere, ac honoribus cumulari licuit? Clima ergo frigidum, quod nervos conſtringit, & ad laborem incitat, neceſſitas, quae cogit, luxus ingens, qui promovet, ambitio et cupiditas, quae volat, intemperantia, quae numquam ſaturatur, mulierum vis et ambitio, quae numquam quieſcit (1), luxuries, quae omnia profundit, nova videndi et periclitandi pruritus, caeli temperies ipſa meditationi opportuna, novitatis enthuſiaſmus, augendae nominis gloriae cupiditas, benevolentia regum, quae in aliquibus regnis artium cultui praemia conſtituit, in Europa artes excitat, auget, ſuſtinet, et conſervat. D. de Paw climata terrarum mutet, indoles gentium reformet, unum, qui in Europa obtinet, vivendi morem omnibus Aſiae regionibus inferat, atque poſtquam haec omnia ſtabilierit, tunc gentes illas ex aequo comparare, inter ſe conferre, bilance examinare, alias deprimere, alias extollere, has albo, illas nigro poterit calculo notare. Sed miſſa faciamus haec omnia.

Indi,

(1) Vide *lettre a Monsieur Sonnerat* 1784. *par. Mr. Charpentier de Cossigny pag.* 19. 20. Hiſtoire du comerce de deux Indes. *tom.* 1.

Indi, quod iam olim obſervavit Strabo (1), artis medicae non ſunt ignari, ſed quia metempsychoſeos dogmati ſunt addicti, a quacumque ſanguinis effuſione ſummopere abhorrent. Quod quidem dogma, quamquam alioquin falſum, quia tamen miti climati & genti ingenitum, non parum confert ad moralem Indorum characterem formandum. Inde enim promanat mira gentis manſuetudo, mitis indoles, in homines aeque ac animalia humanitas, ne dicam caritas, quae uſque ad ſuperſtitionem eos propellit. Rariſſimae proinde inter eos violentae neces, frequens inter gentiles indigenas, quos ſemper ab alienigenis diſtinguere oportet, in eos, qui malis premuntur, commiſeratio, in criminibus caſtigandis quaedam benignitas. Inde pariter conſuetudo proceſſiſſe videtur, ut venae ſectionem a medica arte excludant, aut nonniſi in extrema neceſſitate adhibeant, ut partum caeſareum ignorent, aut reiiciant, ut clyſtere uti renuant, et quod herbarum ſimplicium uſu, commixtione, et potu curare nequeunt, de illo minuti et anguſti deſperent, aut aniliter et ſuperſtitioſe tollere ſatagant.

Gens enim iſta ut magnorum animi motuum expers eſt, ita quoque inertiae et imbecillitatis corporeae vitia habet. In ſuperſtitionem facilis, malorum patiens, diis ultra modum addicta, eorum oracula vexat, et quamvis in ſe curanda negligentior, dum nec deos ſibi propitios, nec medicinam prodeſſe videt, ſub malis, quibus premitur, placide ſuccumbit, atque Ishvarae ſeu deo Vindici ſe ſe facile commendat. Infirmae gallinae inſtar pleroſque anima et ſenſu deiici vidi, et multos alios ſubacto iam per vim morbi corpore, ſine ullo fere in facie mortis indicio tranquillos, et pacatos obire. Exceptis ſupradictis infirmitatibus, etſi medicae & chirurgicae artis defectu laborent, vix aliqui ſunt morbi, quibus Brahmanes mederi ignorent. Ingens apud eos exſtat medicorum librorum farrago, et pueri ipſi a teneris unguiculis herbas, earumque proprietates dignoſcere norunt, ita ut decennales iuvenculos, ut peritos botanicos ſuſcipere debeas et ad-

(1) *Medicinam plurimum per cibos* (decocta *lèham* dicta) *perfici, non autem per medicamenta* (nempe mineralia), *ex medicamentis maxime unctiones probari* (ut hodie) *& cataplasmata, cetera maleficii non esse expertia*. Strabo lib. 15.

et admirari. Mira in ipsis libris medicis herbarum analysis, proprietatum descriptio longinqui temporis usu & periclitatione firmata & perfecta. Verum haec, quae ad museum Eminentissimi Principis non pertinent, & in quibus nos nec satis exercitati sumus, aliis discutienda relinquimus, atque ad aliorum sententias lectorem perlibenter mittimus (1).

Indos iam ab antiquissimis temporibus artem graphicam novisse auctor est Strabo, qui eos epistolas scripsisse narrat *in sindonibus benefullatis*. Plinius hist. nat. lib. 13. cap. 11. scribit: *In palmarum foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris, postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & privata linteis confici coepta, aut ceris. Pugillarium enim usum fuisse etiam ante Troiana tempora, invenimus apud Homerum*. Hic ordo etiam apud Indos obtinuisse videtur. Sicca palmarum folia, eaque frequentissima & prompta, natura ipsa suggerente, ad scriptionem & artem graphicam Indos invitare debebant. Inde apud Indos graphicae artis antiquitas, & libri ex foliis palmarum confecti, qui dum funiculo per duo foramina ex utraque foliorum compage transeunte, duabus tabulis, quae folia palmarum continent, constringuntur, ഗ്രന്ഥം grantham vocari solent. Ab his ergo libris lingua Samscrdamica nomen *grantham* improprie obtinuit, cum intus ipsi scripturae apices & lingua, qua antiqui libri conscripti sunt, Samscrdamica sit. Horum codicum, non corticeorum, ut arbitratur Stephanus Fourmont, sed ex palmarum foliis contextorum, ingens copia exstat in bibliotheca regia Parisiensi.

 Pauci

(1) Confer de his librum *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 408. & 428. Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 74. *chap.* 5. De la division des castes, & *pag.* 174. *chap.* 9. Des arts & metiers des Indiens. Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 17. Exstat in bibliotheca regia Parisiensi inter codices Indicos manuscriptos *fol.* 434. *num.* 51. codex *Adaravavedam* inscriptus, qui de quarta Indorum lege seu de functionibus quartae tribus tractat. Illi ergo qui linguarum Indicarum periti sunt, hunc codicem consulere possunt. In eadem bibliotheca omnis generis Indici reperiuntur manuscripti codices de omnibus pene argumentis, quae nos attigimus, tractantes. Vide *catalogum codicum manuscriptorum ex typographia regia Parisiis anno* 1739.

Pauci asservantur in ipso museo Borgiano Velitris, nonnulli in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide. De his Indicis libris confer grammaticam Samscrdamicam *pag. 62. & seq.*, librum *Asiatick researches* pag. 340. §. 18. *On the literature of the Hindus, from the Samscrit, communicated by Goverdhan Caul, with a short commentary.*

Libris ex palmarum foliis, praesertim apud septemtrionales Indos, ubi palma rarior, succedere debuerant libri chartacei, seu, ut Strabo ait, *ex sindonibus benefullatis* contexti. Texendarum sindonum apud Indos antiquissimus est usus, quod patet ex Arriani Periplo. Ex gossypio proinde, ex quo sindones conficiebantur, folia pariter rudia parabantur, quorum superficies postquam detrita & perpolita fuit, varia arte & modo libri compingebantur. Inspice in bibliotheca S. Congregationis codices chartaceos Tibetanos, Peguanos, Indicos, Sinenses, & ipsum diploma magni Lhamae Tibetani in serico descriptum. Rex Travancoridis, dum ad graves viros scribit, more Europaeo charta utitur, epistolam complicat, sigillo suo signat. Dum ad subditos scribit, foliis palmarum utitur. En regis epistolam anno 1787. ad Episcopum & Patres Missionarios Verapolitanos scriptam, cuius autographum apud me exstat.

തിരുവു

വരാപ്പുഴെ മെത്രാനും പാതിരിമാരും കണ്ടു

കൊടുത്തു [illegible] വായിച്ചു [illegible]

അറിഞ്ഞു ഇപ്പൊഴ് അവിടെ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

കാൎയ്യം ഒന്നും കൂട്ടിക്ക തിരുവുള്ളക്കേടുപടി തിരുവെഴുതി

യവലിയ കൈയെഴുത്തു കണക്ക പിറക്കൂട്ടം പെരുമാൾ മാദേ

വൻ എഴുത്ത

ശ്രീപത്മനാഭൻ

Epistola

Verapolitano Episcopo Patribusque videnda.

A vobis missam epistolam legi, audivi, & negotium percepi. Ibidem nunc succedentium rerum eventum perscripsistis. Non credo legis vestrae (Christianae) *consuetudini absque motivo impedimentum aliquod ponendum fore. Si tale aliquid acciderit, de omnibus vos audiam, negotium dirimam, & absolvam. Ita ex suae Maiestatis praecepto epistolam scripsi ego magnus secretarius Pira Clùdum Perumál Mádéven.*

Shripatmanábhen

Foris est scriptum. (regis signatura m. p.)

വരാപ്പുഴെ മെത്രാനും പാതിരിമാൎക്കും വരുന്ന തിരു

വെഴുത്ത

Verapolitano Episcopo Patribusque veniens regis rescriptum.

Librorum chartaceorum usui laminarum cuprearum usus fortassis coaevus, quia iura, leges, privilegia, aliaque monumenta gravissima foliis palmarum & sindonibus tuto commiti nequibant. Plures tales laminas inscriptionibus Samscrdamicis refertas afferunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches pag.* 123. 131. 279. 357. In prima: *A Royal Grant of land, engraved on a Copper plate, bearing date Twenty-three years before Christ &c.* concessio illa territorialis, quomodocumque aera Indica supputetur, certo ante saeculum primum constituenda esse videtur. Ad quod observandum, quod etiam animadvertit Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 27., Indos septemtrionales, non solum aeram Sálivagana, de qua supra locuti sumus, admittere, sed communiter etiam aera regis

വിക്രമാദിത്യ *Vikramàditya* uti. Huius aerae annus 1848., eſt noſter annus 1791. quo ego haec ſcribo. Itaque cum in tabula illa cuprea ab Anglis allata rex ദേവപാല dévapála vel ഗോപാല gopála, quod vocabulum ipſi corrupte *deb paal*, & *gopaal* ſcribunt, verius anno 33. aerae Vikramáditya regis territorium illud conceſſiſſe videatur in ipſo illo inſtrumento, quis neget illud ad ad annum 23. ante C. N. referendum eſſe (1)? In hoc ipſo monumento സുഗത Sugueda, id eſt Budhae ſeu Mercurii, deae Laekshmi, Ràmae, Rávanae, quin et ſectarum philoſophicarum, & tribuum a nobis allatarum fit mentio. Habent ergo etiam Indi ſua monumenta, & ex his, atque eorum libris iam non dubitanter, ſed certo inferimus, linguae litteralis Samſcrdamicae uſum antiquiſſimum eſſe, ac denique ea, quae ex libro Amaraſinha toto hoc opere docuimus, in ſua firmitate et robore permanere.

Indi in foliis palmarum ſtando, ambulando, ſedendo, quin et iacendo ſine ullo brachiorum fulcro ſtilo ferreo celerrime ſcribunt. Amanuenſium copia ingens, nec minor codicum manuſcri-

(1) Vikramaaditya aliqui patrem Sàlivagana vel Salbahan regis fuiſſe ex traditione Indorum perhibent, ut Niebuhr *tom.2. pag.27.*, ubi is utriuſque nomen corrupte ſcribit: *Shach Liwàn*, & *Radsia Wir Wikrum Mandsy*. D. Wilford in libro *Asiatick researches pag.* 374. varias corruptiones nominis *Sálivagana* affert, & nomen Vikramáditya ipſemet corrupte ſcribit *Bickermaiit*, quem a rege Salbahan praelio ſuperatum fuiſſe refert. D. Wilkins in eodem libro *pag.* 129. ſcribit *Beekromaadectyo*. Denique *p.* 142. hoc idem nomen *Vicramáditya* ſcribitur, & hoc linguae Samſcrdamicae purae & originali convenit. Vikram vel vicram *exceſſus*, áditya *sol*, unde regis verum nomen *exceſſivus, maximus sol*. Quiſcumque fuerit rex iſte, ad rem ſufficit, in monumentis Indicis ab illius morte aeram Indicam hiſtoricam ſcribi, ita ut aera illa tuto ſtatui poſſit. Atque aera haec fere in omnibus laminis cupreis in India repertis recurrit, ut illas inſpicienti patebit, proinde in perſcrutandis Indicis monumentis unacum altera aera regis *Sálivagana* tenenda eſt. Praeterea alucinatum fuiſſe credo R.P. Conſtantinum ab Aſculo, qui huius regis Vikramáditya aerae principium ſtatuit ad annum 250. poſt Chriſtum natum, contra communem Indorum traditionem, & haec ipſa monumenta, quae ab Anglis afferuntur. Is ſcribit *Bicramadiet*, quod iterum nomen corruptum eſt. Vide *pag.* 146. in libello manuſcripto *Notizie laconiche* inter codices bibliothecae S. Congregat. de Propagand. Fide.

nuscriptorum, in quibus tamen legendis et discernendis summa prudentia opus est. De qua re confer grammaticam Samscrdamicam *pag.62. & seq.* Indici scribae in foliis palmarum scribentis iconem ex museo Borgiano hac tabula exhibemus. Haec nunc pro opusculi scopo, qui illustrandorum monumentorum in museo Borgiano Velitris exsistentium erat, inter tantas Indicarum rerum asperitates et angustias temporis, dicta sufficiant, et in litterariae reipublicae emolumentum, si possunt, cedant.

SLOGAM (1)

വാഞ്ഛാസജ്ജനസംഗമെപരഗുണെപ്രീതിൎഗ്ഗുരൌന
മ്രതാഃവിദ്യായാംവ്യസനംസ്വയൊഷിതിരതിൎല്ലാ
കാപവാദാൽഭയംഭക്തിശ്ശൂലിനിശക്തിരാത്മദമനെസം
സൎഗ്ഗമുക്തിഃഖലെയെഷ്വെതെനിവസന്തിനിൎമ്മലഗുണാഃ
സ്തെഭ്യൊനരെഭ്യൊനമഃ

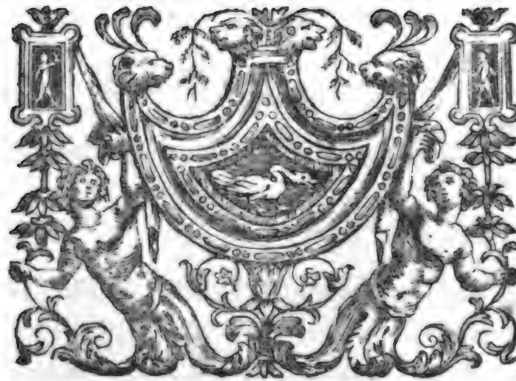
Váncia sagena samgamé paragunê prídirguraù namadà vidyáyam abhyásanam sva yòshidi radi-r-lòga pávadál bhayam bhakti shakrinni shakti-r-átma damané samsargga mukti kaley yèshvè tèni vasandi nirmala guná stèbhyo narèbhyo namá.

Hone-

(1) Diogenes Laert. *de vitis philos. in prooemio pag.2. edit. Rom* ait: *Gymnosophistas per aenigmata, & breves sententias philosophatos esse aiunt: deos colendos, nihil agendum mali, fortitudinem exercendam*. Hic idem philosophandi modus hodiedum in Indiis obtinet. Breves illae sententiae *Slogam* dicuntur, & talis est haec, quam hic afferimus. Ingens harum sententiarum copia apud Indos exstat, & has etiam ipsi pueri a teneris unguiculis ediscunt, atque secundum eas mores suos componunt. Nec minor copia apophtegmatum, per quae Indi mores fingunt. Vide in opere inscripto: *Georgii Pachymeris Michael Palaeologus*, ex bibliotheca Barberina interprete Petro Possino Romae 1666. pag 548. *Octo salutaria monita & specimen sapientiae Indorum*, R.P. Vincentii Mariae S. Catharina Senensi *Viaggio all' Indie lib.3. cap 15.* d' alcuni libri morali de' Brahmani, *& cap.16.* sentenze morali e civili &c. Sonnerat *tom.1. pag.243 cap.13.* Apologues des Indiens. De modo construendi has sententias seu Slogam vide grammaticam Samscrdamicam *pag.158. & seq.*

Honestarum ac gravium personarum consortium ama, alteri ut bene fiat, exopta, & tu ipse benefacito, praeceptorem & magistrum tuum venerare, scientiis operam nava, tuae tantum uxori iungitor, peccata mundi fuge & detestare, Creatori devotus esto, animi passiones cohibe, malorum consortium devita. Illi viro, qui haec fecerit, laus sit & adoratio.

O. A. M. D. G.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM

A

Angli.

Ex

M

Máya

Sid-

T

Tribu-

F I N I S

SUPPLEMENTUM

AD SYSTEMA BRAHMANICUM LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

De incarnationibus dei Vishnu in opere *pag.* 83. paucis admodum diſſeruimus. Quia vero illae praecipua Indicae fidei capita continent, & tabulae nonnullae Indicae autographae eas exhibentes in muſeo Borgiano Velitris exſtant, neceſſarium eſſe videbatur argumentum illud paullo uberius pertractare ideo cumprimis, quia incarnationum illarum myſterium & cauſſa perdifficilis, lubrica, & incerta omnibus illis viſa fuit, qui res Indicas etiam attentius perſcrutari pro viribus nitebantur.

Itaque ad *tab.* IX. deum Vishnu ex tribus ſimulacris aereis exhibentibus, ex eodem muſeo Borgiano picturam addimus Indicam autographam *ad tab.* IX. *pag.* 83. pertinentem, quae Vishnu dei incarnationem, ſeu deſcenſum in piſcem ſequenti modo exhibet.

Mare tranquillum tabula repraeſentat, in quo multae nympheae albicantes & rubicundae rutilant, quaſi generationis rerum principium ex aqua annunciantes. Solis discus tranquillo ſalo aureo colore micans innatat, qui & ipſe indicare videtur, ex aqua ſeu ex humore & calore naſcendis rebus principia conſtituta eſſe. Vide in indice *lotus & ſol*. Gigas flammeus teterrimus ex buccino, altero omnis bonae & malae generationis principio ſymbolico, progreditur, manu ſtrictum gladium tenens. Occurrit eidem ex parte adverſa piſcis ingens erectus ore hianti, ex quo egreditur deus Vishnu quatuor manibus inſignitus, quarum una ſagittam, altera buccinum, alia nymphaeam, alia rotulam, ciacram, ſceptrum, vel circulum geſtat. Vide horum ſignificationes ſymbolicas in *indice rerum & verborum*. Ad latus ex parte adverſa in ipſo mari ſtant quatuor mulieres elevatis & iunctis manibus lotum ferentes & deum Vishnu adorantes. Hic Vishnu ſceptro, & ſagitta gigantem ſeu daemo-

num principem ഇരണ്യൻ Irannya (1) mundi tyrannum crudelem, quod Irannya significat, coercet. In littore, quod fluctus maris eludit, iacent quatuor libri legis Indicae വേദം védam dicti, quos Irannya a dormiente Brahma deo surreptos in mare proiecerat, & Vishnu piscis conquisitos in littore incolumes deposuerat. In superiori tabulae margine duo appicti exhibentur albi boves generationis emblemata, stragulis instructi. Hi aequali passu rupem scandunt, in qua stat arbor illa celebris Indica കല്പവൃക്ഷം *kalpavrksham* dicta, quae immortalitatis, iustitiae, & firmitatis emblema est, കല്പം *kalpam* enim *firmitatem*, *iustitiam*, *immortalitatem*, *rectum & inconcussum ordinem*, *stabilitatemque* significat, വൃക്ഷം *vrksham* vero *arborem*, ex quo composita est dictio kalpavrksham. Vide Amarasinha sub voce *praleyam*, *diluvium*, & dictionarium R. P. Hanxleden sub voce *kalpam*.

Haec itaque prima dei Vishnu incarnatio in piscem, quam മത്സ്യവതാരം *malsyavadáram* vocant, apertissimis indiciis ad diluvium universale refertur. Deus Brahma princeps terrae, genius (2) supremi & veri dei പരബ്രഹ്മൻ *Parabrahma* immemor

(1) Hoc vocabulum R. P. Ildephonsus *in cod. manuscript. lib.3. cap.3.* scribit *Irenniaczen*, quod significat *dominum Irannya*, nempe dominum ira & furore plenum, genium potentem. Sonnerat *tom.1. pag.*281. scribit Canagacchen, Calakégen, & Aycriben, quorum illud secundum *peccati dominum* denotat, kalagam enim vel calagam, aut kalakam, cum ultima littera k leni *peccatum*, isha seu adiective égen vel éshen *dominum* seu peccati auctorem significat. Angli Calcuttenses scribunt *Hereni*, & hoc corruptum est. Vide de hoc daemonum principe Irrannya in libro *Mágha* Indico stropham primam in grammatica Samscrdamica *pag.66.*

(2) Iam supra in opere docuimus, deum Brahma terram, Vishnu aquam, deum Shiva ignem esse. Eiusdem sententiae est R. P. Norbertus Capuccinus Missionarius Pondicerensis, qui in suo libro: *Memorie storiche intorno alle missioni dell' Indie Orientali*. Lucca 1744. *pag.*4. ita differit: *Il primo di questi dei* (Indiani) *chiamasi Rudren o Madeo* (Rudra vel Mahadéva) *da essi agguagliato al fuoco, perciocchè simigliante a questo elemento ha forza di tutto distruggere. Il secondo appellasi Vishnu, assomigliato all' acqua, il terzo Brahma invocato come autore di tutta la natura e per tal ragione viene paragonato alla terra.*

mor, prima mundi aetate animo ſecuro & vacuo in utramque aurem dormiebat. Irannya deorum ſeu bonorum geniorum iuratus hoſtis, & daemonum princeps ſemper vigil libros legis Védam (1) a dormitante Brahma ſurripuit, & in mare proiecit, unde genus humanum lege & regula deſtitutum, ipſo deo Parabrahma contempto, in omnia vitia profuſum, diluvium univerſale criminum vindictam exciverat. In hoc diluvio aquis diſperſo & de-

(3) Vocabulum Védam vel ut Indoſtani & Nepalenſes ſcribunt *Bed*, radicaliter & proprie doctrinam ſacram de cultu ſolis; lunae, planetarum & elementorum ſignificare nos in grammatica Samſcrdamica *pag*.75. docuimus. En quid de vocabulo Bedy, quod a Bed a Graecis corruptum deſcendit, Clemens Alex. *lib*.5. *Stromat*. §.243. ex Orpheo aliiſque docet.

Καὶ Βέδυ Νυμφάων καταλείβεται ἄγλαον ὕδωρ

Nympharamque Bedy promant limpida lympha.

Orpheus itaque, & Phryges Bed vel Bedy aquam eſſe exiſtimarunt. Comicus Philideus aerem eſſe arbitrabatur, & ipſi conſentit Neanthes Cyzicenus, qui Macedonum ſacerdotes in precibus Bedy aerem invocaſſe ſcribit. Vide Clementem ipſum. Nec obeſt, quod Indi Bed, Graeci vero Bedy ſcribant, nam vocabula barbarici cultus a Graecis corrupta fuiſſe, apertiſſime tradit Iamblichus lib. de myſteriis ſect.7. cap.5. „ Oportet etiam ritus adorationis antiquos tamquam ſacra aſyla ſemper conſervare eoſdem & eodem modo, nihil ab his detrahendo, nihil aliunde adiiciendo; ferme namque ex hac cauſſa exſtitit, quod nunc tum dierum nomina divina, tum preces vim ſuam amiſere, propterea quod iamdiu ſuſque deque permutarunt ea, & adhuc permutant Graeci novatores, & violatores . . . barbari ut ſunt moribus graves, ſic & in vocabulis firmiter permanent „.

Liber ergo Védam eſt allegoricus ſeu *liber naturae*, ordo, concinnitas, harmonia caeli terraeque, elementorum, rerum denique terreſtrium naturalis concordia, quae concuſſis per diluvium terrae cardinibus in mare decidit, & quam Vishnu virtus nempe illa dei mundi conſervatrix incarnata reſtituit. Quare fatentur Brahmanes librum Védam verum illum & hiſtoricum non exſiſtere, id quod etiam obſervavit Sonnerat *tom*.2. *pag*.41. ita ut profecto ridere debeas morologos illos Anglos & Gallos, atque ipſos etiam illos rerum Indicarum imperitos Miſſionarios, qui vaniſſimo commento toties ampliſſimam fidem dabant ſe ſe in Indiis libros Védam inveniſſe, & poſſidere. Védam itaque nunc apud Brahmanes nomen eſt genericum, quod legem, doctrinam, inſtitutionem deos ſuos colendi ſignificat, pluribus & variis libris de cultu religioſo tractantibus contentam, unde ***Védi*** legis doctor, ***Védàrtham*** explanatio legis, ***Nasràni védam*** lex, inſtitutio Chriſtianorum S. Thomae in Malabaride &c. Lex iſta divini cultus, cuius inſtitutio Brahmae deo attribuitur, a daemone ſublata in mare deciderat, a Vishnu reſtituta fuit, unde profluxit etiam veterum Graecorum error, ut vocabulo Bedy nunc doctrinam ſacram de 4. elementis, nunc de aqua ſola, nunc de aere, nunc denique de aethere aut igne compellarent, id quod apertiſſime loco citato tradit Clemens Alex. Vide etiam codic. manuſcr. P. Marci a Tumba *p*.147. ubi negat libri Védam realem exſiſtentiam.

ſo & deleto humano genere, ipſe etiam periclitabatur Manu മനു vir iuſtus സത്യവ്രത *Satyavrta* ſeu *iuſtitiae & veritatis operator*, qui cum aquis innatans Vishnu dei opem imploraret, ut tabula Borgiana exhibet, Vishnu periclitantis viri & labentis mundi miſertus, debellato daemone illum incolumem reſtituit, & libros legis ex maris abyſſo prolatos ſervavit. Inde ex loto & buccino nova rerum progenies & principium, reſtituta arbor paradiſiaca *kalpavrksham*, quae immortalitatis potum aut cibum continet, diis ſeu bonis geniis promiſſum, & boves duo generationis novae emblemata, ſol denique aureus mari innatans, qui indicat, ex aquis generativae virtutis vim ſuam ſe mutuari, mundi conſervatoris Vishnu ſymbolum & primum deum eſſe, qui coli debeat tamquam unius & veri Dei viva imago. Unde ait Iamblichus ſect.8. cap.2. *Ante eas res quae vere ſunt, & ante principia univerſalium, eſt deus unus, prior etiam primo deo & rege ſole* (1). Ipſe deus Vishnu aquae princeps genius, ſeu virtus illa divina mundi conſervatrix, cuius vim & potentiam in diluvio agnitam ſolertius adorare, in principalium numinum numerum referre, eique ſe commendare gens Indica coepit, dum corpus humanum ſub nomine Krshna ſeu Apollinis induiſſe fingitur, hoc idem corpus a ſuis atavis quaſi per fluctuans lignum a diluvio univerſali ſervatis, ſe aſſumpſiſſe narrat ſtropha 6. in libro Bhágavadam.

ദ്രൗണ്യസ്ത്രവിപ്ലുഷ്ടമിദമദംഗം സന്താനബീജം കുരു

പാണ്ഡവാനാം ജുഗോപകുക്ഷിം ഗതആത്തചക്രോമാ

തുശ്ചമേയശ്ശരണംഗതായാഃ draunya ſtra viplushdamida dangam ſandána, bígiam kuru Pándavánám giugo pakukshim gada átta ciacro mádushva me ya sharanam gadáya. *Nando conſervatum natatile hoc corpus* (haec familia) *cauſſa & ſemen eſt familiae Pándavarum, ac proinde huius mei corporis, quod eum Brahma*

(1) *Eumdem ſolem aut ex limo emergere, aut loto insidere, aut navigio provehi, aut singulis horis formam commutare, aut varios per singula zodiaci signa vultus induere praedicant* (Aegyptii). Porphyrius epiſt. ad Anebonem.

ma dei arcu, *& ſagitta uſum fuiſſet*, *Vishnu dei protectionem obtinuit*, *accepitque triciacram* (tres rotas , caeli , terrae , & inferni gubernii ſymbola) *& illis matris meae uterum replevit*. Vide etiam *ſtroph*. 5. *pag*. 172. *& ſeq*. in grammatica Samſcrdamica .

Quis igitur adeo effrons, adeoque temerarius ſit, qui Indis traditionem diluvii univerſalis abneget , & cum iiſdem, principalem deorum ſuorum apotheoſim ad diluvium non referat ? Quis neget etiam Indorum animis conſtanter hanc opinionem inſediſſe, ut concuſſae univerſae naturae reparatorem agnoſcerent, incarnandi dei alicuius neceſſitatem profiterentur, per quem poſt diluvium virtuti praemium, crimini poenam decernerent, & rudi idea ſibi ipſi oppoſitum, diiſque contrarium hominem cum ſe ipſo componere ſtuderent ? Quare recte hanc incarnationem Calcuttenſes Angli, & ipſe levis Sonnerat ad diluvium univerſale refert, quod vide *tom*. 1. *pag*. 280. *edit. in* 8. Confer etiam ſyſtema Brahmanicum *pag*. 216. *de diluvio* ex libro Amaraſinha , & dictionarium Franciſci Pivatii *tom*. 8. *pag*. 209. *tab*. 42. *fig*. 1., ubi deus Canon Iapponnenſis eodem plane modo, quo deus Vishnu apud Indos in piſcem incarnatus exhibetur, eique in concha recurva navigans occurrit rex Manu, ſeu vir ille iuſtus iunctis manibus deum deprecans, ut a diluvio ſervetur. Ex quo recte argues, incarnationum dei Vishnu theodotiam, ſeu diluvii traditionem etiam in Iapponnia revera exſtare, atque haec omnia miro modo pro locorum & gentium ratione plaſmata, exhibita, conſervata fuiſſe, maiori minorive luce aut caligine aucta aut obvoluta permanere. Cur autem iuſtus ille vir in tabula Iapponnenſi deo Canon in concha occurat, rationem petere poteris ex Schedio qui ait: *Inter concharum genera Nerites per maria navigantes*: *praebentes concavam ſibi partem*, *alteram vero ſtanti aurae inſtar veli opponentes*. *Hinc etiam* ΔΙΩΝΗ *ab humiditate dictae*. Concha igitur illa navigium Noah Indicae gentis conditoris repraeſentat, per quod ipſe in diluvio univerſali a Vishnu deo mundi ſervatore liberatus fuit. Acres & incitati rabulae haec rodant, & qui omnium gentium traditiones evertere omnibus viribus adlaborant, libros & monumenta iſta Indicae gentis omni revelationis lumine deſtitutae, ſi poſſunt, tollant.

Secun-

Secunda incarnatio dei Vishnu in testudinem; quam കൂർമ്മവദാരം *Kùrmavadàram* vocant, in tab. Indica autographa musei Borgiani ita exhibetur. *in Tab.* IX. *c.*

Solis domicilium mons Meru in medio conspicitur mari, in quod eum praecipitem egerunt boni malique genii ob acre certamen quod inter eos intercesserat. Pugnae caussa fuit അമൃതം *amrdam*, ambrosia, seu cibus ille caelestis (1) vel potus, quem Vishnu in illo monte, & paradiso suo Vaicunda dicto, sedens distribuit. Amrdam istud, seu hunc immortalitatis potum boni malique genii vehementer exoptabant, atque ex monte Meru primi dei solis domicilio elicere & decerpere volebant. Dum igitur iudicia calent, & de possidenda immortalitate acriter inter divos agitatur, mons Meru cui terra insidet, in mare decidit, & in profunda abyssi fertur. Dii boni periclitantem montem videntes, ad Deum Vishnu mundi conservatorem accurrunt, eumque rogant, ut montem salvum restituat.

(1) De ambrosia & nectare, quid essent, varias veterum opiniones relatas vide lib.2. cap.1. pag.51. *Athenaei coenae sapientum lib.*xv. *Lugduni anno* 1556. Item Ludovici Caelii Rhodigini *lectionum antiquarum* tom. 4. lib.28. p.547. *Ambrosia Atheniensibus quam in Iovis Ctesii dedicatione ferendam praecipiebant, non herbam indicat, sed ut docuit Athenaeus, omnigenas fruges cum oleo & latice*, ait Rhodiginus. Nectar, vinum & favum commixtum esse alios, cibum esse alios, ambrosiam mellis naturam nonocuplam habere aliquos existimasse, loco citato docet Athenaeus. Nuspiam ibi herbae aut frugum mentio. Nescio itaque unde Rhodiginus ambrosiae & nectaris significationi fruges omnigenas affingat nisi per ambrosiam illam Atheniensem frugum liba Iovi oblata intelligas Ambrosia, immortalis ab ἀ privativa & βρότος mortalis cibum potumve immortalitatis significat, quam significationem vocabulo *amrdam* tribuit etiam Vocabularium Amarasinha. Mrdyu *mors*, mrda *mortalis aut mortuus*, mrdá *mortalitas*, amrdá cum prima littera *a* privativa, *immortalitas*.

Quidquid igitur successu temporis variae gentes de ambrosia effinxerint, aut per quemcumque cibum & potum eam symbolice repraesentare voluerint, vocabulum illud in radice sua *immortalitatem* sonat, & pro hac Indici dei boni malique inter se certabant. Malabarenses Indi ambrosiam lac dulcissimum esse dicunt, quod potum immortalitatem tribuit. Macrobius *lib.*1. *Saturn. cap.*12. altissimam & purissimam animae vel cognitionis partem, qua divina sustentantur & constant, nectar vocari, & potum deorum esse dicit In tanta opinionum & sententiarum discordia, mirum non est, quod imperitum vulgus sive in Indiis sive in Sinis ambrosiam sive lac, sive mel, sive denique herbam ex qua immortalitas elici possit, esse crediderit, & hodiedum credat.

ſtituat. Vishnu teſtudinis formam induit, bolidis inſtar profunda petit, monti dorſum ſubdit, eum elevat, & ne mergatur a decumanis fluctibus, incolumem ſuſtentat. Dii boni malique montem Paradiſiacum reſtitutum videntes, eum immani illo ſerpente വാസുകി váſughi dicto, qui totum mundum in circulo recluſum continet, cingunt, & daemones quidem caput ſerpentis arripiendo, dii vero caudam prehendendo ſerpentem circa montem circumagunt, montem perfricant, ambroſiam elicere omni ſtudio adlaborant. In tabula Borgiana primus deorum, ſerpentis caudam trahentium, eſt Deus Brahma, quem ex 4. faciebus & libro, quem manu tenet, dignoſces. Secundus eſt Vishnu florea ſerta aut monilia ex collo portans. Tertius eſt Shiva tigrina pelle amictus, in capite ſerpentem cucullatum, manu vero tridentem, cui appenſum haeret tympanum, geſtans. Dum hi dii vehementius laborant, ſerpens laboris & frictionis impatiens venenum evomit, eoque totum mare inficit. At mons Meru ambroſiam reddit, quam medicus caeleſtis *Danuvandra* in mare diffuſam colligit, ac in vaſe quoddam deo Vishnu in montis Meru cacumine ſedenti extradit, qui eam diis bonis diſtribuit, procul pulſis daemonibus immundis, qui ab illo tempore capitale & numquam emoriturum odium, invidiam, & inimicitiam in deos gerunt. Tribus igitur vicibus Vishnu dei imago in hoc tabula recurrit. Is in teſtudinem incarnatus montem ſuſtinet, in hominis ſeu dei forma ſerpentis caudam trahit, & is idem in divina & regali forma pedibus decuſſatis in loto ~~ſeu ny~~mphaea in ipſo montis cacumine ſedet. Vultu eſt nigro, caput corona redimitus & 4. manibus inſignitus. Una lotum, altera ſagittam vel ſceptrum, tertia buccinum, quarta rotulam ferream ciacram dictam tenet. Quamprimum hic deus reliquis divis ambroſiam illam ex mari collectam diſtribuerat, illud ipſum mare ſtatim protulit deam Laekshmi magnam illam matrem, Venerem Indicam, generationis & fecunditatis deam, tellurem nempe vel opem Vishnu dei uxorem, quae eidem ad latus dextrum florem nymphaeam ferens aſſidet. Eodem momento e mari nata eſt Saraſvadi harmoniae & concinnitatis

dea,

dea, Brahmae uxor, quae ad latus ſiniſtrum dei Vishnu ſedet, denique mare hoc enixum eſt deam മൂദെവി Múdévi, ſeu deam turpitudinis & diſcordiae, quae in tabula Borgiana non exhibetur. Cum his deabus ex eodem mari prodivit vacca fecunditatis ſymbolum, equus 7. capitum, arbor kalpavrksham, & elephas albus fortitudinis & prudentiae princeps, qui ſervatum a deo Vishnu mundum ſeu terram ſuſtineret. Unde fabulantur Indi hodiedum terram teſtudini & 8. elephantis inſidere, qui dum ſtationem ſuam mutant, terrae motum efficere dicuntur. In mari & ad litus multae conſpiciuntur nympheae, & in ſuperiori tabulae margine ſolis diſcus & luna bicornis. Expoſita Borgiana tabula, nunc iam rerum myſteria perſcrutemur.

Primo itaque de dono, cibo, ſeu potu immortalitatis hic inter divos quaeſtio eſt (1). Boni malique genii immortales eſſe exoptant. Hoc ut evincant, ſive ex monte Meru, primi dei ſolis ſede, qui veri dei ſymbolum eſt, ſive ex arbore kalpavrksham nempe vitae & mortis ligno, ſive ex ipſo paradiſo dei Vishnu ambroſiam elicere ſatagunt. Sed en dum ferventius pro ea certant, mons, arbor, paradiſus in mare labitur, & ne pereat, deus Vishnu, virtus nempe illa mundi conſervatrix, in teſtudinem deſcendit, montem & mundum elevat & incolumem reddit. Incarnatio itaque iſta antidiluvianam creationis mundi noti-

(1) Vide de hac incarnatione Sonnerat *tom.1. pag.281.* Franciſcum Pivatium *tom.8.pag.119.* de incarnationibus dei Vishnu. R. P. Marcus a Tumba Capuccinus Miſſionarius Nepalenſis in codice manuſcripto inter codices manuſcript. muſei Borgiani de monte Meru & de Amrdam ita ſcribit? *Il monte Sumeru che sta nel polo artico* (nempe Indico ſeu intra fines Indiae ſito; vide *pag.135.* in opere) . . . *è in fonzato dentro la terra. Egli è di colore d'oro .. sopra di questo v' è l'albero della vita, detto paragiatek, albero, che dà per frutto l'ambrosia, o nettare detto amrit* (corruptio eſt ab amrda). *A mezzo giorno di questo monte v' è l'albero giàmun* (ciamba. *Li frutti di questo albero cadono per terra, e dal loro suco se ne forma il fiume Giamuna* (Styx ſeu Stygis flumen) *che entra nel Gange nella città di Elenbad, fiume molto sacro . . . Questa è la descrizione da gran montagna Sumeru parbot* (Sumeru párvadam) *montagna d'oro, tanto rinomata fra questi gentili, in dove sono li paradisi, ed alla quale la stella polare serve di corona, ed il sole altro non fa, che un continuo giro respettuoso.* Itaque ex traditione Indorum, quamvis multis fabulis obvoluta, ſatis perſpicue evincitur, certamen illud deorum bonorum malorumque de ambroſia ſeu de immortalitate in paradiſo contigiſſe, ubi nempe arbor vitae & mortis eſt.

notitiam, angelorum inter se pugnam, arboris boni malique allegoriam, ob gulam, invidiam & ambitionem prima mundi peccata, mundi praecipitationem in mare, id est diluvium, conservatoris denique & humani generis reparatoris ideam traditionemque includit. Serpens ille vitae & mortis symbolum, qui totam terram suo circulo continet, antiquus nempe ille daemon vel Typhon Aegyptiacus ex lacu prodiens, aquas omnis generationis principium veneno inficit, unde bonae & malae generationis origo. Verum medicus caelestis ambrosiam (*Immortalitatem*) in mare delapsam colligit, & Vishnu deus eam bonis tantum distribuit, malis undequaque ab immortalitatis dono & beatitudine propulsis. Scio equidem hanc incarnationem ab aliis paullo aliter narrari (1). Verum peculiaris alicuius Indicae provinciae traditio, quae facile corrumpi potuit, generali Indorum doctrinae nihil officit, praesertim cum haec incarnatio, prout eam tradidimus, multis Indicis contineatur libris, et tabulae autographae eam cum attributis a nobis expositis apertissime exhibeant. Quid mirabilius dici potest, quam si hanc eamdem traditionem apud omnes pene Asiaticas gentes revera exsistere perspicuis argumentis ostendam? Videatur in Pivatio *tom.8. tab.43. fig.3.* cum hac epigraphe: *Il creatore del universo*, *ad pag.210. edit. Venet. anno* 1749. Ibidem deus Canon Iapponnensis, ut hic Indicus Vishnu mundi servator et restaurator exhibetur facie nigra ut apud Indos, capillis nigris & crispis, corona redimitus, pedibus decussatis, supra arboris vitae et mortis truncum in nymphaea vel loto sedens, quatuor manibus instructus, quarum una lotum, altera sagittam vel sceptrum, alia rotulam ciacram, alia denique amphoram tenet, ex qua salienti aqua, aut fortassis immortalitatis poculo et nectare, mundum, quem illa machina repraesentat, irrigat et conservat, aut bonis geniis bibendum tradit. Subtus, ut in tabula Indica Borgiana, ex una parte stant daemones, ex alia vero dii serpente illo arborem, in cuius vertice sedet Vishnu vel Canon, perfricantes, et ambrosiam elicientes. Horum deorum ordine secundus 4. vultus habet, et librum manu gerit.

(1) Vid. cod. manuscript. P. Marci a Tumba, *pag.*163.164.

Quemadmodum igitur hic deaster ex his insignibus aperte deus Brahma esse cognoscitur, ita pariter extra omnem dubitationis aleam positum est, eumdem illum deum Canon, qui in vertice arboris in loto sedet, Indicum deum Vishnu esse. Ipsum arboris truncum aut caudicem testudo mari innatans sustinet (1) atque eidem socium se praebet sol sub forma radiantis viri, deus nempe ille primus Indicus et veri dei symbolum, qui totam illam in mare labentem molem una cum testudine sustinere, aut certe in testudinis formam, ut mundum servaret, se transivisse, palam indicare videtur.

Pivatius haec omnia ex Kaemphero, ex legationum Batavarum sylloge, ex P. Ludovico Guzmano, ex theologorum Japponnensium opinione ad creationem mundi refert. Verum caecus sit, qui non videat, haec ad creationem mundi, atque simul ad eius restaurationem post angelorum pugnam et diluvium non

(1) Testudo ex hodierna Indorum australium fide & superstitione mortiferum omen est. Quare plurimum ipsi conturbantur, dum testudo praeter exspectationem domum aliquam ingreditur, id quod de Coromandelensibus testatur R. P. Norbertus Indicae superstitionis satis peritus vir. Malabarenses quamvis fame torqueantur, mortem magis oppetere volunt, quam testudinis carne eam depellere. Id quod satis perspicue indicat, sive ad universalis diluvii tristem memoriam, sive quod testudinis dorso mundum inniti credant, & ne eius occisione ruat, vereantur, hanc superstitionem referri. Deinde alia etiam huius rei caussa dari potest. Vishnu deus in forma testudinis apparuit, & lege cautum est inter illos qui metempsychoseos dogmati addicti sunt, nullum animal interimere, sed praecipue animal sacrum, quale est testudo. D. Willelmus Thomson Anglus, vir morum suavitate & eruditione clarus, qui testudinum indolem & proprietates argute & diligenter scrutatur, nuper mihi dixerat, testudinem quocumque demum modo aquis iniiciatur, numquam mergi, sed in seipsam revolvi, & natare, eique caudam pro gubernaculo, pedes pro remis, infernam superficiem pro cymba esse. Haec ergo testudo, piscis, & concha in diluvio universali apte mundi navigia esse finguntur, quibus mons Meru, & terrestris moles ex aquis educta fuit. Certe navigium nihil nisi piscis natantis imitationem esse clarissimi philosophi crediderunt; pisci enim branchiae pro remis, cauda pro gubernaculo sunt. Adde a veteribus memoriae proditum esse, antiquos Indos & Africanos superna testudinis testa pro cymba usos fuisse, quod nequaquam incredibile est, cum in mari Indico ingentis magnitudinis testudines reperiantur, in quarum superficie 3. & 4. viri stare & vehi possint. Confer Calepinum sub voce *testudo*. *Testudinum illic* (in insula S. Mauritii hodie insula Franciae) *tanta moles est, ut super una stantes nostrum quatuor facile ad gressum eius promoveremur. In testa unius decem nostrum considentes epulati sunt*. Lopez *in quinta parte Indiae orientalis navigationis Hollandicae anni* 1598. Francofurti *an*.1601. *pag*.7.

non referri. Verum enim veró inter Iapponnensem hanc et Indicam theodotiam tam plana et perfecta est analogia, ut ovum ovo vix similius esse possit; id quod ipse fatetur summa religione et auctoritate praeditus vir R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.* 132. Deinde incarnationem dei in piscem Iapponnenses credunt, et in delubris suis exhibent ut Indi, quod paullo supra vidimus. Omnem de ovo Bacchico vitae symbolo et mundi principio ex monumentis Meacensibus cosmogoniam idem adducit Pivatius *pag.* 164. et 165., atque post eum d' Hancarvillius *tom.* 1. *pag.* 65. *tab.* 8. Quid igitur, an tabula quoque illa Iapponnensis, qua testudo mari innatans et montem Meru vel arborem paradisiacam portans, exhibetur, ad Indicum Vishnu et Brahmanum theodotiam non erit referenda? Ceterum D. d' Hancarville, qui monumentum illud Iapponense in suis disquisitionibus affert, saltem paucis innuere debuerat, se illud ab aliis esse mutuatum, ac iam anno 1749. illud Venetiis et alibi elucubratum fuisse.

Brahmanicam traditionem de dulcicula caelesti potione, seu de immortalitatis cibo ambrosia aut nectare longe ante Christum natum gentes pervasisse, aut potius universalem omnium gentium fortassis ab ipsa sua origine traditionem esse, colligere poteris ex tumido gentium censore de Paw *tom.* 1. *pag.* 331., ubi contendit Scythas, Persas, Tibetanos, quin et ipsos Sinenses hunc immortalitatis potum acri studio quaesivisse. Lubens fateor hanc communem esse in omnibus scholis cantilenam. Sed cur, aut quomodo in omnium gentium scholas irrepserit, hoc nobis dicat loquacissimus homo. Imperator Sinicus, ut idem habet de Paw, *Schi-chuan-di* nomine, circa annum 200. ante Christum natum naves pelago commisit, ut apud exteros herbam medicam conquirerent, ex qua immortalitatis potum elicere posset. Anno 157. ante Christum natum Imperator *Ven-ti* ex potione occulta eiusdem nectaris, quod sibi male paraverat, in ipso aetatis suae flore occidit. *Et quidem in hac regia Pequinensi, in qua degimus, pauci sunt omnino magistratus, eunuchi, ceterique primores, qui non hoc insaniae morbo laborent. Et quoniam non desunt discipuli, ita neque magistri, superioribus tanto cariores, quanto immortalitatis per se maius est studium, & acrio-*

ribus igniculis excitat ambientes. Expedit. P. Trigault apud Sinas *pag.* 102., *apud de Paw pag.* 336. Idem fere, si ita loqui licet, fanaticismus obtinet apud Indos et Tibetanos, quamquam Indi distinctiorem de suo *amrdam* habere videantur notionem, neque herbam esse arbitrentur. Quid igitur est aliud haec ambrosia tam ardenter conquisita, quam ipsum immortalitatis donum a Deo primo homini promissum, si mandatis eius adhaereret, neque ex arbore boni et mali vetitum fructum comederet? Cuius quidem praecepti traditionem, paradisi notionem, genesis denique Moysaicae notitiam in obscurissima caligine demersam, apud has gentes revelationis lumine destitutas reperiri, lucidissima argumenta probant. Vocabularium Brahmanicum Amarasinha *sect. Sorggavarggam* seu cap. de caelo, amrdam seu ambrosiam ita describit: അമൃതം amrda, പീയൂഷം piyūsham, സുധാ sudhá, *immortalitas*, *ambrosia*, *plena satietas*. Inde derivatur അമൃതാന്ധസഃ *cibus regius*, *plena & satians refectio*. Statim post hanc dictionem vocabularium subiungit: സുമേരു sumeru *pulcher mons Meru*, ad quam vocem R. P. Hanxleden in suo dictionario habet: o monte da gloria todo de ouro, *mons gloriae totus aureus*, deinde prosequitur Amarasinha: രത്നാസനം raetnásena *sedes pretiosa*, *sedes aurea*, tum സുരാലയം suráleya *domus*, *habitaculum solis*, hoc est primi Indici dei, qui veri Dei symbolum est. Igitur mons Meru ex doctrina Indorum mons gloriae et paradisus est, in quo deus immortalitatem dispensat. Ibi pariter stat കല്പവൃക്ഷം kalpavrksham immortalitatis, firmitatis et iustitiae arbor. Montem hunc septentrionales Indi aeque ac australes venerantur, eiusque nomen scribunt सोमेरु Someru. Tibetani, qui eum gradibus mysticis distinctum esse putant, solem, lunam, et lahas suos seu

ſeu planetas Indicos et Tibetanos deos in eo degere et contemplari affirmant, nomenque huius montis ſcribunt རི་རབ Rirou, vel Righiel lunbò, quod ſi ad Samſcrdamicam etymologiam reducas, erit ഋഷി Irushi, corrupte *Rigì vel Rishi lunbo*, mons contemplatorum, ſeu deorum planetarum beatorum, qui ibi deum ſolem et lunam contemplantur et adorant. Ad auſtralem huius montis partem Indi et Tibetani conſtituunt arborem ചമ്പ ciamba, Indoſtanis जामुन giamun, Tibetanis zampu dictam, quae omnia unius eiuſdemque vocabuli *ciámba* corruptiones ſunt. Haec arbor in Indiis ſatis frequens, a Luſitanorum colonis, qui in India diſperſi habitant, lingua Luſitana corrupta *iamboeria* vocatur. Fructum vero eius, qui pomum eſt viride intus pulpa lactea repletum, et indole ſua calidiſſimum, iámba, vel pomum Adami appellant. Denominationis huius ratio fuit, quod Luſitani cum primo in Indiam appulerant, ciámba arborem in paradiſo gentilico, hoc eſt in monte Meru ſatam eſſe, ab eaque bonam & malam humanam ſortem deſcendere a gentilibus narrari audiviſſent. Quare Nepalenſes Indi & Tibetani, ad quos certe Luſitani numquam penetraverant, huius paradiſiacae arboris notitiam aut traditionem iam ab antiquiſſimis temporibus poſſidebant, atque ut ſupra ex P. Marco vidimus, per fructum eius, ſeu ſuccum ex mortiferis illius pomis expreſſum Stygem inferni flumen efformari credebant, quod certe arborem illam primam paradiſiacam omnis mali auctricem ab Indis credi palam & aperte probat. Quia vero allegorica illa paradiſi arbor una eademque bonum ſimul & malum fructum proferre haud poſſe, Indis antiquis videbatur, aliam in eodem paradiſiaco monte Meru exſtare effinxerunt arborem, quae പരമജാദിക paramagiádika, non autem ut P. Marcus corrupte ſcribit, paragiátek, vocabatur. പരമ parama in lingua ſacra Samſcrdamica vocatur *res excellentiſſima*,

Sic

Sic v. g. പരമൻ paramen, *ens excellentiſſimum*, *ens ſupremum Deus*. ജാതിക്കാ giádika *nux* eſt *myriſtica*, ſeu nux Malacenſis (noce moſcata), unde arbor illa bona paradiſiaca, quae bonum, ſalutiferum, ſeu aeternae vitae fructum ferebat, arbor eſt nucis myriſticae. En itaque longo ratiocinationis uſu & tempore, communi & populari Indorum opinione duas in paradiſo arbores confictas! Libri Brahmanici vetuſtiſſimi, qualis eſt Amaraſinha, unam tantum in paradiſo arborem admittunt, arborem immortalitatis, iuſtitiae & firmitatis. Populus Indicus, cui ſymbola & imagines ad religionem aeque tam neceſſariae ſunt, ac oryza ad phyſicam vitam ſuſtinendam, de arbore kalpavrksham iuſtae ideae aſſequendae impar, allegoricae arbori paradiſiacae unius eiuſdemque, quae vitam & mortem dat, vitae attributo ſubſtituit ſymbolum arborem nucis myriſticae, arbori autem paradiſiacae mortiferae arborem ciámba, & ſatis quidem apte. Nam nucem myriſticam, ſi edatur, cerebrum mire afficere, menti hilaritatem, corpori vires, ſtomacho robur, ſenſibus vitam tribuere, quis eſt qui ignoret? Quare regibus Indicis in deliciis eſt, & praecipuum oryzae & ciborum Indicorum condimentum. Pomum vero Indicum lacteſcens ciámba dictum, calidiſſimum, ac quadam mortifera virtute narcotica refertum, ut robuſtiſſimi ſtomachi virum deiiciat & proſternat, eſſe fertur. Quare dicitur hodiedum pomo illo abortum procurare ſcelerum adiutores Indos, & dum capitali odio torquentur ſucco pomi ciámba vaccino lacti immixto occultis artibus hoſtem e medio tollere. Haec anxie & ſollicite lectori tradere voluimus, ut fabulis & ſymbolis Indicis certa & inconcuſſa principia poneremus. Arboris ciámba ectypon deſcriptum habes in Alphab. Tibet. *tab.* 1. *ad pag.* 472. *num.* 34. Apud Pivatium *tom.* 8. *tab.* 20. *fig.* 2. In horto Malabarico (1) *tom.* 1. *fig.* 18.

Ad

(1) Hortus Malabaricus. Amſtelodami apud viduam Iohannis Van Somern. 1689. *tom.* 1. *fig.* 8. ſub voce *Nàtusbàmba*, quod ad indolem pronuntiationis Italicae ſcribendum eſt nátu ciámba, id eſt ciámba indigena Malabarica, cuius malum an mortiferum ſit, ignoro.

Ad pedem montis Meru ex quatuor ſaxis iuxta caudicem arboris kalpavrksham, quatuor ex opinione Indorum et Tibetanorum oriuntur fluvii, qui luſtrandi & peccata expiandi virtute gaudent, nempe Ganges, Indus, et alii duo Pahkiu & Sita Tibetanis dicti. Vide de his 4. fluviis ex Paradiſo Indico manantibus in Alphab. Tibet. *pag.* 345. *& ſeq.* ubi etiam multa ex D. De-Guignes afferuntur, et duplex Meſopotamia et Aethiopia ſcite et litterate diſtinguitur. Confer etiam librum inſcriptum: *Itinerarium orientale R. P. Philippi a SS. Trinitate Carmelitae Diſcalceati Lugduni anno* 1649. *lib.* 3. *cap.* 10. *pag.* 147. *& ſeq.* ubi non ſolum Indum et Gangem e Paradiſo effluere auctor docet, ſed etiam rationem tradit, qua quatuor illi fluvii in S. Scriptura expreſſi, revera ad montem Taurum unam originem habere, et inter ſe communicare dici poſſint. Confer denique ea, quae nos ſupra de monte Meru docuimus in opere *pag.* 124. 129. 130. 131. 132. Ex quibus omnibus ſane liquet, traditionem Indorum non ſolum cum omnium gentium traditione convenire, ſed etiam obſcuram Geneſis Moyſaicae notitiam apud Brahmanes revera exſiſtere, atque ſyſtemata philoſophica antiquiſſimis Hebraicis traditionibus ſuperaddita eſſe, aut denique antiquitus eas his populis communes fuiſſe.

His poſitis et iam ſtabilitis, videndum nunc, an hae ipſae traditiones in Sinas perlatae fuerint, et quomodo fuerint ibidem corruptae. Incertus auctor codicis manuſcripti (*Dialogus Sinam inter & Europaeum occaſione motuum, quos errantes quinque ſtellae valde inordinatos habent, ex veteribus libris Sinenſibus canonicis* inſcripti et in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide exſtantis, ita habet: *In libro King refertur de* Lien-Chan *ſeu de duplici monte, quorum alter alteri eſt impoſitus, item de figura* Kien *nuncupata, quae perennitatis ſymbolum eſt*. Ad marginem eſt ſcriptum. *Hic mons paradiſiaci montis inſtar eſt, ut alibi oſtendemus*. Deinde *pag.* 26. proſequitur: *Antequam primi parentes a virtute deſciviſſent, pulchrum incolebant locum & deliciis affluentem. In antiquis codicibus locus ille vocatur* Kieou, *& dicitur terra fuiſſe altior ac ſublimior. Antiqua for-*

forma characteris 古 *erat huiusmodi* [character] , *vel* [character] , *& in utraque manifeste apparet imago duorum hominum in plana terra consistentium. Veteres hunc locum summis laudibus extulerunt. De quo liber antiquissimus* Tsu *sic loquitur*: Iuxta morem pennatorum hominum tendam ad immortalitatis montem, & habitabo in antiqua patria, ubi morti non erat locus. *Quae verba explicans commentarius*, mons immortalitatis, *ait*, locus est diu noctuque semper splendens. *Posteriorum aetatum haeretici characterem* [character] *interpretati sunt medicinam quamdam, quae in camino parari possit ad vitam immortalem consequendam.* Deinde pag. 27. prosequitur: *In libro quo promittitur immortalitas legitur*: Fons nuditans (fons loci cuius incolae nudi sunt (annos sistit, seu amovet senectutem & spiritale lignum vitam producit. Ii quibus horum usum natura concessit, aetatem proferunt in longinquum sine termino. Adde his *tab.* 43. *fig.* 3. *tom.* 8. *in Pivatio* montem Meru seu truncum arboris vitae apud lapponnenses exhibentem, de qua supra disseruimus. Adde tabulam Borgianam Indicam autographam ex ipsis canonicis Indorum libris explicatam. In has tabulas & monumenta oculos & animum intendat de Paw, Holwel & Bailly, gentes Asiaticas ex monumentis, ex ipsarum lingua, ex codicibus Indicis & Sinensibus diiudicent, non autem ex palato, cerebro, commentis, & somniis suis, videbuntque gentes illas minus delirare, quam delirent hi ipsi stolidi gentium praeceptores & censores. Scio equidem harum traditionum veritatem apud illas gentes in satis obscura caligine demersam latere, verum ubi revelationis lumen deest, fabulae & somnia succedant oportet, atque huius rei evidens argumentum sunt hi ipsi Indi, Tibetani, Sinenses, & philosophi nostri. Horum aliqui illos super astra extollunt, eisque antiquitatem pene infinitam tribuunt contra ipsos eorum codices, traditionem, & monumenta, alii eos fungos esse existimant contra hos ipsos eorum codices, traditiones & monumenta. Interea id unum certum fixumque manet, gentes illas cum aliis convenire, & omnibus unam eamdemque originem esse. Confer

fer Iacobi Zimmermanni opusc. *tom.1.part.2.pag.762. edit. Tiguri* 1751. de atheismo Platoni impacto.

Tertia incarnatio dei Vishnu, quam വരാഹവതാരം. varáhavadáram vocant, est descensus in aprum. Haec incarnatio in pictura Indica autographa Borgiana ita exhibetur.

Mare nymphaeae floribus refertum visitur, & in eo iacet prostratus Irannya gigas flammeus & horridus, gladio eius ad latus, tamquam ex manibus excidisset, exstante. In mari ipso ad latus gigantis stat victor deus Vishnu fusco colore totum humanum corpus gerens, & capite aprino insignitus, ex cuius ore dens aprinus prodit; cui terra munimentis & turribus instructa in loto contenta, insidet. Terram hanc Vishnu in aprum incarnatus ex mari incolumem sustulit, & Irannyam, qui eam in aquarum abysso submergere adlaborabat, devicit. Haec pictura quamvis in museo Borgiano exstet, heic non exhibetur; incarnatio enim ista ad duas praecedentes referenda esse videtur, uti eam referunt Calcuttenses Angli. Illi, qui eius cognoscendae desiderio tenentur, adire possunt Pivatii *tom.8. tab.*21., *fig.*1. Sonnerat *tom.1.p.*286., et P. Marcum a Tumba *in cod. manuscript. musei Borgiani pag.*164. ubi ex sententia Indorum Nepalensium animadvertit, Irannyam daemonem corruptionis humani generis prima mundi aetate caussam fuisse, inde mundum praecipitem mergi coepisse, ac proinde tres istas primas dei Vishnu incarnationes ad diluvium referendas esse. Aprum hiemis symbolum esse putat Macrobius *Saturn.* lib.1. cap.20., *quod hispidus & asper gaudeat locis humidis & lutosis, pruinaque contectis.* Hoc si concedas, facilis redditur ratio, cur Vishnu apri formam induerit in diluvio universali. Verum quia Brahmanes aprum hunc വരാഹഃ varáha, കിടി kidi, & സൂകരഃ sugara, id est aprum montanum & silvestrem vocant, etiam fortitudinis, ferocitatis ac vindictae symbolum esse potest; dente enim terram sustinet, quod fortitudinem significat, ferox est, quia Irannyam dente prostravit, & eius ventre proscisso, sanguinem etiam illius exsuxit. Haec itaque incarnatio iterum apertissime indicat, chronologiam & historiam Indicam diluvii uni-

versalis epocham non excedere, ac proinde amentissimum, atque omnibus consiliis expertem & devium D. Holwel, qui ex Indicorum geniorum aetate Indicam chronologiam texit, vanissimis commentis Europaeis hominibus imponere voluisse.

Quarta incarnatio dei Vishnu vocatur നരസിംഹാവതാരം narasinhavadáram seu descensus in hominem & leonem, id est in animal ex homine & leone constans. Daemon Irannya saepe occisus, iterum iterumque in mundum redux ab omnibus coli, adorarique voluit. Restitit Pragaladen homo antiqua virtute & fide, qui ideo ab Irannya vehementer fuit exagitatus. Vishnu hominis, leonisque forma Irannyam vincit, devotum sibi Pragaladen a vexatione illius eximit, cultum sui ipsius populis suadet. Huius incarnationis tabula in museo Borgiano deest, eam tamen exhibet Pivatius *tom* 8. *tab*. 21. *fig*. 2. R. P. Marcus a Tumba hanc incarnationem ad supplicium 3. puerorum a Nabuchodonosore irrogatum referendam esse putat. Verum quo argumento, qua coniectura, quanam ratione? Nullum huius rei nec in lingua, nec in symbolis, nec in Brahmanicis libris indicium adest. Multo itaque probabilius est, has incarnationes ab antiquis Brahmanibus confictas fuisse, ut cultum dei Vishnu primaevum stabilirent, populumque per praemia virtuti proposita, & per vindictam crimini praenuntiatam in officio continerent. Excussis per diluvium terrae cardinibus, peccati ratio maior haberi coepit, atque Vishnu deus, virtus nempe illa mundi conservatrix, saepe in hunc mundum introducitur, ut malos castiget, bonis adiutorem se praebeat & socium virtutis.

Quinta incarnatio fuit in വാമനൻ Vámana, seu in pygmeum. Regem quemdam nomine ബലി Bali, fingunt deis hominibusque in hoc mundo infestum fuisse, & hunc regem revera exstitisse aliqui arbitrantur. Verum liber Amarasinha *sect. Pádálavarggam* tradit: Bali inferni seu limbi praesidem esse, & huic libro plus fidei adhibendum, quam vulgi fabulis, quae incerto ore circumferuntur. Bali ergo daemon est, quem deus Vish-

Vishnu devicit, & hunc eumdem Bali ſingulis annis e limbo progredi credunt, atque mundum hunc inviſere. Deus Vishnu hunc ſingulis annis coercet, & ad limbum relegat, unde feſti onam menſe auguſto in Malabaria (1), alibi vero menſe novembri, quo Indi novis induti veſtibus inter ſe certamina ineunt, flores per compita ſpargunt, & abundantiam frugum adeſſe teſtantur, celebratio inſtituta fuit. Vide de hoc feſto Sonnerat *tom.2. lib.3. cap.5. des fetes des Indiens*. Limbus itaque ſeu mundus ſubterraneus പാതാളം pádálam dictus, in vocabulario Amaraſinha aperte ബലിസത്മ Baliſatma, id eſt domicilium ſeu habitatio regis Bali vocatur. Unde quemadmodum Vishnu cum Irannya inferni daemone conflixit, ita quoque limbi praeſidem Bali, alioſque tyrannos devicit (2). Ex quo argues D.Cham-

(1) De feſto onam in Malabaria confer Iohannis Facundi Raulinii hiſtoriam eccleſiae Malabaricae *pag*.251. & de iuramentis popularibus Indicis *pag*.259. *Prohibet synodus* (Diamperitana (*ne Christiani*) *hoc* (onam) *vel aliud quodcumque festum celebrare audeant . . . eo quod infideles sibi prorsus superstitiose persuadeant, quod ii, qui huiusmodi spectaculo occiduntur, statim rapiantur in caelum*. Decr.IV. *de reformat. morum*. Igitur in caelum rapi putant, quia tali pugna & morte daemoni, qui mundi imperium ambit, ſe reſtitiſſe, & pro deo Vishnu mortem opetiiſſe credunt. Iam vero non eſt veriſimile Indos in memoriam olim acceptae cladis a Belo aut alio aliquo rege, ſponte ſe morti tradere velle. Religionis itaque, non autem hiſtoriae verae heic ratio eſt ſpectanda.

(2) Confer Plutarchum de *Ei apud Delphos*, ubi ex veterum theologorum ſententia & doctrina, *Deum interitus expertem, atque aeternum mutationibus sui uti, varias omnisque generis formas induere, diversisque se affectionibus & facultatibus obnoxium facere* dicit, id quod incarnationum harum Indicarum baſis eſt. Deinde proſequitur Plutarchus: „ Sapientes autem iſthaec „ vulgus hominum celantes mutatio- „ nem in ignem Apollinis ob negatio- „ nem multitudinis, & Phoebi ob pu- „ ritatem nomine afficiunt. Mutatio- „ nem autem in ſpiritus, aquam, ter- „ ram, ſidera, ſtirpes, atque anima- „ lia, eiuſque diſpoſitionem divulſione „ quadam, & in membra diſtractione „ per ambages proponunt, ipſum deum „ Dionyſium, Zagreum, Nyctelium, „ & Iſodetam appellant. Interitus etiam „ quoſdam, & e medio ſublationes, „ mortes, rurſumque in vitam reditus „ conſentanea dictis mutationibus aeni- „ gmata agunt, canuntque Baccho dithy- „ rambos, plena motuum animi & mu- „ tationum carmina cum vagis erroribus „ & circumcurſatione coniunctarum. „ Apollini autem canunt Paeanem, car- „ menque modeſtae camenae. Hunc „ ſemper iuvenem & ſenectutis exſor- „ tem, illum multiplici forma varia- „ que ſpecie pingunt, atque fingunt „. Certe in India Krshna deus ſeu Apollo ſemper iuvenis & niger ob pulchritudi-

bers, P. Marcum a Tumba, alioſque, qui hanc incarnationem ad Belum Aſſyriae regem, aut alium aliquem Indiae domito- rem referunt, incertis coniecturis ludi. ബലി bali in lingua Samſcrdamica etiam ſacrificium eſt, quo daemonibus ſeu potius larvis in limbo errantibus, quas ഭൂതര് bhùder vocant, oryza noctu edenda exponitur. Quod iterum indicat, Bali, non ve- rum, ſed fictitium regem eſſe. Adde, quod omnes hae Vishnu dei incarnationes unum auctorem habere videantur, qui eas unus ex ordine confinxiſſe, libris commendaſſe, & populo tra- didiſſe videtur, quod quidem nunc noſtra non intereſt inqui- rere. Huius incarnationis tabula autographa in muſeo Borgia- no exſtat. In ea deus Vishnu nanus umbella inſtructus mani- bus aquam excipit, quam eidem ex amphora & pelvi infun- dit rex Bali ad ſe lavandum. Ritus iſte infuſionis aquae in ma- nus Brahmanum, ſpecies ſacri iuramenti eſt, quo reges aliique diis & Brahmanibus de promiſſo ſancte ſervando obſtringuntur.

Sextae incarnationi, cuius ſub articulo Shrirâma *pag.* 135. tabulas duas, nempe XVII. & XVIII. iam dedimus, heic aliam tabulam Indicam autographam littera *C*. ſignatam ex muſeo Bor- giano adiicimus, ut articulo illi tota quanta eſt praeclara & ma- gnifica lux accedat (1). Tabula haec exhibet bellum Shrirâ- mae cum Râvana, ſeu ipſam pugnam Bacchi iunioris cum Plu- tone. Ad ſuperiorem marginem viſitur municipium illud cele- bre, quod Pluto fingitur in inſula Ceylan poſſediſſe. Simiae & urſi Shrirâmae dei comites & inſignes bellatores praeſidium illud obſederunt, eoque capto Râvanam cum toto ſuo gigan- tum hominumque exercitu in apertum belli campum excive- runt. In hoc ex parte ſiniſtra ſuperius primus curru & albis quadrigis vehitur *Lekshen* frater dei Shrirâmae ſagittam in *In- dracittren* gigantem, qui ei ex adverſo occurrit, evibrans. Hunc e ſuo

nis ideam quam nigredini affixam ge- runt, fingitur, Bacchus vero ſeu Shiva & Shrirâma ſub varia & multiplici for- ma exhibetur. Illi praecipue mulieres ſunt devotae, eique dulce carmen canunt, huius geſta plenis buccis, & crepitantibus verbis hodiedum ante delubra recitantur.

(1) Omnis haec fabula perſpicua fiet, ſi lector conſideret a Brahmanibus para- diſum ad ſeptemtrionem in monte Me- ru, infernum vero ad auſtrum in inſula Ceylan collocari.

e suo curru deiecit, stantque sonipedes duo, quos delapso curru vacuos manu tenet gigas alter asinino capite instructus. Sub hoc primo ordine alter subest pugnantium conflictus dei Shriramae cum Rávana, quorum ille stans, & colore fusco totum corpus pictum gerens in Rávanam sagittam emittit, resectisque manibus, asininum caput Rávanae, quod super cetera decem capita eminet, ferit, atque polycephalum hunc gigantum principem viginti brachiis, sagittis, securibus, gladiis & clypeis instructum prosternit. Hoc monstro ingenti, horrendo & teterrimo confecto, simiae in exercitum eius irruunt, comites illius gigantes, homines, elephantos et equos invadunt, disiiciunt, enecant, lapidibus obruunt, denique simici hi milites occisorum corporibus belli campum replent. Shrirâma simiis hoc in mandatis dederat, ut cum primum suo arcui admotas viderent manus, statim lapidibus Rávanae copias impeterent, ne si anceps aut incerta sagitta sine caede caderet, belli fervor languescere, aut is ipse timore vel periculo urgeri videatur. Quare in hac Borgiana tabula fere omnes simiae rubea saxa & ramos palmae Indicae ferre, & iis Rávanae, hoc est *noctis dei*, qui mortem catenis alligatam secum ducere dicitur, exercitum impetere cernuntur. Simiis nempe hic praeliandi modus familiaris est, quod omnes ii norunt, qui naturalem huius animalis historiam vel obiter legerunt. Rávana seu Pluto ditissimae insulae Laenga seu Ceylan rex magno apparatu bellico Shrirámae occurrerat, quia divitiarum & thesaurorum deus est. Ex adverso Rávanae sub Shrirâma pugnante stat Hanuman Silenus simiarum dux & pater, fusco colore corpus pictum gerens, cornubus instructus, & iunctis ac elevatis manibus Shrirámam victorem adorans (1). Confer epistolam D. de Cossigny ad Sonnerat scriptam *cap.*VI. de l'Ile de Ceylan *p.*98.99.100. Septi-

(1) De hoc itaque Baccho Indico canit Virgilius *lib.*6. *Aen.*

Nec qui pampineis victor iuga flectit habenis
Liber, agens Nysae de vertice tigres.

Et Dionysius in situ orbis:

Haec & Thebani Dionysi terra columnas
Monstrat ad Oceanum, atque extremi littora ponti
Montibus Indorum, qua vasto gurgite Ganges
In mare se volvit, Nysaeam impellit & undam.

Et infra:

Ut genus Indorum nigrorum Marte feroci

Per-

Septima incarnatio dei Vishnu, cuius tabula museum Borgianum destituitur, fuit in ബലഭദ്രരാമൻ Belabhadraráma, seu in heroem quemdam mira fortitudine praeditum, quod *Belabhadra* significat. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 293., Pivatius, P. Marcus a Tumba, aliique, quos vide. Haec facta fuisse creditur, ut Vishnu gigantes, hominesque superbos contereret, cultum deorum stabiliret, sacrificia & oblationes restitueret, iustitiam publicam exsulem revocaret.

Octa-

Perdomuit, montes Emodos (Imau) *scandit*

Ad haec paucis observandum est: In tabula Borgiana Indica autographa tigribus ursos substitutos reperiri, quia ursi ad montes Gattes versantes ipsis tigridibus sunt ferociores. Deinde sileni & simiae ramos palmarum ferunt, quia ex palmis Indicis vinum aráka vel tágaram dictum elicitur & conficitur, quod dum recens est, dulcescit, idque simiae ex una palma ad aliam saltitantes immisso in vasculum, quo liquor arboris decurrens excipitur, capite potant, eoque inebriantur. Itaque palmarum rami hic pro uvis & pampinis, quibus Graecus Bacchus amictus visitur, ponuntur, symbolum nempe solis generantis qui vinum producit, Indico climati idoneum & peculiare. Panem & Silenum in Indica expeditione Bacchi comites & magistros fuisse, Plato aliique veteres prodiderunt, & Clemens Alex. Panem suo tempore a Brahmanibus cultum fuisse docet. Quare Hanuman deum, qui in hac tabula Borgiana cornutus deum Ráma Bacchum iunctis manibus adorat, Panem esse diximus. At Silenus fortassis est, qui pariter egregie vinum potasse dicitur, quod ramus palmae eidem semper appingi solitus, denotat. Cum hoc ramo ad pedes iacente eum exhibet tab. autographa Indica in museo Borgiano, ubi Hanumán sedenti Rámae stans libellum supplicem porrigit, ut eum mittat in insulam Ceylan ad quaerendam Sidam, quam eidem Rávana furto abstulerat. Unde *Ovid*. 2. de arte amandi.

Ebrius ecce senex pando delapsus asello
Clamarunt Satyri surge age, surge pater.

Asini in exercitu Bacchi numerantur, quia asinus vitium, ac proinde & palmarum vinum exstillantium, putationem invenit. Ursus praeterea, & aselli, eorumque praesepe, caelestia signa sunt, & hi in cancro reperiuntur, qui dum comparent caelum purum & serenum futurum significant. Unde Theophrastus lib. de signis ait: *Asini praesepe cum purum splendidumque apparuerit, signum est futurae serenitatis*. Vide etiam Aratum *de signis aquarum & ventorum*. Tigridis pellem Baccho gestamen veteres affinxerunt ob varietatem stellarum, quas maculae tigrinae pellis repraesentant. Quare bene omnis haec fabula de Baccho ad solem refertur. Unde Orpheus in hymnis.

Primus it in lucem, at Dionysius dicitur idem
Immensum circa caelum, quod volvitur alte.

Hic idem sol, & virtus dei mundi conservatrix Plutonem, Rávana, daemonem, & noctis deum, qui Indiae nocere voluit, devicit, occidit, & regnum insulae Ceylan alteri extradidit.

Octava incarnatio fuit in heroem aut regem പരസുരാമൻ Parasuráma. പര para in lingua Samscrdamica significat *rem excellentem*, *superiorem*, *reliquis magis inclitam*, സു su praepositio *laudis est & honoris*, quae nominibus praeponi solet, ut elegantiam, aut bonitatem rei nominandae exprimat. Parasurama igitur Rámam deum superiorem, optimum, & reliquis excellentiorem significat, & revera Indi septentrionales & meridionales hanc incarnationem, seu Vishnu deum sub hoc titulo incarnatum summis laudibus extollunt, quamquam satis discordes sint in huius atque etiam aliarum incarnationum circumstantiis ennarrandis, quin etiam non uno eodemque ordine eas recenseant, sed e. g. hanc quam meridionales octavam, septentrionales sextam statuant; id quod illi, qui Sonnerat & P. Marci codicem inspexerint, facile animadvertere poterunt. Nos meridionalium Indorum theodotiam secuti, hanc in serie incarnationum octavam collocamus. Vishnu sub nomine Parasuráma incarnatus aeque ac Shriráma, qui unus idemque est, ex regno, seu potius ex urbe Ayodya, quae etiam Shrirámae patria esse fingitur, prodivit. Urbem hanc Rámae patriam R. P. Marcus geographiae septentrionalis Indiae satis peritus ad flumen *Devà*, quod Ayodyam praeterfluit, & in Gangem prope *Ciaprà* decurrit, non procul ab urbe *Patnà* collocat. Itaque ex patria, ex nomine, ex gestis, ex etymologia vocabuli Parasuráma evincitur, unum eumdemque Vishnu sub vario nominis Ráma seu Bacchi Indici involucro saepe a Brahmanibus exciri, atque in hunc mundum produci, ut modo hunc, modo illum tyrannum aut daemonem propulset, vincat, enecet, et prosternat. Parasuráma incarnatus fuisse, et totam Indiam perlustrasse dicitur, *primo* ut கார்த்தவீரன் Cartavìraguen, seu *dominum* et *potentem gigantem*, quod *Cartavìraguen* significat, occideret. Ex quo iam liquet, quod incarnationum harum auctor ex natura rei, quam pertractare volebat, nomina effinxerit, et ea in personas transformaverit, ac proinde, quod hi gigantes nihil aliud sint, quam personae con-

confictae ex nominibus v. g. fortitudinis, potentiae, crudelitatis, bonitatis, excellentiae, quae a parte rei non exstant, sed sola imaginatione confictae inter se pugnas et clades gerunt, ut peccati et vindictae, vitii et virtutis, iustitiae et improbitatis inter se conflictus ostendatur, ac populus per has fabulas erudiatur, aut in officio contineatur.

Secundo Parasuráma inducitur, ut reges aliquos Indicos ക്ഷത്രിയർ Kshetrier dictos, de quibus supra egimus, vinceret & puniret. Hi ambitione, divitiis, & voluptatibus a vero militari & regio instituto degeneres, crudele in populum dominium exercere, sacrificia & cultum deorum negligere coeperant. Inducitur ergo Parasuráma, Vishnu, seu virtus illa mundi conservatrix incarnata, & haec tyrannos illos prosternit, punit, enecat, aut ad frugem reducit. Ex hoc ipso argues, incarnationes has in schola Brahmanica iam constitutis regni principiis, & distributa in classes vel tribus Indica gente, seu cultu civili stabilito, confictas fuisse. Quomodo enim Vishnu seu Parasuráma ad reges Kshetrier occidendos veniret, si isti antea non exstitissent, nec a regula ac instituto descivissent? Confer codic. manuscr. P. Marci *pag.* 167., alterum P. Ildephonsi a Praesentatione *inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide*, Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 293., & alios. Ex hac aliisque incarnationibus, ac praesertim illa, quae de Shriráma seu Baccho Indico agit, inferri posse videtur, gentem Indicam iam anno circiter 250. post natum Abraham suos reges habuisse, ac civili aliquo cultu perpolitam fuisse. Ad illum enim annum Nysam in Indiis conditam, Bacchi res gestas & regum Pandavarum initia referunt S. Hieronymus, Eusebius, Clemens Alex. aliique. Vide *pag.* 209. *sub nota*. Quare ambiguis, incertis, & futilibus rationibus ludi puto ipsum R. P. Marcum, dum in codice suo manuscripto (1) *cap.* 2. *pag.* 24., & alibi saepenumero contra D. Holwell evincere nititur, Brahmanes ab Aegyptiis aut Persis oriundos, atque a Cambyse pulsos circa annum 540. ante

(1) *Osservazioni supra le relazioni che fa M. Holwell Inglese de gl'avvenimenti istorici ed interessanti toccanti le provincie del Bengala, e dell'Impero del gran Mogol, o dell'Indostano*. Exstat inter codices manuscriptos musei Borgiani Velitris.

ante Christum natum, & non antea, in Indias migrasse, libros, leges, cultum Brahmanicum & Indicum tunc in India stabilitum fuisse. Non ignoro doctos viros Kaempherum id ipsum asseruisse, Frid. Samuelem de Schmidt coloniam Aegyptiacam in Indiam deducere, R. P. Georgium multa Brahmanica monumenta & litteras in Aegypto quaerere, denique D. De Guignes Sesostris irruptionem in Indiam, quin & in ipsas Sinas vehementer urgere. Verum quibus id tandem argumentis evincunt ante Cyrum, Darium, Cambisem, quin & ante ipsum Sesostrim nullam in India religionem, nullas leges, nullum populum, nullum civilem cultum exstitisse, aut Brahmanicas res cum Aegyptiis aut Persicis ex aequo convenire? Profecto in obscurissima caligine demersa haec iacet veritas, & aenigma hoc numquam aperiri posse credo, nisi una & primaeva his gentibus omnibus origo statuatur, & veteres gentium traditiones in uno fonte inquirantur. Septentrionales Indiae Brahmanes multi, ait P. Marcus, *Missir* vocantur, hoc autem Aegypti nomen est. Deinde non procul ab urbe Patna Indica adest regnum Tirut (1), quod a loco Tirut in Africa, in quo olim hi Brahmanes consederant, nomen illud Tirut acceptum gerit. Ad haec paucis respondendum. A nomine Mitra *sol*, multos Indicos reges & Brahmanes hodiedum in India vocari, docuimus supra *pag.* 2. Hoc autem vocabulum per linguas Indicas gentilitias & Europaeas mire corruptum fuisse ostendimus *pag.* 215. *sub nota* (1). Talium corruptionum linguae sacrae Samscrdamicae plena sunt omnia in codicibus manuscriptis P. Marci, sic v. g. ipse scribit *pag.* 7. *Il terzo dio creatore si dipinge con sei faccie allusive ai sei libri di solfa, o canto, chiamati sanghit* संगीत. Hoc vocabulum manifeste per linguam gentilitiam vulgarem Indostanam corrupte af-

(1) De regno *Tirut* Indico ubi academia Brahmanica exstare dicitur, vide in Alphab. Tibet. *pag.* 429. Hanc regionem ab Africano regno aut loco *Tirut*, in quo olim Indi Brahmanes habitaverint, nomen suum sumpsisse existimat R. P. Marcus. Regnum *Tirut* seu more Anglico scriptum Tyroot sub gradu 26. latitudinis septemtrionalis in India exhibet D. Bolts in mappa geographica inscripta: *Carta di Bengala e delle sue dipendenze formata secondo il piano preso su i luoghi da W. Bolts*. Haec mappa exstat ad calcem Vol. 1. libri inscripti: *Stato civile, politico, e commerciante di Bengala. Anno* 1780.

fertur. സം *ſam* in ſublimi lingua Samſcrdamica ſignificat *ſimul, iunctim*. Vide in grammatica Samſcrdamica *pag.* 14. കീൎത്തനം kìrtana *verſus leoninus*, *laudatio*, *barmonia*, *concentus*. Vide dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *Sam*, & *Samkírtana*. Itaque vocabulum *ſolfa*, *o canto*, *ſanghit*, ut ab omni corruptione immune ſit, Samſcrdamice ſcribendum eſt *ſamkírtana*, vel littera *n* naſali *ſankírtana*, id eſt *concentus*, ſeu *vox ſimul cum cantu*, *melodia*, *barmonia vocum*. Infinitae ſunt tales corruptiones vocum linguarum vulgarium ex Samſcrdamica deſcendentium, ita ut non niſi peritiſſimus aliquis etymologiam earum eruere, & verae pronuntiationi reſtituere poſſit. Quis itaque non facile in eam pergat ſententiam, quae tenet, vocábulum *miſra vel mi'ir* a Mitra corruptum eſſe, ac proinde Brahmanes illos miſra, id eſt corrupte *ſoles* vocari, cum hoc ipſo vocabulo *Mitra* multos reges Indicos & Brahmanes vocari videamus, & hoc ipſum nomen Mitra in *miſra*, *mithra* & *mirda* fuerit corruptum? Vide *pag.* 215. 180. 151. 114. in opere. Deinde, ſi Brahmanes illi Indici ex Aegypto in Indiam advenerunt, cur Aegyptium circumciſionis ritum ſacerdotibus illius terrae communem non retinuerunt, cur localem Indiae cultum montis Meru, fluvii Gangis, & Indi adoptarunt, cur crocodilos & caepas non adorant, cur Aegyptiaca ſymbola & hyeroglyphica non retinuerunt, cur antiqui libri Brahmanici omnes lingua Samſcrdamica Indica per totam Indiam diffuſa ſunt conſcripti, & non potius lingua Aegyptiaca, cur antiqui Indici Gymnoſophiſtae ſe ſe in ignem cremandi iniiciebant, & ſiquidem Aegyptiaci in origine ſua erant, cur corpora ſua bene delibuta in ſarcophagis & monumentis condi nolebant, cur nullum Aegyptiacae originis ſignum aut monumentum attulerunt? Profecto ſi Aegyptii ſacerdotes in Indiam pulſi penetraverant, neceſſitate coacti diſcipulos, non autem magiſtros Brahmanibus hodiedum pertinacibus & ſuperbis ſe praebere debebant. Adde quod Pythagoras ad Aegyptios, Perſas & Brahmanes philoſophiae ediſcendae cauſſa acceſſiſſe fertur, quod Alexander magnus in ſua Indica expeditione Brahmanum ſcholam iam invenerit ſtabilitam, quod Indorum cultus & re-

& religio una eademque in tota India ſemper fuerit univerſaliter & eodem modo extenſa, dogmata antiqua eadem, ritus iidem, non peculiares, inter ſe non diviſi, quemadmodum in Aegypto, ubi quaevis provincia, quaevis urbs ſua peculiaria numina habuiſſe fertur. Adde, Brahmanicae religionis baſim in aſtronomia & motu ſiderum ſitam eſſe, & fabulas pleraſque ad aſtronomiam, coſmogoniam et phyſicam reduci, quae quidem ex ſe obſcurae, ridiculae, inſulſae & contradictionibus plenae ſunt, dum ad litteram et ad hiſtorica ſacta reducuntur aut explanantur, perſpicuae autem & apertae redduntur, dum ad allegoriam, ad figuras, ad aſtronomiam et motum ſiderum referuntur (1). *Indi*, ait Herodotus *lib.3.*, *dumtaxat eorum quos ſcimus, de quibus aliquid pro certo narratur, primi ſunt hominum, qui in Aſia ad auroram & ſolis ortum habitant . . . Eorum autem complures ſunt gentes, atque eae lingua inter ſe diſſonae* (ut modo) . . . *Eſt aliorum Indorum haec diverſa conſuetudo, ut nullum animantem interimant, utque nihil ſerant, nec domos parandas exiſtiment, atque herba victitent*. En ergo Herodoti tempore metempſychoſim apud Indos iam ſtabilitam, en Gymnoſophiſtas iam tunc temporis huic dogmati addictos, atque oleribus et herba victitantes, et cuiuſcumque animalis occiſionem caute evitantes. Ne vero P. Marcus exiſtimet, Indos ſub Dario Hiſtapſe formatos fuiſſe, videat ſupra *pag.*125. & 124. verba Herodoti, quibus aperte docet, Darii tempore Indos illos, qui ad fluvium Indum habitabant, pugnaciſſimos, atque inter omnes, qui tunc noſcebantur mortales, numeroſiſſimos fuiſſe, atque ideo inter reliquas a Dario victas gentes gravius tributum pependiſſe. Gens itaque non nova, ſed ab antiquis temporibus legibus, arte militari, et religione perpolita erat. Quod de Cyro aſſeritur, id ex Diodoro et Strabone facile refelli poſſe videtur, nam Strabo ex Nearcho Cyrum ab Indis pulſum fuiſſe docet (2), quomodo autem pulſus fuit, ſi nullae tunc in India gentes, aut ſi hae

Qq 2 nulla

(1) Vide *pag.*205. 183. 173. 218. 68. 25. 30. 31. 34. 43. 44. 141. in ſyſtemate Brahmanico.

(2) Vide Diodori Siculi textum ſupra in ſyſtemate Brahmanico *pag.*140. De Cyro haec habet Strabo lib.15. *Nearchus ait, Alexandrum M. contendisse per Gedrosiam cum exercitu proficisci: cum intelligeret Semiramim ac Cyrum exercitum in Indiam duxisse, & illam cum* xx. *hominibus, Cyrum cum* VII. *aufugisse*.

nulla militari disciplina, nullis artibus, nullis legibus aut religione perpolitae fuerunt (1)?

Eadem quaestio de Sesostri recurrit et maioribus difficultatibus obsepta est. Cur enim Sesostris in Indiam venisset, nisi quia eam divitem, locupletem atque excultam esse scivisset? Cum quibus pugnasset? Marine aut terra iter illud immensum, quod inter Aegyptum, Indiam, et Sinas intercedit, perfecisset? Si per mare, quomodo navibus papyraceis Indicum mare sulcare et promontorium Comorinum circumnavigare potuit mille et amplius annis ante Christum natum, quando ipso primo vulgaris aerae saecu-

(1) De religione veterum Persarum ita loquitur emunctae naris homo Strabo lib. 15. „ Persae nec statuas, nec aras „ erigunt, sacrificant in loco excelso. „ caelum Iovem putant. Colunt solem „ quem Mithram vocant, item lunam „ & Venerem, & ignem & tellurem, „ & ventos & aquam. Sacrificant in lo„ co mundo cum imprecationibus & co„ ronatam hostiam statuunt. Cum vero „ magus, qui sacrificio praeest, mem„ bratim carnes in quemque diviserit, „ abeunt nulla parte diis relicta. Prae„ cipue igni & aquae sacrificant „. Haec satis indicant veteribus Magis & Brahmanibus unam eamdemque religionem fuisse. Nescio itaque quonam pacto, aut qua ratione Brahmanica religio a Persica deduci possit, & non potius vice versa Persicam ab Indica descendere adstrui queat? Sol, luna, planetae, ignis, tellus, venti, aqua, etiam prima & antiquissima Indiae numina sunt, ut nos toto hoc opere docuimus. Carnis particulae seu arietini iecoris frustula hodiedum in sacrificio Mitrae seu solis a primo sacrificulo adstantibus reliquis Brahmanibus edendae distribuuntur, ut nos supra *pag.* 5. *in opere* animadvertimus. Mitra solis nomen est, in libro Indico *Amarasinha* descriptum. Zoroaster seu Zerá Tusht secundum Iustinum *lib.* 1. in Bactriana artes magicas invenit, & mundi principia, siderumque motus diligentissime spectavit. Vide *pag.* 238. *in opere*. Ipsa religio Indica quoad prima sua principia tota ab astronomia & physica dimanat. Vide *pag.* 205. *& seq.* Quid igitur, an ab alio fonte Persica, & alio Indica religio derivatur? Profecto unam ab alio deducere vanus & inutilis labor est, cum in origine sua, in primis illis & antiquissimis principiis, non solum Indica & Persica, sed etiam aliae religiones ab uno eodemque fonte dimanent. Sol, luna, aether, venti, ignis, aqua, numina sunt, & fuerunt omnibus gentibus communia, neque est cur Brahmanes ea ab aliis accepisse dicamus. His diis communibus addita fuerunt numina & ritus locales, & istis certissime Brahmanes a Persis distinguuntur, illis vero cum reliquis orbis gentibus ad amussim conveniunt. Quare Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 349. ita disserunt: Mohsani Fani the very Candid and ingenious author of the *Dabistàn*, describes in his *first Chap.* a race of old Persian Sages, Who appear from the whole of his account, to have been Hindus; and we cannot doubt, that the book of Mahábád (Mahábhárada), which was written he says, *in a celestial dialect*, means the *Véda*; so that Zera Tusht was only a reformer, we find In India the true source of the ancient Persian religion.

saeculo pauci promontorium illud circumierant (1), et Salomonis naves tres circiter annos navigationis ad insulam Taprobanem seu Ceylan impendebant? Confer de Sesostris itinere ad Sinas *Lettre du P. Parenin Missionaire a Mr. de Mairan a Pekin le 28. septemb. 1735. dans les memoirs pour l'histoire des sciences & des beaux arts; novembre 1739. a Paris chez Chaubert*. Ibi plerisque argumentis, quae D. de Mairan pro Sesostris in Sinas irruptione affert, satisfacit, eaque scite refellit. Nullis ergo solidis rationibus evinci potest, religionem Indicam ex Aegypto in Indiam illatam fuisse, quin multa suadent, eam originalem & antiquissimam esse, et fortassis ad ipsos Aegyptios per Africam transmeasse. *Aethiopes* (ait Eusebius *Chronicor.* lib. post. edit. Scal. pag.72.) *ab Indo* (nota bene) *flumine consurgentes iuxta Aegyptum consederunt*. Idem habet Syncellus apud Marshamum *pag. 115. c.* Et Eupolemus apud eumdem Eusebium *de praep. evang. lib. IX. Chus esse Aethiopum patrem & fratrem Mitzraim* asserit (2), Chus autem Bacchum Indicum esse suspicantur Calcuttenses Angli, et Reverend. P. Georgius (3), qui etiam duplicem Aethiopiam scite distinguit, atque Indos adstipulante eidem De Guignes a *Chus* oriundos esse existimat. Quod si verum est, alia profecto Indis antiquitas tribui debet, quam tribuat eisdem R.P. Marcus. Philostratus *lib.3. cap.6.* de vita Apollonii scribit: *Erat aliquod tempus, quo Aethiopes consederunt hac in*

(1) *Mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pauci admodum in Gangem usque perveniunt.* Strabo l.15. Quare Frid. Samuel de Schmidt *dissertatione quarta de comerciis & navigationibus Ptolomaeorum* agens ostendit, Aegyptiacam navigationem sub Ptolomaeis ultra oram Malabaricam non excurrisse. Vide *Samuelis Schmidt opuscula quibus res antiquae Aegyptiacae explanantur*. Carolusruhae *an.*1765. Terrestre vero Sesostris iter cum exercitu non solum improbabile, sed etiam impossibile fuisse videtur omnibus illis, qui immanem illum terrae mariumque tractum, qui inter Aegyptum, Indiam, & Sinas intercedit, vel obiter consideraverit. Tres annos itineri Indico impendebant Salomonis naves, neque illae umquam insulam Taprobanem seu Ceylan praetergressae sunt. Adde quod, Sesostrici belli in India & Sinis nullum verum signum, nulla certa traditio afferri possit, & Plinius *lib.*6. doceat, Sesostrim ad insulam Diodori, id est probabilius ad solius Africae fines duxisse. *Insula Diodori & aliae desertae. Oppidum Gaza, promontorium & portus Mossylicus, quo cinnamomum devehitur. Hucusque Sesostris exercitum duxit.* Plinius lib.6. cap.29.

(2) Ita legit Bochartus in suo *Phaleg. lib.*IV. *cap.*2.

(3) Vide Alphabet. Tibet. *pag.*348. *& seq.*

in parte, *gens Indica*, *Aethiopia enim nondum erat* (nempe Aethiopes ſeu Indos portans). Et lib. 4. c. 6. ait: *Aethiopes ab Indis venientes*. Et paullo infra: *Sapientiſſimi mortalium Indi ſunt*; *coloni autem eorum Aethiopes*. Profectò haec omnia de veris Indis dici liquet, ac proinde ab iis potius religio per Africam in Aegyptum penetravit. Migratio haec ex ipſo Euſebio Caeſarienſi in tempora ſervitutis Iſraelitarum in Aegypto circa annum a nativitate Abraham 402., ante Chriſtum natum annis MDC. plus minus XIV. referenda eſt. Syncellus *pag.* 151. reiicit eam in tempora Ioſue & Iudicum in annum mundi 2599. Vide *Iobi Ludolfi commentarium ad ſuam hiſtoriam Aethiopicam pag.* 62. *&* 63., ubi argumento non ſatis idoneo praedictum Euſebii locum refellit, dum ad lectionem illius textus Arabicam provocat. Confer S. Hieronymum epiſtola ad Paullinum, Vives ſuper *cap.* 17. *lib.* 14. *S. Auguſtini de civit. Dei*, ubi plura ad confirmationem argumenti noſtri congeſta reperies. Praeterea adde aperta illa & certa indicia, quae nos ſupra attulimus de doctrinae Indicae ad Tibetanos, Sinenſes, Peguanos, & Iapponenſes tranſmigratione, quam non ſolum ex monumentis, ſed etiam ex ipſis orationibus Samſcrdamicis, quae hodiedum in Tibeto & Iapponia ſunt in uſu, evicimus. Vide grammaticam Samſcrdamicam *pag.* 28.29.30.31.34.47.59. Iapponnenſes hodiedum ſuum Amida deum ita adorant: NAMU AMIDA BUTH. Vide in Alph. Tibetan. *pag.* 131. Haec oratio ſi Brahmanicae ſinceritati reſtituatur, ita ſcribi debet: നമഃഅമിദഃബുദ്ധായഃ namá, vel namò Amida Budha, id eſt: *adoratio* (namá) *Amidae Budhae*, nempe Mercurio. Vide *pag.* 154. *& ſeq.* de Budha. In hac oratione *nama* a Iapponnenſibus corruptum in *namu*, vocabulum Indicum eſt, et Samſcrdamicum, quemadmodum etiam *Budha*, quod corrupte tranſiit in *Buth*. Amida nomen eſt ipſum Iapponnenſe Budhae ſeu Mercurii, quem ipſi ſub canina facie ſubinde circulum in ore ferentem, alias ſedentem & meditantem ut Indi adorant. Vide Pivatium *tom.* 8. *tab.* 41. *fig.* 1. *&* 2. Has orationes P. Marcus, D. De Guignes, aliique, qui cum ipſis ſentiunt, ab Aegyptiis aut ex lingua Aegyptiaca deducant, atque cultum & ſymbola Brahmani-

manica, quin & linguae Samſcrdamicae vocabula in alias terras penetraſſe negent (1). Haec omnia non diſputandi animo attulimus, ſed unice ut cultum Brahmanicum antiquiſſimum & originalem eſſe oſtenderemus. Cenſores noſtri iudicent, & ſi lubet & vacat, meliora adducant.

Nonam incarnationem dei Vishnu in Krshna iam ſupra ad *tab.*XIX. *&* *pag.*146. explicuimus. Illi quibus otium eſt, adeant codi-

(1) Amidam Iapponenſium & Fouhi Sinenſium vere Indicum Budha, Dhermam ſeu Mercurium, de quo nos ſupra *pag.*154. egimus, eſſe, validiſſimis rationibus ex libris & characteribus Sinicis probat quidam Pekinenſis Miſſionarius e S. I. in fragmento epiſtolae autographae inter manuſcripta bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide exſiſtentis. *Fouhi & Mercurius* (ait auctor) *iisdem symbolis adumbratus est: a Sinensibus quidem Fouhi per litteras suas & characterismos, ab Aegyptiis vero & aliis occidentalibus Hermes per imagines & statuas. Etenim Hermam pro symbolo canem habuisse certum est, id autem contigit sive ob fidem erga dominum, sive ob sagacitatem in inveniendo, seu demum quod in astronomicis peritissimus de ortu & occasu canis maioris & canicularibus diebus librum edidisset, atque ex aliqua solis cum hac stella coniunctione celebri suam epocham deduxisset.* Deinde probat auctor characteres quibus vocabulum *Taihao*, qui titulus Fouhi tribuitur, exaratur, caput canis & corpus hominis repraeſentare, ſi illae litterae ad analyſim reducantur. Fouhi vero nomine caniculam vocari ait; dies enim caniculares a Sinenſibus in tres partes diſtribuuntur, quae ſimul ſumptae *San* ſive tres *fou*, ſigillatim autem *Tcou-fou*, ſive prior fou, *Tchong fou* ſeu media fou *Tchong-fou* ſeu poſtrema fou nuncupari ſolent. Confirmat argumentum ex eo, quod ſicut apud alias omnes gentes Dherma ſeu Budha vel Mercurius divini cultus ſigna, purificationes, & victimas aut oblationes primus inſtituit, ita harum rerum auctor etiam apud Sinenſes eſſe dicatur. Idem artes invenit. Paſſim, ait auctor, philoſophi Sinenſes idem affirmant. *Fouhi, inquit, Tcheou Tcin hien vices gerens sancti regis ad redintegrandum caeli consilium quod interruptum erat, & ad restituendum polum, factus est omnium aetatum doctor. Fouhi delineavit figuras 64. quae naturae simulacra sunt*, addit *Tching Ting yu*. *Hae autem sunt fons & principium litteratum ac orationis saeculorum omnium*. Ex his aliiſque, quae auctor uberius pertractat, aperte evincitur Fouhi Sinenſem, Amida Iapponenſem, Indicum Dhermam, Budham ſeu Mercurium eſſe, regem, philoſophum, planetam contemplatorem, ſolis primi dei conſiliarium, atque ad aſtronomiam referendum. Quare Pivatius *tom.*8 *tab.*41. *fig.*1. exhibet Amidam Iapponenſem facie canina & circulum aureum manu tenentem, quem mordet, & eadem *tab.* *fig.*2. exhibet eumdem Amida ſedentem, meditantem & orantem eo fere modo, quo Indi ſuum Budham, Peguani ſuum Gaudama & Siamenſes ſuum Sommonacodom. Vide *tab.*30. *fig.*1.2. *&* 3. in Pivatio, & *tabul.*XV. *fig.*2. muſei Borgiani, denique Alphab Tib. *pag.*131. Ex his iam facile illuſtrabis, & in rectum ordinem reduces ea, quae de Mercurio ſeu Herma affert Bergier in ſuo libro inſcripto: *l' origine des Dieux du Paganisme*, *tom* 2 *a Paris* 1744. *pag.*292. *&* *seqq.* ubi *Mâya* & *Herma*, vocabula Samſcrdamica erudite, ſed inepte explicat, & corrumpit, atque in obſcuris Graecorum fabulis explicandis oleum & operam perdit.

codicem manuſcriptum R. P. Marci in muſeo Borgiano, in quo *pag.* ſub litrera *A* in margine deſcripta reperient verſionem unius libri Indici a P. Marco *Laleccpuran* dicti. Vocabulum hoc corruptiſſimum eſt, & ſcribi debet ബാലകപുരാണം Bálagapurána, ബാലകം bálaga *puer*, *iuvenis*, *adoleſcens*. Vide dictionarium R. P. Hanxleden, Excellent. D. Pimentel Archiepiſcopi Cranganorenſis & P. Biſcoping ſub voce *bálaga* puer. പുരാണം purána hiſtoria vetus ſive vera ſive ficta. Vide eoſdem. Balagapurána itaque ſignificat *hiſtoriam pueri*, nempe pueri dei Krshna, ſive geſta eius quae in pueritia exantlavit. In verſione illius libri ſatis rudi & originali textu deſtituta, quae tamen lingua Italica eum ſatis apte reddit, multa de ludo & nequitia dei pueri Krshnae cum puellis afferuntur, & ea illius verſionis auctor P. Marcus ridet, refutat, deteſtatur. Sed operae pretium erat librum illum diligentius examinare, atque tunc pene impoſſibile erat P. Marcum latere, omnia illa ad ſolem recens natum, ſeu recenter ex eclypſi emergentem, & cum ſtellis colludentem, eas replentem, pythonem ſeu ſerpentem, qui ſolem in eclypſi devorare fingitur, ſagittis, hoc eſt radiis occidentem, ad ſolem cum nudis puellis ſeu ſtellis iocantem referri, denique ſolem, lunam, planetas, & ſtellas inter ſe confabulantes repraeſentari. En ipſum R. P. Marci textum. *Canterò le lodi di Krishna, farò intendere li miſteri di Dio, di quel Signore, incomprenſibile, il quale non ha nè ſtirpe, nè compagni, il quale non ha nè caſa, nè figli, nè madre, nè padre, nel quale non v' è nè corpo, nè forma, non ha nè teſta, nè bocca, nè lingua, non ha parola, nè parla &c.* Haec certe ad Deum verum referuntur, cuius ſol ſymbolum eſt. Infra proſequitur.

Brama creò un grande inimico creando Cans.

Brahma dei virtus creatrix creavit Kamſa regem nempe Saturnum, qui deum Krshna puerum occidere volebat.

Li dei immortali, e gli uomini tutti fuggirono per paura di Cans.

Planetae in caelo & homines in terra fugiebant dum Saturnus ſolem iuvenem aggrediebatur.

Li

Li giganti divennero molto potenti nel mondo.

Mali genii aſtra nociva vehentes terrae mortiferi evaſerunt.

La terra era molto afflitta dal loro peſo.

Terram taedebat ob malum eorum influxum, Saturnus enim valde humidus eſſe creditur.

Perciò la terra, preſa la forma di vacca, ſe ne fuggì.

Fugit terra ſub forma vaccae fecunditatis ſymbolo.

E ſe ne corſe nel cielo di Brahma.

La ſi miſe a piangere alla preſenza di Brahma.

Fugit rerra ad opem implorandam ad Deum Brahma creatorem rerum terreſtrium.

E diſſe: li giganti travagliano li religioſi.

Gigantes aſtra nociva obſunt planetis contemplatoribus, quorum bonus influxus terrae eſt neceſſarius.

Allora Mahadéva e Brahma s' alzarono in piedi.

Deus creator & deus deſtructor, ſeu virtus creatrix & deſtructrix, tunc ad preces terrae ſurrexerunt, cauſſam terrae acturi.

E chiamati tutti li dei

Aſtra, planetas, ſtellas, ventos, aerem, aquam vocant, ſeu genios ea regentes.

Andarono là, dove il primo uomo Iddio ſtava in contemplazione, luogo ſulla riva del mare di latte.

Iverunt ad primum Deum verum, ſub hominis forma in circulo ſeu mari lacteo ſuo paradiſo caeleſti et aſtronomico ſedentem, & res humanas ex alto contemplantem. Vide Macrobium *lib.* 1. *in ſomn. Scipionis cap.* 17. *&* 18. *pag.* 80. *edit. Venet.*

E là gli fecero la ſupplica.

Uſci all' ora una voce, che diceva a Viſhnu.

Vox exivit a Deo primo & vero ad Viſhnu, ſeu illam virtutem aut genium, cui conſervandi mundi onus incumbit.

Io (ait Viſhnu) *per riguardo de religioſi, prenderò l' incarnazione, e leverò il peſo alla terra, riſtabilirò li religioſi, ed ucciderò li giganti.*

Ego Viſhnu incarnationem ſubibo propter contemplatores planetas, praeſto ero, ut nempe terrae prodeſſe poſſint, occidam & diſpergam aſtra nociva, ſeu genios malos ea vehentes, aut animantes.

Brahma comunicò a tutti l' intenzione di Vishnu, tutti si consolarono, e la terra ritornò nel mondo.

Brahma creator genius principalis annunciavit omnibus diis incarnationem dei Vishnu futuram, iique omnes inde gaudio affecti, terra etiam, quae sub forma vaccae pro instaurando rerum ordine Brahmae supplicaverat, in mundum, orbitam suam rediit, et ipsa laetata est, quod Vishnu mundi conservator incarnationem subeat.

Quelli, a cui Vishnu diede l' ordine,

Andarono a transmigrarsi in Goculam (città vicina a Madurè; dove doveva nascere Krshna).

Nempe cum Krshna transmigrare, seu incarnationem subire debebant etiam alia aliqua astra, ut gigantes e terra profligarent, terraeque decorem suum restituerent.

Vishnu disse a Bhaváni di transmigrarsi anche ella.

Dixerat Vishnu, & hortabatur deam Bhaváni, Párvadi seu lunam, ut & ipsa transmigret, seu incarnationem subeat, atque ipsi se sociam praebeat, nempe in favorem terrae . . .

Dietro a questa Bhavani andò perduto Brahma.

Per l' amore della medesima andò fuori di se Mahadéva.

Brahma genius creator & Shiva seu Mahadéva generator & destructor, virtus nempe creatrix & destructrix, ambae amore lunae correptae insaniebant, hoc est, ei se coniungere adlaborabant, ut luna virtute illa sua generativa & destructiva in res humanas terrestres vehementius & certius ageret.

Per mezzo di questa Bhaváni le genti delli tre mondi, cioè, cielo, terra e pádálam (limbo) si riscaldano.

Per lunam generationis & corruptionis deam, seu per Venerem, quae gignere dat & mori, omnia in caelo, terra, & limbo subsistunt, omnia virtute & semine repleta germinant, calefiunt, & gaudent &c. &c. Confer praedicta *pag. & seqq.* etiam reliqua, & meridiana luce clarius videbis, librum *Bálagapuráṇa* dictum ad astronomiam, ad cosmogoniam & physicam referendum esse, adeoque omnia ridicula & insulsa esse, quae in contrarium adducuntur. Liber സംഭവം Sambhavam seu liber

de

de origine & genealogia deorum Indicorum tractans, his rebus plenus est, in eoque sol & luna loquuntur, planetarum curam habere dicuntur, planetae eos contemplantur & adorant, hi ipsi bonos & malos discipulos seu astra secundaria regenda habent, haec astra in solitudine pugnant, loquuntur, fornicantur, et a planetis corripiuntur. Vide cumprimis cantum *Devayánl bhágyam* dictum. Res itaque Krshnae, seu Vishnu dei pleraeque ad astronomiam, ad cosmogoniam, ad mundi gubernationem pertinent, qui pro varia necessitate varias formas suscipit, ut mundum hunc gubernet. Atque haec de incarnationibus dei Vishnu dicta sufficiant.

Libri, qui de his incarnationibus Indicis agunt, hoc ordine recensentur: മത്സ്യപുരാണം Malsyapuránam, vel മത്സ്യകാണ്ഡം Malsyacándam, id est *historia de pisce*; കൂർമ്മപുരാണം Cùrmapuránam, vel Cùrmacándam, *historia de testudine*; വരാഹപുരാണം Varáhapuránam vel Varáhacándam, *historia de apro*, നരസിംഹപുരാണം Narasinhapuránam, *historia incarnationis in hominem simul & leonem*, അയോധ്യകാണ്ഡം Ayòdyacándam, *gesta dei Vishnu vel Ráma in regno Ayòdya*, ആരണ്യകാണ്ഡം Arannyacándam *gesta eiusdem in silvis*, യുദ്ധകാണ്ഡം Yudhacándam, *historia certaminum & bellorum* eiusdem cum variis gigantibus & daemonibus, sed cumprimis cum Rávana seu Plutone, ബാലകാണ്ഡം Bálacándam seu etiam Bálagacándam, vel Bálagapuránam, *gesta pueri Krshna*, seu Vishnu dei iuvenis etc. Hi libri omnes uno libro continentur, qui മഹാഭാരതം Mahábháradam dicitur. Mahá *magna*, bháradam *historia*, unde *magna historia* eidem nomen est. Haec historia Indica tota octodecim libris continetur, et subinde *Sambhavam* dicitur, seu genesis rerum, deorum, heroum, bel-

lorum etc. Vide vocabularium Amarasinha *sect. de scientils*. Asiatick researches tom.1. §.18. *On the litterature of the Hindus* ... Grammaticam Samscrdamicam *pag.*74. In his libris discernendis et legendis observandae sunt regulae illae, quas nos tradidimus in eadem grammatica *pag.*62. *& seq.*

ADDENDA ET CORRIGENDA

Ad tab.v. *pag.*29. additur figura Indica autographa in museo Borgiano exstans floris tularsi, de quo etiam *pag.*19. mentio recurrit. Tularsi, speciem ocimi silvestris Malabarici esse, mihi dixit R.D. Antonius Gomes sacerdos Malabaricus indigena, botanicae Malabarensis peritissimus vir. Illi, quibus eius proprietates cognoscendi animus est, hortum Malabaricum a nobis supra citatum inspiciant.

Ad tab.VII. *pag.* 74. *& seq.* notandum est, deum Brahma in monumento Borgiano exhiberi quatuor faciebus, et mentis barbatis. Itaque expungenda sunt verba illa pag.76. *uno quoque mento gerit barbam*. In vertice IV. capitum dei Brahma prominet buccinum ex calore et humore omnis generationis symbolum et principium.

Rite discussis iis, quae nos de Brahma eiusque attributis in pluribus locis attulimus, certum, perspicuumque esse videtur, Brahma deum Indicum esse terram, virtutem procreatricem, et genium omnis creationis seu productionis praesidem, numen nempe confictum et symbolicum. Ex quo argues, iniquum id esse, quod ait Brucker (1); nempe fabulas, symbola, et philosophiam Indicam inintelligibilem, et spissis tenebris obvolutam esse. Utique, si per Graecos codices vitiatos, per linguam Hebraicam, Graecam, Latinam, et Chaldaicam, per fabulas Graecanicas corruptas, per modernae philosophiae systemata, et scriptorum nostrorum somnia, sine peritia linguae Indicae, sine libris Indicis, sine ulla morum Indicorum et climatis notitia, ex solis levissimorum viatorum relationibus in phi-

(1) Brucker. *Histor. critic. philos. gent.Malabar.pag.*826. *& alibi. period.*3 *part.* 2. *lib.*3 *c.*2 *de philosoph.*

philoſophiam, religionem, et ſymbola Indica inquiras, philoſophia et religio Indica inintelligibilis et obſcura ſit oporret. Vide ingentem horum ſomniorum turmam in libro inſcripto: *La guida ſcientifica*, *vol.* 1. *in Napoli*, *preſſo Domenico Sangiacomo anno* 1791. *part.* 2. *cap.* 5. *pag* 459. *& ſeq.* Egregius ſcientiae dux, qui varia deliramenta recenſendo, nihil diſcutiendo caecus ipſe alteri ducem ſe praebet! Ibidem inter effervescentium Europaeorum cerebrorum inſignes productiones affert etiam *les obſervations preliminaires ſur l'Ezourvedam pag.* 13. *ad* 172. tvpis editas *in Yverdon anno* 1777. Liber Ezourvédam nobile donum eſt ſapientiſſimi philoſophorum principis Voltairii, qui illum pro ſuo promovendarum Indicarum artium et ſcientiarum zelo, quo bonus vir aeſtuabat, bibliothecae regiae Pariſinae legaverat. Sed an Voltairius novit, quid ſit Ezourvédam? an novit, quid liber contineat? an novit eius auctorem? an librum legit? an de authenticitate illius certus fuit? യജ്ജുൎവ്വെദം Yagiurvédam, non autem Ezourvédam, praecepta ſunt Samſcrdamica Brahmanica, quae ritum docent perficiendi ſacrificium yágam ſeu ſacrificium ſolis, quod nos ſupra in opere *pag.* 1. *& ſeq.* deſcripſimus. Ezourvédam nobile Voltairii donum, quod in bibliothecam regiam Pariſinam irrepſit, ſeu potius quod Voltairius obtruſit, ut inde philoſophicae ſuae moli ſuperimponendae baſim haberet, codex eſt manuſcriptus cuiuſdam Miſſionarii Indici in Maſulipatan in ora Coromandelica contra gentiles exaratus, in quo religionem paganam Indicam refellit, qui ut ſub mentito nomine a gentilibus avidius legeretur, et ii per lectionem illius confunderentur, eum *Ezourvédam* inſcripſit. Vide Sonnerat *tom.* 2. *lib.* 3. *pag.* 41. (1). Codicis illius unum exemplar neſcio a quo, D. Vol-

(1) Il faut bien ſe garder de mettre au nombre des livres cannoniques Indiens l'Ezourvèdam, dont nous avons la pretendue traduction a la bibliotheque du Roi, & qui a eté imprimée en 1778. Ce n'eſt bien certainement pas l'un des quatre Vedams, quoi qu'il en porte le nom; mais plutot un livre de controverſe ecrit a Maſulipatam par un Miſſionaire . . . C'eſt donc à torte, que M. de Voltaire, & quelques autres, donnent a ce livre une importance, qu'il ne merite pas, & le regardent comme cannonique. Sonnerat *loco citato*. Ut lector convincatur, & veluti manibus ſuis contrectando agnoſcat, librum Gallico idiomate typis editum, atque *l'Ezourvedam* inſcriptum, inſignem impoſturam eſſe, eiuſ-

D. Voltairio dono datum fuit, et is illud dono dedit bibliothecae regiae. Quid igitur ad haec novi doctores Europaei? Brahmanicam legem, hoc est Ezourvedam singulari studio et conatu vertunt, commentantur, interpretantur, molem et aedificium philosophicum instruunt, ac velut utres vento inflati et distenti, crepitantibus buccis, contracto supercilio, populos, regesque erudiunt. Sed en uno aurae sibilo totam huius aedificii molem disiectam! Liber falso *Ezourvedam* inscriptus, liber est christianus, qui Brahmanieam superstitionem lingua Tamulica refellit, et is ipse Brahmanicae legi contrarius est. Vide in opere citato *la Guida Scientifica pag.*460. sub nota (1). *Si veda l' istesso Ezourvédam, ove si combattono ancora varie sorti d' Indiane superstizioni*, ait libri auctor. Liber ergo Ezourvédam Brahmanicis libris, et Indis paganis contrarius est, et hic ipse pro lege, pro vero Indico religionis fonte, ex quo nos res Indicas haurire debeamus, obtruditur. Quid igitur ex his concludendum? Philosophos nostros aut hebetes et idiotas esse, aut denique

eiusque editores aut inter primi nominis veteratores, aut inter maximos idiotas iure merito numerari debere, *primo* inspiciat ipsam libri frontem, quae est: *l'Ezourvedam, ou ancien commentaire du Vedam, contenant l'exposition des opinions religieuses, & philosophiques des Indiens. Traduit du Samscretan par un Brame*. Yverdon. 1778. *Secundo* inspiciat *pag.*185. *tom.*1. *lib.*1. *cap.*2., ubi suppostititius Brahman magister ad suum discipulum ita disserit: *Chumontu. Ie le veux bien, mais a condition que tu jetteras au feu tous les livres, que tu as composes . . . Je veux en particulier que tu cesses de donner le nom de Dieu a Bramma, Vichnou, Chib, Gonecho, & de les honorer comme tels: que tu cesses de mettre de la difference parmi les hommes, que tu les detrompes de toutes les pratiques & de tous les sacrifices, que tu leur as enseignes &c.* Brahman itaque suadet discipulo, ut libros Vedam in ignem iniiciat, ut deum Brahma, Vishnu, & Shiva contemnat, ut differentiam tribuum abneget, ut sacrificia Brahmanica prostituat. Quaero an hic magister Brahman gentilis sit & Indus, an vero Christianus & Europaeus? Vol.2. *lib.*4. *cap.*3. refutat incarnationem dei Vishnu in Krshna, *cap.*5. refellit aliam eiusdem dei incarnationem, *cap.*3. & 4. *lib.*5. nigro calculo notat alias duas, *lib.*6. *cap.*5. *pag.*102. damnat cultum lingam. In quavis fere pag. auctor religionis Brahmanicae ipsemet imperitus eam convellere nititur, & religionem Christianam persuadere, ita ut liber hic potius cathechismus sit Christianus, quam liber Brahmanicus, uti eum vel obiter inspicienti patebit. Et in hunc librum Voltaire suas sapientes adiicit animadversiones, & systemata Indica cudit delirus senex. Vide *vol.*2. *pag.*203. Profecto helleboro hic opus erat huius libri interpreti, editori, illustratori. Cerebrum purgandum erat, antequam operi manus admota fuit. Adde his chaos immensum corruptionum linguae Indicae, animadversionum puerilium, citationum falsarum, imposturas denique omni gravi & honesto viro indignas.

nique insignes impostores. Sed dilemma facile solves, si utrumque de illis asseras. Ingens illa contradictio et opinionum pugna de exteris gentibus sat manifeste evincit, ipsos parum, aut nihil veri de chronologia, de religione, & de philosophia Indica scire, & marte proprio ex calido capite suo imbecillibus & rerum ignaris nihil nisi imponere studere.

Ad tab.IX.*p.*79.*& seq.*fig.1. exhibetur deus Vishnu, fig.2. deus Vishnu, fig.3. deus Vishnu, seu Shrirâma Bacchus Indicus, sub quo nomine deus Vishnu incarnatus est. His tribus figuris adiectae fuerunt duae aliae tabulae, nempe una incarnationem dei Vishnu in piscem, altera incarnationem eius in testudinem exhibens. Ambae autographae in museo Borgiano Velitris exstant. De his caute inspiciendi sunt Dorville *Histoir. des differ. peupl. du monde*, *vol.2. pag.36. chap.19. de la theologie des Indiens.* Gentil. *Voyage dans les mers de l'Inde, Vol.1. edit. in 8. en Suisse* 1780.

Ad tab.x. *pag.*85. *& seq. fig.*1. Shiva deus exhibetur quinque capitibus, ut generationis auctor in loto, seu nymphea sedens, & subtus bovem generativae virtutis symbolum habens. Ex quinque capitibus exsilit fluvius Ganges, caelestis roris & fecunditatis symbolum, seu aqua Gangis, quae lustrandi & peccata expiandi virtute gaudet. Haec effigies apertissimis indiciis demonstrat, fluvium Gangem terrestrem caelestis Gangis seu roris caelestis, quo sol generans, & veri dei symbolum omnia reficit, & humore procreat, symbolum esse, atque inde totam Indorum de Gangis fluvii aquis, quibus suffocari amant, superstitionem derivandam esse,

In ipsa nymphea in qua Shiva, seu sol sedens fingitur, eidem assidet Bhavâni, Pârvadi, Venus illa, seu luna *exsistere faciens*, quod Bhavâni significat, quae marito suo soli una manu lotum seu nympheam florem exhibet, a quo vicissim eidem a Shiva cervus offertur, ut nempe illa in cervi formam transiens cum eo in silvis, hoc est in caeli latifundio colludat. Id quod factum fuisse Brahmanici loquuntur libri. Inde fortassis Graecorum Diana seu luna venatrix originem ducit, quae sagittis suis, hoc est radiis suis a sole acceptis, reliqua animalia, id est, astra occidere fingitur, dum luce sua eorum nó-

ctur-

ctiurnum lumen ſuperat, & quaſi occidit. R.P. Marcus a Tumba, cuius, utpote viri praeclari & Indicarum rerum periti, etiam meminere Calcuttenſes Angli *tom.*1.*pag.*271. in libro *Aſiatick reſearches*, ſimulacrum hoc dei Shivae, quod in hac tabula exhibetur, Brahma deum eſſe exiſtimavit. Sed P. Marcus caute & diligenter animadvertat, deum Brahma in omnibus Indicis monumentis in loto quidem exhiberi, ſed quatuor tantum faciebus inſignitum eſſe, non autem quinque vultibus, ut hic exhibetur deus Shiva. Brahma deus manu una tenet librum, Shiva deus tridentem, ille cycno vehitur, hic bovi inſidet, aut dum in loto ſedens fingitur, & ut generator exhibetur, ſemper bovem, aut ſerpentem cucullatum appictum habet, quod eius ſignum diſtinctivum eſt, quo a Brahma diſcerni debet. Haec omnia ſollicite animadvertenda ſunt, ut ſymbolorum Indicorum recta notio aquiratur, & omnis rerum confuſio e medio tollatur.

Secunda fig. eadem tab.x. eſt Shiva deus deſtructor, horridus, vindex, calvariis humanis amictus & ſubtus gigantem aut humanam figuram calcans. Naturam ſeu ஶக்தி Shakti deam ſingulis annis ſemel mori fabulantur Brahmanes Indi, quia nempe ſingulis annis ſemel frutices, herbae, fruges, aliaque vegetabilia emoriuntur & corrumpuntur. Singulis itaque annis naturae ſeu Shakti deae emorientis & corruptae calvariam filo innexam collo ſuo Shiva deus appendit, unde ſertum illud ſeu corona ex tot humanis calvariis conſtans, quam deſtructor Shiva deus collo ſuo appenſam gerit. Vide *tab.*x.*fig.*2. Hoc idem cranium Mitrae Perſico numini affictum viſitur apud Thomam Hyde. Eſt ergo ſol generator & deſtructor, vitae & mortis dominus. calvariae multae in laharum Tibetanorum veſtibus appictae exhibentur, dum ſolemni pompa ſacrum conum, *thurma* dictum, ſemel in menſe extra urbem vehunt. Vide tabulam ad *pag.*212. in Alphab. Tibet. Ex quo perſpicuum, certumque eſt, conum illum et tripodem ſolis dei ſymbolum eſſe (1). Naſci, vivere, & mo-

(1) Ipſe R. P. Georgius convenit in Alph. Tib. pag.213. *in apice coni illius qui vehitur calvariam adesse transfixam iaculo*. Et pag.212. lotum, concham, bovis ſilveſtris pellem, denique Mahadévae, hoc eſt Shivae tridentem *triſul* (corruptum eſt a vocabulo Samſcrdamico tri *tres* & shula *dens*) in pom-

& mori omnibus creaturis commune eſt, & has ternas vices ſol exhibet, qui naſcitur, vivit, & occidit, quique originem, vitam, & mortem aliis communicat.

Ad tab.XIII. & XIV. *pag.*99. pertinet alia tabula Indica autographa in muſeo Borgiano exſtans Bhaváni deae, quam tamen heic in aes inciſam non exhibemus. In illa tabula Bhaváni ſeu Párvadi dea, id eſt Iſis Indica anſeri inſidens viſitur, radiis amicta, & a tergo timpana geſtans. Anſerem Iſidi ſacrum fuiſſe docet Natalis comes, aliique. Hic itaque anſer Iſidis quoque Indicae vehiculum eſt, atque ex hoc attributo coniici poſſe videtur, Iſidem Aegyptiacam ſubinde pro luna, ſubinde pro ipſa terra parturiente et lactante ſumi debere. Apud Indos certe & dea Laekshmi, hoc eſt terra, et dea Párvadi, ſeu luna *Isháni* & *Umá* hoc eſt *domina* vocatur. Apud Indos tamen Laekshmi ſeu terra, magna mater, ſemper ſub uno fecunditatis & venuſtatis attributo exhibetur, luna vero ſub duabus diverſis proprietatibus, nempe generationis & deſtructionis. Subinde bona & generatrix, alias nociva & deſtructrix. Ille, qui melius, & ad Indicam doctrinam accommodatius haec pertractavit, eſt doctiſſimus Bergier in opere a nobis ſupra citato *tom.*2. *pag.*163. *& ſeq.*, quem conſulat, cui ocium eſt, dummodo id ſemper in mente retineat, multas orientales allegorias ſuperadditis Graecis fabulis corruptas fuiſſe, atque adeo fontes rerum non apud Graecos inquirendos eſſe, ſed apud illos, a quibus ipſi allegorias illas ſe accepiſſe fatentur.

Ad tab.XVI. *pag.*129. *fig.*2. exhibetur duplex mons Meru, ſeu potius duo montes, unum eumdemque montem Himala,

Imau,

pompa illa & ſacrificio ſolemni adhiberi dicit. Haec autem omnia Shivae ſeu ſolis indicia & attributa ſunt, ſupra a nobis ex libro Amaraſinha *pag.*85. *& seq.* deſcripta. Lotus nempe & concha ſolis ex calore & humore generantis ſymbola ſunt, calvaria autem deſtructionis ſeu mortis & corruptionis ſignum. Pellis bovis pro bove, cui Shiva ſaepe inſidens fingitur, & tridens, ſive ut in caeleſtem terrorem, ſeu aquam dominium, ſive etiam, ut in infernum & defunctos imperium denotet, in eodem ſacrificio adhibetur. Ita ſub Mitra Perſico ſerpens, canicula, cancer, ramus, calvaria, aliaque caeleſtia & terreſtria ſolis ſigna affinguntur; quae ſane omnia apertiſſime indicant, conum illum & tripodem Tibetanum non ad Manetem, ſed ad ſolem referri debere, uti eum referunt ipſi Indi. Calvaria autem iaculo, hoc eſt radiis tranſixa eſt, quia ſol radiis ſuis terreſtria ad corruptionem & deſtructionem compellit.

Imau, vel Meru repraesentantes. Dum accuratius mappam geographicam D. De l'Ile, qua Indiam & Sinas exhibet, inspicerem, sub *gradu fere 32. latitudinis septemtrionalis* ad ortum Iamba & Gor, hoc est ad ortum regni Iamba & Gauri, montes reperi, quos ipse inscribit: *montagnes de Purbet ou Nagaracut*. Haec duo nomina absque omni dubio corrupta sunt ex vocabulis Párvada, vel ut alii pariter corrupte scribunt, Parbat, quod certe generice quidem montem, sed in specie per antonomasiam sacrum *Meru* montem significat. Montem itaque Párvada seu Meru ipse D. De l'Ile eodem fere situ collocat, quo veteres Brahmanes in sua mappa geographica, quam ad *pag.* 135. exhibuimus. Et recte quidem, nam montes Himala, Imau, seu Emodos, montes illi sunt plures, qui inter Tibetum & Indiam excurrunt, atque regna haec separant, unde mons Meru unus est ex montibus Himala seu Imau, qui tunc proprie Párvada vel Meru dicitur, dum sub 32. circiter latitudinis gradu ingentem illam montium molem constituit. Inde fabulonibus Indis tanta de eo fingendi occasio venit. Confer Ptolemaei Alexandrini veterem geographiam *lib.* 6. *cap.* 15. *&* 16., ubi is, & Plinius hist. nat. lib. 6., Himala, Imau, vel Emodos montes Indiae limites statuit, qui eam a Scythia distinguunt, & versus meridiem excurrendo ab oriente quoque definiunt. Hi ipsi auctores non unum singularem montem Imau agnoscunt, sed totam illam catenam montium, quae Indiam ab oriente claudit, & in qua pariter exstat Meru sub *gradu* 31. *aut* 32. ad Indiam referunt, atque Imau & Emodos appellant. D. De l'Ile scribit *Purbet* ou *Nagaracut*. Hoc ultimum scribendum est *Nagaracòtta*, id est *montes urbis*, vel etiam *municipii*, quod antiquitus ad pedem illorum montium exstitisse videtur, unde supra etiam affert provinciam *Nagarcut*, a municipio illo ita dictam. Sed probabilius hoc nomen montibus illis obtigit a vicina civitate Shrinagari, hoc est ab urbe Bacchi, quam idem De l'Ile ibidem notat corona insignitam, veluti regni caput esset, aut fuisset. In uno itaque ex duobus illis montibus Meru Shiva deus seu sol tigridis pelle substrata sedet, & ex sede ipsius in cacumine montis oritur celebris ille Ganges fluvius, qui ex caele-

caelesti illo Shivae seu solis domicilio profluere fingitur, & totam Indiam irrigare. Pellem tigridis caelum stellis distinctum significare ob maculas quas tigridis pellis habet, iam supra animadvertimus, & Gangem terrestrem roris caelestis symbolum esse, atque ideo peccata lustrandi virtutem habere, etiam observavimus. Inde Yogi illi Gauri, seu Bengalini dicti, qui sane iidem sunt illi veteres Samanaei, tigridis pelle amicti hodiedum vagantur, & Shivae seu solis errabundi vitam exprimunt, sanctas denique Gangis aquas per totam Indiam exportant, ut reges, & ministri, qui ad Gangem accedere nequeunt, se se iis lustrare, & peccata sua expiare possint.

Ex adverso in alterius montis cacumine sedens exhibetur Párvadi seu luna in loto, gladium ni fallor manu gerens, & subtus eam profluit idem Ganges ex monte, quem Calcuttenses Angli *tom.* 1. *pag.* 248. in libro *Asiatick researches* montem *Chandrasichara* vocant. Vocabulum, quod ipsi Chandrasichara scribunt, corruptum est a Samscrdamico ചന്ദ്ര ciandra, ore Italico prolatum, quod *lunam*, & ശെഖരഃ shegara, quod *baiulum* significat. Ex ipso itaque illius montis Indico vocabulo eruitur, montem illum lunae baiulum esse, ac proinde Párvadi, quae in cacumine illius montis sedere fingitur, lunam esse, quae etiam ഗംഗദെവി Gaengadévi, id est dea Gangis dicitur, tamquam fluvii illius auctrix. Quae quidem invictis argumentis probant & confirmant ea omnia, quae nos in opere de Shiva deo, & de Pàrvadi eius uxore docuimus, nempe illum solem esse, hanc vero lunam, & utrique a fabulatoribus Indis originem Gangis, generationem & corruptionem omnium rerum, peccata expiandi virtutem, divinitatem, roris caelestis influxum, caeli & terrae dominium, inter planetas contemplatores regale solium & ab astris cultum, vitae humanae principium & finem, virtuti praemium & peccati vindictam, frugum augmentum, peccata expiandi potestatem, omnia denique sua ab Indis adscribi. Quae profecto luce meridiana clarius demonstrant, cerebrum D. Voltairii ex philosophica amentia, ignorantia, & au-

dacia concretum fuisse, dum in suis miscellaneis philosophicis docebat, nullam in Asia idololatriam dari, omnia in Indis excusari posse. In quo quidem argumento gloriae simulque amentiae socium habuit D. Holwell, qui linguae Indicae imperitus, circa Indos mendacia congesserat, quae a famulo suo Indo pecunia comparaverat, & singulari systemate excogitato, homo rerum & allegoriarum Indicarum imperitissimus, credulis Europaeis utraque manu venditabat.

Ad tab. XIX. *pag.* 146. *& seq.* pertinet etiam alia tabula autographa in museo Borgiano exstans, quae heic non exhibetur. Ea repraesentat deum Krshna seu Apollinem sub arbore stantem, & fistula canentem. Ad latus dextrum stat vir Indicus deo huic nympheam offerens, ad sinistrum mulier Indica sertum floreum deo exhibens & quasi collo eius imponere volens. Ad hanc eamdem tabulam refertur etiam alia tabula heic inedita, quae eumdem puerum Krshna multis monilibus amictum repraesentat. Ad stantis idoli basim Brahman unus in vase oleum, alter crumenam nummis refertam offert. Hoc simulacrum Krshnae adoratur in urbe Nàthadévaram, & idolum ipsum vocatur Nàtha, hoc est dominus.

Ad Tab. XX. *pag.* 154. tria Budhae dei simulacra exhibentur. In uno sedens in loto pedibus decussatis repraesentatur, in altero sub ea forma, sub qua in templo Indico Iagarnat adoratur, lotos duas manibus tenens, in tertio pedibus decussatis & meditabundus exhibetur, & hoc simulacrum Tibetanum est. Quare P. Marcus rerum etiam Tibeticarum vir peritus, ait in cod. suo manuscripto: *La religione del Tibet, è un certo composto della religione Indostana, e Cinese. Credono una sola incarnazione chiamata Bodda, che descrissi a carte* 95. (nempe genii unius sub nomine Budha) *del trattato della religione Indiana &c. Il gran Lama è il pontefice, e primo Lama vuol dire religioso di quella religione, e gran Lama vuol dire, capo di tutti li religiosi. Il gran Lama è un dio vivente, o sia un' anima divina, che risiede nel gran Lama &c. Resta fra di loro per mezzo della transmigrazione da un corpo all' altro, cioè da un soggetto all' altro. Questo Lama ha il potere di formare le leggi, accrescere, o diminuire li precetti*

e go-

e governi di religione. Nel temporale poi dipende dal Re, ma hà le sue esenzioni de' suoi beni, immuni delle gabelle &c. Itaque magnus Lama nihil nisi magnus magister est Tibetanae religionis, quales magistros in India omnes sectae habent. Ipse rex Rapolinus Brahman in Malabaria omnia magni Lamae Tibetani munia obit, & reges eidem in religionis rebus parent, atque eum venerationis caussa invisunt. Hi propius ad eum accedunt, reliquis Brahmanibus, aliisque gentilibus non nisi ex fenestra conspiciendum se praebet & inde benedictionem suam impertitur. Dum epistola Praefecti Batavi Coccinensis, aut Episcopi Verapolitani ad eum mittitur, non nisi aqua prius diluta aperitur & legitur, ut impuritas Europaea, quae epistolae illi inhaerere creditur, abluatur.

Ad tab. XXII. *pag.* 170. *& seq.* pertinet alia tabula autographa inedita dei Ganesha, in qua hic deaster in loto sedens, & IV. manibus insignitus exhibetur. Manu una gerit librum, alia malum punicum, gratum elephanto cibum, alia tenet buccinum, alia clavim Indicam recurvam, quae symbola iam supra explicavimus.

Ad tab. XXII. eiusdem dei Ganesha additur tessera maritalis, quam sponsae & Indicae uxores ex collo gestant. Ea deo Ganeshae est sacra. Haec quam exhibemus lignea est, lamina aurea obducta. Lingam cum yoni more Indico repraesentat, id est ipsam coniunctionem viri cum uxore sua.

Ad tab. XXVII. additur monumentum ex aere musei Borgiani, nimirum caput dei Apidis, de quo vide in opere *pag.* 198. Ibidem Apidem progenitorem seu virtutis generativae symbolum esse docuimus ex D. d'Hancarville. Hanc sententiam luculenter confirmat hoc caput Apidis, ore suo distincte phallum seu lingam gestans, quod naturali forma perpendiculariter ex ore propendet. Alterum in eodem museo exstat Apidis caput ex aere, quod pariter phallum duplicem transversim ore tenet. Duo alia Apidis lingam ore tenentis simulacra exhibet Comes de Caylus *tom.* 7. *tab.* 58 *fig.* 3. *& tab.* 60. *fig.* 4. Sed mythologiae imperitus, non solum ea oscitanter describit, sed etiam instrumenta mechanica, & uncinos ad suspendenda onera fuisse putat. Verum

duo

duo illa distincta simulacra musei Borgiani quaestionem omnem extra dubitationis aleam ponunt. Apis vocabulum corruptum est ab Indico അപ്പൻ apen *genitor*, *pater*. Monumenta illa quidem Romana sunt, sed ne Romanos quidem a cultu bovis illius immunes fuisse ex Eusebio tradit Flavius Blondus Foroliviensis *lib.1.pag.2. in sua Roma triumphante*, ubi ait: *Huius bovis adorandi insania Romanos etiam tenuit. Nam scribit Lampridius Titum Vespasianum in consecrando apud Memphim bove Api diadema gestasse de more priscae religionis.* Haec itaque ratio est, cur Aegyptiae mulieres vestibus sublatis Apidi femen monstrabant. Vide in opere *pag.198.*

Ad tab.XXVIII. adiiciuntur duae figurae, una, quae domum Brahmanicam, altera quae uxorem Brahmanis Malabarici exhibet.

Liber ചന്ദ്രോദയം Ciandrodayam Indicus, qui in museo Borgiano exstat, ad litteram significat *nativitas lunae* non autem *cursus lunae*, ut nos in grammatica *pag.175.* diximus. Error itaque ille ibidem expungi debet.

Ad *pag.246. fig.4. & 5.* duos nummos aureos Virâguen dictos collocavimus, eosque nulla epigraphe gaudere diximus. Numorum illorum primus *fig.4.* signatus, est aureus Pagode seu Virâguen regni Carnatensis, vulgo nummus aureus Nababi Hayder Alykan dictus, & hic deum Vishnu cum dea Laekshmi sibi assidente repraesentare videtur. Ex adversa parte epigraphe gaudet & litteris antiquis Indostanicis inscriptus esse videtur. Nummus *fig.5.* qui eum sequitur, aureus est, & vulgo aureus *panam* vel *fanon* dicitur. Is idem deum Vishnu decussatis pedibus sedentem exhibet, & ex adversa parte iisdem antiquis characteribus Indostanicis inscriptus apparet. Hi, quia gentilitii sunt, & terrae illi peculiares, ad eos discutiendos peritia particulari illius linguae opus est.

Ad *pag.247.* numi argentei duo *fig.11.* Corrige numus argenteus unus *fig.10.*

Ad *pag.211.* linea 20. in textu Strabonis *pari admodum in Gangem usque perveniunt*, corrige & lege *pauci admodum &c.*

F I N I S

INDEX
AD SUPPLEMENTUM

